

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

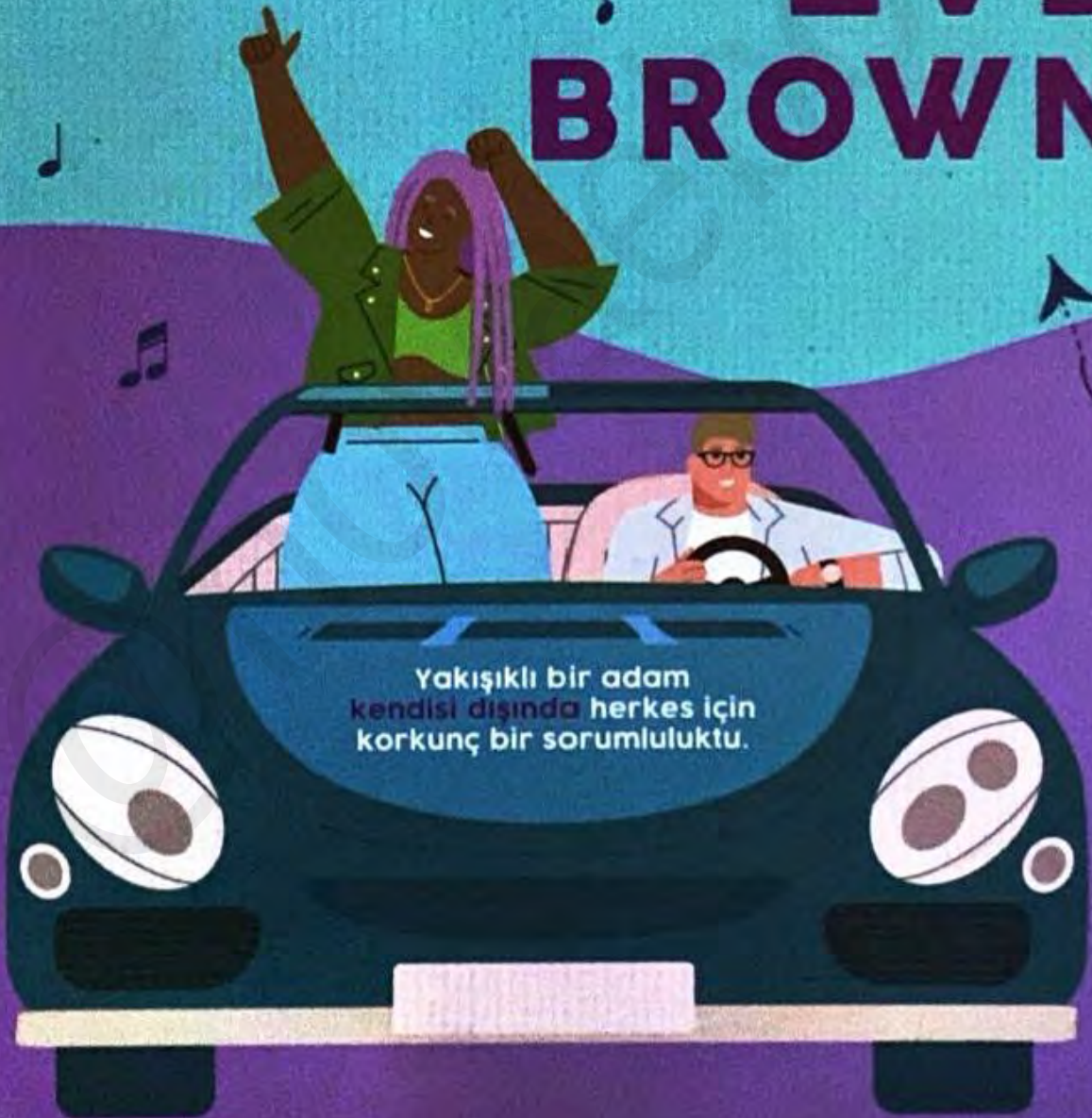
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Talia Hibbert

YAŞINA GÖRE DAVRAN, EVE BROWN

Yakışıklı bir adam
kendisi dışında herkes için
korkunç bir sorumluluktur.

**“Talía Hibbert bir rock yıldızı!
Zekice, komik ve heyecan verici hikâyeler yazıyor.
En çok da tatlı ve kusurlu karakterlerine
âşık olacaksınız; hepsi o kadar gerçek ki
onlara sarılmak isteyeceksiniz.”**

Meg Cabot, #1 Numaralı New York Times Çoksatan Yazarı

Talia Hibbert’in yeni romantik komedisinde, Brown kız kardeşlerin en uçarı, gergin bir pansiyon sahibinin hayatına giriyor ve onu kelimenin tam anlamıyla fena halde yere seriyor.

Eve Brown kendini kanıtlamış bir kaos yaratıcısı, çekici, sakar bir bela mıknatısı. Doğru olanı yapmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, hayatı her zaman korkunç şekilde ters gidiyor. Bu yüzden de Eve denemekten vazgeçiyor. Ancak geçici hevesleriyle pahalı bir düğünü mahvettiğinde (birinin o zavallı güvercinleri serbest bırakması gerekiyordu), ebeveynleri çizgiyi çekiyor. Artık Eve’in büyüüp kendini kanıtlama zamanı geldi. Her ne kadar bunu nasıl yapacağından tam olarak emin olmasa da...

Jacob Wayne her şeyi kontrol altında tutuyor. Her zaman. Sahibi olduğu pansiyonun kusursuzluğu en hassas çizgisi. Mor saçlı, güvenilir bir kadın pansiyondaki şef pozisyonuna başvurduğunda da onu işe almak Jacob’ın hayatta yapacağı en son şey. Tabii kadın ona arabasıyla çarpıp Jacob’ı buna mecbur bırakmadan önce.

Çok geçmeden işine, mutfağına ve misafir odasına sızan bu kaotik kadın onun doğuştan düşmanı sanki. Ancak bu iki düşman mecburen vakit geçirmeye başladıkça, onları çevreleyen elektrik başka bir şeye dönüşüyor. Aralarındaki sıcaklık da Eve gibi görmezden gelinmesi imkânsız ve giderek Jacob’ın buzlarını eritiyor.

Yetişkin okurlar içindir.

ARTEMIS

Talia Hibbert

**YAŞINA GÖRE
DAVRAN,
EVE
BROWN**

İngilizceden Çeviren: Aslı Gizem Korkmaz

ARTEMİS YAYINLARI

*Dünya üzerinde izini bırakan Corey için...
Hem de ne çarpıcı bir iz!*

YAZARIN NOTU

Bu kitapta çocuk ihmali ve otizm karşıtlığı tavrından bahsedilmektedir. Eğer bu konular sizin için hassassa, lütfen dikkatle okuyun. (Ve sonunda mutluluğun galip geleceğini bilerek güvende hissedin.) Ayrıca bu kitabı yazarken COVID-19'un varlığını görmezden gelmeyi tercih ettiğimi de bilmelisiniz. Umarım bu kitap bir şekilde size kaçış sağlar.

EVE'IN ÇALMA LİSTESİ

- "Don't Rain on My Parade," Barbra Streisand
- "Big for Your Boots," Stormzy
- "hometown," cleopatrick
- "Remember," KATIE
- "Bad Blood," NAO
- "Papaoutai," Stromae
- "Honor to Us All," Lea Salonga
- "Sticky," Ravyn Lenae
- "Hometown Glory," Adele
- "Curious," Hayley Kiyoko
- "Special Affair," The Internet
- "From Ritz to Rubble," Arctic Monkeys
- "Through the Rain," Mariah Carey
- "Make Me Feel," Janelle Monáe
- "Breathless," Corinne Bailey Rae

Birinci Bölüm

Eve Brown günlük tutmazdı. Anı defteri tutardı. Arada bir fark vardı.

Günlükler korkunç derecede düzenli ve son derece kuralcıydı. Tarihler, planlar, düzenli girdiler içerir ve bağlılığın boğucu ağırlığını taşırdı. Öte yandan *anı defterleri* çılgınca vahşi ve kanunsuz şeylerdi. İnsan bir anı defterini haftalarca terk edebilir, sonra bir cumartesi akşamı şarap ve marshmelov etkisi altında bir gram suçluluk duymadan açabilirdi. Bir kadın önceki gece gördüğü rüyayı, hayatında bir yönü olmadığına dair artan endişelerini ya da heyecan verici AO3 *fanfic* eseri *Tasting Captain America*'nın yazarına Aralık 2017'de en heyecanlı yerinde biten manyak ötesi hikâyeden bu yana yeni bir bölüm yüklememiş için duyduğu teessüfü anı defterine dökebilirdi. Mesela.

Kısacası anı defteri doğası gereği başarısız olması imkânsız bir şeydi. Eve'in birçok anı defteri vardı. Onları pek severdi.

Öyleyse ağustos ayında güzel, tembel bir pazar sabahını geçirmek için son kariyerinin çarpıcı yükselişi ve kararlı düşüşü hakkında anı defterine yazmaktan daha iyi bir yol bulunabilir miydi?

Gerinerek doğruldu. Çift kişilik yatağından kalktı ve tavan-
dan yere kadar uzanan pencerelerini örten kadife perdeleri çekti.

Parlak yaz ışığı odayı doldururken Eve ipek saç örtüsünü bir kenara attı, uyurken ayağına geçirdiği çorap biçimindeki shea yağlı ayak maskesini fırlattı ve yatağın başucundan anı defterini alarak altın kenarlı sayfaları karıştırdı. Tekrar yatağına yerleşerek yazmaya başladı.

Günaydın, güzelim,

-Anı defteri tabii ki çok güzeldi-

Cecelia'nın düğününden bu yana sekiz gün geçti. Daha önce yazmadığım için üzgünüm ama sen cansız bir nesnesin, dert etmezsin.

Üzülerek belirtmeliyim ki işler yüzde 100 planlandığı gibi gitmedi. Cecelia'nın korsesinin fildişi yerine yumurta kabuğu rengi olması biraz sorun yarattı ama bu sorunu Gigi'den bir Xanax alması için onu teşvik ederek çözdüm. Sonra güvercinlerle ilgili ufak bir sorun çıktı- fotoğraf çekimi için Cecelia ve Gareth'in üzerine salınmaları gerekiyordu ama törenden hemen önce bakıcılarının (yani güvercinlerin bakıcısının, Cece ve Gareth'in değil -çünkü onların bakıcısı bendim bir nevi-) konukların üzerine pislemesinler diye onları iki gündür (!!!) beslemediğini fark ettim. Ama cidden insan hayvanlar krallığının harikalarıyla çalışmak istediğinde onların yöntemlerine saygı duymalı ve tek tük bok serpintilerine boyun eğmelidir. Söz konusu bok serpintisinden kaçınmak için zavallı yaratıklar kesinlikle aç bırakılmamalıdır. Akli başında her insan bunu bilir.

Bu yüzden kendimi kaybedip hepsini serbest bırakmış olabilirim. Güvercinleri yani. Belli ki özgür olmak için doğ-

muşlardı, dolayısıyla kanatları falan da vardı. Ne yazık ki bakıcı paralarını ödememi istedi ki sanırım bu yeterince adil bir talepti. Güvercinlerin çok pahalı olduğu ortaya çıktı, bu yüzden güven fonundan aylık ödemem için avans talep etmek zorunda kaldım. Umarım annem bunu fark etmez.

Her neyse hayatım, demek istediğim şu: Cecelia ve ben ne yazık ki küstük. Görünüşe göre yukarıda bahsi geçen güvercin fikrine çok bağlıydı ve belki de Xanax yüzünden dili çözülmüştü ama bana 'bencil, kıskanç inek' dedi. Ben de ona 'nankör bir yer israfı' dedim ve Vera Wang gelinliğinin kuyruğunu yırttım. Kazara tabii ki. Ama tören için zamanında tamir ettim -idare edecek kadar- bu yüzden sorun nerede, görmüyorum.

Ama sevgili Cecelia'yı tanıyorsam Fiji balayını hayallerimdeki kariyeri yok etmek için çeşitli 'tatmin olmaz gelin' forumlarında hizmetlerimi kötüleyerek geçireceğinden eminim. Elbette bu onun için sadece bir eğlence olacak çünkü benim hayalimde bir kariyer yok ve Eve Antonia Weddings'i çoktan yeryüzünden sildim. Ve Chloe benim verimsiz olduğumu söylüyor!

Hah.

Eve yazısını bitirdi ve memnun bir gülümsemeyle günlüğünü kapattı. Ya da memnun olması *gereken* ama bunun yerine buruk ve hafif iç bulandıran bir gülümsemeyle.

Cecelia'yı okul günlerinden beri tanıyordu. Onun yanında kendini hep biraz gergin hissetmişti, tıpkı genelde insanlığın yanında olduğu gibi. Sanki insanların yakınında tuttuğu kolay, eğlenceli bir arkadaş ya da kenara ittikleri sinir bozucu bir pislik olmak arasında bir uçurumun kenarında yürüyormuş gibi.

Şimdi Cecelia'yla birlikte o uçurumdan atlamış ve bu, mide-sini hafifçe kıvranan bir çukura çevirmişti.

Belli ki Eve'in keyfi yerinde değildi. Belki de uyumaya devam etmeli ya da bir aşk romanı okumalı ya da...

Hayır. Surat asmak yok. Keyfi yerinde olsun olmasın, sorumlulukları vardı. *Birinin* Gigi'nin egzotik balıklarını beslemesi gerekiyordu, Gigi bugünlerde bunu yapmayı nadiren unutsa ve balıklar artık şişmanlamış olsa bile. *Birinin* şey yapması...

Hımm. Eve başka yararlı şeyler de yaptığından emindi ama hiçbiri aklına gelmiyordu.

Moralini bozmadan o gün için şarkısını seçti. "Don't Rain on My Parade" onu neşelendirecekti. "Tekrar çal" tuşuna bastı ve AirPods kulaklıklarından birini taktı. Müziği ayarladıktan sonra kalkıp giyindi. Ailesinin evinin mermer ve kromdan yapılmış geniş mutfağına yöneldiğinde anne babasını karamsar bir sessizlik içinde buldu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Eve ve kapı aralığında kısa bir süre durdu.

Annesi tost makinesinin yanında düşünceli bir ifadeyle volta atıyordu. Soluk mavi takım elbisesi kehribar rengi tenini parlatıyor ve ela gözlerinde ateşli öfkesini ön plana çıkarıyordu. Babası İsviçre markası kahve makinesinin yanında vakur ve ağırbaşlı bir şekilde duruyor, güneş ışığı Fransız pencerelerinden süzülerek kel, kahverengi başını parlatıyordu.

"Günaydın, Evie'ciğim," dedi adam. Sonra ciddi ifadesi değişti, her zamanki gülümsemesinden bir parça belirdi. "Güzel tişört."

Eve güzel turuncu tonunda ve göğsünde turkuaz renkte ÜZ-GÜNÜM, ŞU AN SIKKINIM yazan tişörtüne baktı. "Teşekkürler, baba."

“Yemin ederim, nereden bulursunuz bilmem...”

Annesi gözlerini devirdi, ellerini kaldırdı ve “Tanrı aşkına Martin!” diye çıkıştı.

“Ah, ah, evet.” Babası hafifçe öksürdü ve tekrar konuştu. “Eve,” dedi sertçe, “seninle biraz konuşmak istiyoruz.”

Harika, onların da tadı kaçıktı. Eve neşeli olmak için elinden geleni yaptığından, bu pek de ideal bir durum değildi. İç çekti ve adımlarını Barbra’nın cesur *staccato* ritmine uydurarak mutfığa girdi. Gigi ve Shivani odanın karşısındaki mermer kahvaltı barındaydı. Shivani ıspanaklı omlete benzeyen bir şey yerken, Gigi her zamanki Bloody Mary smoothie’sinden aldığı zarif yudumlar arasında ağzına bir şeyler atıyordu.

Anne ve babasının huysuzluğuna bulaşmak istemeyen Eve, “Merhaba, Büyükanne, Büyük-Shivani,” diye seslendi ve buzdolabından bir şişe Perrier kaptı. Sonra nihayet anne ve babasına döndü. “Bu sabah spinning dersinde olacağınızı sanıyordum.”

“Ah, *hayır*, benim güzel küçük limonum,” diye araya girdi Gigi. “Mutfakta çocuklarına *pusu* kurmak varken neden *pedal* çevirsinler ki?”

Shivani, “Yirmi altı yaşındaki çocuğumla anlaşmazlıklarına ben de bu şekilde yaklaşıyorum,” diye mırıldandı. Annem ona ters ters bakınca Shivani sakın bir gülümsemeyle uzun, kırlaşmış atkuyruğunu salladı.

Gigi onu onaylayarak sırtıttı.

Yani artık resmileşmişti; Eve ciddi ciddi pusuya düşürülmüştü. Dudağını ısırarak sordu, “Yanlış bir şey mi yaptım? Tanrım, yine muslukları açık mı unuttum?” Banyoyu küçük bir zemin/tavan çökmesine neden olacak şekilde kazara su basmasının üzerinden sekiz yıl geçmişti ama yine de olası bir tekrar konusunda biraz tedirgindi.

Annesi acı bir kahkaha attı. “*Musluklar* mı!” diye tekrarladı olması gerekenden daha dramatik bir tonda. “Ah Eve, keşke bu mesele *musluklar* kadar basit olsaydı.”

“Sakin ol Joy,” diye homurdandı Gigi. “Titreşimlerin migrenimi azdırıyor.”

“Anne,” dedi babası uyarırcasına.

“Evet, hayatım?” diye yanıtladı Gigi masumane bir sesle.

“Tanrı aşkına,” dedi annesi öfkeyle, “Eve, buna çalışma odasında devam edeceğiz.”

Çalışma odası, aile evinin zemin katında temiz, düzenli bir odaydı ve annesinin ofisiydi. Odada odaklanma ve başarı atmosferi vardı, her ikisi de Eve’in başlı başına baskıcı bulduğu şeylerdi. Anne ve babasının bakışları altında beceriksizce kıpırdandı.

“Nerede,” diye sordu annesi, her zamanki gibi doğrudan konuya girerek, “web siten nerede?”

Eve gözlerini kırıştırdı. Zamanında pek çok web sitesine sahip olmuştu. En büyük kız kardeşi Chloe bir web tasarımcısıydı ve Eve her zaman sadık bir müşteri olmuştu. “Eee...” Tüm bilgileri tam olarak istediği şekilde kapsayan güzel, kesin bir yanıt düşünemedi annesi yine konuştu. Annesinin sorunu buydu. Aslında Eve’in akrabalarının çoğunda sorun buydu. Hepsi çok hızlı ve tekdüze şekilde acımasızdı, zekâları Eve’i bir kasırgadaki kuş tüyleri gibi savuruyordu.

“Yakın arkadaşım Harriet Hains’i sana yönlendirdim,” dedi annesi, “çünkü kızı yeni nişanlandı ve geçen hafta Cecelia’nın düğününde gösterdiğin başarıdan gurur duydum.”

Eve bir anlığına o tek kelimenin ışıltısının tadını çıkardı: *gurur*. Annesi gurur duymuştu. Eve, bir günlüğüne de olsa, zeki

ve başarılı annesinin *başarı* sayacak kadar değer verdiği bir şey yapmıştı. Baş döndürücü bir sıcaklık göğsünden dalga dalga yayıldı. Ta ki Eve başarısının artık sona erdiğini hatırlayana kadar. Çünkü perde arkasında işleri berbat etmişti. Hem de yeniden.

Neden zahmet etmişti ki? Neden denemişti?

Bilmiyorsun, gerçekten. Artık gerek yok.

“Harriet bana,” diye devam etti annesi, “web sitenin URL’inde bir hata mesajıyla karşılaştığını söyledi. Kendim araştırdım ve internette düğün planlama işine dair hiçbir iz bulamadım.” Annesi bir an durakladı, kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Bir sürü beyaz güvercini çaldığını iddia eden büyük ölçüde tutarsız bir forum yazısı dışında ama bu delice bir suçlama.”

“Kesinlikle,” diye kabul etti Eve. “Güvercinlerin parasını ben ödedim. O yalancı bir inek!”

Annesi buz gibi bir bakış attı. “Affedersin, Eve Antonia Brown.”

“Elimizdeki konuya odaklanalım, olur mu aşkım?” diye araya girdi babası. “Eve. Senin işe ne oldu?”

Ah. Ever. Pekâlâ. İşte sorun buradaydı. “Mesele şu ki baba, anne... Düğün planlamanın bana göre olmadığına karar verdim. Bu yüzden işi feshettim, web sitesini sildim, URL bağlantısını kestim ve ilgili tüm sosyal medya hesaplarını kapattım.” Eve en iyisinin yarabandını söküp atmak olduğunu keşfetmişti.

Bir duraklama oldu. Sonra annesi sertçe, “Demek pes ettin. Yine,” dedi.

Eve yutkundu, aniden rahatsız oldu. “Şey, hayır, tam olarak değil. Bu tesadüfen kalkıştığım bir deneyimdi. Cecelia’nın asıl düğün planlayıcısı berbattı, o yüzden...”

“Cecelia Bradley-Coutts gibi şımarık bir veletle başa çıkamayacak kadar sıradan bir kadındı,” diye araya girdi babası, kaşları

çatılmıştı. “Ama sen yapabilirdin. Yaptın da. Ve eğleniyor gibiydin Eve. Senin için doğru... çağrıyı bulduğunu düşünmüştük.”

Soğuk bir ter damlası Eve’in sırtından aşağı yavaş ve sabit bir şekilde akmaya başladı. Çağrı mı? Eve çağrıları olan bir kadın değildi. “Bu benim iyiliğim için, gerçekten,” dedi. Sesini neşeli tutmayı planlamıştı ama konuşması *cızırtılıydı*. “Her şey şüpheli bir şekilde iyi gitti. Böyle bir başarıyı tekrar yaratamayacağımı biliyorsunuz. Kendimi hayal kırıklığına uğratmak istemedim.”

Babası üzgünce bakakaldı. “Ama Eve. *Bizi* hayal kırıklığına uğrattıyorsun.”

Ah. Bugün ebeveynler yumruklarını sakınmıyordu demek.

“Başarısız olurum diye denemekten kaçınamazsın,” dedi ona nazikçe. “Başarısızlık büyümenin gerekli bir parçasıdır.”

Sen öyle san, demek geçti içinden. Eve’in anne babası hiçbir konuda başarısız olmamıştı. Kim olduklarını ve kapasitelerini biliyorlardı. Kız kardeşleri de öyle. Ama Eve? Eve’in bildiği tek şey eğlenceli olmanın yollarıydı. Deneyimleri ona güçlü olduğu alana bağlı kalması ve çok yükseğe çıkmaktan kaçınması gerektiğini öğretmişti.

Bir zamanlar yükseğe çıkardı. Ama düşmek çok acı veriyordu.

“Yeter artık Eve,” dedi annesi sessizliğin içinde. “Yirmi altı yaşındasın, son derece akıllısın ve kesinlikle yeteneklisin. Ama yine de şımarık bir velet gibi zamanını ve fırsatlarını boşa harcıyorsun. Tıpkı Cecelia gibi.”

Eve öfkeyle iç çekti. “Ben şımarık *değilim!*” Bir anlığına düşündü. “Şey, belki biraz şımarık olabilirim. Ama bence bu konuda çok tatlıyım, sizce de öyle değil mi?”

Kimse gülmedi. Babası bile. Hatta, “Evde yaşarken ve sana verdiğimiz parayla hayatta kalırken kaç kariyer değiştirmeyi planlıyorsun?” diye sorarken pek kızgın görünüyordu. “Kız kar-

deşlerin evden taşındı ve ihtiyaçları olmamasına rağmen çok çalışıyorlar. Ama sen... sahne sanatları okulunu bıraktın. Hukuk fakültesini bıraktın. Öğretmenlikten vazgeçtin. Grafik tasarımdan cupcake'lere, eskiden yaptığın o küçük kemanlara geçtin..."

"Kemanlar hakkında konuşmak istemiyorum," diye kaşlarını çattı Eve. Kemanları epey sevmiştii ama *sevdiği* bir şeyi kariyer haline getirmenin işe yaramayacağını biliyordu. Bunlar her zaman en çok canını yakan başarısızlıklar olmuştu.

"Hiçbir şey konuşmak istemiyorsun ki!" Babası öfkeyle patladı. "Mesleklere dalıp çıkıyorsun, sonra da işler ciddileşmeden bırakıp kaçıyorsun. Annen ve ben bu güven fonunu siz kızlar boşa zaman harcayın diye kurmadık," dedi. "Ben çocukken Gigi'yle hiçbir şeyimiz yoktu. Ve hayatta bir güvenlik ağı olmayınca kaçış umudun da olmuyor. Ama senin yaptığın, Eve, ayrıcalığını kötüye kullanmak. Ve beni hayal kırıklığına uğrattın."

Bu sözler Eve'in içini yaktı. Kalbi hızla çarpmaya başladı, nabızı kulaklarında Barbra'nın rahatlatıcı ritmini bastıracak kadar yüksek sesle atıyordu. Kendini açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalıştı ama konuşma, asla yakalayamayacağı bir kaçak tren gibi çoktan onsuz devam ediyordu.

Annesi, "Fon ödemelerini iptal etmeye karar verdik," dedi. "İş bulana kadar ne kadar birikimin varsa o kadarıyla yetinmek zorundasın."

Birikim mi? Kimin lanet olası *birikimi* var ki?

Babası sözü devraldı. "Burada üç ay daha kalabilirsin. Kendine ait bir yer bulmak için bu süre yeter de artar bile."

"Bekle, ne yani? Beni evden mi kovuyorsunuz?"

Annesi Eve hiç konuşmamış gibi devam etti. "Her şeyi konuştuk ve babanla ben, güven fonu ödemelerini yeniden başlatmadan en az bir yıl boyunca bir işte çalışmanı istiyoruz. Böyle...

benzersiz bir CV ile düzgün bir iş bulmanın zor olabileceğini biliyoruz, bu yüzden senin için şirketlerimizde pozisyonlar ayarladık.”

Eve koltuğunda geriye sarsıldı, ayak uydurmaya çalışırken başı dönüyordu. “Ama ben zaten hukuku bıraktım.” Eve’in yazılı olmayan anayasayı anlayacak kadar zeki olmadığını fark etmesi için hiper odaklı dâhilerle birkaç seminere katılması yetmişti.

Annesinin ağzı gerildi. “Şey, babanın muhasebe firması var.”

Şimdi Eve tam anlamıyla dehşete düşmüştü. “Muhasebe mi? Ben sayıları bile zor sayıyorum!”

Annesi gözlerini kıstı. “Küstahlaşma, Eve.”

“Haklısın. Saymak *istemiyorum*. Kendi başıma bir iş bulamayacak kadar işe yaramaz olduğum için ailemin bana iş vermesini de istemiyorum. Hayır, ben işe yaramaz *değilim* çünkü.” Bazen öyle hissetse bile.

“Değilsin,” diye kabul etti annesi, “birine bağlı kalamayacak kadar sorumsuzsun sadece. Heyecan ve cazibe kaybolduktan sonra zor işleri sürdüremeyecek kadar. Bir *yetişkin* olamayacak kadar toysun. Ne zaman yaşına göre davranacaksın, Eve? Yemin ederim, bu utanç verici...”

Ve işte o an gelmişti. Eve iç çekti ve gözlerinin köşelerini acıtan sıcak yaşları engellemeye çalıştı. Acıdan çok şoktan kaynaklıydı aslında, aniden dirseğini çarpınca gelen gözyaşları gibi. Ama hiç şok olmamalıydı, değil mi? Elbette ailesi onu bu şekilde görüyordu. Elbette onun olgunlaşmamış küçük bir velet olduğunu düşünüyorlardı. Farklı bir senaryo için kimseye sebep sunmamıştı ki.

“Be-benim... gitmem gerek,” derken hızla ayağa kalktı. Sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. Utanç vericiydi. Çok utanç vericiydi. Annesi ona gerçeği söylediği için bir çocuk gibi ağlıyor, bu

baskıyla başa çıkacak kadar güçlü olmadığından her şeyden kaçırıyordu.

“Eve, hayatım,” diye başladı annesi. Sesi çoktan yumuşamıştı ve pişmanlık doluydu. Sonra, *özür dilerim, öyle demek istemedim* derdi ve herkes bugünlük bu kadarının yeterli olduğuna karar verirdi. Ve ailenin zavallı, narin bebeği bir süreliğine serbest bırakılırdı çünkü herkes Eve’in zor konuşmaları kaldıramayacağını bilirdi.

Eve bundan daha fazlası olmak istiyordu. Gerçekten, gerçekten istiyordu.

Sadece nasıl yapacağını bilmiyordu.

“Merak etmeyin,” dedi sertçe. “Söylediğiniz her şeyi dinledim ve çok ciddiye alıyorum. Artık bana bakıcılık yapmanıza ihtiyacım yok. Bunu kendi başıma halledeceğim ve bu süreçte sizi hayal kırıklığına uğratmamak ya da... ya da *utandırmamak* için elimden geleni yapacağım.” *Ama şimdi gözyaşlarına boğularak kendimi tamamen baltalamadan gitmem gerekiyor. Acı içindeki anne babasına sırtını döndü ve kaçtı.*

İkinci Bölüm

Eve ehliyet sınavını yedinci seferde geçmişti. Görünüşe göre, Lüstesinden gelmek için dört yıl boyunca haftalık dersler alması gereken ciddi uzamsal farkındalık sorunları vardı. Ancak araba kullanmak Eve'in vazgeçmeyi reddettiği birkaç şeyden biriydi çünkü özgürlüğü kazanmak anlamına geliyordu.

Örneğin Stormzy'nin "Big for Your Boots" şarkısıyla başlayan bir çalma listesini son ses açarken, bozuk köy yollarında hızlı ve amaçsız araba kullanma özgürlüğü. Ruh hali keskin bir düşüşe geçmişti ve Barbra artık bunu toparlayamazdı.

Kendisini ana yola -şehre, kız kardeşlerine- geri götürecek sapaklardan hızla geçerken, destek için Chloe ya da Dani'ye koşmanın artılarını ve eksilerini düşündü. Tam olarak ne söyleyecekti? *Yardım edin, bizimkiler acımasızca bir işte çalışmamı ve bazı yetişkin sorumlulukları üstlenmemi istediler mi?* Ha. Chloe korkunç derecede açık sözlüydü ve Dani de sıkı çalışırdı. İkisi de korkutucu bir şekilde saçmalamıyordu ve Eve'e rahatlatıcı bir fincan çay ya da güzel bir parça çikolata dahi ikram etmeden mutlak gerçeği söylemek noktasında şok edici bir eğilimleri vardı. Umursamazca göz devirirlerdi ve Eve de bunu kesinlikle hak ederdi.

Eve ailesine işleri kendi başına halledeceğini söylemişti ve sözünü tutacaktı. Sabahki konuşmanın neden olduğu içgüdüsel paniği atlatır atlatmaz yani.

Sonsuz müziğin sesini açtı ve arabayı sürdü. Güneş gri bulutların ardında kayboldu ve yağmur öncesi sis açık pencerelerden tenine işlerken iki saatten fazla bir süre farkına bile varmadan geçti. Tam açlığın ilk sancılarını hissetmeye başlamıştı ki *Skybriar: 25 kilometre yazan tabela gözüne ilişti.*

“Skybriar,” diye mırıldandı cleopatricks’in “hometown” -memleket- şarkısının gürültüsü üzerine. Kulağa bir peri masalı gibi geliyordu. Peri masaları sonsuza dek mutlu olmak demekti.

Tabeladan saptı.

Skybriar da bir peri masasına *benziyordu*. Anayolu, genellikle kitaplarda ya da Galler seyahat broşürlerinde rastlanan türden devasa bir tepeden aşağı uzanıyordu. Kaldırımın her iki yanında muhtemelen içinde periler, tek boynuzlu atlar ve diğer masalsı şeylerin bulunduğu gizemli ormanlık alanlar vardı. Eve’in açık penceresinden giren havada taze, topraksı ve temiz bir tat gizliydi. Kasabanın derinliklerine ilerlerken, sevimli, eski moda, taştan inşa edilmiş evlerin ve iyi huylu küçük köpekleri gezdiren yağmur çizmeli insanların yanından geçti. Yeşillerin arasında bir tabela gördü, kenarları beyaz dantel efektli pırıl pırıl mavi bir panoda *Pemberton Zencefilli Çörek Festivali: 31 Ağustos Cumartesi* yazıyordu. Ne kadar *sevimli* ve potansiyel olarak ne kadar da lezzetli duruyordu. Ama henüz ayın otuz biri gelmemişti. Neyse, önemli değildi.

Rastgele bir dönüş daha yaptı ve hedefi buldu. İleride, büyük bir meşe ağacıyla korunan ve alçak, yosun kaplı duvarla çevrili, dışında etkileyici bir kırmızı tuğla üzerinde bordo tabelasıyla bir Viktorya dönemi binası duruyordu.

CASTELL KIR EVİ. MÜKEMMEL KONAKLAMA, LEZZETLİ YEMEKLER.

Eve şimdiden daha iyi hissediyordu.

(Aslında bu kategorik bir yalandı. Ama yemek yedikten, biraz düşündükten ve genel olarak drama kraliçesi davranışlarını bıraktıktan sonra kendini daha iyi hissedecekti. Eve bundan emindi.)

Arabasını en yakındaki park yerine bıraktı -kaldırım kenarında boş bir yerdi, iş görürdü- ve radyoyu kapattı. Sonra AirPods'unun tekini taktı. Kararlı ve pozitif ruh haline uygun yeni bir şarkı seçti. "Shut Up and Groove," Masego. Ve çalma tuşuna bastı. Arabanın aynasını aşağı çevirerek kızarmış gözlerini kuruladı ve renksiz ağzına onaylamaz bir bakış attı. Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı. Beline kadar uzanan mor ve kahverengi örgüleri bile hâlâ yatma modelinde, arkadan toplanmış duruyordu. Onları omzuna serbest bıraktıktan sonra torpido gözünü karıştırdı ve ışıltılı, turuncu bir Chanel dudak parlatıcısı buldu.

"İşte," diye gülümsedi yansımasına. "Çok daha iyi." Şüpheye düştüğünde, biraz renk kat. Memnun bir ifadeyle arabadan indi ve hafifçe çiseleyen yağmurun altında şirin, küçük kır lokantasına yaklaştı. Ancak üzerinde bir başka bordo tabelanın durduğu büyük ön kapıya ulaştığında, ilk seferinde gözden kaçırdığı şeyi fark etti.

CASTELL KIR EVİ PANSİYON

ODA VE KAHVALTI

Eve saatini kontrol etti ve kahvaltı vaktinin çoktan geçtiğini fark etti.

"Hay ben böyle işin içine... Kafa buluyorsun herhalde."

Eve ön kapının vitray penceresindeki çarpık yansımasına dik dik baktı. "Sabahki olayların travması kalan son beyin hücrelerini de mi öldürdü Eve? Bu mu yani?"

Yansıması cevap vermedi.

Açlıktan küçük bir hırıltı çıkardı ve kapıya döndü. O sırada kapının yanına asılmış bir ilan gözüne çarptı.

ŞEF GÖRÜŞMELERİ: SAĞDAKİ İLK KAPI

Pekâlâ. İşte *bu* çok ilginçti. Aslında o kadar ilginçti ki Eve'in cadılığa yatkın kız kardeşi Dani, muhtemelen bu gerçek ilanı... bir işaret olarak adlandırırdı.

Tabii ki Eve, Dani değildi, bu yüzden buna tesadüf dedi.

"Ya da bir fırsat," diye mırıldandı yavaşça.

Ne de olsa Eve yemek pişirebiliyordu. Yaşamak için her gün bunu yapmak zorundaydı ve bu konuda da gayet iyiydi. *Hell's Kitchen* programının bir bölümünü izleyip Gordon Ramsay fobisi geliştirmeden önce Michelin yıldızlı bir restoran açmaya dair kısa hayaller kurmuştu. Elbette özel çabalarına rağmen daha önce hiç profesyonel olarak yemek pişirmemişti. Tabii 3D genital pasta *pişirmeye* yaptığı kötü girişimi saymazsak. Kesinlikle pastacılıktı ki bu da hemen hemen aynı anlama geliyordu. Bir nevi.

Ne kadar çok düşünürse bu o kadar mükemmel görünüyordu. Düğün planlaması aşırı heyecan vericiydi. Kolayca âşık olabileceği bir kariyerdi. Gerçek bir başarısızlığın onu yıkabileceği türden. Ama küçük bir kasabada pansiyonda yemek pişirmek? Buna kesinlikle âşık olamazdı.

Baban ve ben, fon ödemelerini yeniden başlatmadan en az bir yıl boyunca bir işte çalışmanı istiyoruz.

Ailesi onun kendi başına bir iş bulabileceğini düşünmüyordu ve bir işi sürdürme yeteneğinden açıkça şüphe ediyorlardı. Her küçük şey için gözetime ihtiyacı olduğunu düşünüyorlardı ve Eve kendine karşı dürüst olursa bunun nedenini anlıyordu. Ancak bu, acabalar üzerine umutlanmasına engel olmadı. Evden

ayrıldığı gün işini güvence altına almak mı? Hem de bu sabahki öfke nöbetiyle ortadan kaybolduktan sonra kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp geri dönmek zorunda kalmadan? Bunların hepsi kulağa uygun geliyordu aslında.

Kendini kanıtlamak için bir yıl. Bunu başarabilir miydi?

Kapıyı açtı.

Sanılanın aksine Jacob Wayne garip durumları bilerek yaratmıyordu. Örneğin şu anı ele alalım: Son mülakatını yaptığı kişiyle uzun, buz gibi bir duraksama yaratıp diğer adamı solgun ve gergin bırakmak *niyetinde* değildi. Ama Simon Fairweather sertifikalı bir hıyardı ve Jacob'ın dikkatle düşünülmüş mülakat sorularına verdiği cevaplar şovdan başka bir şey değildi. Her anlamsız yanıtla Jacob kendini her zamankinden daha soğuk ve mesafeli hissediyordu. Tesadüfi, garip bir duraklamanın doğması için mükemmel koşullar oluşmuştu.

Simon gözlerini Jacob'a dikti. Jacob her geçen saniye daha da sinirlenerek Simon'a baktı. Simon kıpırdanmaya başladı. Jacob bu adamı çok rahatsız edici bulduğunu bir nevi yansıttı ve dudağının alaycı kıvrımını kontrol altına almak için çaba sarf etmedi. Simon rahatsız edici bir şekilde terlemeye başladı. Jacob hem Simon'ın şakaklarından süzülen kaçak DNA'sından hem de onun bariz cesaret eksikliğinden dehşete düşmüştü.

Sonra Jacob'ın en iyi arkadaşı (tamam, *tek* arkadaşı) Montrose iç çekti ve boşluğu doldurdu. "Sağ ol, Simon," dedi. "Hepsi bu kadar dostum. Sana dönüş yapacağız."

Jacob sakince, "Doğru," dedi, çünkü doğrudu. Simon'ın sandalyesinden kalkıp odadan çıkmasını sessizce izledi, bu sırada adam başını sallayıp kekeliyordu.

“Acınası,” diye mırıldandı Jacob. Yemek salonunun kapısı kapanırken not defterine dikkatle kelimeleri karaladı: HER ŞEYİ. SIKTI. ET.

En yetişkin sözcük seçimi sayılmazdı, kabul ama lanet masayı fırlatıp atmaktan daha olgun görünüyordu.

Yanında Montrose hafifçe öksürdü. “Pekâlâ. Neden sorma zahmetine girdiğimi bilmiyorum ama... Simon hakkında ne düşünüyorsun?”

Jacob iç çekti. “Duymak istediğinden emin misin?”

“Muhtemelen hayır.” Montrose gözlerini devirdi ve kalemıyla not defterine vurdu. Jacob’ın fark ettiğine göre arkadaşı, bugünkü başvurularla ilgili bir sürü akıllıca, mantıklı şey yazmış ve bunları maddeler halinde sıralamıştı. Bir zamanlar Jacob da zekâ ve madde işaretleri konusunda yetenekliydi. Aslında daha geçen hafta. Ama sonra bu mülakatların yedi gün boyunca aralıksız devam eden beceriksizlikler geçidine katılmak zorunda kalmış ve beyni lanet olası kulaklarından taşmıştı.

“Pekâlâ,” diye devam etti Mont, “şunu söyleyeyim. Simon’da çok fazla tecrübe var ama pek de sivri görünmüyor. Evet, biraz ukala ama eninde sonunda senin yaptıklarınla başa çıkabilecek kadar kendine güvenecek gibi.”

Jacob gözlerini kıstı ve çok yavaşça dönerek arkadaşına dik dik baktı. “Neymiş o *yaptıklarım* Montrose?”

“Kaltak kere kaltaklık,” dedi Mont neşeyle. “Paniklediğinde tam bir kâbusa dönüyorsun.”

“Ben her zaman bir kâbusum. Bu benim sıradan kâbus davranışım. *Panik*,” diye kaşlarını çatı Jacob, “hazırlıksızlar, kontrolden çıkanlar ve ölümcül derecede tutarsızlar içindir.”

“Evet, ben de öyle duydum. Senden. Ne zaman paniklesen böyle dersin.”

Jacob o an en iyi arkadaşının katili olmayı aklından geçirdi ve bunu mantıklı buldu. Konaklama sektörünün, erkekleri çok daha kötü şeylere sürüklediği biliniyordu. Plastik duş perdeleri ve kahverengi halılar gibi.

Jacob elini kana bulama riskini azaltmak için gözlüğünün ince çerçevelerini burnuna itti. Ayağa kalktı ve geniş yemek salonunun ortasındaki antika masanın etrafında dönmeye başladı. "Her neyse. Simon konusunda da yanılıyorsun, Castell Kır Evi için doğru kişi değil."

"Sana göre kimse Castell Kır Evi için doğru kişi değil," dedi Mont kuru bir sesle. "Ben de bu yüzden buradayım zaten. Mantığın sesi falan hesabı."

"Buradasın çünkü saygın bir yerel işletme sahibisin, uygun görüşmeler birden fazla bakış açısına ihtiyaç duyar ve..."

"Simon'ın nesi var?" diye araya girdi Montrose.

"O bir sürüngen."

Her yere eğilme alışkanlığı olan Mont -muhtemelen abartılı boyu ve yerçekiminin doğal etkileriyle ilgili bir şey- bir kez olsun dik oturdu. "Bunu sana kim söyledi? İkizler mi?"

Mantıklı bir varsayımdı çünkü Mont'un kız kardeşleri kasabada Jacob'la gerçek anlamda konuşan nadir iki kadındı. Lucy teyze dışında tabii ki. "Bana kimse böyle bir şey söylemedi. Adamı biraz izle. Kadınlar onunla yalnız kalmamak için geri geri kaçır."

"Tanrım," diye mırıldandı Mont ve not defterinden bir sayfa kopardı. "Pekâlâ. İlk ikisinden nefret ettiğini ve önceki tüm adayları sildiğini biliyorum." Belirgin bir şekilde durakladı. Jacob'ın kendini kötü hissetmesini falan bekliorsa çok beklerdi. "Yani geriye Claire Penny kalıyor."

"Hayır," dedi Jacob kesin bir ifadeyle. "Onu istemiyorum." Adımlarının ortasında durdu ve patlıcan rengi duvardaki resim-

lerden birinin -yerel bir ressama yaptırılmış bir manzara resmi-hafifçe eğri olduğunu fark etti. Kaşlarını çatarak yanına gitti ve resmi düzeltti. Lanet kapılar bütün gün çarpıyor, her şeyi yerinden oynatıyordu, sebebi buydu. “Kapılarımı çarpan bir şey istemiyorum,” diye mırıldandı karanlık bir şekilde. “Huzurlu bir atmosfer yaratmıyor. Piçler.”

“Claire’in sorunu bu mu?”

“Ne? Ah.” Jacob başını iki yana salladı ve volta atmaya devam etti. “Anladığım kadarıyla Claire bir kapıyı düzgünce kapatmayı biliyor. Ama çok fazla gülümsüyor. Kimse o kadar çok gülümseyemez. Uyuşturucu kullandığına eminim.”

Mont, Jacob’a tüm kötü bakışlara son verecek öyle bir bakış attı ki bu onun doğal bir becerisiydi. “Ciddi olamazsın.”

“Ben her zaman ciddiymdir.”

“Kadın altmış dört yaşında.”

Jacob gözlerini devirdi. “İnsanların altmış yaşına geldiklerinde kötü kararlar vermeyi bıraktığını mı sanıyorsun? Hayır. Her neyse, ben taşınmadan Betty’s’de çalıştığını hatırlıyor musun? Bir keresinde onun elmalı turtasından bir dilim sipariş etmiştim ve içinde kıl vardı.”

“*Bu yüzden mi onu davet etmek istemiyorsun?*”

Jacob kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. “Neden *Jacob saçmalama lütfen* ses tonuyla konuşuyorsun? Kılı turta istemiyorum Montrose. Kılı turta mı istiyorsun? Çünkü bu kadar istekliysen, sana kılı turta yaparım.”

“Üstüne para versen bana yemeklerini yediremezsin, zaten bu yüzden buradayız.” Mont elini yüzünde gezdirdi ve gözlerini bir saniyeliğine kapattı. “Hadi ama dostum. Sen taşınalı yıllar oldu. Kadın beş yıldır saç filesi takmayı öğrenemiş midir sanıyorsun? Onu çağır, bizim için yemek yapsın, bir şans ver.”

“Hayır.” Jacob sesinin bir pislik gibi çıktığını biliyordu. Onu herkesten daha iyi anlayan Mont bile muhtemelen hıyarlık ettiğini düşünüyordu. Ama bazen düşünce sürecini kendine saklamak daha kolaydı çünkü insanlar onu takip etmekte zorlanıyor ya da gereksiz yere açık sözlü olduğunu düşünüyorlardı.

Açık sözlülük asla gereksiz değildi.

Claire Penny demişken: Kadın neşeliydi, nazikti ve bir de o lanet turta vardı. Jacob yemekte hijyen eksikliğini sevmezdi. İyi insanlarla çalışmayı da sevmezdi, onların duygularını kazara incitmek çok kolaydı. Ve en iyisine ihtiyaç duyduğu zamanda ödün vermeyi ise hiç istemezdi. Planları vardı. Özenle hazırlanmış, son derece ayrıntılı, aniden raydan çıkan lanet olası kanun ve *planlar*. Yaklaşan Pemberton Zencefilli Çörek Festivali’ni, yüksek kaliteli yemek pişirmeyi ve bir ton profesyonel başarıyı kapsayan planlar. Bu planlara uygun kriterleri karşılamayan bir adayla ilgilenmek zaman kaybıydı ve onun kaybedecek zamanı yoktu.

“Peki ne halt edeceğiz?” diye sordu Mont. “Festivale dört hafta var ve lanet olsun, gelecek hafta toplantı yok mu? Eğer bir şefle gelmezsen fırsatı kaçıracaksın.”

“Biliyorum,” diye homurdandı Jacob. Tek düşünebildiği buydu. Birinden işe yarar bir şey koparmayı başardığı *tek* seferde şefinin İskoçya’ya kaçarak her şeyi mahvetmesi nasıl da sıradan bir hikâyeydi.

“Bunun dışında,” dedi Mont, “önümüzdeki beş gün için tamamen dolusun ve ben...”

“Benim için yemek yapmaya devam edemeyeceksin. *Biliyorum.*” Jacob sandalyesine yığıldı, gözlüğünü çıkardı ve göz pınarlarını ovuşturdu.

“Eğer gevşeyip birini işe almazsan ayvayı yersin.”

“Bu tür olumsuzlukları duymaya ihtiyacım yok.” Jacob Wayne hiç çuvalamazdı. Bazen başka, daha iyi şekillerde çuvalıyordu. Gerçi o kadar sık olmasa da. Ama, ah, siktir et, boş ver. “Bak, başarısızlık bir seçenek değil.” Bu işe dair ihtiyaç duyacağı her şeyi öğrenmek için yıllarını en iyi otellerde çalışarak geçirmişken değil. Tüm birikimini bu acemi işe yatırmışken olmazdı. Olamazdı.

Kapının sertçe çalınması iç karartıcı konuşmayı böldü. Jacob kaşlarını çatı, sandalyesinde doğruldu ve “Kim o?” diye seslendi.

Kapı aralandı, ki bu çok sinir bozucuydu çünkü “Buyurun, içeri girin,” yerine “Kim o?” demişti. Ama bugün başka aday beklemiyorlardı. Son yıllarda gelişmiş olsa da Skybriar hâlâ küçük bir kasabaydı ve işsiz şefler ortalıkta cirit atmıyordu. Bu da özellikle onu görmek isteyen bir misafir olabileceği anlamına geliyordu. Bu yüzden Jacob yüz ifadesini nötrleştirdi (Mont dostça davranmasını önermişti ama Jacob arkadaşı olmayan insanlara karşı bunu anlamsız buluyordu) ve bekledi.

Bir anlık tereddütten sonra, tanımadığı bir yüz kapıdaki boşluktan kendini gösterdi. Jacob yüzün bir bedene bağlı olduğunu düşündü ama şu anda tek görebildiği bir kafa, biraz boyun ve bir sürü mor saç örgüsünden ibaretti.

“Merhaba,” dedi yüzen kafa. “Görüşme için geldim.”

İddialı ve doğrudan konuya giriyor: iyi. Tamamen yabancı ve plansız: kötü. Jacob’ın genellikle misafirlerden duyduğu türden keskin bir aksan: potansiyel sorun. Kapıda doğaüstü bir yaratık gibi gezinmek: Bu konuda karar veremedi.

Kadın bir iş istediği için Jacob görünür detayları kataloglamaya başladı. Büyük, koyu, Disney prensesi gözleri, mor örgüleri, tombul yanakları ve pürüzsüz kahverengi teni. Gençti, bu da gü-

venilmez olduğunu gösteriyordu. Turuncu dudak parlaticısı mor saçlarıyla zıttı ama şefler ön planda olmadığı için bunu görmezden geldi. Kız ona gülümsüyordu, Jacob bunu son derece şüpheli buldu ama sonra Mont onu masanın altından tekmeledi ve rahatlaması gerektiğini hatırladı. Belki de kızın yüzündeki anlamsız ifade iyi bir şeydi. Burada birilerinin misafirlere cana yakın görünmesi gerekiyordu ve bu kişinin Jacob olmayacağı açıktı.

“Merhaba,” dedi Mont. “İçeri gelmek ister misiniz?”

“Evet, teşekkür ederim.” Baş ve boyun tam bir insan bedenine dönüştü.

Odaya girdi, kapıyı arkasından kapattı ve tişörtüyle Jacob’a saldırdı. Dudak parlaticısı gibi parlak turuncuydu. Göğsünün üzerinde turkuaz blok harflerle yazılmış kelimeler adama bakıyordu: ÜZGÜNÜM, ŞU AN SIKKINIM.

İronik kıyafetler. *Kaba* ironik kıyafetler. *Duygusuz*, kaba ironik kıyafetler. *Kötü, kötü, kötü*. Jacob gözlerini tişörtten alamıyordu. Araba kazası gibiydi. Daha da kötüsü, dışarıda yağmur yağıyor olmalıydı, çünkü tişört ıslaktı. Kızın her yeri ıslaktı, yumuşak, çıplak kolları iğrenç bir şekilde parlıyordu. Ne yani, yağmurda mont giymeden mi dışarı çıkmıştı? Çok saçmaydı. Daha da saçması, tişörtünün altından sutyeninin dış hatlarını görebiliyordu. Kimse böyle ıslanmasına izin vermemeliydi. Ölümüne yakalanabilirdi. Sonra Mont onu tekrar tekmeledi ve Jacob muhtemelen şu anda bir adayın göğüslerine bakıyormuş gibi göründüğünü fark etti. Tanrı aşkına. Not defterine baktı, hafifçe öksürdü. Üç O ve bir X karaladı. Üçü pozitif, bir negatifti. Göğsüne bakmasını telafi etmek için ona fazladan bir pozitif vermişti.

“Benim adım Eve Brown,” dedi oturmak için yaklaşırken. Daha güvenli görünüyordu. Güzel. O’lardan birini tekrar daire içine aldı.

“Ben Eric Montrose,” dedi Mont. “Friar’s Hill’deki Rose and Crown’u işletiyorum. Bu sessiz arkadaşım da Castell Kır Evi’nin sahibi Jacob Wayne.”

Sessiz mi? Ah, evet. Şu anda Jacob öyleydi. Her şeyi içine atıyordu. Kafasında bir şeyler vardı. Adının Eve Brown olduğunu söylemişti ama dudak parlatıcısına, tişörtüne ve uzun, ince örgülerinin omzuna dökülüşüne kıyasla ismi çok mütevazı görünüyordu. Saçların dökülmesi çok dramatikti. Ve teninin ıslaklığı, onu ten gibi değil de bir tür değerli metal, ipek ya da başka bir şey gibi gösteriyordu. Boynu ona bir ağaç güvercininin göğsünü hatırlattı, yumuşak bir kıvrımı vardı. Ama burada tüy olmadığını varsaydı, kadifemsi görünüyordu. Hâlâ not defterindeki O harfinin etrafında dönüyordu. Kahretsin.

Jacob kalemini bıraktı ve hafifçe öksürdü. “Özür dilerim. Otizmliyim. Bazen aşırı odaklanıyorum.”

Eve başını salladı ve çenesini tuttu. Kız kardeşinin kocasının kuzeninin komşusunun beş yaşındaki otistik oğluyla ilgili heyecan verici hikâyeleri yoktu. Harika. Bir O daha.

Jacob işareti çizdi ve işe koyuldu. “Belli ki sizi beklemiyorduk.”

“Hayır,” diye gülümsedi. Tekrar. Jacob bunun olası nedenini bilemiyordu. Belki de çekici olmaya çalışıyordu? Kesinlikle şüphe uyandırıyordu. “Aslında ben de tam buradan geçiyordum,” diye devam etti. “Kapıdaki ilanı gördüm.”

Jacob kaskatı kesildi. Plansız, kasıtsız, geçerken. *Kötü, kötü, kötü*, siktir, siktir, siktir. “Sık sık Göller’de dolaşır, rastgele küçük kasabalardan geçerek iş arar mısınız?”

“Göller mi?” Eve gözlerini kırıştırdı, sonra tekrar gülümsedi. “Bulunduğumuz yerin adı mı? Aman Tanrım, epey yol gelmişim.”

Jacob fikrini değiştirmişti. Boynu bir güvercinin göğsüne falan değil, kızın kalan kısmına benziyordu: güvenilmez, son derece sinir bozucu ve muhtemelen uyuşturucu bağımlısı. Kokainmanlara alerjisi vardı. Çocukluğunda onlara aşırı maruz kaldığından artık temkinli davranıyordu. “*Nerede olduğunuzu bile bilmiyor musunuz?*”

Masanın altında Montrose onu *tekrar* tekmeledi. Jacob’ın deneyimlerinden bildiğı üzere, bu hareket *Sakin ol, adamım* anlamına geliyordu. Bu arada Eve, iri, masum, köpek yavrusu gözlerini gecenin yanıp sönen ışıklarına dönüşene kadar kısmıştı. Sonra gözleri normale döndü. O kadar hızlı olmuştu ki Jacob bir an hayal gördüğünü sandı. “Korkarım hayır,” dedi kız tatlı bir sesle. “Ya da en azından daha önce bilmiyordum. Tanrı’ya şükür bana söyleyecek kadar centirmence davrandınız.”

Jacob şaşkın şaşkın baktı. Sonra Mont, “İı... Centilmence mi demek istediniz?” dedi.

“Hayır,” diye sakince cevap verdi. “Centirmence demek istedim. Size deneyimlerimden bahsedeyim mi?”

Cevap hayır olmalıydı. Dağınık ve güvenilmez biriydi. Bu nedenle Jacob onu konukseverlik şaheserinin yakınlarında istemiyordu. Öte yandan, kadının soğukkanlı ve kendine güvenen biri olduğı açıktı ve Jacob saçma sohbetindeki kesin inancını takdir ediyordu. İnanç çok önemli bir nitelikti. Bir O daha çizdi. Artıları ve eksileri neredeyse eşitti. Gerçi herhangi bir eksisi olması bile onu otomatik olarak başarısız yapmalıydı.

Jacob ona aklındakileri söylemek için ağzını açtı ama Mont aptalı araya girdi.

“Elbette. Lütfen anlatın.”

“Özgeçmişiniz var mı?” diye sordu Jacob talepkâr biçimde, çünkü bu süreci köpeklere yem etmeyecekti, çok teşekkürler.

“Hayır,” dedi kız yine o küçük tatlı gülümsemelerinden biriyle. Bir Disney prensesi gibiydi, tek farkı kıyafetlerinin berbat ve ağzından çıkan her şeyin yanlış olmasıydı. Jacob başının döndüğünü hissetti ve bu durumuna biraz sinirlendirdi.

Bu kadın da kim oluyordu böyle de havalı, güneyli aksanıyla mekânına gelip ona çok fazla X ve O çizdiriyordu? Jacob ondan hoşlanmadığına karar verdi, zihni bir kırbaç gibi yeni bir yöne savruldu. Ondan hiç hoşlanmamıştı.

“Paris’te bir süre pastacılık okulunda okudum,” diye devam etti, bu şimdiye kadar duyduğu en belirsiz saçmalıktı, “ve mükemmel bir pastacıyım. Sizi mutfağa götürüp pratik yeteneklerimi kanıtlayabileceğimi umuyorum.”

Jacob açıkça dehşete düşmüştü. “Hayır, hayır. Hayır. Bir kere, pratik beceri sağlık ve güvenlik deneyimi gibi şeyleri kapsamaz.”

“Ama bunların hepsi bende var,” dedi kız neşeyle. “2017’de arkadaşım Alaris’in Meyve Suyu Farkındalık Atölyesi’ne katılabilmek için hepsini öğrenmeye mecbur kaldım. Meyve suyu tarifi geliştirmek,” dedi komplocu bir tonla, “meditasyonun küçümşenen bir şeklidir.”

“Sahiden mi?” diye sordu Mont.

“Mont,” dedi Jacob, “neden bu saçmalığa cevap veriyorsun?”

Eve onu görmezden geldi ya da belki de duymadı. Sanki tişörtü yeterince rahatsız edici değilmiş gibi, saç örgülerinin arasından görünen kulaklıklardan birini taktığını fark etmişti.

“Ah, evet,” diyordu, başını hoş bir şekilde sallarken gözleri Mont’un üzerindeydi. “İşe yarıyor. Büyükannem meditasyon hayranıdır.”

“Hımm. Bilirsiniz, barı kasaba için bir tür etkinlik merkezine dönüştürmenin yollarını arıyordum. Belki böyle bir şey işe yarayabilir. Kurs düzenlemek gibi...”

“Bu konuyu sizinle konuşmaktan mutluluk duyarım,” dedi Eve. “Size Alaris’in numarasını bile verebilirim. O gerçek bir öncüdür.”

Jacob yirmi dakika önce ayağa kalktığında takılıp düştüğünü, başını çarpıp komaya girmiş olabileceğini düşündü. “Bakın,” dedi keskin bir sesle, konuşmayı tekrar sağduyu ve mantık alanına çekmek için. “Özgeçmişiniz olmadan sizinle mülakat yapamam. Referansınız yok, eğitim ya da iş konusunda sağlam bir kanıtınız yok...”

“St. Albert’da okudum,” dedi Eve ona. Sesi biraz daha soğuktu. “İki bin...”

“Buna gerek yok,” diye araya girdi. “Söylemek istediğim, başvurular hâlâ açık ve eğer bu konuda ciddiyseniz, eminim bir bilgisayar bulur bulmaz özgeçmişinizi bana e-posta ile göndersiniz.” *Bu konuda ciddiyseniz.* Ha. Belli ki bu kadın hayatında hiçbir konuda ciddi olmamıştı.

Bu da onu tam olarak Jacob’ın nefret ettiği bir insan yapıyordu.

Sanki adam yarın öğleden sonra And Dağları’ndan büyümlü bir parşömen getirmesini istemek gibi son derece mantıksız bir şey talep etmiş gibi dudaklarını büzdü Eve. “Ama,” dedi, “CV’m yok. Bilgisayarım da yanımda değil. Aslında buraya gelip inanılmaz aşıcılık becerilerim, hoş görünüşüm ve cazibemle sizi etkileyeceğimi, beni işe alacağınızı ve bir maaşa, eve ve pek çok güzel şeye sahip olacağımı düşünüyordum.”

Jacob bakakaldı.

Montrose güldü.

Jacob kızın şaka yaptığını düşündü. “Ha. Ha. Çok komik.” Sonra bazen şakaların altında gerçeklerin yatabileceğini hatırladı ve evi olmadığı için mi bilgisayarı yok, yoksa sahiden ihtiyacı olduğu için mi iş arıyor diye düşündü.

Ama kadın bir kraliçe gibi duruyordu. Jacob ayakkabılarının kırmızı kalpli beyaz Doc Martens olduğunu fark etmişti, muhtemelen sınırlı sayıda üretilmişti ve çok pahalıydı. Eğer Jacob evsiz olsaydı, pahalı ayakkabılarını satardı. Ama hayır, sıcak, su geçirmez, sağlam ve muhtemelen tek çift ayakkabısı bunlar olsa satmazdı çünkü bu uzun vadede mantıklı değildi.

“Evsiz misiniz?” diye sordu.

Kadın hızla gözlerini kırıştırdı.

“Jacob,” diye kaşlarını çatı Mont, sonra Eve’e baktı. “Buna cevap vermenize gerek yok. Şey... Eve, seninle açık konuşacağım.”

“Tanrım,” diye iç geçirdi Jacob, çünkü Mont’un *insanlarla açık konuşması* genellikle gereksiz bir dürüstlük içerirdi. İnsanlar Jacob’ın fazla dobra olduğunu söylerlerdi ama en azından yalan söylemenin kibarlık olduğu zamanları bilirdi. (Çoğunlukla.)

Mont neşeyle, “Jacob, boğazına kadar boka batmış durumda,” dedi.

Harika. Kesinlikle *muhteşem*. Jacob’ın ikinci adamı resmen pislik yapıyordu.

Üçüncü Bölüm

Eve daha önce bir pansiyonda kalma zevkini hiç tatmamıştı. Aslında herhangi bir otelde kaldığı da sayılıydı. Büyükbabasının Saint Catherine'deki evi her zaman müsaitken neden otellerde kalacaktı ki? Bu nedenle bir pansiyon sahibine dair hayali, belirsiz fikirlerden ve muhtemelen çocukken okuduğu birkaç kitaptan damıtılmıştı. Jacob Wayne'in, gözleri ıslıl ıslıl, tüm dünyaya nezaket ve iyi niyetle bakan ve Eve'i yolculuğuna başlayabilmesi için asla tam olarak bağlanamayacağı bu işe almaktan mutluluk duyacak yaşlı bir evli çift olması gerekiyordu.

Ama Jacob Wayne bekâr bir adamdı, ondan yaşça çok da büyük değildi ve gözlerindeki ışıltı daha çok çelik gibi, yargılayıcı türdendi. Ya da belki de bu gümüş çerçeveli gözlüğünden yansıyan ışıktı. Gözlüğü güçlü, Romalı bir burnun üzerinde dengelenmişti ve muhtemelen birinin bunu kırması gerekiyordu çünkü adamın kibrinin güçlü ve Romalı özellikleriyle ilgisi vardı. Adam iğrenç ve kaçınılmaz bir şekilde, düpedüz yakışıklıydı. Ve Gigi'nin sık sık söylediği gibi, *yakışıklı bir adam kendisi dışında herkes için korkunç bir sorumluluktur.*

Jacob'ın çıkık elmacık kemikleri, sert ve keskin bir çenesi, ölümcül derecede gülümsemeyen bir ağzı, soluk teni ve odaya

girdiği andan itibaren Eve'in göğsüne saplanan yağmurlu bir gökyüzünü andıran gözleri vardı. Yandan ayrılmış sarı saçından, kolları kıvrılmış mavi düğmeli gömleğine kadar her şey onda canlı bir verimliliğe işaret ediyordu. Konuşma şekli bile, bir noktadan diğerine hızla geçen kesik kesik patlamalar şeklindeydi ve dünyanın geri kalanının alakasız gevezeliklerinden duyduğu rahatsızlığı işaret ediyordu.

En çok da Eve'den rahatsız olmuş gibiydi.

Açıkçası, bu onun kaybıydı. Eve tam bir *tatlılık* abidesiydi, bunu herkes biliyordu ama Jacob'ın kendini ondan daha iyi gördüğü çok açıktı. Ve belki de bazı açılardan haklı olabilirdi ama Eve de uygun kanıtlar olmadan böyle yargılarda bulunan insanlardan hoşlanmazdı. Hem de hiç.

Dürüst olmak gerekirse, zaten burada çalışmayı pek de *istemiyordu*. Aslında sadece on dakikalık bir tanışıklıktan sonra gıcık Jacob Wayne'in kafasına bir tencereyle vurmak istedi.

Ama onun yontulmuş yanaklarının kızarmasını izlemek de keyifliydi ve Mont, Jacob'ın boğazına kadar boka battığını söylediğinde Eve, hışımla çekip gitmek yerine dinlemeye karar verdi.

"Jacob'ın son şefi geçen hafta köşedeki dükkânda loto kazandı," diye devam etti Mont. "Elli bin vurdu, işi bırakıp İskoçya'ya geri döndü ve sevgilisiyle evlendi -uzun mesafe ilişkisi yaşıyorlardı- ve işini kurdu."

Eve şüpheyle tek kaşını kaldırdı. "Güzel bir gelişme. Ama elli binle çok uzağa gidebileceğinden şüpheliyim."

"Ben de öyle dedim," diye yumurtladı Jacob. "Ev kredisini ödeyecek garantili bir gelir olmadan ev kaporası vermek nedir ki?" Sözler ağzından çıkar çıkmaz kaşlarını çattı ve ağzını kapattı. Eve'le herhangi bir düzeyde hemfikir olmaktan son derece hoşnutsuz görünüyordu.

Elbette Eve elli binin bir ev kaporası olduğunu fark etmemişti. Eve'in kastettiği, elli bin poundun Cecelia için planladığı düğün bütçesinin yarısı bile olmadığıydı. Ama bu küçük ayrıntıyı kendine saklamaya karar verdi.

Şımarık bir velet gibi zamanı ve fırsatları boşa harcıyorsun.

Dudaklarını büzdü ve Jacob'ın keskin, berrak enerjisine sırtını dönerek her yönden daha az rahatsızlık veren Mont'a odaklandı. Gülümseyen ağzı, koyu teni ve sıcak gözleriyle Jacob kadar yakışıklıydı ama demir gibi bir kontrol ve bitmek bilmeyen bir yargıyla titreşmiyordu. Bu da ona bakmayı çok daha kolay hale getiriyordu.

"Lütfen," dedi Eve kibarca, "devam et."

Mont biraz daha geniş gülümsedi. Jacob ise o buz gibi gözlerini kısmıştı. Eve baktığı için değil.

"Mesele şu ki," diye devam etti Montrose, "şef gitti ve Jacob yumurta haşlamayı bile bilmiyor."

"Hayır," diye homurdandı Jacob, "biliyorum."

"Düzelteyorum: Jacob doğduğunda bir cadı tarafından lanetlenmişti, bu yüzden bir tarifi ne kadar dikkatli takip ederse etsin, her zaman bok gibi çıkıyor."

Jacob itiraz etmek ister gibi ağzını açtı, sonra bir daha düşününce tartışamayacakmış gibi tekrar kapattı. Eve kaldığı için çok memnundu. Her ne kadar bu işi kabul etmeye niyeti olmasa da Jacob'ın sorunlarını dinlemek de epeyce eğlenceliydi.

"Ayrıca," dedi Mont, "ay sonunda Pemberton'da Zencefilli Çörek Festivali var." Eve'in ifadesini görmüş olmalıydı ki açıklama gereği duydu. "Eski usul zencefilli çörek fırını, biraz kült bir takipçisi var. Denemelisin, çok güzel. Her neyse, her yıl düzenlenen bir etkinlik var ve Castell Kır Evi de akşam yemeği kahvaltısı standı açıyor."

Eve, akşam yemeği kahvaltısının, kaotik yaşam tarzının bir kanıtı değil, meşru bir şey olduğunu fark etmemişti ama bu yeni bilgiyi kabullenmeye karar verdi. “Yani sizin pansiyonunuzu seçtiler...”

“*Benim* pansiyonum,” diye araya girdi Jacob. Tanrım, ne budalaydı.

“Yani *bu* pansiyon,” diye devam etti Eve yumuşak bir sesle -kendisiyle gurur duyuyordu- “bir aşçısı bile olmamasına rağmen böylesine önemli bir etkinliğe liderlik edecek?”

Jacob’ın çenesi gerildi ve soğuk gözleri öfkeyle parladı, bunu görmek çok eğlenceliydi. Eve’in kızdırma konusundaki doğal becerisinin böyle bir tatmin verdiği anlar nadirdi. “Bu fırsatı yakaladığımızda bir aşçımız *vardı*,” diye düzeltti onu adam. “Ve mükemmeldi.”

“Ayrıca,” diye araya girdi Mont, “hepsi farklı temalara ve tedarikçilere sahip birden fazla yiyecek tezgâhı var. Pemberton Festivali, tıpkı eski günlerdeki arp çalanlar, krallar ve kraliçeler gibi yerel işletmelerin hamisi konumunda. Her neyse.” Dev omuzlarını silkti. “Mesele şu ki her yerden turistler geliyor, bu yüzden yeni müşterilere ulaşmak için kaçırılmayacak bir fırsat. Artı her zaman basın bu etkinliği takip ediyor. Jacob iyi geçmesini istiyor. Hem de çok. Ama senin de belirttiğin gibi, bir şefe ihtiyaç var.”

Eve, son kısmın fazla hafife alındığını hissetti.

“Şu anda seçici olmayı göze alamayacağımızı söylemem yeterli. Fikrim şu: Hadi hemen mutfağa gidelim...”

Jacob arkadaşına ters ters bakarak başını çevirdi. “*Ne* yapıyorsun sen?”

Her nasılsa Montrose bu ses tonunun sert komutunu gülümseyerek görmezden geldi. “Bize neler yapabileceğini göster, Eve, ve eğer iyiysen...”

“Mont, hayır.”

“Eğer iyi çalışırsan,” diye devam etti Mont kararlılıkla, “belki Jacob kafasını kışından çıkarır ve seni ciddiye alır.”

“Yapmayacağım,” diye tersledi adam.

Sabrı taşan Eve, en tatlı gülümsemesini takındı. “Kafanı kışından *çıkarmayacak* mısın? Olası bir boğulmadan endişe etmiyor musun?”

Adamın çenesinde bir kas seğirmeye başladı. “Ben-sen-bu *hiç de...*” Jacob keskin bir soluk alarak kekelemesine engel oldu. Bir anda telaşlı bir öfkeden katı bir küçümsemeye dönüşen bakışları kadını delip geçti.

Nedense Eve’in nefesi biraz kesildi. Sanki bu sert odak kaba ve yabancı olmak dışında başka bir şeymiş gibi. Ki değildi.

Jacob her kelimesi çelikten örülmüş bir sesle, “Üzgünüm Bayan Brown ama arkadaşım yanılıyor. Bu görüşmeye dayanarak ikimizin anlaşılamayacağını açıkça söyleyebilirim,” dedi.

“Aynı fikirdeyim,” dedi Eve sakince ve Jacob Wayne’i eşekarısı yutmuş hale çevirmekten büyük memnuniyet duydu. Ayağa kalktı ve Mont’a yöneldi. “Seninle tanışmak kesinlikle harikaydı. Belki bu akşam bir barda takılırım. Neresi demiştin?”

Mont, Jacob’a ciddi ciddi yan gözle bakıyordu.

Bu çok keyifliydi, ama şimdi dikkatini Eve’e çevirdi ve ona her zaman hak ettiği büyüleyici ve hoşgörülü biçimde gülümsedi. “Friar’s Hill, tatlım. Gel ve beni gör. Merak etme,” diye ekledi arkadaşına bir kez daha ters ters bakarak, “Jacob orada olmayacak.”

Eve gülümsedi. “Meyve suyu hakkında konuşmak için sabırsızlanıyorum.”

Jacob ellerini havaya kaldırdı, açıkça iğrenmişti. “Onunla flört mü ediyorsun?” diye sordu Mont’a.

“Tabii ki öyle,” dedi Eve hoş bir şekilde. “Çok tatlıymdır.” Topuklarının üzerinde döndü ve kapı aralığında omzunun üzerinden Mont’a bir bakış fırlatarak odadan çıktı. *Ara beni*, diye alaycı biçimde ağzını oynatarak göz kırptı.

“Lanet olası iletişim bilgilerin bile bizde yok!” Jacob arkasından bağırdı.

“Hayatım,” dedi, “madem bu kadar çok istiyordun, sorsaydın ya.”

Eve, çıkarken odadan volkanik bir *patlama* sesi duyduğundan emindi. Arabasına ulaşana dek yüzündeki gülümseme silinmedi. Ta ki ailesine kendini kanıtlamak için mükemmel bir fırsat bulduğunu ve bunu hemen, çocukça, *umursamazca* berbat ettiğini fark edene kadar.

Bu noktada, memnuniyetinin her damlası boşa gitmişti.

Eve kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Mont, Jacob’a döndü ve “Bu da neydi böyle?” diye sordu.

“*Bana* mı soruyorsun? Bütün o görüşme sıradan ve mutlak bir ihanetti Mont. Giyotine layık. Ne yapıyordun, seni bok çuvalı? O *kaos iblisine* boyun eğiyordun.”

“Kıçını kurtarabilecek kadını kastediyorsun,” diye düzeltti Mont. “O mükemmeldi!”

“Hazırlıksızdı, profesyonellikten uzaktı...”

“Tabii sen profesyonel bir yıldız gibi parlıyordun ya sanki,” dedi Mont. “Eminim suryen ölçüsünü biliyorsundur.”

“*Lanet olası tişörtü okuyordum*,” diye kükredi Jacob.

“Manyak gibi davranıyordun, yaptığın buydu. Seni daha hiç böyle görmemiştim...” Mont sözünü kesti ve gözlerini kıstı.

“Ne?” diye sertçe sordu Jacob.

Lafı dolandırmaktan ve bitirilmemiş cümlelerden nefret ederdi. Başkalarının zihinsel olarak bitirebildiği ama onu tamamen karanlıkta bırakan uğursuz üç noktalardan da.

Mont garip bir şekilde şüpheli görünmeye devam ediyordu. “Seni daha önce bir yabancıyla bu kadar çok konuşurken görmemiştim.”

Jacob’ın ensesinde bir sıcaklık belirdi, dirseklerinin kıvrımları karıncalandı. “Kendimi kaybettim. Bunun beni ne kadar konuşkan yaptığını herkesten iyi biliyorsun.” Ama gerçek şu ki, Mont haklı bir noktaya parmak basmıştı. Jacob genellikle yabancılarla etkileşime girmek için nefes tüketmezdi, çünkü insanlığın yüzde doksanı eninde sonunda işe yaramaz ve/veya sinir bozucu olduğunu basitçe kanıtlardı. Eve Brown ona göre hem işe yaramaz hem de sinir bozucuydu ama yine de onun için kendini zorlamış ve son derece kötü davranmıştı.

Yolun sonuna gelmişti.

Mont omuz silkti ve başını iki yana salladı. “Her neyse. Bak, ondan hoşlanmadığını biliyorum ama bir saniye düşün. Çekiciydi, bu da pansiyonun ihtiyacı olan ama senin sağlayamadığın bir şey. Üzgünüm dostum, yargılamıyorum ama sende o ışık yok.”

“Biliyorum,” diye sertçe cevap verdi Jacob. Şehirde deneyim kazandığı lüks otel zincirlerinde bu hiç sorun olmamıştı. Hassasiyet, mükemmeliyetçilik, açık iletişim; bunların hepsi lehine noktalar olmuştu. Ama pansiyonların farklı gereksinimleri vardı. İnsanlar kendilerini *rahat* ve *evlerinde* hissetmek istiyordu. Jacob dekor, olanaklar ve pazarlamayla bunu başarmıştı ama tavırları çitirdayan odun ateşine ve sıcak çaya pek uymuyordu.

“Sadece bu da değil,” diye devam etti Mont, “önünde hiç eğilmedi...”

“Bu kötü bir şey Montrose.”

“Hayır, değil, seni mutlak zorba. Ve *son olarak*,” dedi bir güzellikle, “yemek yapabildiğini biliyorum.”

“Nasıl?” diye sordu Jacob.

Mont’un yüzünde tanıdık ve sinir bozucu bir ifade vardı: İnatçı ve Üstün. “Bunu rahatça söyleyebilirim.”

“Nasıl?”

“Nasıl olduğu önemli değil, çünkü peşinden gidip özür dileyeceğiz, o da bize yemek yapıp bunu kanıtlayacak.”

Jacob ona tiksinti dolu bir bakış attı. “Bunu yapmandan nefret ediyorum.”

“Haklı olmamdan mı?”

“Bok gibi konuşmandan.” Jacob gözlüğünü çıkarıp gömleğinin kenarına sildi, zihninde düşünceler uçuşuyordu. Gerçek şuydu ki, Montrose’un söyledikleri tamamen yanlış ya da mantıksız değildi. Eve inkâr edilemeyecek kadar, hatta Jacob’a nazaran aşırı derecede sıcaktı ama Jacob alışılmadık parametreleri olduğunun farkındaydı. Bu tür saçmalıkları sevenler için muhtemelen komik de bir kızdı. Jacob her ne kadar kabul etmek istemese de müşterileri güldürdüğünü gözünde canlandırabiliyordu. Trip Advisor yorumlarında *o sevimli aşçıyla* ilgili ufak tefek yorumları görebiliyordu ve tavırları insanı çileden çıkarsa da baskı altındayken gözyaşlarına boğulmayacağını gösteriyordu. Jacob mutfakta gözyaşlarına tahammül edemezdi. Misafirlerinin yumurtalarında kaçak DNA’ya ihtiyacı yoktu.

Otellerde çalıştığı dönemde olsa Eve’i asla işe almazdı ama pansiyonlardaki dinamik farklıydı ve uyum sağlayamayanlar... yok olup gidiyordu. O yok olmayı reddediyordu. Gerçi böyle sinir bozucu bir kadınla çok fazla zaman geçirirse, bu sefer hayal kırıklığından ölebilirdi. Ya da aşırı öfkeden. Ya da başka bir şeyden.

Peki hangisi daha önemliydi? Onun ayakta kalması mı, yoksa pansiyonun mu? Cevap su götürmez biçimde netti.

Jacob iç çekti, gözlüğünü taktı ve ayağa kalktı. “Eğer yemek yapamazsa derini yüzeceğim.”

Kır evinin ön kapısından çıktıklarında, ağustosta bile Göller Bölgesi için son derece sıradan, sürekli çiseleyen bir yağmurla karşılaştılar. Sıra dışı olan ise bulutların kızgın sarı rengi, uzak-tan gelen gök gürültüsü ve ardından gelen anlık şimşekti.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Jacob, küçük yağmur damlaları rekor sürede gözlük camlarında boncuklanırken. “Elektrik fırtınası,” diye bağırdı gök gürültüsünün üzerinden. “İçeri girsene iyi olur Mont.”

“Sahi mi? Şu anda bile boyumla ilgili şaka mı yapıyorsun?”

“Her zaman yapacağım.”

Mont gözlerini devirdi. “Sen sola git, ben sağa gideceğim.”

Tam üstlerindeki gökyüzü çatırdayarak açılırken ayrıldılar. Yağmurun her damlası sanki bir ton ağırlığındaymış gibi toprağa döküldü ve Jacob kır evinin küçük çakıllı araba yoluna çıkarken geçen birkaç saniye içinde çoktan sıırıslam olmuştu. Gömleği bedenine yapıştı, kot pantolonu katılaşıp ağırlaştı ve gözlüğü yağmurda ıslanan burnundan aşağı kaydı. Gözlüğünü söverek tekrar yukarı itti ve gözlerini kısarak çakıllı yolda sıralanan arabalara baktı. Her boşluğu tanıdık bir araç -misafirler- kaplamıştı, o da koşarak caddeye çıktı ve sola döndü.

“Şu *lanet* kadın,” diye bağırdı yağmurun altında kimseye belli etmeden. Beyninin arkasından gelen rahatsız edici bir ses, en başta onu kovmamış olsaydı şu anda onu aramakla meşgul olmayacağını söylüyordu ama Jacob bu sesi suçluluk duygusuyla susturdu. Kim bir iş görüşmesine ironik tişörtler giyerek, CV’si olmadan gelir ve sosyetik arkadaşının meyve suyu deneyimleri

hakkında saçmalardı ki? *Kim mi?* Beceriksiz, sorumsuz, ne yapacağını bilemeyenler. Bu tipleri tanırdı. Bunlar doğduğundan beri eylemlerinin kaçındıkları sonuçlarıyla boğuşurdu.

Ama çaresizdi ve her altı ayda bir Mont'u dinlemeye çalışıyordu, bu da Jacob'ın aramaya devam etmekten başka çaresi olmadığını gösteriyordu. Caddede park halindeki terk edilmiş arabaların yanından geçti ve kaldırımın en az elli santim ötesinde korkunç bir açıyla park edilmiş, daha önce hiç görmediği ay mavisini, eski model bir Beetle görünce durdu. Arka camında pembe bir çıkartma vardı ve üzerinde "Seyşel Sürtükleri '16" yazıyordu -Tanrı aşkına- ve sürücü koltuğundaki tanıdık silüeti görebiliyordu.

Harika. Onu bulmuştu. Şimdi ona geri dönüp tekrar denemeye ikna edecek bir şey söylemesi gerekiyordu.

Belli ki Mont bunu etrafıca düşünmemişti, yoksa Jacob'ı asla yalnız göndermezdi.

"Devam et Wayne," diye nefesinin altından mırıldandı ve iki eliyle ıslak saçını karıştırıp yüzünden çekti. Sonra yola çıktı, arabanın etrafından dolaşıp kadının camını tıklatmaya hazırlandı.

Ama oraya hiç varamadı. Çünkü Jacob kaldırımın güvenli alanını terk ettiği anda, arka lambaları yanan araç sarsılarak geri geldi. Doğrudan adamın üzerine.

Sertçe.

Lanet Eve Brown'a güvenmenin sonu.

Dördüncü Bölüm

Jacob fizik uzmanı değildi ama küçük bir Beetle'in gücünün bu kadar can yakacağını düşünmezdi. Gerçi tüm olay onu tamamen şaşırtmıştı, bu yüzden kendini kurtarmaktan fazlasını yapmadı.

Önce arabanın tamponu Jacob'ı arkadaki Porsche Cayenne'e savurdu. Başı geriye savruldu ve ön cama o kadar sert çarptı ki camın kırılmaması bir mucizeydi ya da belki de kırılmıştı. Emin değildi çünkü bir an sonra sersem bir patates çuvalı gibi yere yığılmakla meşguldü. Yere inışı çok garipti. Sağ bileği neredeyse tüm ağırlığını alıyor ve korkunç bir şekilde burkuluyordu. Bu yüzden tüm "dik durma" amacından vazgeçti ve kendini bir balık gibi yere bıraktı.

Tüm bunlardan sonra Jacob kıpırdamadan yatıp ölüp ölmediğini kontrol etmeyi mantıklı buldu.

"Ah, ne boktan iş."

Bunlar tam olarak Jacob'ın düşünceleriydi ama yağmur altında kulağına süzülen ses kesinlikle kendisinin değildi. Fazla gösterişli ve aşırı güzel bir nağmeydi. Sesler güzel olabilir miydi? Jacob emin değildi. Sese bakıp kontrol edecekti.

Açtığı gözlerini kafatasına keskin bir buz kıracağı saplanmış gibi bir acı hissettikten sonra tekrar kapattı. Gözlüğü zaten ka-

yıptı. Gözle ilgili şeyler yapmanın anlamı yoktu. Lanet olası gözler. Onlara kimin ihtiyacı vardı ki?

“Ah hayır, ah hayır, ah hayır, ah hayır.” Yine o ses vardı, garip ama tanıdıktı. Zihni sıcaktı ve şekerleme gibi yapış yapıştı. Nefis bir şekerleme. Bu bir misafir olabilir miydi? Lezzetli, yapış yapış bir misafir mi? Hay sikeyim. Misafirlerin önünde sokakta uzanmak yanlıştı. Bu uygunsuz, sorumsuzca ve çok kötü bir hareketti.

Jacob doğrulmaya çalıştı ama vücudunun bazı yerlerinde hissettiği acı bu boktan işi bırakıp tekrar uzanmasını haykırıyordu. O da bu boktan işi bıraktı ve tekrar uzandı.

Sonra ses, “Bir köpek misin? Umarım köpek değilsindir,” dedi ve Jacob’ın hafızası şimşek gibi geri geldi.

Suçlayıcı bir şekilde mırıldandı. “*Eve.*”

Kadının o sesin kudretli gücü altında suçluluk duygusuyla çalkalanması gerekiyordu ama tek yaptığı, “Tanrı’ya şükür köpek değilsin,” diye iç geçirmek oldu.

Öfke kafayı temizlemek için mükemmel bir yöntemdi. Jacob her ne kadar bir bok göremiyor ve başının döndüğünü hissediyor olsa da gözlerini açmaya çalıştı. Gökyüzü hastalıklı biçimde sarıydı ve hâlâ yağan yağmurun hareketiyle yapış yapıştı. Görüş alanında Eve şeklinde bir leke göremedi ama Eve’in onu, daha doğrusu gözlerindeki yakıcı nefreti görebildiğini umuyordu. “Bir köpeğe çarpmaktansa bana çarpmayı mı tercih ediyorsun?” diye sordu. “Görüşmemiz o kadar kötü müydü?”

Kelimeleri dengesizdi. Kahretsin. Dengesiz sözler istemiyordu.

“Kendini bir şey sanma,” dedi Eve resmi bir sesle. “Bunun seninle bir ilgisi yok. Bir köpeğe çarpmaktansa bir insana çarpmayı tercih ederim demek istedim.”

Yalpalayan zihni bir anlığına bu saçmalıkla boğuştu ve ardından, “Şaka yapıyorsun herhalde. Bu bir şaka,” dedi adam.

“Tabii ki şaka yapmıyorum! Köpekler çok küçük, tatlı ve savunmasızdır. İnsanlar çok daha sağlamdır. Nasıl iyi idare ettiğini görmüyor musun?”

Jacob şu anda beden dışı bir öfke deneyimi yaşıyor olabildi çünkü acısı tuhaf bir şekilde uzaklaşıyordu ve fırtınanın birdenbire yavaşladığını bile fark etmedi. Tek hissedebildiği Eve Brown’ı bir çukura gömmek ya da muhtemelen bir kuyunun dibine atmak için duyduğu o karşı konulmaz dürtüydü. Sesi, “İyi mi idare ediyorum?” diye yankılandı. Bağırışı hırpalanmış ciğerlerinin ağrmasına neden oldu. “Kadın, kan kusmama tek bir yanlış hareket kaldı.”

Eve makul bir şekilde, “Ah, ama bir köpek olsaydın, belki de şimdi ölmüştün,” demeden hafif bir duraklama oldu.

Jacob kendini yukarı çekip onu boğacak gücü arıyordu. Bu ölümcül anda gözlerinin önünde yeni bir bulanık renk lekesi belirdi: pastel mor şeritlerle çevrili zengin kahverengi bir yuvarlak. Kadın gitgide yaklaştı ve adam unutmayı tercih ettiği ayrıntıları seçti. Yuvarlak yanaklar ve yağmurdan ıslanmış, dikenli kirpiklerin ardındaki iri, koyu gözler. İnatla dik duran çene ve ısıltılı, parlak dudaklar. O dudakları ısırıyordu. Eğer Jacob yanılmıyorsa epey şiddetli bir şekilde. Normalde pürüzsüz alnında derin bir çatlak olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Belki de suçluluk duygusuyla doluydu.

Ya da belki de adam ölürse olası bir cinayet suçundan endişe ediyordu.

Muhtemelen ikinci seçenek.

“Sana memelerimi göstersem aklını konudan uzaklaştırır mıyım?” diye sordu durup dururken.

Tanrım, sarsıntılar çok garipti.

“Jacob?”

“Ne?” diye bağırdı.

“Beni duydun mu?”

“Ben... bilmem?” Durdu. Ah. Memeler yorumu bir tür işitsel halüsinasyon *değil* miydi? “Bilmiyorum,” diye geveledi.

“Belki yardımı olur. Bekle, hayır, senin neyin var?”

“Birkaç şey.” Kadın adamın görüş alanından kaybolmuştu, bu ciddi anlamda bir lütuftu ve sesi sanki uzaktan geliyordu. “Sordum çünkü görüşmeye geldiğimde göğsüm çok dikkatini dağıtmış gibiydi, bu yüzden...”

“*Tişörtü okuyordum,*” diye bininci kez directti Jacob.

“Sen öyle diyorsan,” diye mırıldandı. Açıkça eğlenmişti ve kesinlikle çileden çıkarıcıydı. Sonra, “Ah! Buldum,” diye bağırdı ve yeniden ortaya çıktı. Yavaş ve dikkatlice gözlüğünü tekrar Jacob’ın yüzüne yerleştirdi.

Gözlüğü. Gözlüğünü bulmuştu. Sormamıştı bile. Ve şimdi buradaydı, gözlüğü Jacob’ın yüzüne yerleştiriyordu.

Elbette bu iş bazı film ve dizilerde gösterilmek istendiği kadar kolay değildi. Genel bir kural olarak, kimse ona bunu yapmamıştı. Benzer şekilde, kadınlar arzulu anlarda ya da her ne halt ettiklerini düşünüyorlarsa o zamanlarda gözlüğünü *çıkarmaya* çalıştıklarında bu Jacob’ı öyle sinirlendirirdi ki genelde o havadan uzaklaşırdı. Sonra tekrar devam etmek için beş dakika boyunca oral seks işlerini düşünmek zorunda kalırdı. Bu yüzden tamamen yabancı biri dünyada en az sevdiği şeylerden birini yapmaya çalışırken gerildi.

Bu da canını çok acıttı ve kadın gözlük hareketini sorunsuz bir şekilde gerçekleştirdiğinde Jacob bu acının gereksizliğini anladı.

Yani büyük ölçüde. Gözlüğün sapıyla adamı yanağından, gözünden ya da kulağından bıçaklamak gibi büyük hareketlerden kaçındı. Gözlüğü tam olarak düzeltmemişti ama Jacob gözlüğünün kazadan sonra çok da düzgün olmadığını düşünüyordu. Ayrıca camlardan biri çatlamıştı ki bu tamamen onun hatasıydı. Bu yüzden gözlüğü dikkatlice yerleştirdiği için ona 10/10 vermeyi reddetti. Ama yine de. Son derece etkileyiciydi.

Ve şimdi yüzü odaktaydı, daha önce görmediği bir şeyi görebiliyordu: kızın o kocaman gözleri gözyaşı olabilecek bir şeyle parıltıyordu.

Ama olası-gözyaşlarının dökülmesine izin vermedi. Yemek salonundaki o neşeli, gamzeli ifadesiyle gülümsedi ve "İşte. Artık bana dik dik bakabilirsin," dedi.

Jacob beyin sarsıntısı geçirmiş olmalıydı çünkü ona siktirip gitmesini söylemek yerine usulca, "Teşekkürler," dedi.

Ona teşekkür ediyordu. *Arabasıyla çarptıktan* sonra paramparça olmuş gözlüğünü tekrar yüzüne taktığı için ona teşekkür ediyordu.

Ama gülümsemesi şimdi daha geniş ve daha gerçekçiydi. Ona biraz daha zaman tanırса o gamze ortaya çıkacaktı ve...

"Jake?" Bağırان Mont'tu, belli ki yakınlardaydı. "Neredesin dostum?"

Eve başını kaldırdı. Jacob gözlerini kırptırdı ve neden denge-siz hissettiğini anladı. Kızın bakışları artık onun üzerinde değildi.

Sarsılmıştı. Kesinlikle sarsılmıştı.

Eve, "Montrose," diye seslendi ve ayağına kalktı.

Jacob, nedense, sanki aralarında bir ip varmış gibi oturmaya çalıştı. Acı onu bir yumruk gibi sıkmadan aşağı yukarı yarıya dek doğrulmuştu. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Eve'in önünde -daha doğrusu herkesin içinde- kusmayı reddettiği için ağzını

kapattı. Sonra oturdu, kuşına korkunç bir şey yaptığını fark etti ve doğrulmak yerine dizlerinin üzerinde yuvarlanmaya çalıştı.

“Tanrım, dostum,” dedi Montrose’un sesi yukarıdan. “Berbat durumdasın. Ne oldu böyle?”

Eve, “Ona arabamla çarptım,” diye feryat ederken Jacob, “O bana *arabasıyla çarptı!*” diye çıkıştı. Sonra Eve’in sesinin ağlamaklı olduğunu fark etti ve kendini biraz pislik gibi hissetti.

Bekle, pislik olan *kızdı*. O! Yüce Tanrım, nesi vardı böyle?

“Ambulans çağıracağım,” dedi Eve.

“Kesinlikle hayır,” diye homurdandı Jacob, sonra da anında pişman oldu. Kaburgaları kırılmış olabilir miydi? Kaburgası kesin kırılmıştı. “*Ambulans,*” diye küçümseyerek hırıldadı. “Ne yaygara ama.”

“Jacob,” dedi Mont sertçe, “hıyarlık etme. Tıbbi müdahaleye ihtiyacın var.”

“Bunun farkındayım,” dedi Jacob, “ama ambulansa gerek yok.” Kamu kaynaklarının israfı. Son derece formdaydı. Tanrı aşkına, insanlar ölüyordu. “Kendim sürerim.” Ayağa kalkmaya çalıştı ama zemin ayağının altından kaydı ve bir grup kötü ruhlu peri kafasını ateşe verdi. İçi kömürleşmiş ve buruşmuştu. Tekrar şiddetli bir baş dönmesi hissetti. “Montrose beni götürür,” diye düzeltti ve Eve’den özenle kaçınarak adama baktı. O burada olmasa her şey bin kat daha iyi olacaktı, bu yüzden onu görmezden gelmeye karar vermişti. “Bize yardım et, Mont.”

Mont uzunca iç geçirdi ve diz çökerek bir kolunu Jacob’ın sırtına doladı ki bu çok acıtiyordu ama yapacak bir şey yoktu. “Bana tutun. Düzgünce. Hadi, seni piç kurusu,” diye mırıldandı.

“Emredersiniz, efendim.” Jacob acınası bir minnettarlığın aksine isteksiz ya da belki de hoşgörülü görünmeye çalıştı. Sonunda hepsini ıskaladı ve sarhoş gibi konuştu.

Birlikte sendeleyerek ayağa kalktıklarında Eve özellikle sinir bozucu, turuncu bir kelebek gibi çırpındı. “Ne yapmalıyım?” diye sordu. “Seni o götürüyor, ben ne yapmalıyım?”

“Kaybol,” diye önerdi Jacob birkince. “Belki bir kuyunun dibine. Ya da bir dağa. Ya da aya çık.”

Mont, “Pansiyona göz kulak ol,” dedi.

“Ne?” Jacob bunu ilk kimin söylediğinden emin değildi; o mu yoksa Eve mi?

“Seni hastaneye götürüyorum,” diye kaşlarını çatı Mont, “ablam çalışıyor, Lucy teyze de öyle. Görünüşe göre elimizdeki tek kişi Eve.” Söz konusu iblis kadına döndü. “Biz de seni arıyorduk zaten, bir deneme yapmayı umuyorduk. Al sana ateşle imtihan. Tüm konuklara olanları anlat ve işi sen hallet.”

Jacob, Mont’a aklını kaçırdığını söylemek istiyordu.

Ayakta geçirdikleri her saniye inanılmaz derecede yorucuydu ve ağız ile beyni arasındaki bağlantı son birkaç dakika içinde bir noktada kopmuş görünüyordu. Bu yüzden tek yapabildiği, “Ama seri katil-çok sofistike dolandırıcı kadın-endüstri casusu-*bedava organik şampuan aletimi çalacak*,” diye mırıldanmak oldu.

Mont üzüntüyle, “Bak ona ne yaptın,” demeden şaşkın bir duraklama oldu.

Eve yüzünü buruşturdu ve bir bebekle konuşur gibi Jacob’a odaklandı. “Ben bir seri katil değilim,” dedi yavaşça, “ya da az önce söylediğin diğer şeylerden herhangi biri, her neyse. Ama sana arabamla çarptığım için gerçekten, gerçekten çok ama çok üzgünüm. Ve söz veriyorum, pansiyonuna evimmiş gibi bakacağım.” Ya da en azından Jacob’ın duyduğunu sandığı şey buydu. Kulaklarındaki çınlamadan bunu anlamak zordu.

Jacob, “Sözünü al ve kışına sok, Bayan Casus,” demeye çalıştı ama ağzından çıkan, “Tanrım, lanet olsun, başım,” oldu.

Sonra gözleri karardı. Mont onu sürükleyerek götürdü ve Jacob... öylece... bayılıp gitti.

Pansiyonda kurulanıp ısınan Eve, son yirmi dakikanın bir rüya olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu. Elbette yaşayan en sinir bozucu adamı arabayla ezmemişti! Adam tabii ki en yakın arkadaşı tarafından hastaneye götürülmemişti ve Eve lanet olası pansiyona göz kulak olması için orada kalmamıştı. Hatta neden başa almasın? *Elbette* Eve, sanki tüm sorunlarını çözecekmiş gibi karşısına çıkan ilk iş görüşmesine gitmeden gözyaşları içinde kilometrelerce yol kat etmemişti! Çünkü sadece şımarık bir velet ya da küçük beyinli sevimli bir köpek böyle şeyler yapardı ve Eve kesinlikle bunlardan biri değildi.

Elbette tüm bunlar Jacob'ın iki büklüm bedeninin yanında diz çöktüğü için ıslak olan pantolonunu, ellerindeki anormal titremeyi ya da Castell Kır Evi'nin karşılama lobisinde gergin ve yalnız bekleyişini açıklamıyordu.

Lanet olası boktan işler.

Eve merdivenlerin yanında bulduğu kullanışlı uzanma koltuğuna kendini bıraktı. Gigi'nin tarzı şık biçimde oturmak isterdi ama kot pantolonu katılaşmıştı. Korkudan buz kesmiş kemikleri daha da katıydı ve çuval gibi yığılıverdi. Şarap rengi ipek kumaşla kaplı koltuk Edward dönemine uygun görünüyordu, yoksa Viktorya dönemi miydi? Ah, kimin umurundaydı ki? Duvar kâğıtları ve halılar. Bu yüksek tavanlı odadaki kilimler dikkat çekecek kadar çoktu. Ayrıca pırıl pırıl parlatılmış maun zeminler, ıslıl duvar aplikleri ve *rahatlık, konfor ve ağırbaşlılığı* simgeleyen çeşitli şeyler de vardı.

Burası Jacob'ın pansiyonu muydu, yoksa sadece işleri mi idare ediyordu? Soğuk, kişiliksiz, modern dekor hayranı birine

benziyordu aslında. Eve'in hoşuna giden geleneksel tatlar bu adamdan beklenen şey değildi.

Kesin dekoratör tutmuştu.

Eve az önce hastanelik ettiği biri hakkında merhametsizce düşünmeyi bırakmalıydı.

Eve'in arka cebindeki telefonu çaldığında, vicdan azabını haykıran şekilde sarsıldı. Titreşimle beraber şok etkisi kayboldu ve ona aniden, rahatsız edici biçimde oradaki sorumluluklarını hatırlattı. İyi bir gösteriye ihtiyacı vardı. Götün teki olan Jacob bile oluşturduğu O&K standartlarına uyulmasını hak *ediyordu*. Ve Eve ona demişti ki... Şey demişti...

Söz veriyorum, pansiyonuna evimmiş gibi bakacağım.

Geriye dönüp baktığında, verdiği sözün pervasızlığını fark etti. Sözlerinden pişmanlık duymaya hazır biçimde titreyerek nefes aldı ve (daha işe hâkim ve daha az perişan görünmek için) dikleşti. Ne yazık ki fiziksel duruşu nasıl olursa olsun, lanet olası bir pireye bile bakamayacağı açıktı. Daha bu sabah, evden kaçma konusunda, ilk iş görüşmesinde ve temel araba güvenliğinde başarısız olmuştu. Jacob dönene kadar muhtemelen mekânı ateşe vermiş olacaktı.

Dudaklarını ısırarak hâlâ titreşen telefonunu cebinden çıkardı. Rahatsız Etme modu açıktı, birden fazla kez aranmış olabildi. FLORENCE LENNOX ismi ekranda belirdi. Eve iç çekti, tereddüt etti, sonra Kabul Et'e bastı. Tecrübelerine göre, kötü duygularla baş etmenin en iyi yolu, ne pahasına olursa olsun yüzleşmekten kaçınmaktı. Florence ne konuşursa konuşsun dikkatini dağıtmak için harika bir adaydı.

"Alo?"

"Tatlım! İşte *buradasın*, sana iki kez *yazdım*."

"İki kez mi?" Eve mırıldandı. "Tanrım. Bu hizmeti için parmaklarına teşekkür ederim."

Florence'in kahkahası Eve'in kulağında çınladı.

Normalde Eve'in şakalarına gülmediğinden bu seferki tepkisi tuhaftı. Florence'in arkadaş çevresinde Eve 'Pastacı Arkadaş'tı. Erkinlik için pasta gerektiğinde onu arayıp ödemeyi de o etkinliğe davet ederek yapıyorlardı. Sonrasında da bir sonraki partiye kadar onu nazıkçe görmezden geliyorlardı.

Eve'in dahil olduğu her arkadaşlık grubunda belirlenmiş bir statüsü vardı. Bu sayede hepsinin çevresinde tutunmayı başarmıştı.

"Ah, tatlım, çok komiksin. Ama dinle, sana bir teklifim var."

Eve kaşlarını çatarak telefona baktı. Florence genellikle *teklif* yapmazdı: Annesinin ellinci doğum günü için üç katlı, karışık süslemeli bir pasta yapmasını *rica ederdi*.

"Evet?"

"Bu kadar gergin olma!" Flo'nun, zayıflığı fark etmek ve hemen dile getirmek gibi büyüleyici bir alışkanlığı vardı. Konuşabilen bir kurt gibiydi. "Bu senin küçük şirketinle ilgili. Partilerimdeki pasta işlerini falan üstlenmeyi sevdiğini biliyorum."

Sevmek belki abartılı bir ifadeydi ama Eve bundan *nefret* de etmiyordu. Çünkü bu onun için çuvallaması neredeyse imkânsız bir konuydu ve insanlar çikolatalı pastasını tatmaktan her zaman memnun kalıyordu.

Mutluluğa aracı olmak, onu sevinçten ışıldatan tek şeydi.

"Tek yeteneğin pastalar *sanıyordum*," diye devam etti Florence, "ama anlaşılan başka marifetlerini saklıyormuşsun, seni yaramaz. Planladığın düğüne dair inanılmaz şeyler duydum." Durakladı. "Bir güvercinin kafasını ısırp tüylerini gelinin masasına tükürmenle ilgili garip söylentiler hariç tabii. Ama boş ver. Demek istediğim, şubat ayında küçük Freddy'nin do-

ğum günü var. Ve parti planlayıcımıza şaplağı bastığı için bize biri lazım. Şaplağı *basmayacağı* türden.”

Küçük Freddy Lennox, Florence’ın yirmi yaşındaki kardeşiydi. Eve birkaç yanıt düşündü. Örneğin, *aslında şirketimi kapattım ya da tek yaptığım güvercinleri azat etmektir, o kadın yalancı bir inek*. Ama sonunda kekelemeye karar verdi. “Ee-Florence... şey, sormak istediğim şey... *Şaplağı basmak* bir tür mecaz değil mi?”

Florence güldü. “Şapşal şey. Tabii ki öyle!”

Eve rahatladı.

“Freddy’nin parti planlayıcısıyla yatıp ona *klamidya* bulaştırdığını anlatan bir mecaz, hayatım. Ve kadın bu konuda korkunç bir kriz geçirdi.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Eve. *Anlıyorum* çok hoş, nötr bir ifadeydi. *Lanet olsun Florence, ailede ne haltlar dönüyor?* demekten çok daha sosyal bir karşılıktı.

Ama işin aslı eğer iş verdiğiniz biriyle yatacaksanız, *en azından* korunmanız gerekirdi. Veya belki de Eve yargılayıcı davranıyordu?

“Şimdi, tatlım, elbette sana ödeme yapacağız. Ne de olsa bir girişimcisin!” Florence’ın sesi heyecanla titriyordu. Eve arkadaşlarının *hiçbiriyle* pek yakın olmadığından, girişimcilik maceraları fazla bilinmezdi. Eksik olmasınlar ama başarısızlıkları, kendinin iyileştirmesi gereken özel yaralarıydı. “Ve parti şubat ayında,” diye devam etti Florence, “Çalışmalara eylülde başlayabiliriz.”

Eve gözlerini kırptırdı. “Arada altı ay var, Flo.”

“Şey,” diye cevap verdi soğuk bir sesle, “bu Freddy’nin yirmi birinci yaş günü Eve. Bunu ciddiye almıyorsan...”

“Hayır,” diye ağzından kaçırdı Eve, onaylamayan ses tonu midesini bulandırdı. Bu ona okuldaki zamanları hatırlattı.

Hayat, öğrencilerin ya da öğretmenlerin ruhunu parçalayan ilgisinden kaçınmaktan ibaretti. “Hayır, kastettiğim bu değildi. Ama, Flo ben henüz buna hazır mıyım bilmiyorum.” *Yılın en hafife alınmış ifadesi*. Eve bugün ailesini reddetme ve araç kazası gibi pek çok görev üstlenmişti. Ayrıca eylüle bir ay kalmıştı ve o ayı iş arayarak geçirmeliydi.

Kendini bir Florence Kasırgası öfke nöbetine ve muhtemelen birçok arkadaş grubundan geçici olarak dışlanmaya hazırladı. Bunun yerine, hafif bir duraksamadan sonra bir ses duydu.

Burun çekme miydi o?

“Evie,” dedi Flo, sesi salya sümük geliyordu. “Lütfen. Damdan düşer gibi oldu ve Freddy de zor biri biliyorum ama şu parti organizatörü kadınla işleri iyice karıştırdı. Bizimkiler çıldırmak üzere ve yardımına ihtiyacım var Eve. Bana sırtını dönmeydin, değil mi? Yardımına ihtiyacım varken? Bu çok zalimce olur.”

Eve dudağını ısırdı, kaşları endişeyle çatıldı. Florence’ın sesi kederliydi, bu da Eve’in midesindeki stres ve sıkıntının tahmin edilebileceği gibi endişeye dönüşmesine neden oldu. Gerçek şu ki Flo’nun bir sorunu vardı ve Eve -şu anda darmadağın hayatı bir yana- bunu çözebilirdi.

Bir anlık bocalamanın ardından kaçınılmaz biçimde pes etti. “Ah, pekâlâ. Madem ihtiyacın var, elimden geleni yapacağım. Altı aylık parti planlaması yaparız.” Ne de olsa arkadaşlar böyle günler içindi.

“*Sahi mi?*” Florence ciyak ciyak bağırdı. “Ah, bu harika Eve, harika. Mantıklı düşüneceğini biliyordum.” Göz açıp kapayınca kadar sesindeki cırtlak ton bir iş görüşmesi ciddiyetine dönmüştü. “Madem seni telefonda yakaladım, detayları da konuşabiliriz. Bu noktada öncelik mekânlar tabii ki. Bakmak için ne

zaman müsait olursun? Neyse, sana Google Takvim davetiyesini e-posta ile göndereceğim.”

Eve gözlerini kırptırdı. Tanrım. Florence bu doğum günü partisine çok odaklanmıştı.

Ve Eve bunu düşündükçe, bunun aslında bir lütuf olabileceğini fark etti. Parti planlamak düğün planlamaktan farklıydı -daha az zamanda, daha az baskıyla halledilebilirdi- ama yine de bir işti. İşin güzelliği, sabahın erken saatlerinde doğan güneş gibi yavaş yavaş yüzüne vurdu. Altı ayını Freddy’nin yirmi birinci yaş partisini planlayarak geçirdikten sonra bir altı ay da başka bir partiyi planlasa bu işi başarmış, bir yıl boyunca bir işte çalışmış, ailesinin yanıldığını kanıtlamış olacaktı.

Ve belki de onunla gurur duyacaklardı.

O kadar da değil. Birkaç parti organize etmek Chloe gibi bir iş yürütmek ya da Danika gibi profesyonel bir dâhi olmak anlamına gelmiyordu. Ama Eve, annesiyle babasının aklındaki tas-tamam böyle değilse de resmen kazançlı bir iş bulmuştu ve bu sefer bunu ciddiyetle sürdürmeye niyetliydi.

Kesinlikle hiçbir şey ters gidemezdi.

Beşinci Bölüm

Jacob geri dönene kadar Eve adamı öldürdüğünden endişelenmeye başlamıştı.

Saatler geçmişti. Güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyordu ve birkaç misafir dışarıdaki gezintisinden çoktan dönmüştü. Ulusal Sağlık Hizmeti yetersiz finanse edildiği için hastaların uzun süreler beklediğini biliyordu ama Tanrım, bir adamın kafatasını kontrol etmek ve ona bandaj yapıştırmak ne kadar sürebilirdi?

O ve Mont gittikten sonra, (epey etkileyici ama korkunç derecede temiz) mutfak bulmuş, kendine bir sandviç (ayrıca akşam yemeği için fasulye ve peynirli, minicik bir fırında patates) almış ve diğer konuklara görünmemek için yemek salonuna taşınmıştı. Yabancılarla tanımlanmamış etkileşimleri inanılmaz derecede garip buluyordu ve hassas sinirlerini daha fazla açık etmemeye karar vermişti. Hem zaten burası bir oda kahvaltı yeriydi, oda ve lobide dikilen yabancı bir kadınla rahatsız edici bir göz teması kurma yeri değil. Buraya büyük aksilikleri önlemek ve acil isteklere karşılık vermeye gelmişti, yürüyüş yapan konuklara temiz havluya ihtiyaçları olup olmadığını sormaya değil.

Kafasının içindeki küçük bir ses havlu ihtiyacını sorması gerektiğini söylese bile.

Ah, pekâlâ.

Eve yerel hastaneyi arayıp kazara katil olup olmadığını öğrenmeyi düşünüyordu ki ön kapının sesini duydu. Alıştığı üzere, pencereye sıçradı ve dışarıyı görmek için boynunu eğdi.

Misafir değildi. Jacob'ın mekânını korumak için savaşıması gereken serseri bir hırsız da değildi. Hayır, Jacob'ın ta kendisiydi. Mont'un geniş omzuna yaslanmış açık sarı saçını sadece bir an görebildi ve sonra gözden kayboldular.

Birdenbire, bir an önce dönmelerini dilediği onca saat, *gelmemelerine* dair umutsuz bir dileğe dönüştü. Çünkü Jacob'ın geri dönmesi muhtemelen onu ezip geçtiği için Eve'in canına okuması demekti. Ki bunu fazlasıyla hak ediyordu.

Eve misafirlerden biri resepsiyonun zilini çalar ya da "Ahh! Çok iğrenç bir cinayet!" ya da benzer biçimde seslenir diye hafifçe aralık bıraktığı yemek salonunun kapısına yüzünü buruşturarak yürüdü. Başını uzatıp lobiye baktı, tam o sırada Mont boştaki eliyle kapıyı kapatıyordu. Diğer eli ise Jacob'ı kaldırmakla meşguldü.

Ve Jacob'ın kalkmak için çok fazla desteğe ihtiyaç duyduğu açıktı. Adamın gündüzki dik duruşu kaybolmuştu. Uzun, zayıf vücudu rüzgârda uçurtma gibi sallanıyordu. Sağ kolu hariç, o da... lanet olsun, o bir alçı mıydı? Eve onu tam anlamıyla kırmıştı. Muhteşem.

Eve'in annesi yeni parti planlama işinin, tehlikeli araç kullanma davasıyla birlikte gelmesini hoş karşılamayabilirdi.

İç çekiş. Her zaman bir hayal kırıklığısın, Eve.

Bu annesinin mi, yoksa Eve'in sesi miydi?

"Hayır, hayır, hayır." Mont'un sözleri Eve'i gerçek dünyaya geri getirdi. Jacob'ın süslü şekilde oyulmuş resepsiyon masasının

arkasına geçmeye çalıştığını görünce kahkahalar Eve'in boğazını tıkadı. Adam masaya tırmanmaya çalışıyordu.

Mont iki eliyle onu geri çekti. Jacob homurdandı, "Bırak beni! Rezervasyonları kontrol etmeliyim! Ah!"

"Üzgünüm dostum. Şu anda bir çürük bırakmadan seni tutmak biraz zor."

Eve dudağını ısırды ve suçluluk duygusundan ölmemeye çalıştı. Ölmeden üç ila dört dakika daha hayatta kalabileceğini tahmin ediyordu ama sonra Jacob döndü, Eve onun yüzünü gördü ve hayatta kalma süresi yaklaşık beş saniyeye düştü.

Kesinlikle kendisi gibi görünmüyordu. Adamı çok az tanıyordu ama geçirdiği dönüşüm bariz ve dramatikti. Masanın üzerinden atlamaya çalışırken devirdiği gözlüğünün ardındaki o buz mavisi-gri gözler eriyip puslu pınarlara dönüşmüş, gözbebekleri uzaktan görülebilecek kadar büyümüşü. Çıkık elmacık kemikleri çilekli dondurma gibi kızarmıştı. Eve'in en sevdiği çeşit çilekti. (Ki konuyla uzaktan yakından alakası yoktu.)

Ve mükemmel şekilde taranmış saçları, sert yan kısımlarıyla birlikte, yavru ördek tüyüne dönmüşü. Bunu anlatmanın tek yolu buydu. Yatağında dönüp duran bir çocuk gibi görünüyordu. *Sarhoş* halde yürüyen alçılı bir çocuk gibi.

Eve dudağını ısırmaktan paramparça edecekti.

"Şimdi buraya gel," diyordu Mont, "ve uslu dur, yoksa çorap çekmecenı açıp bütün çoraplarını çıkarırım..."

"Hayır!" Jacob sanki bu tehdit dayanılamayacak kadar korkunçmuş gibi soluk soluğa kaldı.

Eve kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürdü. Yüce Tanrım. Bu sabah ona Pislik Jacob Wayne'in sevimli olup olmadığını sorsaydınız, sol memesini ortaya koyar ve hayır derdi. Ve Eve'in sol memesi her zaman favorisiydi.

Mont onu merdivenlere sürüklerken Jacob kaşlarını çatarak, "Bırak da şu şeyi yapayım," dedi. "İşle ilgili şeyler... peki... Ofisime mi gidiyoruz? Evet, Mont?"

"Tanrım," diye mırıldandı Mont, "ne zaman bu kadar ağır-laştın?"

"İri kemikliyim," dedi Jacob gururla.

Mont homurdandı. "Bu halinin bu kadar komik olacağını bilseydim, kız kardeşimin kamerasını ödünç alırdım. Ve iş ko-nusunda endişelenme, Jake. Eve işle ilgileniyor."

İsmi duymak Eve'in yerinden sıçramasına neden oldu. Sonra Mont'un karanlık bakışları kapı aralığından ona yö-neldi ve Eve yine sıçradı. Kurnaz casusluk yetenekleri buraya kadarmış.

Mont, *Şimdi ortaya çıkmak için harika bir zaman* dercesine kaşlarını kaldırdı.

Eve, *Hayır, teşekkür ederim, ben bir korkağım* dercesine başını iki yana salladı.

"Eve," diye mırıldandı Jacob karanlık bir sesle. O kadar ka-ranlıktı ki bir anlığına onun da kendisini gördüğünden endişe-lendi. Ama hayır, o etkileyici bir odaklanmayla duvardaki bir noktaya, boşluğa bakıyordu. "Eve," diye tekrarladı. "O! Kolumu kırdı."

"Evet, Jacob. Öyle oldu."

Vay be! Mont'un nispeten tatlı ve nazik tavırları buraya ka-darmış, piç herif. Ve konuşurken sırıtıyordu!

Mont onu merdivenlerden yukarı sürüklerken Jacob, "Castell Kır Evi'ne göz kulak olamaz," diye homurdandı. "O bir facia!"

"Hem de ne facia, dostum."

"Doğru düzgün - doğru düzgün - *protokol* nedir bilmez."

"Şey, çok sıkışmıştık, bu yüzden..."

“O iğrenç, dağınık ve gösterişli.” Bu sonuncusu sanki en ağır suçmuş gibi söylenmişti. “Ve,” diye devam etti Jacob, Mont onu çekip götürürken, “*iğrenç derecede güzel.*”

Eve gözlerini kırıştırdı. Son kısmı... yanlış mı duymuştu?

“İlginç bir ifade,” dedi Mont hafifçe. “Bunu açabilir misin?” Adamlar gözden kaybolurken sesler de duyulmaz oldu. Eve duvarı tekmelememek için kendini zor tutuyordu. O da bu açıklamayı duymak istiyordu, lanet olsun. *İğrenç derecede güzel mi?* Bu da ne demek oluyordu? Jacob’ın kafası karışmış ve yanlış söylemiş olmalıydı. Muhtemelen *iğrenç derecede önemsiz* ya da ona benzer bir şey demek istemişti.

Eve başını iki yana salladı ve seçeneklerini düşünerek kapıdan uzaklaştı. Jacob artık geri döndüğüne ve gözetim altında olduğuna göre, Eve teknik olarak gitmekte özgürdü. Pansiyonuna göz kulak olacağına söz vermişti ama artık buna gerek yoktu. Şu anda olay yerinden kaçabilir, Gigi ve Shivs’le geç saatlere dek sürecektir yoga dersi için eve dönebilir ya da annesiyle babasına gün içindeki tüm başarılarını anlatırken, bir iş görüşmesini sabote edip işverenin üzerine araba sürdüğü kısmı tamamen atlayabilirdi.

Ancak...

Şey. Bu biraz korkunç görünüyordu. Jacob pisliğin teki olabilirdi ama bu durumda Eve daha pislikti ve bunun gerçek bir anlamı vardı. Jacob’ın durumundan emin olmak için yanında kalmalı, onun sinir bozucu, çilekli dondurma suratından özür dilemeye çalışmalıydı, vesaire.

Ayrıca, diye fısıldadı kafasının içinden bir ses, kendi yarattığın sorunlardan kaçmaya devam edersen dünyadaki hiçbir iş anne ve babanın saygısını yeniden kazanmanı sağlamaz.

Hımm. Eve genellikle o sinir bozucu derecede mantıklı sesini -en büyük kız kardeşi Chloe’nin sesine benzeyen- sıkı sıkıya

kilit altında tutardı. Günün stresi o sesi zincirlerinden kurtarmış olmalıydı.

Birkaç dakika derin derin nefes alıp verdikten sonra Eve endişesini susturdu ve yemek salonundan çıkarak antreden geçip merdivenlere yöneldi. Bugün Castell Kır Evi'nin üst katlarına hiç çıkmamıştı ama oralar da alt katlara benziyordu. Sadece biraz daha aydınlık ve parlaktı. Koridorlar dar ama iyi aydınlatılmıştı, duvarlar sarı çiçek desenleriyle, yerlerse zümrüt rengi pelüş halıyla kaplıydı. Önce birinci, sonra ikinci kata çıkarken gözleri Jacob ya da Mont'u aradı.

Üçüncü merdivenin başında kendisini ölüme götürecek kapıyı gördü. Sedefli bir kulpu ve üzerinde *girilmez yazan* altın bir tabelası olan heybetli maundandı.

Evet. Jacob muhtemelen oradaydı.

Yaklaşırken saç örgülerini ve tişörtünü düzeltti. Sonra elini kaldırıp bir süre garip ve kararsızca durdu. Ne yapacaktı? Kapıyı mı çalacaktı? Yoksa bir televizyon dedektifi gibi kapıyı omuzlayıp hışımla içeri mi dalacaktı?

Sonunda o, elini uzatmadan kapı açıldı. Karşısında Mont duruyordu. Bir an şaşırmış, sonra da memnun olmuş görünüyordu. "Ah," dedi. "Gelmişsin."

"Evet." Eve olduğu yerde kıpırdandı. "Sanki konuşulacak şeyler var gibi görünüyordu."

Mont tek kaşını kaldırdı. "İlginç. Ben de seni kaçak sanmıştım."

"Kaçak mı?" diye tekrarladı, kaçmasına ramak kalmış bir kadının haklı öfkesiyle. "Asla."

"Asla mı?"

"Asla."

"Pekâlâ." Sırıttı. "O zaman söyleyeceklerim seni hiç rahatsız etmeyecek."

Eve derin ve güçlü bir önsezi yaşadı. “Dinliyorum.” Son kelime sesi gıcırdadı. Oops.

“İçeri gel,” diye emretti Mont ve bunun bir emir olduğu açıktı. Eve kapıdan içeri adımını attı ve Mont kapıyı arkasından kapattığında biraz sıçradı. Etrafına bakındığında kendini sadece Jacob’ın *alanı* olarak tanımlanabilecek bir yerde buldu. Koridorun bu bölümünde beş kapı vardı. Banyo tezgâhının ve düzgünce katlanmış havluların görüldüğü bir kapı, çamaşır kurutma makinesinin gümbürdediği açık bir kapı, düzgünce kapalı duran iki kapı ve koridorun sonunda hafifçe aralık duran ama içini görmeye yetmeyen bir kapı.

Eve’in hiçbir yere burnunu sokması mümkün görünmüyordu.

Mont onu kapalı kapılardan birine götürdü. Kilitliydi anlaşılan. Adam bir anahtar çıkardı ve Eve kendini hayatında gördüğü en titiz ofise girerken buldu. Uzun, geniş pencerelerin önüne yerleştirilmiş bir masayla manolya duvarları kaplayan üç dosya dolabı dışında kesinlikle başka hiçbir şeyin olmadığı kutu gibi bir odaydı. Ne kitap ne de fotoğraf vardı. Hatta Castell Kır Evi’nin başka yerlerine atılmış eski, gösterişli halılar bile yoktu. Bomboş bir sayfa gibiydi.

“Burası... Jacob’ın *ofisi* mi?” diye sormayı başardı.

Masanın arkasında durmuş çekmeceleri karıştıran Mont ona bir bakış attı. “Odaklanmasına yardımcı oluyor.”

Evet, eminim öyledir. Bu odadaki tek dikkat dağıtıcı şey pencereydi ve görünüşe bakılırsa Jacob pencereye sırtını dönüp oturuyordu.

Mont doğruldu, elinde bir yığın defter vardı. “Pekâlâ, dinle. Sen onu ezmeden Jake’in bundan bahsetme şansı oldu mu bilmiyorum...”

Vay canına. Tamam, açık konuşuyordu. Eve buna saygı duyabilirdi.

“... ama biz sana işi vermek için peşinden koşuyorduk.” Eve cevap olarak boş boş bakınca Mont ekledi, “Şeflik işi. Burada. Jacob sen gittikten birkaç saniye sonra tek umudumuzun sen olduğunu anladı, yani evet.”

Eve hayal mi görüyordu, yoksa bu konuşmada suçluluk duygusu yüksek miydi?

“Sonra işler tersine döndü,” diye devam etti Mont, “ve şimdi çok istediğin bu işi alma fikrini değiştirmişsindir diye endişe ediyorum. Özellikle de bu Zencefilli Çörek Festivali yüzünden endişeliyim. Çünkü o bunun için çok çalıştı. Eğer çekip gidersen ve bizi yüzüstü bırakırsan, aynı zamanda Jacob’ı daha kötü bir duruma sokarsın. Bileği kırıldı. Bu çok berbat bir durum, değil mi?”

Eve hiç de yanılmamıştı; suçluluk baskısı çok yüksekti ve işe yarıyordu.

Castell Kır Evi’nde yemek pişirme fikri mantıken korkunçtu. Eve’in ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu, pansiyonun sahibi ondan görür görmez nefret etmişti ve *üstüne* adamı arabasıyla çığnemişti. Ayrıca Florence’in işini almıştı ve eylülde başlayacaktı. Ama gittikçe ağırlaşan telafi ihtiyacının ağırlığı kontrolsüz bir cevap yumurtlamasına neden oldu.

“Tabii ki işi kabul ediyorum,” diye mırıldandı.

Ve o anda kendinden nefret etti.

Mont’un yüzü aydınlandı. “Ediyor musun?”

Etmiyorum. “Ediyorum.”

“Ah, *mükemmel*. Teşekkür ederim. İçtenlikle teşekkürler, çünkü burada zor durumdayız. Seni zorda bırakmak istemem ama Jacob beyin sarsıntısı geçirdi, bileği kırıldı ve kığı ciddi şekilde zedelendi.”

Eve istemsiz bir irkilmeyele boğuştu.

“... yani sabaha daha iyi olmayacak. Sence bir süreliğine... en azından iyileşene dek işleri idare edebilir misin?”

Eve gözlerini kırptırdı. “*Idare etmek* mi? Ama ben... ben sadece şeflik pozisyonu için görüştüm.”

“Evet, ama sonra arabanla Jacob’a çarptın.”

“Şey... Başka personeli yok mu?!”

“Hayır.”

“Hayır mı?!”

“Hayır,” diye tekrarladı Mont sakince, elinde gizemli kâğıt yığınıyla odanın öbür ucundan ona yürürken. “İşte. Bunlar yardımcı olacaktır.”

Eve ilk defteri açtığı anda etkileyici bir kaligrafiyle yazılmış bir başlık gördü.

SAĞLIK DEĞERLENDİRMEMİ BERBAT ETMEMENİN YOLLARI

Yazan: Jacob Wayne

Eve gözlerini yazıya dikti. “Bunlar... çalışan için el kitapları mı?”

“Temel olarak öyle.”

“*Kendisi* mi hazırladı?”

“Evet,” dedi Mont. “Şimdi bara gitmeliyim ve senin de yarın sabah kahvaltı için hazırlanman gerekiyor, o yüzden...”

Bir düşünce Eve’i dehşet içinde bıraktı. “Kahvaltı saat kaçta?”

Mont onu duymazdan geldi. “İpleri sana vermemiz gerekcek. Tamam mı?”

Tamam mı? *Tamam mı?* Eve’in çok büyük bir parçası *hayır, tamam değil* diye bağırarak istiyordu. Çünkü lanet olsun, eli kolu yedi tane defterle doluydu, genel olarak iyi ve düzgün işle-

tilen bu pansiyon göz korkutucuydu ve burayı Mükemmeliyetçi Prens Jacob Wayne'in yüzünü güldürecek şekilde idare edemeyeceğini zaten biliyordu.

Onun pek bir şey beceremediğini ve işleri asla doğru yapmadığını fark etmemişler miydi acaba? Onu herhangi bir şeyin başına getirmek hata olurdu ama *bu...*

Yine de... O yapmazsa başka kim yapacaktı ki?

Eve, kafasında düşünceler birikirken dudağını ısırды. Temel gerçekler şunlardı: Jacob iş göremez haldeydi ve bu onun suçuydu. Bütün bu olaylardan önce bile personel eksikliği vardı.

Burada birinin öne çıkması gerekiyordu ve görünüşe göre boştaki tek kişi Eve'di.

"Pekâlâ," dedi. Sesi biraz titriyordu ama netti. "Tamam. Ben yaparım. O zaman bana ipleri göster."

Tanrım, uyku iyi gelmişti.

Jacob, yastık ve battaniyelerin arasında durup neden her sabah ısrarla saat beşte kalktığını düşünüyordu. Yok iş, yok rutin, bilmem ne. Kahvaltıdan önce sınav çektiğini ya da buna benzer bir saçmalık yaptığını hayal meyal hatırlıyordu. Ama şu anda, mantıklı bir insan neden böyle yapar anlayamıyordu. Şey dururken...

Yatakta kalmak...

Sonsuza kadar.

Daha da iyisi; sonsuza dek *uyuyabilecekken*. Bir portakalı tatlı, sulu parçalara ayırarak yemekle ilgili muhteşem bir rüyanın ortasındaydı ki bir şey onu uyandırdı. Hımm. Muhtemelen bunu araştırmalıydı.

Kaşlarını çatarak gözlerini açtı.

Ay ışığı perdelerin arasından süzülüyordu ama karanlığın bir önemi yoktu. Jacob gözlüğü olmadan etrafı bok gibi görüyordu zaten. Odada biri olduğunu sesler sayesinde anladı. Yavaş, sakın ayak seslerinin gıcirtısı, hafif ve sabit nefesler. Sağ elini yumruk yaptı ya da yapmaya çalıştı. Ama sağ kolunun kırık olduğunu hatırladı. Bu gerçek miydi? O da acı içinde bağırmayı seçti. *Muhtemel katiline tam teslimiyet* de denebilir.

“Jacob?” dedi katil, fısıltısı kadife ve dumanlıydı.

Ve şimdi çok komik bir déjà vu hissine kapılmıştı.

“Sen,” diye mırıldandı gözlerini yumarak. Bu – *kadın* – bu eflatun ve turuncu – *kadın* – bu lanet *dünyaların* yok edicisi...

“Seni kontrol etmeye geldim,” diye fısıldadı. “İnternette beyin sarsıntısı geçiren insanları kontrol etmek gerektiğini okudum, yoksa ölebilirlermiş.”

Bu eli kanlı katil...

“Yüksek sesle konuştuğunun farkında mısın?” dedi dişi iblis.

O muhteşem lanet olası ahmak...

“Bu olumsuzlama mı? Şu anda beni olumsuzluyor musun?”

Jacob’ın düşünceleri birbirinden kopuk tren vagonları gibi akıp gidiyordu ama hepsinin tek bir amacı vardı: Eve Brown’dan kurtulmak. “Defol git,” diye homurdanarak doğrulmaya çalıştı ama başaramadı. Kıcı da kırıkta anlaşılan. En azından öyle hissediyordu.

“Senin kıcın *ne*?”

“Düşüncelerimi okumayı bırak.” Sol eliyle gözlüğünü bulmaya çalıştı.

“Düşüncelerini okumuyorum! Yüksek sesle konuşuyorsun, dâhi!”

“Doğru,” diye mırıldandı Jacob yatıştırıcı bir sesle, kendine.

“Ben bir dâhiyim. Her şey yolunda. İşte gözlüğüm, takıp mutlu olacağım.”

“Aman Tanrım, beyin sarsıntıları çok garip.”

Kötülüğün habercisi ilk kez geçerli bir noktaya parmak basmıştı. Jacob gözlüğünü yüzüne yerleştirdi, camındaki çatlağa kaşlarını çattı. Sonra da Eve Brown’a ters ters baktı. “Git. Uzaklaş.”

Ama o yaklaştı, çünkü baş belasıydı. Adımları onu perdelelerin arasından sızan nemli ay ışığının bir dilimine getirdi. O geniş gözleri ve parlayan teniyle olması gerekenden çok daha güzeldi. Ağzında iğrenç bir parlaklık yoktu ve bu nedenle eskisinden daha da iyi görünüyordu. Jacob o ağız ısırmak istedi. *Kızı* ısırmak istedi. Isırılacak pek çok yeri vardı. Göğsünden beline ve kalçasına kadar her yerini sınıflamakla meşguldü ki Eve’in artık o iğrenç tişörtünü giymediğini fark etti. Bol, büyük boy bir gömlek giyiyordu ve...

Başka ne olduğunu asla anlayamadı çünkü o anda kız uzandı ve ona dokundu. Serin avcu alnına bastırdı ve Jacob’ın aklı biraz karıştı.

Şey. Çok *daha* karıştı.

“Hımm,” diye mırıldandı Eve. “Alnın sıcak. Ama bu normal çünkü binlerce battaniyenin altındasın.”

“Burası benim yuvam,” dedi. Yuvaları onu güvende tutuyordu. Nerede olduğunu ya da annesiyle babasının aileyi bir sonraki adımda nereye sürükleyeceğini bilmediği zamanlarda bile yuvaları her zaman uykuya dalmasına yardımcı olmuştu.

Ama Jacob yuvalarından kimseye bahsetmemişti. Özellikle de bir yetişkin olarak, Tanrı aşkına. Ağzından daha fazla utanç verici sır dökülmesini engellemek için çenesini sıkıttı.

Eve gülmek ya da soru sormak yerine başını dalgınca salladı. “Evet,” dedi, “yuvalar yararlı şeylerdir. Ancak biraz küçültülmesi gerekebilir.” Ve sonra... yuvasını darmadağın etti!

Battaniyelerden birini kaldırdı. Sonra bir tane daha, bir tane daha... Jacob biraz serinlemeye başlamış olsa da -sıcakladığını fark etmediği için komikti- kendini tamamen öfkeli hissediyordu.

“İşte,” dedi kız usulca. Yumuşak, yumuşak ve yumuşaktı. “Böyle daha iyi mi?”

“Çekil,” diye mırıldandı Jacob. “Benim... yuvamdan...”

“Pardon?”

“Çekilse...” Bir esnemeyle sözü kesildi.

“Sanırım yorgunsun.” Başka bir battaniyenin ağırlığının kalktığını hissetti. “Uyumaya devam etmelisin. Yatağının başucunda su var ve bir şeye ihtiyacın olursa hemen yan taraftayım. Tamam mı?”

“Def... ol... korkunç kadın.”

Eve güldü. *Güldü.* Tanrı aşkına, Jacob onu lanet olası bir pencereden aşağı itecekti.

Biraz kestirdikten sonra.

Altıncı Bölüm

Eve'nin pazartesi sabahları her zaman çılgın biçimde öngörülemezdi ama bin yıl da düşünse *bunu* asla tahmin etmezdi. Saat sabahın 5.56'sıydı ve başka birinin steril, çelik mutfağında binlerce çalışan el kitabının anısı zihninde dönüp dururken kahvaltı hazırlıyordu.

Aman Tanrım.

Eve'in hazırladığı ilk kahvaltı değildi elbette. Önceden birkaç aşçılık kursu almıştı. Sadece o kursları eğlence olsun diye almıştı; zaman geçirmek, yeni bir beceri edinmek için. Arkadaşlarını etkilemek için bir parti numarası, Gigi için mükemmel bir akşamdan kalma kahvaltısı ya da Chloe için rahatlatıcı bir yemek hazırlamanın bir yoluydu.

Bu kursları gerçek bir şef, belirli standartlara tabi tutulan ve bir oda-kahvaltı misafirinin sabahki deneyiminin ağırlığını omuzlarında taşıyan bir profesyonel olmak için *almamıştı*. Ve yine de işte buradaydı.

Çok hoş.

Nefes nefese, fırına attığı taze hamur işlerini kontrol etmek için eğildi, kulağında KATIE'nin "Remember" şarkısının hipnotik ritmi çınılıyordu. Mont yarım saat önce onu kontrol et-

mek için gelmişti ama Eve, bir zekâ küpü gibi, *yorgun* görüldüğü için onu eve göndermişti. Adamın yorgun görünmesi kimin umurundaydı ki? *Kendisi* de yorgundu. Dün geceyi Mont'un izniyle Jacob'ın çekyatında, dolabından çıkardığı topak topak yastıkların üzerinde uyuyarak ve görünüşe göre gizemli -ve aşırı uzun bacaklı- kız kardeşinden ödünç aldığı pijamayı giyerek geçirmişti. Uyumadan önce saatlerce Jacob'ın çeşitli el kitaplarını okumuştı.

Ve uyuyan sevimli yüzünü kontrol etmişti.

Ve ters gidebilecek senaryolarla kendine işkence etmek için Google'da kötü pansiyon yorumlarını araştırmıştı. O sabah karanlığın altında hazırlanmış, Jacob'ın varlığını fark edeceği anı mümkün olduğunca ertelemeye çalışmıştı çünkü mantıksız davranacağını *biliyordu*. Bu stresli koşullar altında, Eve'in endişeden tuz buz olup toz halinde yiyeceklerin üzerine dökülmesi olasıydı. Tüm bu çaba, dümende o varken mahvolmaya mahkûmdu.

"Affedersiniz?"

Eve o kadar şiddetli sıçradı ki başını tavana çarpmadığına şaşırı. Önlüğünü düzeltti ve saç filesini ayarladı. (SAĞLIK DEĞERLENDİRMEMİ BERBAT ETMEMENİN YOLLARI: Bölüm Bir, A Kısmı, TEMELLER: *Lanet olası saç filesini tak.*) Sesin kaynağına döndü.

Mutfak duvarında pencereye benzer bir çerçeve vardı ve el kitabında bunun açılması gerektiği yazıyordu. Eve o sabah aşağı indiğinde bunu yapmış ve pencerenin yemek salonunu gördüğünü keşfetmişti, bir tür eski usul dükkân cephesi gibiydi. Ve o anda -ürperti- misafir gibi görünen bir şey tarafından işgal edilmişti.

"Merhaba," dedi adam neşeyle. Orta yaşlarda, pembe yanaklı ve gri saçlı bir adamdı, günün bu saati için fazla dostça bir gülüm-

semesi ve gövdesini örten su geçirmez bir parkası vardı. “Kahvaltı için biraz erkenciyim, değil mi?” diye sordu mutlu bir ifadeyle.

Eve ona hayretle baktı. Tanrı aşkına, kim sabah 6.30’da kahvaltı etmek için gelirdi ki? “Evet,” dedi belli belirsiz, sonra toparlandı. MÜŞTERİLERİMİ NASIL KIZDIRMAMALIYIM: Bölüm Üç, B Kısmı: *Ne kadar acı verse de zararsız kural ihlalleri hoş görülmelidir.* “Ama sizi ağırlayabileceğimizden eminim efendim. Hamur işlerimiz pişiyor ama size sıcak kahvaltı hazırlayabilirim isterseniz.” Eve pencereye yaklaştı, küçük not defterini çıkardı ve dimdik durdu. *Sakin batırma. Sakin batırma. Sakin batırma.*

Ama daha şimdiden, hafızasından şüphe etmeye başlamıştı. El kitaplarını ezberlediğini biliyordu ama aynı zamanda hayati anlarda işleri karıştırma eğilimi vardı ve bu nedenle ezberine de pek güvenmemeliydi...

Tanrım, adam konuşuyordu. “... sahanda yumurta ve pişmiş domates istiyorum.”

Eve usulca bir şeyler karaladı ve bir İngiliz kahvaltısının kuyruğunu yakaladığını umdu. Çünkü zavallı piçin alacağı şey buydu. “Pekâlâ. Buyurun oturun, hemen getiriyorum.”

“Teşekkürler, tatlım,” dedi ama oturmadı. *Neden oturmadı?* “Burası dün açık değildi,” diye konuşmaya devam etti.

Eve yumurtalara uzanırken donup kaldı. “Değil miydi?” Ama açık olması gerekiyordu, değil mi? Yoksa kitapçığı yanlış mı okudu, yanlış mı anladı?

“Ben gelmeden önceki gün de öyle. Yine de perde arkasında neler olup bittiğini görmek güzel. Söylesene, Jacob bu sabah nerede?”

Tüh ya. İşte bu sorudan ödü kopuyordu. Kimsenin adamın buz gibi varlığını fark etmeyeceğini ve kendisine soru sorul-

mayacağını ummuştu ama görünüşe göre öyle bir şansı yoktu. “Jacob, ııı, biraz rahatsız.”

“Rahatsız, ha?” Adam kıkırdadı. “Başka biri olsaydı, bunun akşamdan kalmanın şifresi olduğunu düşünürdüm.”

Eve gergince güldü. “Doğru. Ama Jacob olmaz!”

“Tanrım, hayır, asla. Peki onun nesi var?”

“Şey...”

“Umarım iyileşir. Çok sevimli bir çocuktur.”

Eve gözlerini kırıştırdı. “Ee...”

“Burası bize her seferinde zemin katta bir oda veren tek yer. Sharon’ımın eklemlerinde sorun var, sağ olsun. Bizi özel bir listeye koyuyorlar.”

Eve’in kız kardeşi Chloe’nin de benzer kolaylıklara ihtiyacı vardı. Bu yüzden Eve kimilerinin bu tür konularda korkunç derecede anlayışsız olabildiğinden haberdardı. Ama görünüşe göre Jacob öyle değildi. Birazcık kötü olsaydı, Eve ona karşı işlediği şok edici günahlara dair kendini çok daha iyi hissedecekti. Piç kurusu.

“Barry?” Yemek salonunun kapısından, görüş alanının dışından bir ses duyuldu. Penceredeki adam ona döndü ve gülümsemesi inanılmaz derecede genişledi.

“İşte buradasın, Shaz! Uykucu. Kahvaltımı sipariş ertim be-beğim, senin ne istediğini bilmiyordum.”

Arkada bir kadın belirdi, en az adam kadar güleç ve pembe yüzlüydü. “Merhaba tatlım,” diye Eve’e gülümsedi. “Ben de ay-nısından alacağım.”

Elbette öyle yapacaktı. “Doğru,” diye kekeledi Eve. “Hangi, şey, yani, daha doğrusu, yumurtanızı şey mi...”

“Sahanda lütfen, teşekkürler!”

“Muhteşem.” Eve, cesaret verir gibi bir sırtışıla çifte baktı. Başka istek var mıydı? Yok muydu? İyi o zaman. “Size içecek

bir şey getireyim mi? Çay? Meyve suyu? Bu sabah ikisinden de var.”

SADECE PANSİYON DEĞİL: Bölüm İki, F Kısmı: *Çok fazla diye bir şey yoktur.*

“Ben bir kahve alacağım,” dedi kadın. “O da yeşil çay alacak.”
“Shaz!”

“Başlama yine.” Barry’nin göğsünü okşadı, sonra adamın koluna girdi ve onu masaya çekti. “Şimdi bu zavallı kadını işiyle baş başa bırak.”

Evet, teşekkürler Shaz. Eve onları neşeli bir gülümsemeyle uğurladıktan sonra arkalarını döner dönmez endişeyle yemek pişirmeye devam etti.

Tamam, İngiliz Kahvaltısı. Öyle tahmin ediyordu.

Eve buzdolabından Jacob’ın birinci sınıf, yerli domuz sosislerini aldı (YERLİ ESNAF PARAYI SEVER: Bölüm Sekiz, N Kısmı: *Skybriar’ın kasabı Peter, çok yaşlıdır, matematiğini sorgulama yoksa etin kötüsünü verir*) ve pişirmeye başladı. Normal şartlar altında yeterince iyi bir aşçıydı. Bu gerçeğe rağmen Eve bir anlığına sosislere baktı, tavaya yanlış yağ koyduğu korkusuna kapıldı. Teyana Taylor’ın “How You Want It?” şarkısının ritmiyle çılgınca mırıldanıyor, yemeklik yağ kullanımının temellerini hatırlamaya çalışıyordu ki arkasından mutfak kapısı açıldı.

Korku gırldağına çökmüş, donakalmıştı. Yüce Tanrım. Jacob uyanıktı. Jacob *buradaydı*. Ve Eve...

Dağılmıştı. En hafif tabiriyle.

Ama aynı zamanda toparlanmaya çalışıyordu ve bu da bir şeydi. Eve hafifçe öksürdü, başını kaldırdı ve arkasını döndüğünde kapıda Jacob’ın durmadığını gördü. Hayır. Eve’e uzun boylu, ince yapılı, keskin mavi gözlü bir kadın eşlik ediyordu.

Kırılmış sarı saçını atkuyruğu yapmış, ceketini bir çeşit üniforma önlüğünün üzerine giymişti.

Kadın Eve'e baktı. Eve de kadına baktı. Sonra kadın şöyle dedi, "Sen benim yeğenim değilsin."

Eve gözlerini hızla kırıştırdı. "Şey," diye cevap verdi, "hayır. Hayır, değilim." Jacob dün bir teyzeden bahsetmemiş miydi? Evet, bahsetmişti. Adı neydi? Laura, Lisa, Lilian:...

Kadın Eve'e sorgular bir bakış attı. Bir röntgen filmi çeker gibi hissettiriyordu. "Peki," diye bağırdı, "nerede o zaman?"

"Lucy," diye ağzından kaçırdı Eve.

Teyze tek kaşını kaldırdı. "Evet?"

"Ee, özür dilerim, demek istediğim, şey..." Eve hayatında hiç bu kadar çok gevelememişti. "Sanırım yatakta. Son gördüğümde öyleydi, yani."

Gergin bir sessizlik oldu. Lucy'nin diğer kaşı ilkinde katılmak üzere kalktı.

"Hayır," dedi Eve çabucak, "onu gördüğümü söylemedim çünkü demek istediğim şuydu..."

"Dilini yutmadan sakın ol kızım." Kadının güzel ağzına bir tebessüm gölgesi düştü. "Adın ne senin?"

"Eve," diye mırıldandı. Sonra aklına gelenle arkasını döndü. "Kahretsin, sosislerim."

"Ben Lucy Castell, gerçi biliyorsun anladığım kadarıyla. Sen yeni şefsin, değil mi?"

Castell. Hımm. Yani Jacob pansiyonuna teyzesinin adını mı vermişti? Bu bir şekilde sıkıcı, yaratıcılıktan uzak ya da tuhaf ve uğursuz olmalıydı. Çünkü bunlardan biri olmasaydı, sevimli olabilirdi.

"Evet, ben yeni şefim," diye omzunun üzerinden karşılık verdi Eve, kilerden bir kutu domates kaparak. Tanrım, şimdi de zamanlaması bozulmuştu.

“Ve Jacob yatakta çünkü?”

Eve kibarca cevabını düşündü.

“Hasta mı?” diye onu dürttü Lucy. Tanrım, kadın elmas bir matkap gibiydi.

“Tam olarak değil,” diye mırıldandı Eve, domatesleri sos tavasına döküp baharat rafını açarken. “O sadece... Şey, biraz arabayla ezildi...”

Lucy’nin sakin havası kayboldu. “*Ne oldu?*”

Eve, suçluluğunu açık etmemeyi umarak kadınla yüzleşmek için döndü. “Ah, endişelenecek bir şey yok. Sadece kırık bir bilek ve çok hafif bir beyin sarsıntısı, yani...”

“*Kim ezdi?*” diye sordu Lucy sertçe. Elmas. Matkap.

“Şey,” diye ciyakladı Eve. “Ben?”

Lucy sertçe ona baktı.

Eve mutfaktaki tüm bıçakları ve Lucy’ye mesafesini zihninde ölçüp biçmeye başladı.

Gergin bir anın ardından yaşlı kadın, “Sen... işverenin olan yeğenime arabanla çarptığın için şu anda yatakta olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Yeni bir misafir, video oyunundaki bölüm sonu canavarı gibi pencerede belirdi.

“Ne olmuş? Biri Jacob’a mı çarptı?”

“Hayır,” dedi Eve.

“Galiba öyle,” dedi Lucy.

“Vay canına. Mücver var mı?” diye sordu misafir.

Eve dudağını ısırды. “Bana biraz zaman vererseniz hazırlayabileceğime eminim...”

Lucy elini kaldırdı. “Lütfen, işine devam et. Yukarı çıkıp yeğenimin hayati belirtilerini kontrol edeceğim.” Odadan çıktı.

Kahretsin.

Eve, bu şartlar altında kahvaltıda çok iyi bir iş çıkarması gerektiğini düşünüyordu.

“Tanrı aşkına neden beni aramadın?!”

Jacob şifonyere yaslanarak gözlerini sıkıca yumdu ve başparmaklarıyla şakaklarına bastırdı. İşe yaramıyordu: Lucy teyzenin sesindeki her öfkeli tınıda baş ağrısı alevleniyordu. İç çekti ve çekmeceyi açarak yedek gözlüğünü aradı. “Çünkü meşguldün.”

“*Meşgul mü?! Birkaç müşteri ve haftalık bir kitap kulübü meşgale değildir Jacob!*”

“Endişelenmeni istemedim.” Eski çantasını buldu ve mevcut çerçeveleriyle aynı bir gözlük çıkardı, ancak bunlar hasar görmemişti ve sağ gözde 0,75 daha zayıftı. Gözlüğü taktı ve bulanıklık yok olana kadar gözlerini kırıştırdı. Bu gözlük şimdilik iş görürdü.

“Senin için endişelenmek benim işim, seni aptal,” dedi Lucy teyze. Yüzünü döndüğünde kadının çatık kaşlarını ve solgun yanaklarını net bir şekilde görebiliyordu. Suçluluk duygusuyla yüreği sıkıştı. Kafatasındaki, sırtındaki ve midesindeki ağrıdan dolayı da biraz acı duydu. Midesi bomboştu. Ama henüz düş almayı bile başaramamıştı ve yemek işi biraz bekleyecekti.

“Özür dilerim,” dedi çünkü bunu söyleyene dek teyzesinin onu rahat bırakmayacağını deneyimlerinden biliyordu. “Ama Mont’a senden gizlemesini söylediğimde beyin sarsıntısı geçiriyordum.”

“Hah! Yakında genç Eric’le konuşacağım,” dedi Lucy tehditkâr bir ifadeyle.

Üzgünüm, Mont.

“Ama önce şunu soracağım, sana çarpan kadının mutfakta ne işi var? Yani, ben affeder geçerim ama senin tarzın bu değil, biliyorum.”

Jacob ağzını açtı, sonra kapattı. Hangi kadın?..

"Pardon, ne dedin?"

Lucy yavaşça, "Kadın. Sana çarpan kadın. İçeride. Mutfağında," dedi.

Ah. Ah, lanet olsun. "Eve mi? Eve hâlâ burada mı?"

"Adı buydu, evet. Mor saçlı, şu boylarda, bahse girerim ikizlerden birinin tişörtünü giyiyor."

İkizlerden...

Jacob çenesini tuttu ve iç çekti. Hayır. Montrose'un dün Jacob'ı *kelimenin tam anlamıyla* ezen canlı terörü işe almasına imkân yoktu.

Ama birinin görevi devralması gerekiyordu ve Mont bazen herkesten pratik düşünürdü. Yani bu tam da onun yapacağı türden bir şeydi.

"Siktir," diye tısladı. Sonra, "Üzgünüm, Lucy teyze," dedi.

"Bana aldırma, tatlım." Lucy çoktan mükemmel bir şekilde tasarlanmış odasına çekidüzen vermiş, yatak örtülerini kaldırmış ve pencereyi açmıştı. Perdelere düşünceli bir bakış attı. "Bunları çıkarıp hızlıca ütülememin bir sakıncası var mı? Güzel bir ütüyle çok şık durur..."

"Sen nasıl istersen," diye seslendi Jacob omzunun üzerinden. Perde ütülemenin göreceli yararları hakkında tartışacak zamanı yoktu. Uzaklaştırılması gereken bir Eve vardı.

Jacob haklı öfkesiyle odadan çıktı ama koridora vardığında gerçekçilik devreye girdi. Özellikle de acıdan öldüren bedeninin gerçekçiliği. Sağlam eliyle tırabzanı kavradı -sol eli, hem ne işe yarıyordu ki?- Jacob ilk basamağa ayağını atmadan merdivene dikkatle baktı.

Omzundaki donuk sızıdan kuyruk sokumundaki keskin bıçağa kadar omurgası boyunca korkunç bir ağrı uyandı. Bir sonraki basamağa ayağını atar atmaz, beyni bir binadan kafa üstü atlamış gibi zonklamaya başladı.

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı. “Şaka gibi.” Önceki gün canı bu kadar yanmıyordu.

Yine de kaza gününe dair hatırladığı şeylerin çoğu tutarlı değildi. Eve Brown’ın son derece ciddi iş görüşmelerini son derece ciddiyetsiz haliyle bastığı, sinirlerini iyice bozduğu, onu onursuz bir köpek yavrusu gibi peşinden koşturduğu ve sonra da bu zahmetine karşılık onu ezdiği kısım hariç. Evet, o kısım son derece netti.

Dışlerini sıkan Jacob bir sonraki adımı attı.

Merhametli Tanrı’nın lütfuyla, tek bir misafire bile rastlamadan üç katı da inmeyi başarmıştı. Belli ki erkenci kuşlarla uymayı sevenler arasındaki sükûnet sırasında kalkmıştı ve bunun için Tanrı’ya şükretmeliydi. Çünkü nihayet lobinin cilalı ahşap zeminine ulaştığında şakağından aşağı bir ter damlasının süzülmesini hissetti. Jacob insanların önünde terlediğinde bunun bariz bir nedeni olmasını terci ederdi: koşmayı, ağırlık kaldırmayı ya da berbat bir güneşin altında dışarı çıkmayı seçtiği için mesela. Ani şekilde merdivenlerinden nefes nefese kalmadan inme yeteneğini kaybettiği için değil.

Yakınlardaki mutfak koridorundan yaklaşan ayak seslerini duyduğunda sinirli bir homurtuyla terini siliyordu. Ve sonra bir de ne görsün, lanet Eve Brown çıkageldi.

Hızlı adımlarla yürüyordu, her iki elinde de dumanı rüten bir kahvaltılık tabağı vardı ki tek elinde tek tabak olması daha önce hiç garsonluk yapmadığını gösteriyordu. Verimsiz bir yöntem. Özgüven eksikliği. Yine de tutuşu sabit, omurgası dik ve odak-

lanması inkâr edilemez biçimde sağlamdı. Pusulayı yemek salonuna çevirmişti.

Ta ki onu fark edip donakalana kadar.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Jacob?” dedi. Sanki önceki gün adam ölmüştü ve şu anda bir hayaletle iletişim kuruyordu.

“Eve,” diye yanıtladı. Bu kelimenin kulağa ağırbaşlı, muhtemelen soğuk gelmesi gerekiyordu. Ne de olsa soğuk her zaman güvenliydi. Ama adı dudaklarından bir avuç kum gibi döküldü, sesi gergin bir tırpana dönüştü.

Bu sabah farklı görünüyordu. İğrenç tişörtünün olmaması ya da Castell Kır Evi önlüğü giymesinden değil, başka bir şeyden. Adımlarının sabitliğinden belki de. Çenesini kaldırıışından. Evet, dün örgüleri omzuna dökülmüştü ve saç çizgisindeki yumuşak, bebek bukleleri bile şekillendirilmişti. Ama bugün örgüleri sağlık ve güvenliğe uygun biçimde geri çekilmişti ve küçük bukleleri yüzünün etrafında kıvrılıyordu. Cildi parlıyordu ve eğer yanağına dokunursa... Asla, *katiyen* dokunacağından değil. Tanrım, ölümcül bir ateşi olduğundan şüphelenmediği sürece tabii. Ki öyle bir durumda elbette insaniyet namına dokunurdu ama neyse, ne diyordu? Ah, evet. Eğer yanağına dokunursa, kızın kalabalık bir mutfak kadar sıcak olacağını hissediyordu.

Eve’in buraya ait olmadığını çok iyi bilmesine rağmen bir an koridorda elleri dolu şekilde dururken, sanki tersi gibi görünüyordu.

Jacob başını sertçe iki yana salladı. Beyin sarsıntısından olmalıydı.

“İyi misin?” diye sordu Eve, kaşlarını çatarak yaklaşırken. İfadesi öylesine açık ve beklenmedik bir endişe çığlığı atıyordu ki Jacob kolunun düşüp düşmediğini kontrol etmek için refleks olarak kendine baktı.

Gördüğü şey daha da kötüydü. Üstünde hâlâ lanet pijaması vardı. Ve o anda sarsılarak fark etti ki yataktan fırlamış ve kadını dışarı atmak için buraya koşmuştu ama kendini göstermemiştii bile. Castell Kır Evi'nin koridorlarında gri pijama ve fanila ile dolaşıyordu, bu da işe uygunsuz bir şekilde gelmesi demekti ve hiç profesyonelce görünmüyordu. Daha da kötüsü Eve Brown ona sevimli ama tehlikeli bir yavru hayvanmış gibi bakıyordu ve bu nedense özellikle sinir bozucuydu.

Kahretsin. Bir elini saçının arasından utanarak geçiren Jacob çenesini kaldırdı ve dikleşti. Zaten aşağı inmişti ve on dakikalık bir mola verip bir fincan çay içmeden o lanet merdivenleri tırmanamayacaktı. Bu yüzden doğal davranabilirdi.

Ancak bu felaket, tıpkı dünyada ters giden diğer her şey gibi, tamamen Eve'in suçuydu.

Kendini buzdan bir zırhla kaplayarak sertçe, "Ben iyiyim," dedi. *Senin sayende değil*, kısmını söylememiştii ama kızın bunu hissettiğini umuyordu. "Konuşmamız gerek."

Tek bir kelime söyleyecekti: *Git*.

"Her şeyi bilen biri gibi geldi," diye mırıldandı Eve. Sonra durakladı ve başını salladı. "Yoksa?.."

"Ne demek istediğini biliyorum," diye tersledi Jacob.

"*Sahi mi?*" Ona şüpheli bir bakış attı, gözlerini devirdi ve tabakları kaldırdı. "Acil bir şey yoksa hemen geliyorum. Şunları soğumadan servis etmeliyim. Kimse soğuk domatesi sevmez Jacob. Mantıklı ol. Tamam mı?" Jacob cevap veremeden kadın yemek salonuna daldı.

Ve Jacob'la öfkesi dikkate alınmamış halde öylece kalakaldılar. Kahvaltıya kuşkusuz ve bariz biçimde geç kaldığı ortadaydı. Kendi standartlarına göre fazla uyumuştii ve saat 6.44'tü. Kahvaltı kontrolü dışında çoktan başlamıştı.

Jacob kaos, karmaşa ve duvarlara yapıştırdığı sağlık ve hijyen posterlerine alenen saygısızlık beklentisiyle mutfağa koştu. Bilirsiniz: pislik, düzensizlik, açık kilere koştururan fareler falan. En azından küçük bir mikrodalga yangını.

Ama mutfağı şüphe götürmez biçimde iyi vaziyette görünce şok geçirdi. Her şey tam da olması gerektiği gibiydi. Her santimine kadar kullanılmasına rağmen mutfak güvenli ve düzenliydi.

Şey. Bu biraz hayal kırıklığı yaratmıştı.

Eve, Mont'un ısrarla kullanmayı reddettiği ve misafirler için otantik bir fon oluşturan servis penceresini bile açmıştı. Jacob önceden bu pencereyi *ben lanet bir kızartma aşçısı değilim*, diye söylenerek kullanmıyordu. *Bu önlüğün içinde bir dangalak gibi görünüyorum*. Vesaire, vesaire, vesaire. Görünüşe göre Eve'in böyle bir endişesi yoktu çünkü pencere açılmıştı ve Jacob yemek salonunu doğrudan görebiliyordu.

Aslında Eve'i doğrudan görebiliyordu. Kadın, yemek masasının ucuna gergin bir gülümsemeyle yaklaşarak Jacob'ın görüş alanına girmişti. Jacob gülümsemenin konuklara yöneldiğini görünce, kadının iğrenç güzelliğinin ve nesnel sevimliliğinin faydalarını kabul etmek zorunda kaldı. Kendini kandırılmış hissetmek rahatsız ediciydi ama aynı etkiyi Bay ve Bayan Beatson üzerinde de görmek o kadar da kötü değildi.

Eve sanki ulaşamıyorlarmış gibi kendilerinden bir karış uzak-taki tuz ve karabiberi müşterilere getirirken Jacob yarı büyülenmiş halde gözlerini devirdi. Sanki diğer üç müşterinin eli kolu yokmuş gibi Eve'e çay servisi yaptırırken Jacob kaşlarını çattı, son derece şaşkındı. Eve odanın içinde çileden çıkarıcı, etkileyici, inkâr edilemez bir şekilde yardımsever vaziyette dolaşırken Jacob büyüyen öfkesiyle suratını buruşturdu.

Eve sanki insanların ihtiyaçlarını onlar daha kendileri fark etmeden görüyordu. Bu da bir konaklama çalışanının sahip olması gereken mükemmel bir beceriydi.

Ama lanet olsun, böyle şeyler düşünmemesi gerekiyordu. Eve'e dair *hiçbir* övgü düşünmemeliydi. Kız onun lanet olası bileğini kırmıştı, Tanrı aşkına. Başka biri Jacob'ın kolunu kırsaydı ve bu yüzden günlük rutinini yerine getirme yeteneğine zarar verseydi -şınav, sudoku, vb- en az bir hafta boyunca öfkeden köpürürdü.

Eve'e de kızgındı tabii. *Kesin*. Birdenbire, yolda diz çöküp beceriksizce özür dilerken sesindeki titremeyi hatırlasa bile. O titremenin de, Eve'in de canı cehenneme.

Kadın mutfağa döndüğünde Jacob onu da her şeyi küçümselediği gibi hakir görmeye kararlıydı. En iyi biçimde.

"Burada neler oluyor?" diye sordu adam, kadın içeri girerken. Misafirlerin duymaması için sesini alçalttı ve kadın evyeye yaklaşırken ona ilerledi.

"Nerede neler oluyor?" diye sordu yavaşça, geri getirdiği kirli tabakları durulayıp... *bulaşık makinesine düzgünce yerleştirirken*.

Nedense bu durum Jacob'ı daha da sinirlendirdi. "İşte, lanet olsun. Burada! Bütün bunlar da ne..." *Düzen, mükemmellik, hüner*. Bu kelimelerden herhangi biri geçerli olabilirdi ama söylemek istemedi. Sonunda fısıltıyla, "Bütün bunları nasıl yaptın?" diye sordu.

Eve uzun kirpiklerini kırıştırdı, sonra gülümsedi. O kadar hızlı ve keskin bir gülümsemeydi ki Jacob'ın gözkapaklarının arkasında şimşek gibi çaktı. "Ah, anlıyorum. Yani henüz çuvallamadığımı gerçeği kıcına battı sanırım?"

Henüz, demişti. Bu kelimeyle ilgili bir şey Jacob'ın derisine lastik bir bant gibi yapıştı. Ama dikkati hemen utancıyla dağıl-

dı, çünkü kadının suçlaması teknik olarak doğrudu ve bu onu gülünç duruma düşürüyordu. “Şey,” diye söze girdi, “açıkçası yaptığın şeyden memnunum. Aslında, biliyor musun, siktir et.” Durdu, sonra sertçe, “İşini iyi yapman önemli değil. Buraya hiç gelmemeliydin. Seni işe ben almadım,” dedi.

Eve son tabağı da bıraktı ve ona döndü. Gözleri kısılmıştı, elleri kalçasındaydı. “Ama alacaktın.”

“Ne yapacağımı nereden biliyorsun?”

“Mont söyledi,” diye karşılık verdi.

Montrose’a iki tokat borç yazan Jacob güçlü bir ifadeyle devam etti. “*Bana arabarla çarpmadan önceki tüm kararlar, kaza anında geçersiz hale geldi.*”

Eve mahcup görünme nezaketini gösterdi. “Evet, bunun için üzgünüm.” Dönüp aceleyle ocağın yanına gitti ve bir kutu yumurta aldı. “Mesele şu ki sen bu kadar keyifsizken yardım etmenin, o kederli hatayı telafi edebileceğini düşündüm.”

Jacob kaşlarını çatarak kızın başının arkasına baktı. Bir tartışmayı kazanmaya yakinken karşı tarafın haklı bir noktaya değinmesi kadar kötü bir şey olamazdı. “Bak,” diye başladı. Ama Eve kilere ilerledi, taze bir somun ekmek aldı ve kilerin kapısını kapattı... Kalçasıyla.

Tanrım, ne kalça ama.

Jacob’ın çenesi, vücudundaki birkaç kasın izinsiz olarak gerilmesiyle sıkıştı. Gözleri isteğiyle Eve’in sırtına yapıştı, düğümlü önlük iplerinin ödünç aldığı tişörtüyle kot pantolonu arasındaki çıplak tenini sıyırdığı yere odaklandı. “Yapma bunu,” diye hırladı. Tam anlamıyla bir hırıltıydı. Bir köpek gibi. Jacob o anda kendini vurmak istedi.

Eve arkasını döndü, kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. “Neyi?”

Şimdi önünde iki seçenek vardı: Ya yüksek sesle “Nesneleri hareket ettirirken kıvrımlarını kullanma” diyecek ya da beyin sarsıntısına bağlı nöbetin parçası olarak istemsiz bir ses çıkarmış gibi davranacaktı.

“Hiçbir şey,” diye mırıldandı, yanağının içini ısırarak. “Bak, burada işlerin iyi gitmesine sevindim. Ve kahvaltı işine başlama-na da memnun oldum.”

Eve gülümsedi, gerçek bir gülümseme-ydi. Tüm odaları, belki de tüm dünyaları aydınlatan parlak, gün ışığı gibi. Jacob kendini biraz sersemlemiş hissetti. Daha yeni uyanmış, beyin sarsıntısı geçirmiş bir adam olarak böyle şeylere maruz kalmak onun için muhtemelen güvenli değildi. “Özür dilerim,” dedi Eve, alaycı bir tavırla, “bu bir iltifat mıydı?”

Cevabı otomatikti. “Hayır.”

“Bana yönelik bir tür olumlu yorum o zaman? Ah, ah.” Jacob’ın yanıtına izin vermemek için parmağını kaldırdı. “Kendini yorma. Öyle olduğundan eminim.” Ve sonra Jacob’ı tuhaf hissettirerek ocağın başına döndü. Adam kızarıp bozarmıştı. Belki de hastaneye geri dönmeliydi. Bu sabah verdiği tepkilerin hepsi yanlıştı ve endişelenmeye başlamıştı.

“Konuşmam bitmedi,” dedi ki bu hiç mantıklı değildi çünkü bitmesi gerekiyordu. Çok dik bir tepeden aşağı yuvarlanırken Eve onu tek parmağıyla itiyor ve yol boyunca gülüyordu. “Gerçek şu ki seni ben işe almadım ve...” Kadının yanında durdu ve gözlerini kısarak kulaklarının üzerine tutturduğu örgülerin altında saklanan beyaz parıltıya baktı. “Kahretsin, hâlâ o lanet kulaklığı mı takıyorsun?”

Kadın ona buz gibi bir bakış attı. “Kibar olun Bay Wayne. Eminim konuklar çaylarının yanında ikram olarak küfür-lü konuşmanızı istemezler.”

“Ben... sen...” Jacob az önce kulaklarından buhar çıktığından emindi.

“Güven bana,” diye devam etti, “kulaklığı takmam işine gelir. Müzik işe odaklanmama yardımcı oluyor.”

Bu hiç mantıklı değildi.

Ama Jacob kendi odaklanma yöntemlerinin diğer insanlara pek bir şey ifade etmediğini de biliyordu.

“Bunun alternatifi,” diye devam etti Eve, “kendi kendime şarkı söylememe izin vermektir ki bu da muhtemelen yumurtaların tadını kaçırır.”

“Ciddi misin yoksa şaka mı yapıyorsun karar veremiyorum...”

“Konumuza dönecek olursak, son olaya dair bir çözümüm var,” diyerek hızlıca sözünü kesti. “Dün, yani daha önce, dava gibi bir şeyler geveliyordun, değil mi?”

“Hayır,” diye karşılık verdi. “Ben gevelemem.”

Eve kısa bir süre ona bakıp “Tanrım, çok eğlencelisin,” diye mırıldandı.

Jacob alışlagelmiş göstergelerden hiçbirini -örneğin beklenmedik kelimelere aşırı vurgu- algılamamıştı ama bu kesinlikle alaycılıktı. Eve şu anda gözlerinde bir memnuniyet parıltısıyla onu izliyor olsa bile.

“Her neyse,” diye devam etti kadın, “mesele şu ki, beni yargılamak istedin. Yargıla öyleyse.”

Kaşlarını çatı. “Pardon?” Yargılamak mı? Yoksa kastettiği şey miydi...

“Sana kahvaltı hazırlayayım.” Görünüşe göre kastettiği gerçekten de *oydu*. Enteresan. “Gel, otur.” Kadın elini Jacob’ın koluna doladı ve Jacob şok geçirmiş gibi sarsıldı. *Kahretsin*. Kadın elini çekti. “Özür dilerim,” dedi çabucak. “Şey, özür dilerim. Bundan hoşlanmadın sanırım...”

“Morluklar,” diye dişlerini sıkarak yalan söyledi. Çünkü açıkça şöyle diyemezdi: *Görünüşe göre seninle fiziksel temasta bulunmak sinir sistemim üzerinde alışılmadık bir etki yaratıyor.* Gerçek buydu. Bu etki, şu anda giydiği dayanıksız, jarse, ereksiyonu gizlemekte hiçbir işe yaramayan pijamasını hatırlamasını sağladı.

Erekte olduğundan değil. Bu çok saçma ve ayıp olurdu.

Belki de olur ya, herhangi bir sebepten erekte olursa diye endişeliydi. Kim bilebilirdi ki? Bu konularda asla çok tedbirli davranamazdınız.

“Ben yukarı çıkıyorum,” diye yumurtladı ve kapıya yürüdü. “Üstümü değiştirmek için yukarı çıkıyorum. Ve eşyaları. Daha sonra. Daha sonra aşağı ineceğim. Seni *sınamak* için. Şey... güç bela kabul edilebilir işine devam et.”

“Güç bela kabul edilebilir mi?!”

Jacob, “Ben öyle diyorum,” diye burnunu çekti ve sonra kaçmayı başardı.

Yedinci Bölüm

Jacob'ın geri dönmesi o kadar uzun sürmüştü ki Eve neredeyse kendisini unuttuğuna inanacaktı.

Neredeyse.

Ama bu kadar inatçı seviyede odaklanmaya sahip bir adam muhtemelen unutmazdı. Dün gece yatakta dünyanın en sevimli kurdu gibi kıvrılmış yatarken yaptıkları küçük sohbet dışında. Çünkü eğer bunu hatırlasaydı, sabahki pislik davranışlarını ikiye katlardı.

Ama neredeyse samimi davranmıştı.

Eve, mutfak kapısı arkasından açıldığında son konukları gülümseyerek uğurluyordu. Başarının geçici parıltısı bir bulutun arkasındaki gün ışığı gibi soldu, çünkü kapı kolunun sesiyle daha önceki meydan okuması Thor'un çekici gibi geri geldi.

Beni yargılamak istedin. Yargıla öyleyse. Sana kahvaltı hazırlayayım.

Bir *deneme*. En büyük zaafı ve doğal düşmanı olan bir deneme için gönüllü olmuştu.

Tanrı aşkına, bu işi *istemiyordu* bile. Ne düşünüyordu ki?

O işe yaramaz ve beceriksiz imajı artık geride bırakmak.

Hımm. Pekâlâ. Bu cepteydi.

Yine de her türlü yargılamaya eşlik eden o tanıdık yüksek basınçlı gerginliği hissetmeye başlamıştı bile. Avuçları nemlenmişti. Nabızı damarlarında titreyordu. Her zaman bu kadar çok tükürük üretir miydi? Yavaşça arkasını dönerek beklediğini bildiği adama baktı.

Ve onu gördüğünde neredeyse yere düşüp ölüyordu. “Yüce Tanrım,” diye mırıldandı.

Jacob -daha doğrusu Süper Jacob, çünkü öyle görünüyordu- soluk kaşlarını kaldırdı. “Pardon?”

Başka bir erkek olsaydı, bir noktada aşırı seksapeli hakkında yorum yapabilirdi.

Dürüst olmak gerekirse önceki sevimli ve dağınık görüntüsünden sonra Jacob dünyaya ne kadar derli toplu olabileceğini hatırlatmaya karar vermişti. Ustura hassasiyetiyle yaptığı tıraş, elmacık kemiklerini haksız bir avantajla ortaya çıkarmıştı. Saçının sarıya çalan kısmı bir şekilde çenesinin keskin çizgisini, yüzünün adaletsiz simetrisini, solgun, kurt gözlerinin şeklini vurguluyordu. Alçılı olmasına rağmen giymeyi başardığı gri gömleğin sağ kolunu pazılarının etrafında katlamıştı. Ve giydiği kot pantolon, alt bedenini *hafif müstehcen* diyebileceği bir şekilde sarıyordu. Muhtemelen özellikle bakmadıkça kimse onun acayip devasa paketinin dış hatlarını fark etmeyecekti. Eve oraya bakıyordu (ve neden baktığı hakkında hiçbir fikri *yoktu*) ve bir kez bakınca da bu manzarayı *fark etmemek* mümkün değildi.

Tanrım.

Başını eğdi. “Eve?”

Eve hafifçe öksürerek yutkundu. Etkilenmemiş görünüp tamamen profesyonelce konuşmanın zamanı gelmişti. “Gömleği nasıl giydin?”

Adam gözlerini kıstı.

Evet, harika, Eve. Adamın giyim alışkanlıklarını sorgula. Çıplak halini zihninde canlandır. Süper hareket.

Soğuk bir anın ardından, "Manşeti kestim," diye mırıldandı.

Eve kendine rağmen gözlerini kısarak söz konusu kola baktı. "Öyle mi?"

"Kısalttım, sonra daha yukarı katlansın diye ucundan kestim ve daha düzgün görünmesi için kenarlarını diktim."

Kadın -bu mucizevi el işine daha iyi bakabilmek için- daha da yaklaştığında Jacob sanki ondan saklamak istercesine yana kaydı. "Tanrım, kadın, inceleme şunu. Sol elim bok gibi."

Eve durakladı. "Yani, tüm bunları ben yaptım derken kendini kastediyorsun..."

"Evet." Gözlerini devirerek iç çekti. "Evet, ben derken pek çok insanın yaptığı gibi kendimden bahsediyorum."

"Ama bileğin kırık!"

"İnan bana," dedi kuru bir sesle, "farkındayım."

Eve kıpkırmızı kesildi. Saatlerdir ortalıkta olmamasına şaşmamalıydı; görünüşe bakılırsa giyinmesi de uzun sürmüştü. "Bilirsin, kırık bir kol normalden farklı giyinmeye bir bahane olabilir, değil mi?"

"Bahaneleri asla umursamadığımın farkındasın değil mi?"

Evet, artık bunu fark ediyordu.

"Şimdi," diye devam etti, "konumuza dönersek, bana kahvaltı hazırlaman gerekiyordu."

Ah. Evet. Eve yutkundu ve ondan uzaklaşarak parlak, çift kapılı buzdolabına yöneldi. "Biliyor musun, ne olursa olsun senin için yemek pişirirdim," diye takıldı ama sesi istediği ölçüde kayıtsız değildi. "Bunu bir sınav gibi süslemene gerek yok."

"Yanlış hatırlamıyorsam, bu fikri ortaya atan sendin."

Evet, öyleydi ve zamanda geriye gidip kendi kışına tekme basmayı çok istiyordu. Onunla tekrar karşılaştığında Jacob duvara yaslanmıştı. Uzun bacakları, zayıf kalçası ve vücudunun rahat açılarıyla bu duruş o kadar sıradan görünüyordu ki Jacob'ın yüzündeki hafif irkilmeyi fark etmesi yalnızca bir saniyesini aldı. Kendini iyi saklamıştı. Ama görünüyordu; o mimik buz gibi gözlerini gölgeliyor ve ince ağzının kenarında tel gibi bükülüyordu.

Eve sosisleri sıcak tavaya atarak, "Otursan iyi edersin," dedi. Ada tezgâhın etrafında birkaç tabure vardı. Rahatsız ve çelik görünümlü olsa da iş görürdü.

Jacob homurdandı ve dinlenmek isteyen bir yırtıcı gibi duvara yaslandı. "Oturamam."

Oh. Ah. Evet. Eve, Mont'un kış çürükleriyle ilgili yorumunu hatırladı ve bu yepyeni suçluluk duygusunda boğulmamaya gayret etti. "Sana onu çıkarmanı söylememiş miydim?" diye başını sallayarak devam etti.

Eve adamın kastettiğini hemen anladı. NAO'nun "Bad Blood" şarkısının kaynağını adamın şeytani bakışlarından korumak istercesine elini derhal kulağına götürdü. "Ve ben de sana," diye karşılık verdi, "bu şekilde daha verimli çalıştığımı söylememiş miydim?" Sesi hissettiğinden çok daha özgüvenli geliyordu.

Çünkü Jacob'ın hünerinin bu olduğunu keşfetmişti: Özgüven.

Sert, haşın olabilirdi ama bunu etrafındakileri ezmek arzusuyla değil; karşılık vermenin daha güçlü, iyi ve doğru davranışın kanıtı olduğunu kabul ederek yapıyordu.

Ve tam da Eve'in beklediği tepkiyi verdi, kafasını koparmak yerine yabancı avını inceleyen bir kurt gibi başını eğdi. Bir süre düşündükten sonra, "Daha önce şarkı söyleyebileceğinden bahsetmiştin," dedi.

Eve ekmeği yumurta ve tarçınla ıslatırken dudaklarını birbirine bastırdı. "Sözcükleri opera söyler gibi konuşabilirim."

Adamın dudaklarının köşesi neredeyse bir gülümseme biçiminde kıvrıldı. Yaz güneşinin altında yavaşça damlayan bal gibi bir gülümsemeydi. Kadın duraksadı, biraz afallamıştı. Jacob buzu iyi yansıtıyordu ama görünüşe bakılırsa sıcaklığı daha da iyi yansıtıyordu.

Ah, Tanrım.

"Şarkı söylemeni tercih ederim," dedi, "ne kadar korkunç da olsa, misafirlere ilgisiz görünmekten iyidir."

"İlgisiz mi? Tek kulaklık takıyorum."

Doğruldu, yemek salonunun penceresine yürüdü ve sağlam eliyle pencereyi indirdi. Eve, o pencereyi kaldırmak için tavşan gibi zıpladığını hatırladı. "Anlıyorum Eve. Ayrıca Trip Advisor'da KABA ŞEF, HAFTA SONU KAÇAMAĞIMIZ MAHVOLDU şeklinde bir yorum da hayal edebiliyorum. İnsanlar alışılmadık şeylere dahil edilmeyi çekici bulurlar. Eğer şarkı söylemek senin için uygun bir alternatifse bunu değerlendir."

İnsanlar alışılmadık şeylere dahil edilmeyi çekici bulurlar. Bu Eve'in aklının köşesinde yazdığı bir şeydi ama onu öfkelen­di­ği için görmezden gelirdi. Ama şimdi, Jacob bunu bir tür ah-laki direktiften ziyade askeri bir taktik gibi ortaya koyuyordu. Davranışsal bir düzeltmeden çok, durumu anlamayan insanlar üzerinde uygulayacak kadar akıllıca bir strateji gibi.

Eve yavaşça ve temkinli bir şekilde kendini, "Denerim," derken buldu.

Jacob bir anlığına kadının gözlerine baktı. "Peki. Teşekkür ederim." Sonra sanki bu kadar makul bir şey söylemek istemiş gibi duraksadı. Saniyeler içinde geri dönen o bildik bakışla-ryla kadının kafa derisini yüzdü. Ama Eve buna aldırmış etmedi.

Aslında bununla başa çıkmayı, Jacob'ın iyi bir adam kılığına girmesinden çok daha kolay buluyordu. Tüm bu *bize karşı onlar* muhabbeti, Eve'in alt bedeninde korkunç ve uğursuz bir tehdit gibi bekliyordu.

"Şu an için," diye devam etti, sesi daha soğuktu, "müziğini yüksek sesle çalabilirsin. Tabii kulaklıkla dinlemek kadar faydalı bulursan."

Ve işte yine başlamıştı. Soğuk bile olsa, Eve'in ihtiyaçlarına kulak verdiğini hatırlatıyordu. Ya da belki de bu bir anlama çabasıydı ki nedense Eve bunu da aynı derecede tatmin edici buluyordu. Her iki durumda da Eve'in kafası karışmadan ve adamın varlığından kazara keyif almadan durması gerekiyordu. Bu bir denemeydi, lanet olsun. Eve'in şu anda sinir ve nefretle köpürmesi gerekiyordu. Adam her şeyi mahvediyordu ve ekmek karışımını kafasına fırlatsa yeriydi.

Ama Eve bu günlerde makul, sorumluluk sahibi, yarı profesyonel bir kadındı. Bu yüzden karışımı bir kenara bıraktı, ıslattığı ekmeği tavaya koydu, ardından telefonunu çıkardı ve AirPods'unun bağlantısını kesti. Hafif piyano notaları odayı dolduruyor, buna vurmalı bir ritim ve Fransızca rap eşlik ediyordu. Jacob'ın yeniden duvara yaslanmasını izleyerek, "Bu..." diye açıkladı.

"Stromae," diye bitirdi adam. "Bu hangi şarkı?"

Kadın bakakaldı. Sanki böyle bir şeyi bilmesi çok mantıklıymış gibi rahat bir tavırla *Stromae*, demişti.

Jacob parmaklarını şıklattı, sonra başını salladı. "*Papaoutai*. Değil mi?"

Kadın ona dik dik baktı. "2013'ten kalma Belçika rap'i mi dinliyorsun?"

"Hayır," dedi adam.

En azından bu mantıklıydı.
"2013 yılında Belçika rapı dinlemiştim."
Ve tekrar bakmaya başladı. "*Est-ce que tu parles français?*" *
"Oui. Toi aussi?" **
"*Passablement. Mon vocabulaire est faible.*" ***
"*Un enfant m'a appris, il y a des années, donc ma grammaire est pauvre.*" ****

"Gramerin kulağa kötü gelmiyor," dedi Eve küstahça.
"Ben de senin kelime dağarcığında bir boşluk görmüyorum. Sanırım biraz daha sohbet ederek konuyu derinleştirebiliriz ama çay partisinde değiliz."

Eve nefes nefese kaldı. "Ah, evet. Nasıl unutabilirim ki? Denemeye tabi tutuluyorum ve sen imkânsız derecede zorsun."

"Genellikle iş verdiğim insanların daha kibar olmasını beklerim."

"Şu sonuca vardım ki," diye homurdandı yumurtalarını çevirirken, "sana karşı kibar olmak inanılmaz derecede zor." *Ve senin lanet olası işini istemiyorum.* Kazara hoşuna gitmiş olsa bile. Özellikle bu sabah işleri ele alabildikten sonra.

Jacob bir kahkaha attığında Eve bu ani düşünceden sıyrıldı. O kadar beklenmedik ve şaşırtıcıydı ki dönüp ona baktı. Sanki daha dikkatli bakarsa sesin başka birinden geldiğini görecekti.

Ama hayır. Dudaklarındaki gülümsemenin hayaletine ve o delici gözlerin köşesinden yayılan çizgilere bakılırsa, kesinlikle oydu. Hafifçe öksürüp toparlandıktan sonra bakışları aralık ayındaki bir su birikintisinden daha hızlı buz tutmuş olsa bile.

* "*Fransızca biliyor musun?*" —çn.

** "*Evet, ya sen?*" —çn.

*** "*Şöyle böyle. Kelime dağarcığım zayıf.*" —çn.

**** "*Yıllar önce bir çocuk öğretmişti, o yüzden gramerim zayıf.*" —çn.

Yine de sormak zorundaydı. “Az önce güldün mü? Az önce seni güldürdüm mü?”

“Kadın,” diye iç geçirdi, “elinde silah olsa bile bana hiçbir şey yaptıramazsın.”

Tuhaf bir şekilde ona inanmıştı. Ama gülmüştü. Güldüğünü duymuştu. Ses, alaycı ve paslı, biraz melodik gibiydi.

“Kahvaltıyı çabuk hazırla, olur mu?” dedi ve ses tonu tembelce olsa da Jacob’ın konuyu değiştirdiği izlenimine kapıldı. “Eğer iş için yeterli değilsen, başka birini bulmam gerekecek ve zaman daralıyor.”

Eve ona sırtını dönerek gözlerini devirdi. “Aman ne zor. Altı üstü yumurta ve lanet olası sosis.”

“Aslında,” dedi Jacob sertçe, “çok daha fazlası. Bu misafirperverliktir. Misafirperverlik önemlidir. Evden uzakta bir ev yaratmak önemlidir. Ve ben bu işi -bu sorumluluğu- ciddiye alan personeli tercih ederim.”

Adamın sözleri aklına dank edince bocaladı. Sorumluluk. İşleri ciddiye almak. Bunlar Eve’in en başarısız olduğu ve düzeltmesi gereken konulardı.

Yutkundu.

“Ayrıca,” diye devam etti Jacob, “ülkenin dört bir yanından gelen insanlar yakında Castell Kır Evi’nin yemeklerini tadacakken standartlarım daha da yüksek.”

Eve gözlerini hızla kırıştırdı, yumurtaları çırparken huzursuzluğundan sıyrılmaya çalıştı. “Bütün ülke mi?”

“Evet. Seni işe alma nedenimi hatırlıyorsun, değil mi? Pemberton’daki festivali?”

Ah, kahretsin. “Evet,” dedi Eve parlak bir sesle. “Tabii ki.” Gerçeği söylemek -hayır, aslında tamamen unutmuştum- bir tartışmaya neden olabilirdi. Ama kahretsin, şimdi daha da kötü his-

sediyordu. Çünkü bu Zencefilli Çörek Festivali (her ne demekse) Ja— yani iş için önemliydi ve Eve'in aklından çıkmıştı. Yaraladığı adam kendine gelene kadar burada kalmayı planlamıştı. Ama ona ihtiyacı olduğu bir anda çekip gidebilecek miydi? Tanrı aşkına, adamı o kadar kötü yaralamıştı ki başka bir gönüllü insan-kurban-aşçı bulmak şöyle dursun, giyinmesi bile saatlerini almıştı.

Ve işte yine suçluluk duygusu, saat gibi işliyordu.

“Ne yapmam gerekiyor?” diye sordu rahatça, sırtı hâlâ dönüktü. “Festival için yani. Neleri içeriyor?”

Jacob, sanki kadın ondan periyodik tabloyu ezbere okumasını istemiş gibi uzun uzun iç geçirdi. (Gerçi onu tanıdığı kadarıyla bunu muhtemelen çok zorlanmadan yapabilirdi.) “Merak etme,” dedi. “Önceki şefim zaten her şeyi planladığı için epeyce basit olacak. Birkaç menü seçeneği -bu kahvaltı servisi sırasında sunduklarımıza benzer şekilde- bir tahtaya yazılacak. Bazıları bir saat içinde hazırlanabilir. Diğerlerini ise halihazırda satın aldığım ekipmanları kullanarak yapmak mümkün.”

Hâlihazırda satın alınmış mı? Eve'in para hesabıyla arası pek iyi değildi ama yeni bir işletmenin, satın aldığına değecek bir şey kazanmadan ekipman alamayacağını biliyordu. Jacob'ın bu festivale devam etmekteki kararlılığının bir başka nedeni daha olabileceğini düşündü.

“Sen tezgâhta sipariş üzerine yemek pişirmekten sorumlu-sun, ben de müşterilere servis yapacağım” diye devam etti.

“Ah... karşı konulmaz kişiliğini iyi bir şekilde kullanıyorsun.”

“Çok kötü bir mizah anlayışın var,” dedi Jacob kararlılıkla. “Yerinde olsam bunu kendime saklardım.”

Eve gözlerini devirdi ama düşünceleriyle boğuşmakla o kadar meşguldü ki alınmadı. Çünkü Jacob konuştuğu, tek ahlaki hareket tarzının Skybriar'da planlanandan daha uzun süre kalmak

olduğuna inancı artıyordu. Adamın, yardımına ihtiyacı vardı; bunu bu şekilde ifade etmektense ölmeyi tercih edecek olsa bile. Ve Eve ona söz konusu yardımı muhtemelen şimdiye kadar kimseye olmadığı kadar borçluydu. Bu da seçimini netleştiriyordu. Gelecek ay boyunca, hoşuna gitsin ya da gitmesin Jacob Wayne için aşçı olarak çalışacaktı. Zencefil geçit töreninde ya da her neyse, kahvaltı servisi yaptıktan sonra parti planlama mesleğine başlamak için göz açıp kapayıncaya dek kaybolacaktı. Etraflıca düşündüğünde, en azından bunu yapmak zorundaydı.

Jacob hafifçe öksürerek Eve'in Çok Ciddi Düşünce Sürecini kabaca böldü. "Kahvaltım gelecek mi yoksa bütün gün orada suratsız suratsız dikilecek misin?"

"Suratsız mı?" Eve haykırdı. "Ben asla suratsız görünmem. Dinlendiğim anlarda ifadem genelde hoştur."

"Dinlendiğin anlardaki ifaden başlı başına bir prenses," diye mırıldandı.

Prenses. Eve yumruklarını sıktı.

"Ne?" Jacob kadının sessizliği karşısında bağırdı. "Biraz gergin misin? Sabahtan beri tek kelime etmeden vasat yemeklerini misafirlerime neşeyle yedirebiliyorsan..."

Nedense Jacob'ın, kahvaltısının lezzetini sorgulaması Eve'i sinirlendirmeye başlamıştı. "Uyuyan bir adamla konuşmak zor," diye sertçe vurguladı.

Jacob kızardı, yine çilekli dondurma gibiydi. Sadece bir anlığına. Ama aynı anda doğruldu ve gözlüğünün arkasındaki çakmak gözlerini kısarak baktı. "Beyin sarsıntısı geçirdim." *Çünkü bana arabanla çarptın* kısmının söylenmesine gerek yoktu.

"Evet, beyin sarsıntısı geçirmişsin," dedi, "ama o olaydan önce de bana hıyar gibi davranıyordun, o yüzden ne alakası var anlamadım."

Jacob'ın ağzı açık kaldı. Eve bu manzaranın tadını çıkardı.

“Şimdi kapa çeneni,” diye bitirdi sözlerini, kahvaltısını tabağa koyarken. Bütün bu yemeği farkına varmadan yapması ne tuhaftı. Onunla tartışmak sinirleri için harikalar yaratmıştı. “İşte planımız. Bileğin ve kışın kırıldığına göre...”

“Hakkını teslim etmek lazım,” diye mırıldandı Jacob, “en azından bir adamı ezerken çok titiz davranıyorsun.”

Eve onu cesurca görmezden geldi. Yoksa Valium etkisi miydi? “... bir masada oturamazsın ve tabağını tutamazsın.”

“Tabağımı kendim tutabilirim, ileri zekâ,” dedi sol elini sallayarak.

“Peki kendi başına yiyebilir misin, *ileri zekâ?*”

Jacob ona ters ters baktı. “Mantıklı, akıllıca şeyler söylediğinde çok rahatsız edici oluyorsun. Kes şunu. Şimdi.”

Böyle yanlı sözleri iltifat olarak kabul etmek çok saçmaydı. Bu sadece... şeydi. Eve'in *kız kardeşleri* zekiydi. Sınavları geçmişler, kariyer yapmışlar, bilgisayarlarla ya da denetimlerden geçmiş araştırmalarla inanılmaz işler başarmışlardı. *Eve* ise sınavlarda başarısız olmuş, tiyatro okuluna gitmiş, onda da başarısız olmuş ve konuşmalara odaklanmak onu aştığı için tüm kelimelerini karıştırmıştı. Ailesi ona asla aptal dememiş, arkadaşları da bunu sadece ima etmişti ama *zeki*, kendisine yöneltildiğini sık sık duyduğu bir kelime değildi.

Jacob başını eğerek onu dikkatle izledi. “Bu konuşmanın dışında kalmaya devam ediyorsun. Sen de mi kafana bir darbe aldın, yoksa beni sıkıcı mı buluyorsun?”

“Sen sıkıcılığın tam tersisin,” diye ağzından kaçırdı kendini durduramadan.

Adam gözlerini kırptırdı ve Eve tanıştıklarından beri onun ilk kez şaşkın şaşkın baktığını görme zevkine erişti. “Ah. Şey...”

Hafifçe öksürdü. Jacob yutkunurken Eve, âdemelmasının hareketini izledi. “Doğru. Evet. Bu doğru.”

Eve kahvaltı tabağını ona itti, o da refleks olarak sağlam eliyle alınca memnun oldu. “Yaptığımız onca gevezelikten sonra bu muhtemelen soğuk olacak.”

“Affedersin,” dedi Jacob sertçe, “ben gevezelik etmem.”

“Seni ve ukalaca söz kesmelerini görmezden geliyorum,” diye tekrarladı, “çünkü kabul edilmeyi hak etmiyorlar. Söylediğim gibi...”

“Bir şeyi kabul etmeyeceğini iddia etmenin başlı başına bir kabul olduğunun farkındasındır.”

Dün onu zaten yaraladın Eve. En azından kafasına vurmadan iyileşmesine izin ver. “Dediğim gibi, işte planımız. Sen tabağı tut, ben de,” diye mırıldandı, çatalını alırken gülümsememeye çalıştı, “sana yedireyim.”

Eve’in beklediği gibi harika bir tepki verdi. Yani, gözleri komik bir dehşetle büyüdü, o hırçın ağzı tatmin edici bir O’ya dönüştü ve solgun yanaklarından daha fazla çilekli dondurma -bu sefer öfkeli bir tür ahududu rengi vardı- süzüldü.

“Yedirmek mi?” diye mırıldandı.

Eve gülümsemesini daha fazla saklayamadı. Yüzüne kötücül bir gülümseme yayıldı. Bir kıkırdama da yükselmiş olabilirdi. “Ben de öyle dedim.”

“Dalga mı geçiyorsun? Buna izin vermeyeceğim. Bu gereksiz...”

“Başka bir çözümün var mı?”

“... ve tamamen uygunsuz.”

“Uygunsuz mu?” Eve gözlerini kırptırdı. Bir anlığına şaşır-mıştı. “Boğazından aşağı bir sosis sokmam konusunda hassas mısın yani?”

Jacob'ın, yaptığı müstehcen şakâyla alay etmek yerine daha da kızarması onu şaşırttı. "Sen hiç susmaz mısın?" diye mırıldandı adam.

"Peki ya sen?"

"Tabii ki. Yalnız olduğumda," dedi Jacob, "ki şu anda yalnız olmayı çok isterdim."

"Ama o zaman benim lezzetli test kahvaltımı nasıl tadacaksın?"

"Ah, siktir git. Sana mantıktan ve zekâdan bahsetmiştim. Bu beni rahatsız ediyor. Kes şunu."

Eve sırtıtmak istememişti. Öylece oluverdi.

Jacob bir süre sonra, "Şuna ne dersin?" dedi. "Sen benim tabağımı tut, ben de karnımı doyurayım."

"Bunu düşünmüştüm," dedi.

"Ama vazgeçtin *çünkü*?"

"Beslenme baskın bir eylemdir. Yardımcı bir eylem. Ço... Çocuksal..." Kahretsin. Sert olmaya çalışırken kelimelerini karıştırmaktan daha kötü bir şey olamazdı.

Jacob'ın kekelemesinin üzerine atlamasını bekledi ama tek yaptığı iç çekmek ve sert bir sesle, "Sanırım *çocuklaştırmak* kelimesini arıyorsun," demek oldu.

"Ah. Evet. Teşekkür ederim." Eve gülümsedi. Çok bilmişlik devam edebilirdi. "Beslemek karşı tarafı çocuklaştıran bir eylemdir. Oysa masa gibi bir şeyi tutmak köleliktir ve ben köle değilim."

Jacob bakakaldı. "Her şeyden önce, o pastel saçların altında kurt gibi bir zekân var."

Hakiki kurt konuşuyordu.

"İkincisi, benim için çalışıyorsun. Hizmetkâr olmalısın."

"Henüz çalışmaya başlamadım."

“Deniyorsun işte,” diye tersledi. “Ruhunda hizmetkârlığı benimsersen belki seni işe alırım.”

“Etrafındaki siyahi kadınların ruhlarını sık sık köleliğe teşvik ediyor musun?”

“Ben...” Ağzını garip bir sesle kapattı ve ters ters baktı. “Yine. Bir kurt gibi düşünüyorsun.”

“Teşekkür ederim. Şimdi aç bakalım ağzını, uçak geliyor.”

“Cinayet,” diye mırıldandı Jacob. “Cinayet işleyeceğim.”

Ama Eve’i şaşırtacak şekilde çatala biraz yumurta ve bir parça sosis sapladığında Jacob ağzını açtı ve aldı.

O resmen... aldı.

Genelde soğukkanlı ve kendine hâkim olan Jacob Wayne’in o güzel dudaklarını ayırdığını görünce Eve kendini sersemlemiş buldu. Dişleri çok beyaz ve dili çok pembeydi. Bunlar diller ve dişler için pek sıradan renklerdi ama yine de Eve kendini bu zıtlıktan haksızca büyülenmiş buldu. Sonra Jacob başını öne eğdi ve ağzıyla çatalın etrafını kapattı. Eve’in elindeki çatalı. Hareketi, hafif baskıyı gördüğü anda bile hissetti.

Jacob bakışlarını indirmiş, çatala odaklanmıştı, muhtemelen yanlışlıkla onu bıçaklamadığından emin olmak istiyordu. Eve bunu yapabiliirdi çünkü uzuvları garip bir şekilde uzaktı ve beyni uğulduyordu. Adamın gözlüğünün arkasında kirpikleri uzun ve kalındı. Eve daha önce fark etmemişti çünkü onunki gibi bir yüzde pek de dikkat çekmeyen altın rengindeydiler. Ama şimdi, tek yapabildiği buna odaklanmaktı.

Jacob çatalı bıraktı, yemeği çiğnedi ve yuttu. Gözleri bir anlığına kapandı ve hafifçe, yalvarırcasına bir homurtu yükseldi. Eve, saf, profesyonel bir memnuniyetle yumruğunu havaya kaldırması gerektiğini biliyordu. *Ben sana söylemiştim zaferinin tadını çıkarmalıydı.*

Ama tek yapabildiği nefesini tutarak aniden ateşlenen boğazına soğuk eliyle bastırmak oldu. Çünkü *lanet olsun*. Jacob aldığı zevki çok güzel göstermiş ve bu hali göze son derece hoş gelmişti.

Bekle, hayır. Hayır, hayır, hayır. Eve'in uygunsuz erkeklerle ilgi duymak gibi talihsiz bir alışkanlığı vardı. Cinsel seçimleri, diğer seçimleri gibi her zaman son derece korkunçtu. Ama şu anda bir büyüme ve kendini keşfetme yolculuğunda olgunluk puanları kazanırken, bu inanılmaz derecede pislik adam için kılını kımıldatmayı kesin biçimde reddediyordu. Ondan *hoşlanmıyordu* bile.

Elbette Eve'in daha önce de hoşlanmadığı erkekler yüzünden kendini kaybettiği olmuştu.

Ama bu farklıydı. Bu kesinlikle farklıydı. Bu yüzden, kıpırdanan libidosuna, *seni bir daha aylaklık ederken görmeyeyim*, dedi.

Eve vajinasını azarlamayı bitirdiğinde Jacob gözlerini açtı. "Tamam," dedi yüzünü buruşturarak, sanki kız ona İngiliz kahvaltısının en iyisini değil de berbat bir şey sunmuş gibi. "*Belki de bu hiç fena değil sayılabilir.*"

Neyse ki o konuşur konuşmaz, Eve'in fiziksel takdirinin her damlası bir musluktan akan sıcak su gibi akıp gitti. Ne kadar uygun.

"Fransız tostı mu o?" diye devam etti adam, tabağa bakarak. "Şundan biraz tadayım."

"Neden zahmet ediyorsun? En iyi ihtimalle *fena değil* diyeceksin."

Adam gözlerini devirdi, sonra da bu hareket canını yakmış gibi yüzünü buruşturdu. "Peki," dedi, "İyiymiş. İşe alındın. Şimdi bana şu lanet tostı ver."

Eve bir anda havalara uçtu. "Sahi mi? Ciddi misin?" Gülümsemekten neredeyse ağzı ayrılacaktı, o kadar yoğunlu ki yanakları acımaya başladı. "Evet. Tost. Derhal."

Hâlâ gülümseyen Eve çatalı bıraktı ve tosttan bir dilim alıp adamın dudaklarına götürdü. Ama aklı başka yerdeydi. Özellikle de telefonunu kapmak için can atıyordu. Böylece Stromae'den mucizevi bir ilahiye kadar mutfağı müzikle doldurabilirdi. Hiç istemediği, sadece çeşitli ahlaki nedenlerle kabul ettiği bir iş için göğsünde helyum balonu gibi bir heyecan hissetmek ne kadar ruhaftı. Hımm. Memnuniyet tahmin edilemeyen bir şeydi.

Belki de düzgün bir iş bulduğu için mutluydu. Ailesinin yapamayacağını varsaydığı bir şeydi bu. Evet, öyle olmalıydı. Ve tabii ki bu sabah yemek yapmaktan keyif almak da ona zarar vermiyordu. Gerginliği geçtikten sonra misafirlerle sohbet etmek ve mutfakta malzemelerle oynamak pek eğlenceliydi. Yatakta Vanessa Riley okumak kadar eğlenceli değildi ama bulmacayı tamamlamak keyifliydi doğrusu.

Eve iç çekti ve parmakları yumuşak, sıcak ve insani bir şeye dokunduğunda geri çekildi. O anda Jacob bir trafik lambası gibi kızardı, çenesini kaldırıp dümdüz karşıya bakmaya başladı. Daha doğrusu Eve'in başının üzerine.

"Az önce beni *ısırdın* mı?" diye sordu Eve. Ama bu bir ısırık değildi, çünkü ortada diş falan yoktu. Sadece kadife bir fırçanın...

Jacob'ın ağzı mı?

"Hayır!" diye bağırdı adamı. "Tostum çok güzeldi. Kendimi biraz kaptırdım ve dikkat etmedim, o yüzden. Özür dilerim."

Ah. Tostu yemekle o kadar meşguldü ki neredeyse Eve'in elini yiyecekti. Genellikle Eve buna gülerdi. En azından onunla acımasızca dalga geçerdi.

Ama kendini hâlâ karıncalanan parmak uçlarına bakarken buldu. "Pekâlâ," dedi Jacob sessizliğin içinde. "Sanırım bugünkü bu kadar mola yeter." Adam dönüp uzaklaşana kadar Eve ne kadar yakın durduklarını fark etmedi. Jacob tabağını kendisine

hiç yakışmayan bir takırtıyla tezgâha vurdu, sonra sırtı dönük halde konuşmaya devam etti. Çok geniş bir sırtı vardı. Nefes alış verişleriyle birlikte sık sık yükselip alçalıyor gibiydi. Ya da belki Eve çok dikkatli bakıyordu.

“Mont seni bu sabah için hazırlamış olmalı,” dedi. “İkinci çayından haberin var mı?”

Eve dudağını ısırdı. *RİTİM VE RUTİN: Üçüncü Bölüm, Bölüm A, TAM DENEYİM: Sarı salonda her gün saat dörtte ikindi çayı ve kek servisi yapılacaktır.*

“Evet,” diye mırıldandı. “İkinci çayını biliyorum.”

“Peki yemek pişirebiliyor musun?”

“Elbette,” diye homurdandı, bir anlığına küstahlaşmıştı.

“Güzel. Bunun dışında, temel evrak işlerini gözden geçirmek için konuşmamız gerekecek ve bu hafta festival organizatörleri arasında ikimizin de katılması gereken bir toplantı var. Ve şu anda bir kolum sakat olduğu için kahvaltıdan sonra ev işlerinde yardımına ihtiyacım olacak.” Durakladı, hafifçe öksürdü ve hızla ekledi, “Ama önümüzdeki birkaç gün için değil. Hayır. Şey...”

Eve, adamın bu kısmı o anda uydurduğu hissinden kurtulmaya çalıştı.

“Teyzem,” dedi sonunda, “bana yardım edebilmek için birkaç randevusunu yeniden düzenledi. Bu da demek oluyor ki bugün için tek görevin ikinci çayı. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa genellikle ofisimde olurum. Ama bugün meşgulüm. Bu yüzden beni orada bulamayabilirsin ya da kapıyı çaldığında cevap vermeyebilirim.” Bunu söyledikten sonra tezgâhtan uzaklaştı ve kapıya yürüdü.

“Tamam,” dedi Eve. “Şey... Jacob, sen?..”

Gitti.

Eve çünkü felaket görüşmesini ayrıntılarını gizlemeye, yani ailesinin radarından tamamen uzak tutmaya niyetlenmişti. Ancak günün ilerleyen saatlerinde, alışveriş sonrası kız kardeşlerini aramak gibi ölümcül bir hata yaptı ve konu hızla iyi bir sutyenin fiyatından (astronomik) Eve'in son yaptıklarına geldi. Üç dakikalık yiğitçe bir geçiştirmeden sonra ne yazık ki bülbül gibi şakımaya başladı.

"Ah, Eve," dedi Danika. "İlginç bir hikâye için sana her zaman güvenebiliriz. Gerçekten, seninle yaşarken Chloe ve benim evden çıkmamıza bile gerek kalmıyor."

"İyi ki de öyle," diye mırıldandı Chloe dalgın dalgın, "çünkü uğraşamayacak kadar meşgulüm."

Nedense meşgul kelimesi Eve'e Jacob'ı düşündürüyordu. Şu anda ona Jacob'ı düşündüren çok fazla şey vardı. Muhtemelen daha önce aniden ortadan kaybolması eski ve çok rahatsız edici bir yarayı deştigi için.

Eve kollarına ağırlık yapan alışveriş poşetlerini kaldırdı -eğer şu anki yorgunluğu bir gösterge ise, spora başlaması gerekiyordu- ve Castell Kır Evi'ne yokuş yukarı yürümeye devam etti. "O zaman size hikâyelerimi anlatmayı bırakmalıyım," dedi, "çünkü ikinizin de lanet olası bir hayatınız olmalı."

Her bir AirPods'dan ikişer nefes sesi geldi. Sol Chloe, sağ Dani için.

"Bu ne cüret, tatlım." Bu sol taraftandı. "Benim bir hayatım var. Onu kendim kurdum."

Eve gözlerini devirdi.

Chloe, "Şu sıralar işim başımdan aşkın," diye devam etti ve Eve, arka planda Chloe'nin dizüstü bilgisayarında çalışırken çıkardığı hızlı tıkırtıları duyabiliyordu.

Dani, "Benim *de* bir hayatım var," dedi.

Arka planda bir yerde, erkek arkadaşı Zaf, "Hayır," diye seslendi.

"Kapa çeneni, sen."

"Hayır."

"*Zafır.*" Bir itiş kakış sesi duyuldu, ardından birkaç homurtu geldi. Sonra Dani güldü. "Bırak beni, korkunç adam."

"Yastık fırlatmayı bırakacak mısın?" diye sordu adam mantıklı bir şekilde.

"Bir ara verir misiniz?" diye araya girdi Chloe. "Eve bir krizin ortasında."

Adını duyunca Eve gözlerini kırıştırdı. Biraz dalmıştı. Düşünüyordu.

Jacob'ı düşünmüyordu. Özel biçimde değil. Daha çok genel olarak insanlar hakkında- arkadaşlarına duyduğu sevginin karşılıksızlığına, daha iyi biri gelir gelmez onu bırakışlarına, yer daraldığında çemberin kenarına itişlerine ya da genel olarak ona keyfe keder yaptıkları muameleye dair düşünüyordu. Tüm o ufak, acımasız dürtüler yüzünden kalbinde küçük bir yara izi vardı ve Jacob'ın bu sabah aniden çıkıp gitmesi o yarayı acıtmış ve sızlatmıştı.

Jacob'ın kalmasını istediğinden değil. Evet, söz konusu arkadaşlarsa zor geliyordu -kitaplarda okuduğunuz türden gerçek arkadaşlar- ama bu *Jacob'ın* iz bırakabileceği anlamına gelmiyordu.

Üstelik iyi de olmuştu, Jacob bunu zaten istemiyordu.

"Bu bir kriz mi?" diye sordu Dani. "Çünkü tamamen kazara dört ayak üstüne düşmüş gibi görünüyor. Eğleniyor musun, Evie'cik?"

İş dünyası söz konusuyken eğlenmek Eve'in nadiren düşündüğü bir şeydi. İş, kendinizi işe yarar hissetmek için yaptığınız bir

şeydi. Ta ki elinize yüzünüze bulaştırana kadar. İş, artık size ihtiyaç duyulmayana dek etrafınızdaki insanlara yardım etmek için yaptığınız bir şeydi. Kendi başına zevk aldığınız bir şey değildi çünkü bu her şey berbat olduğunda durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı. Yine de Eve o sabah eğlenmişti. Yemek pişirmenin yaratıcı kimyası, güne bu kadar çok insanla birlikte başlamanın sosyal yönü, göreceli bir yalnızlık içinde çalışsa bile çevresini kontrol etmesi onu heyecanlandırmıştı ki bu inanılmaz derecede tuhaftı. Bu hissin yakında geçeceğini düşündü.

“Çok kötü vakit geçirmiyorum,” diyerek kız kardeşlerine takıldı ve onların kahkahalarını duymazdan geldi.

“Ne övgü ama,” diye homurdandı Dani. “Bizimkilere söyledin mi?”

“Evet,” dedi Eve, ki bu teknik olarak yalan sayılmazdı. Annesine şöyle bir mesaj göndermişti,

*Ebeveynlerim,
Bir aylık geçici bir iş buldum ve eylül ayında başlayacak bir etkinlik planlama sözleşmesi imzaladım.
Şu anki geçici işim gereği burada kalacağım ve geri kalanıyla daha sonra ilgileneceğim. Eve dönmediğim için endişe etmeyin.*

Sonra mesajlarını sessize aldı ve tüm aramalarını kesin bir şekilde görmezden geldi. Kişisel bir şey değildi. Son konuşmalarını atlatamadan arkadaşlarının seslerini tekrar duyarsa ağlamak gibi utanç verici bir şey yapabileceğinden korkuyordu.

“Peki kriz kısmı nerede?” diye sordu Dani.

Chloe yardımsever bir tavırla, “Patronu arabayla çiğnediği kısım olmalı tatlım,” dedi.

Eve sonunda tepeyi aşmış ve arabasına ulaşmıştı. Kilidini açtı, Jacob büyüklüğünde bir göçüğün olma ihtimaline karşı tampona bakmamaya çalışarak (kontrol etmeyi reddettiği için bilmiyordu) alışveriş torbalarının çoğunu içeri itti. Şu an barındığı yer... daha çok bir gecekonduya benziyordu ve bu sorun çözülene kadar, muhtemelen yeni aldığı kıyafetler ve banyo malzemeleriyle Castell Kır Evi'ne girmemeliydi.

Jacob'ın boş odasında Eve'in yaşadığından falan haberi yoktu. Elbette ona söyleyecekti! Bir noktada.

"Bunun nasıl bir kriz olduğunu anlamıyorum," diyordu Dani, "tabii ölmediyse. Ya da dava açmadıysa. Ama sanki bu adam ikisini de yapmıyor gibi, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandı Eve, "intikam almak için beni buz gibi konuşmalarıyla yavaş yavaş öldürüyor."

"Pardon?"

"Götün teki, hepsi bu." Aslında, konuyla ilgili göğsünde patlatılması gereken balon gibi bir söylevin yükseldiğini hissetti.

"Araba olayı yüzünden mi?"

"Evet, ayrıca kişiliği nedeniyle."

"Ne talihsizlik," diye mırıldandı Chloe dalgın dalgın.

"Tamamen mantıksız biri," dedi Eve, Chloe'nin sözlerine ısınarak. "Korkutucu biçimde odaklanmış, endişe verici derecede açık sözlü ve görünüşe göre kimseden hoşlanmamaya kararlı."

"Chlo'ya benziyor," dedi Dani. Bu da Eve'in bir anlığına duraksamasına neden oldu çünkü gerçekten Chloe'yi andırıyordu.

En azından yüzeysel olarak ona çok benziyordu.

"Büyüleyici," dedi Chloe. "Ve doğru. Karnını doyur Evie, bu onu yumuşatacaktır. Herkes yemeği sever."

Ve şimdi Eve'in zihni o sabaha, Jacob'ın ağzını teninde hissettiğinde karnında büyüyen o tuhaf sıkışmaya geri dönüyordu.

Adamın ağzını. Teninde. Aman Tanrım. İç çekti ve tekrar yürümeye başladı. Pansiyonun çakıllı yolunun üzerinde ilerliyordu.

“Belki de. Bilmiyorum. Bu sabah öyle gibi görünüyordu.” Sözüünü yarıda kesti, aniden her yerini sıcak basmış ve kafası karışmıştı.

“Ne?” Dani sordu. “Ne gibi?”

“Boş ver. Şimdi kapatmam gerek.”

“Öyle mi? Ne kadar ani ve şüpheli,” diye söylendi Dani.

“Acaba bir şey mi *saklıyorsun*, kardeşim?” Soran Chloe’ydi.

“Hayır,” diye yalan söyledi Eve. “Sadece, eğer beni telefonda yakalarsa, aleti muhtemelen tuvalete atıp sifonu çekecektir.”

“Pardon?”

“Sonra yazarım, sizi seviyorum, hoşça kalın.” Eve, kız kardeşlerine karşı suçluluk duygusuyla telefonu kapattı. Garip konuşmalardan kaçınabilmek için, telefonları tuvalete atan bir hapis-hane müdürüne benzetilmeyi kesinlikle hak eden Jacob’a karşı ise hiç suçluluk duymadı.

Bir parça bile.

Sekizinci Bölüm

Beynin yerinden oynayıp kafatasına çarpmasının iyi tarafı neydi? Jacob'ın ölü gibi uyumasını sağlamıştı. Ya da daha doğrusu, dün gece ölü gibi uyumuştur ve bu akşam kolayca uykuya dalmıştı. Ama şimdi yine uyanıktı, belki de uykunun süper gücü çoktan kaybolmuştu.

Yatakta yuvarlandı ve çalar saatinin karanlıkta yanıp sönen mavi ışığına baktı. Saat 01.11. Tanrı aşkına. Yatağa daha da gömülmek üzereydi ki omurgasından aşağı bir his yayıldı.

Bir şeyler ters gittiği için uyanmıştı.

Jacob yüzünü buruşturarak yorganı üzerinden attı ve ağrıyan iskeletini yataktan dışarı sürükledi. Pencereye ilerleyerek perdeleri açtı ve yaz kokulu ılık gece havası yüzüne çarptı. Gözlerinin ay ışığına alışması için bir süre dışarı baktı. Beklediği olmayınca gözlüğünü almayı unuttuğunu fark etti.

Lanet olası beyin sarsıntısı. Çocukluğundan beri az gören bir adam ne zamandan beri gözlüğünü *unutuyordu*?

Tam gözlüğü almak için geri dönüyordu ki sesi duydu. Yüksek ve sert bir sesti. Netti. Onu uykusundan uyandıran ses, bir tehlike ve yıkım sireniydi.

Vak. Vak. Vak vak.

Ördekler.

Sağlam eliyle pencere pervazını kavrayan Jacob başını pencereden uzattı, sonra da gece birde, ev dolusu uyuyan misafir varken ördeklere bağlamakla beş yıldızlı yorumlar alamayacağını hatırladı. *Lanet olsun.*

Döndü ve yatak odasından çıktı, gözlüğünü taktı. Pansiyonda hızlı ve sessizce manevra yapmak bildiği bir hareketti, ancak şimdi vücudu dev bir çürüğe döndüğünden biraz daha zordu. Yine de ördeklerin değerli, mükemmel düzenlenmiş bahçesini kirlettiği bilgisi -şüphesiz havuzuna *sıçıyorlardı*, piçler- onu hızlandırdı.

Dakikalar içinde arka kapıdan çıktı, gömleksiz olduğunu ancak bir esinti çıplak gövdesini yıkadığında fark etti. Tanrı aşkına. Her zaman pijama takımını giyerdi -her zaman- ama alçısını koluna geçirmeyi göze alamadığı *tek* gece...

Her neyse. Fark etmezdi. Kışkırtılması gereken ördekler vardı.

Ancak Jacob çimenlerin üzerinde ilerlerken artık ördekleri duyamadığını fark etti. Bir masal sireni gibi şarkı söyleyen, alçak, saf ve sedefli bir ses yakaladı. Notalar rüzgârda yükselip alçalıyordu ve belli belirsiz hipnotize olmuş halde yürümeyi bıraktı. Bu da neydi böyle? Çok hoşuna gitmişti. Tabii onu ölüme sürükleyen insanlık dışı bir yaratığa ait değilse, ki bu durumda ondan nefret ediyordu ama lanet olsun, çok etkiliydi. Bir süre bahçenin karanlığına baktı, kaynağını bulmaya çalıştı. Ses kesildi ve ördekler geri döndü. Lanet olsun. Kendini silkeledi ve tekrar gölete yürümeye başladı.

Kiraz ağacının yanından geçip ahırın etrafından dolaşarak özenle sıraladığı kır çiçeği grubunun yanından ayrıldı -çünkü çayırlar güzeldi ama düzen daha güzeldi- ve işte oradaydı. Gölet. Çok hoş bir manzaraydı,

Ay ışığı dar yüzeyinden süzülüyordu. Tüm bu sahnede iki yanlışı vardı.

Bir: Ördekler. Lanet *ördekler*. Hem de iki tane. Birincisi sanki hakkı varmış gibi göletin üzerinde süzülüyor, ikincisi ise yiyecek aramak için kıyılarda paytak paytak yürüyordu.

Bu da Jacob'ı iki numaralı soruna getirdi: Lanet olası Eve Brown, elinde bir torba ekmekle orada oturmuş, piçleri *besliyor-du*. Varlıklarını teşvik ediyordu. Her şeyi mahvediyordu ki bu kesinlikle onun özel yeteneği idi.

Yine de bu düşünce, kahvaltıyı mahvetmediği için bir adaletsizlik duygusuyla birlikte geldi. Tam tersine, kahvaltı iyiydi. Sanki Eve derinlere dalmış ve Jacob yüzüşüne hayran kalmıştı. Kadının varlığından nefret etmemeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Ta ki Kazara Parmak Yalama olayı onu utancın gücüyle dünyaya geri getirene kadar.

Ama bu talihsiz olayı aklından silmeye karar vermişti. Bu yüzden. *Elindeki konuya odaklan Jacob.*

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Kadın yarım metre sıçradı, elini göğsüne götürdü ve küçük bir çığlık attı. Tanrım. Geldiğini duymamış mıydı? Kadının hiç durumsal farkındalığı yok muydu? Jacob şimdi de onun başıboş bırakıldığında öldürülmesinden ya da kaçırılmasından endişe etti.

Endişeliydi çünkü böyle bir olay onu şefsiz bırakacaktı. *Kesin öyledir.*

“Ah,” dedi hafifçe nefessiz kalarak. “Jacob.” Bakmak için döndü, yüzünün yan tarafı ay ışığıyla hafifçe aydınlanmıştı. Bu tür bir ışık koyu tenini gümüşü bir renge boyuyor ve iri gözlerini aynaya çeviriyordu. Gevşek saç örgüleri omzuna dökülüyor ve Jacob'ın bakışlarını aşağı zorluyordu. Jacob o anda kadının sut-yen takmadığını fark etti.

Gözden kaçırmak zordu, gerçekten. Üstü ince ve biraz boldu. Kol yeri aşağı sarkıyordu ve göğüslerinin yanları kabarıktı.

Jacob bu düşünce zincirine hızlı ve şiddetli bir şekilde son verdi. Zor olmamıştı. Tek yapması gereken ördeklere bakmaktı ve öfke onu tekrar soğuk kucağına aldı.

“Evet,” diye kabul etti, “Jacob. Ben. Buradayım.” Hımm. Belki de henüz tam olarak uyanmamıştı. “Bu da demek oluyor ki,” diye devam etti, düşüncelerini ördek-Eve-göğüs uçuşumundan kurtarmaya çalışarak, “yakalandın.”

Eve yavaşça gözlerini kırptırdı. “Yakalandım...”

“Ördekleri beslerken!”

Gözlerini biraz daha kırptırdı. “Ördekleri beslememeli miyim?”

“Hayır!” diye bağırdı, sonra yüksek sesle konuştuğunu fark etti. Castell Kır Evi’nin konukları bir yana, ölüleri bile uyandırmaya değmezdi. “Hayır,” diye tekrarladı, daha sessizce.

“Ama çok aç görünüyorlardı,” dedi ve en kötüsü de şuydu: Eve sahiden endişeli görünüyordu. Ördekler için. Su kuşları dünyası için. Yüce Tanrım.

“Aç değiller,” diye kaşlarını çatı Jacob, “onlar beslenmeyi bilen vahşi hayvanlar, o yüzden kes şunu. Pislikleri cesaretlendireceksin. Buraya alıšacaklar. Göletime ortak olup arkadaşlarını getirecekler. Bir de bakmışsın, tüm bahçe agresif ördeklerin yiyecek talepleri, boku ve seksiyle dolmuş ki bu son derece rahatsız edici bir olay, benden söylemesi. Onlara ekmek vermemelisin.”

Bir duraklama oldu. Eve başını eğdi. Sonra konuşmasının özüne değinmek yerine büyük bir şaşkınlıkla sordu: “Öyle mi? Aman Tanrım. Neden?”

“Sindirimleri için kötü! Tanrım, kadın, bir su kuşu blogu oku.”

“Sen bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü,” diye burnunu çekti Jacob, birdenbire bu konuşmanın kontrolünden çıktığının farkına varmıştı. “Düşmanımı tanımak isterim.”

“Ah,” diye mırıldandı. “Ever. Elbette.” Ay yer değiştirdiği için Jacob artık yüzünü göremiyordu. Ama gülümsediğine dair garip bir şüphe duydu.

Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu. “Bahçemi sabote etmek dışında.”

“Hiçbir şey.” Bu saçma sapan bir cevaptı ama kadın ayağa kalktı ve devam etti. “Eğer bu kadar ördek karşıtıysan, onlardan kurtulacağım. Zaten onları buraya ben getirmedim.”

Lanet ördekler. Şimdiye kadar Jacob’ın mülkünün iğrenç yollarına kapalı olduğunu bilmeleri gerekirdi.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı. “İyi.” Ama bu iyi değildi, çünkü Eve hâlâ buradaydı ve bunu istemiyordu. Onu çekici bulmaya başlamıştı. Jacob genellikle çekiciliği uçucu ve önemsiz bir şey olarak görürdü ama o cazibeyi duman ve aynalar yerine iyi inşa edilmiş tuğla bir ev gibi sağlam ve davetkâr hale getirmişti.

Bu teknik olarak iyi bir şeydi ama beklemiyordu ve içerlemeye karar verdi. Sürprizlerden her zaman nefret etmişti. “Gecenin bu saatinde buraya gelip güzelim ekmeği ziyan etmenin sebebi neydi? Benim mükemmel ekmeğimi?”

“Yarın biraz daha alırım,” dedi ve çantada kalanları fırlatarak -evet, *fırlatarak!*- tüketti.

“Tedarikimi mahvedeceksin...”

“Tedarik artık benim sorumluluğumda, her neyse,” diye araya girdi ve Jacob bu bilgiyi nasıl edindiğini düşündü. Bundan bahsetmemişti çünkü açıkçası henüz bunu istemiyordu. Tedarik

rakibi hassas bir işti ve Eve en hafif tabirle biraz aptal görünüyordu. Ayrıca onu sadece birkaç gündür tanıyordu. Onu sosis ve benzeri şeylerin güvenliğinden sorumlu tutmak için erkendi. Daha işe girdikten sonraki ilk toplantılarını bile yapmamışlardı.

Çünkü ondan kaçıyordun.

Vesaire, vesaire, vesaire. Mesele şu ki çok fazla şey biliyordu. “Bunu sana kim söyledi?” diye sordu. “Mont, değil mi? Bugün gelip seni ziyaret ettiğini duydum. Sen yemek pişirirken.”

İlk ördeğe kollarını sallayarak bakan Eve bir kahkaha attı. “Beni mi? Seni ziyarete geldiğini sanıyordum.”

“Şey, evet. Yaşayıp yaşamadığımı kontrol etmek istedi. Ama bu görevin onu mutfağa nasıl götürdüğünü anlamıyorum.”

Daha önce, Jacob’ın aklına Parmak Yalama Anından sonra biraz ani bir şekilde ayrıldığı gelmişti ve kendini neredeyse... kötü hissetmeye başlamıştı. Ne de olsa Eve o kadar sevimliydi ki adeta yavru bir köpek gibiydi. Ve kazayla bile olsa bir köpek yavrusunu tekmelediğinizde onu kucağınıza alıp karnını okşamanız ve özür dilemeniz gerekirdi. Özür dilemek gibi korkunç bir şey yapmaya niyetli olduğundan değil. Ya da Eve’in karnını okşamak gibi. Sadece beceriksizliğini telafi etmek için mutfağa girip belli belirsiz dostça bir şeyler söylemeyi planlamıştı.

Aşağı indiğinde Eve’i gülerken bulmuştu. *Mont’la* birlikte.

“Haberin olsun,” dedi Jacob, “bence o senden hoşlandı.” Ne de olsa mantıklı olurdu. Eve teknik açıdan çekici ve teknik açıdan ilginçti. Ve Jacob’ın midesini bulandıracak kadar yetenekliydi. Aynı zamanda göğsünü kırıdatacak kadar da şapşal. Mont’un ondan neden hoşlanabileceğini anlayabiliyordu.

“İlk tanışmada herkes beni sever,” dedi Eve, sonra Jacob’a bir bakış attı. “Şey. Sen hariç.”

“Ben...” Kendisine ihanet etmesine fırsat vermeden ağzını kapattı.

“Aha! Süper!” İlk ördek sonunda işareti aldı ve küskün bir ciyaklamayla paytak paytak uçarak uzaklaştı. Eve ellerini çırparak küçük bir sıçrama yapınca Jacob ayın şu anda bulutlarla kaplı oluşu için tüm tanrılara şükretti, çünkü bu hareketi herhangi bir ışıktaki görseydi muhtemelen korkunç bir şey fark ederdi. Göğüsleri gibi.

Ya da kesinlikle bakmadığı o küçük şortun içindeki kalçası.

“Ve bu arada,” diye devam etti Eve, “Mont bana hiçbir şey söylemedi. El kitabında okumuştum.”

Jacob dondu kaldı.

“TEDARİK SAĞLAMAK: HAZIR OLMA SANATI,” diye devam etti Eve.

Jacob biraz daha dondu.

Karanlıkta ona yürüdü, gölgeli hatları yaklaşıyordu. “İyi misin?” diye sordu Eve. “Bu sarsıntıdan dolayı mı? Seni yeniden başlatmam mı gerekiyor?” Sonra bir parmağını uzatıp adamın burnuna vurdu.

Adam otomatik olarak onun bileğini yakaladı ve elini yüzünün önünde hapsedi. Teni yumuşacıktı, neredeyse doğal olmayan bir yumuşaklıktı. Tereyağı ya da süt gibi bir şeyle yıkanıyor olmalıydı çünkü bilmese tüm vücudunun satenle kaplı olduğunu düşünebilirdi. Parmaklarının altında nabzını hissedebiliyordu ve çok hızlıydı. Muhtemelen az önce karanlıkta yabancı ve sessiz bir adam tarafından yakalandığı içindi.

Onu bıraktı.

“Şey,” dedi Eve neşeyle, “bunun işe yaramasını beklemiyordum.” Ama sıradan ses tonuna pek uymayan bir hızla geri çekildi.

Lanet olsun. Ne zaman tartışmak dışında bir şey yapsalar, her şeyi berbat etmeyi başarıyordu. Bunun onu ne kadar gergin ve mutsuz ettiğine şaşırıyordu. Jacob'ın önceden onaylanmış listesinde olmayan insanları umursamak gibi bir alışkanlığı yoktu. Karmaşıktı ve sonu hep kötü bitiyordu.

Kötü bir şekilde, yani bir çöp torbası gibi başkasının kapısının önüne atılarak.

Şimdi neden bunu düşünüyordu?

Çaba sarf ederek, her şey bir şekilde raydan çıkmadan yaptıkları konuşmaya geri döndü. "El kitaplarımı okuyormuşsun."

"Ah, evet. Onları bana Mont verdi."

"Ve sen birini okudun."

Kadın onu düzeltirken kafası karışmıştı. Sanki onun inançsızlığını anlamamış gibiydi. "Hepsini okudum."

"Sen hepsini okudun."

"Okuma yazmam var."

"İki gündür buradasın!"

"Teknik olarak üç, çünkü saat gece yarısını geçti."

"Günler bitene kadar sayılmaz," diye tersledi Jacob. "Ve bilmelisin ki o kılavuzları herkesten çok kendim için yazdım. Sistemleri kafamda netleştirmek için."

"Ah, bu, yaygın küfürleri ve genel olarak amatör tonu açıklıyor."

Şaşkınlıktan öylesine kendinden geçmişti ki *profesyonellik* dışı yorum karşısında kaşlarını bile çatmadı. Saçma olmasına rağmen. Jacob profesyonelliğin ruhuydu. Yine de bunu yüksek sesle söylerse, kızın yüzüne gülebileceğini hissediyordu.

Önemli değildi. Kızın onun tuhaf el kitaplarını -evet, tuhaf olduklarını biliyordu- alıp sanki çok *ciddi* materyallermiş gibi okumasını ve etkileyici bir kararlılıkla uygulamasını bir türlü hazmedemiyordu.

Ciddiyet. Başvuru. Bağlılık. Tüm bunlar bir araya gelince imkânsız bir sonuca ulaşıyordu.

“Eve,” dedi yavaşça. “Sen... sen... bir ihtimal... pansiyonuma saygı duyuyor musun?”

“Bu ne biçim soru böyle?” diye sordu. “Tabii ki, seni kaz kafa.”

Vay be. Eve gibi kaygısız, esnek, kırılmadan bükülebilen birinin onun katılığına küçümsemesini beklerdi. Belki de alay etmesini. Ama bu...

“Bu durumda,” dedi Jacob sertçe, zihni hâlâ kanıtları gözden geçiriyordu, “sadece korkunç tişört zevkin ve sinir bozucu derecede tuhaf tavırlarına dayanarak senin hakkında bazı yanlış varsayımlarda bulunmuş olmam mümkün.”

“Yargılayıcı bir pislik olduğunu söyleme şeklin bu mu?” diye sordu. “Tanrım, umarım öyledir. Özür dile. Hadi ama yapabilirsin.”

“Defol git.”

“İşte başladı.”

Jacob kendini otuz iki diş sırtırken bulunca rahatsız oldu. Tanrım, neden *komik* olmak zorundaydı ki? Ondan nefret etmemenin kesin kıyametine iradesi dışında sürüklendiğini hissetti. Ondan bir insan olarak hoşlanmanın patlamaya hazır volkanına itiliyordu.

“Peki tişörtlerimin nesi korkunç?” diye sordu, sanki yorumu yeni hatırlamış gibi.

“Her şeyi.” Dar kalıpları dışında. Dar kalıpları seviyordu.

Bekle, ne?

Jacob ayın üzerini örten bulutlar tekrar dans ederek uzaklaştığında nabzını kontrol etmekle meşguldü (çünkü düşünceleri beyne giden oksijenin azaldığını gösteriyordu, muhtemelen bir

tür kalp olayıydı). Eve'in hatları düzgünce ortaya çıktı ama bu sefer kıyıda güvenle durmuyor ya da ördek kovalamıyordu. Bu kez göletin en ucundaydı. Kollarını bir rüzgârgülü gibi sallıyor ve "Kışt! Kışt!" diye mırıldanıyordu. Bu harikaydı, tehlikeli bir şekilde uzağa eğildiği kısım hariç.

"Eve," dedi Jacob.

"Hadi, Bay Ördek. Defol git."

Gönder de görelim, dedi ördeğin sakın süzülüşü ve hırçın bakışları. "Eve. Dikkatli ol. Kıyılar engibeli ve..."

"Lanet olsun," dedi Eve ve dengesini kaybedip suyun içine düştü.

Gece sıcaktı ama gölet, anlaşıldığı üzere sıcak değildi.

Eve soğuk suya daldığında iç çekti, sonra da ağız dolusu suyla karşılaşınca öksürdü. Ah, lanet olası don. Şimdi muhtemelen tüberküloz ya da onun gibi bir şey olacaktı. Akciğer küfü ya da öyle bir şey. Hastaydı ve tüm bunların nedeni Jacob'ın ördekler konusunda gülünç derecede titiz olmasıydı. Eve onu öldürecek-ti. Onun canına okuyacaktı. O...

Bir sıçrama sesi daha duyuldu ve ardından çelik gibi bir kol beline dolandı. Eve kendini dönmüş ve göğsünü bir tür duvara çarpmış halde buldu.

Gözlerindeki su damlacıklarını kırıştırdı ve gözlerini kısıtı. Duvarın mermerden oyulmuş bir çene hattı, buz gibi bakışları ve hafif orantısız bir gözlüğü vardı. Duvar Jacob'dı.

Aklı bir anlığına karıştı.

Onu bir kedinin fareyi salladığı gibi salladı. Bunu tek koluyla yapıyor olması tüm çileyi daha da sefil kılıyordu. Diğer kolunu, daha doğrusu alçısını havada, göletten uzakta tutuyordu çünkü

kurbanına işkence etmek için suya atlarken bile koordineli ve duyarlıydı. Piç kurusu.

“Eve,” dedi onu biraz daha sarsarak. “Konuş. Mantıklı bir şeyler söyle.”

Adamın kolunu tokatladı. Adamın güçlü, kuvvetli kolu ince ve kaslıydı, ayrıca şu anda kızın zayıf ya da kaslı olmayan belini kavriyordu. Bu ilginç bir zıtlıktı ama kesinlikle hoşuna gitmiyordu çünkü bu tuhaf olurdu. “Bırak beni, seni ahmak!”

“Ah iyi,” dedi, “iyisin.”

Eve durakladı, sonra bir anlığına sevindi. İyi olup olmadığını mı kontrol ediyordu? Sağlığını önemsiyor muydu? Belki de dünyadaki en kötü insan değildi.

Sonra ekledi, “Bu sabahki kahvaltıyı yapacak başka birini bulmak için çok geç.” Eve yanıldığına karar verdi, o kesinlikle hâlâ en kötüsüydü.

“Siktir git,” diye mırıldandı ve onu itti. Yepyeni pijaması mahvolmuştu. Saç örgüleri yosun içinde dönüp duruyordu. Ağzının tadı hâlâ verem, mantar ya da aynı derecede korkunç bir şeyle kaplıydı ve geri adım atmaya çalıştığında ayakkabısı bir şeye battı ve o her neyse ayağında hissetti.

“Hayır,” dedi Jacob ve onu tekrar yakaladı. Şimdi tekrar göğsünün duvarına yaslanmıştı.

“Neden,” diye homurdandı, “benim boyuma gelen su senin göğüs hizanda?”

Gözlerini ona dikti. “Çünkü boylarımız farklı, Eve.”

“Bunu *biliyorum!*” Kaşlarını çattı, sonra gözlerini kırıştırdı. “Ee, Jacob, sen çıplaksın?”

“Bunu konuşmayalım.”

“Lanet olsun.” Daha önce gölgelerin arasındayken görmemişti ama şimdi adamın çıplak teni onunkine değince fark et-

memesi zordu. Deneysel olarak adamın karın kaslarını yokladı. “Lanet olsun.”

“Kes şunu,” diye tersledi. “Sence buradan şimdi çıkabilir miyiz? Üzerimde yosun var.” Görünüşe bakılırsa bu iğrençti çünkü adam ürperdi. İstemsizmiş gibi görünen bir vücut hareketiydi bu ve karın kaslarını göğüslerine bastırdı. Eğer karanlık bir sesle, “Balçık. Balçığa dayanamıyorum,” demese keyifli bir an bile sayılabilirdi. *Jacob* nasıl bu televizyon bedenine sahipti?! Kesinlikle şeytanla anlaşma yapmıştı. Mutfakta adamın akşam yemeğinde spagetti bolonez yediğine dair kanıtlar görmüştü. Spagetti gibi güzel yemekler yiyen erkeklerin karın kaslarına sahip olmaması gerekirdi. Evrende gözetilmesi gereken bir denge vardı ve o bunu utanmazca çiğniyordu.

“Nankörlük etmek istemem ama,” diye karşılık verdi Eve, mantıksız bir şekilde sinirlenerek, “neden atladın ki? Yaralısın, seni aptal.”

Ona dik bir bakış attı ve sert bir ifadeyle, “Seni kurtarmaya geldim,” dedi.

“*Kurtarmak* mı? Burası bir gölet, *Jacob*.” Yine de kurtarma sözcüğü zihninde her türden yumuşak ve hoş anlamla dolup taşıyordu.

“Ve sen bir felaketsin. Kafanı bir kayaya çarpmadığına ve mülkümde boğulup sigortamı tavan yaptırmadığına şaşırdım.”

“Ah, sigorta.” Güldü. “Bu yüzden mi beni kurtarmak için atladın?”

“Herhalde,” diye geçiştirdi.

Ona inanmaması ne tuhaftı. *Jacob*’ın tavrı dikenli tellerden yapılmış bir çite benziyordu: Çok yaklaşırsanız sizi paramparça etmek için tasarlanmıştı ama özel bir şeyi koruyordu.

Ne derse desin, temizlik takıntılı yaralı adamlar *sigorta* yüzünden göletlere atlamazdı. İnsanlar böyle şeyler yapardı çünkü

kimsenin fark etmesini istemeseler bile gizliden gizliye, yarı yarıya iyiydiler.

Ama eğer bunu belirtirse, adam felç geçirebilirdi. Bunun yerine Eve gülümsemesini sakladı, gözlerini devirdi ve adamın göğsünden çekildi. Sert, çıplak, şok edici derecede kaslı... hımm. Göğsünden. "Her neyse. Hadi o zaman. Hadi çıkalım."

"Memnuniyetle," dedi. Sonra hastalıklı bir rahatlıkla suda ilerledi, sol ön kolunu kıyıya dayadı ve tek eliyle kendini yukarı çekti. Eve inceleme yapmak için tüm bu manevrayı çok ama çok yakından izledi. Üzerlerine vuran ay ışığının elverişli genişliğinde, bilim adına aşağıdakileri gözlemledi!

- Jacob'ın pazıları ve omuz kasları çalışırken derisinin altında geriliyor ve kayıyordu.
- Jacob'ın gövdesinin uzun, zayıf çizgisi sudan çıkıyordu, karın kasları sırlıslamdı, pijamasına uzanan keskin V'den aşağı su tanecikleri süzülüyordu.
- Kıcının kıvrımı ve kalçasının şişkinliği sırlıslam pijamanın içinde belli oluyordu.

Bilim için. *Kesin öyledir.*

Ayağa kalktı, sonra arkasını döndü ve onu hâlâ gölette bulduğuna şaşırılmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Ah. Şey. Çıkmaya karar vermemiş miydik?"

"Evet," diye kabul etti, "ama daha önce de belirttiğin gibi, farklı boylardayız. Ve farklı seviyelerde üst vücut gücüne sahibiz. Öyle işte."

Jacob homurdanıp yüzünü buruşturarak bankın üzerine oturdu. Eve'in neden olduğu çeşitli çürükleri düşünmemeye ça-

lıştı. Dirseklerini dizlerine dayadı ve öne eğilerek kaşlarını çatı. “Bu yardımına ihtiyacın var mı demek?”

“Hayır,” dedi otomatik olarak.

Jacob diğer kaşını da kaldırdı. Ve eğer Eve yanılmıyorsa, ağzının köşesi tebessüm biçiminde kıvrıldı. “Hayır mı?”

“Hayır,” diye tekrarladı. “Ama. Şey... Madem sigortanla falan bu kadar ilgileniyorsun, göletten çıkışımı da denetlemek istersin diye düşündüm...”

“Denetlemek,” diye yineledi ve bu kez gülümsemesi yanıltıcı değildi. İşin içinde dişler de vardı. Güçlü, beyaz dişler, hafifçe içe dönük kesici dişler. Eve bir anlığına konuşamadı. Kurt gibi, sınırsız ve hafif alaycı sırıtışını görmeyi bekliyordu. Sonra yutkundu ve kendini toparladı. Tanrı aşkına, bir göletin içindeydi. Şimdi neredeyse hiç hoşlanmadığı bir adamın gülümsemesi üzerine ağıt yakmanın zamanı değildi.

“Evet,” dedi, “denetlemek. Senin gergin, yani ustaca müdahalen olmadan kolayca bir hata yapabilir, düşüp başımı çarpabilir ve ölebilirim.”

Jacob homurdanarak başını salladı ama elini uzatırken hâlâ gülümsüyordu. “Bütün bunlar yardım istemekten kaçınmak için mi? Sahne sanatları okuluna gitmene şaşmarnalı. Benden bile daha drama kraliçesisin.”

Eve uzanan ele doğru hamle yaparken dudaklarını birbirine bastırdı. “Belli ki o kadar da drama kraliçesi değilim,” diye mırıldandı, dikkatini toplamaya çalışarak. “Yoksa başarısız olmazdım.”

Jacob buna cevap vermeden bu sözleri yüksek sesle söylediğini ancak fark etti. O ani, yırtıcı tavrıyla başını eğerek, “Başarısız mı oldun?” diye sordu.

Tüh ya. Kahretsin. Tanrı aşkına, neden böyle bir şey söylemişti ki? Düşüş beynini sarsmış olmalıydı. Ya da belki de şu

anda ciğerlerinde dolaşan gölet kaynaklı bakteriyel enfeksiyondu. Eve omuz silkti, gerçi karanlıkta ve suyun altında olduğu için muhtemelen hareketini göremiyordu. Sonra uzanıp adamın elini tuttu.

Parmakları gıcırdayarak birbirine kenetlendi. İğrenç. Kesinlikle iğrençti. Avcunun genişliği, parmaklarının uzun inceliği ve elini kavrayışındaki sıklık dışında.

Sanki yeryüzündeki hiçbir şey onu bırakmasına neden olmayacakmış gibi ona sarıldı çünkü o bırakacak türden bir adam değildi. Bu tür şeyler... iğrenç sayılmazdı.

Jacob bir an sessiz kaldı, birleşmiş ellerine baktı, muhtemelen o iğrenç gıcırtyı düşündü. Sonra kendini hafifçe toparlayıp ona tekrar baktı. "Tiyatroda nasıl başarısız olursun? Ben tiyatrodan nasıl başarısız olduğumu biliyorum. Nefret ederdim. Ayrıca, oyunculuğum bir kalastan daha kötüydü. İlk dersten sonra atılmam gerekirdi ama Lucy teyze kendime güvenimi artırmak için seçmeli ders olarak aldırdı." Tüm bunlar dalgın bir şekilde ağzından dökülürken Jacob sustu ve söylediklerine anlam veremezmiş soran gözlerle baktı. Belki her ikisine de bir tür gevşek dil hastalığı bulaşmıştı ya da aşırı paylaşım gecenin köründe başka bir insanla etkileşime girmenin doğal bir yan etkisiydi.

Eve gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Kendine güvenini artırmak mı? İşe yaradı mı?" Daha genç bir Jacob hayal edebiliyordu, şüphesiz iki kat daha sinirli ve vahşiydi. Hepsini inanılmaz derecede sıkıcı bulduğu için diğer çocuklarla konuşmayı reddediyordu. Ve teyzesi, bunun bir özgüven sorunu olduğuna karar vererek, en iyi niyetle onu nefret ettiği bir derse yolluyordu.

Ya da belki bu doğru değildi. Çünkü şimdi gözlüğünün arkasında kocaman gözleri, ördek tüyü gibi saçları olan, herkes

arkadaş olurken sınıfın en arkasında kıpırdamadan duran ve kendisinin tam olarak erişemediği bir rahatlıkla rol yapan farklı bir genç Jacob hayal ediyordu. Ve kalbi sıkıştı.

Jacob kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hayır, işe yaramadı, çünkü drama ruhu mahveder. En azından benim için. Sana kolay gelmiştir." Eve'in neredeyse birleştiklerini unuttuğu ellerini çözdü. Aralarındaki bağ bir noktadan sonra doğal gelmeye başlamıştı, tıpkı atışmaları gibi.

"Daha fazla kaldırıca ihtiyacım var," diye açıkladı kız sıçrayarak ve Jacob'ın eli kızın ön kolundan aşağı kayarak dirseğine dolandı. "Ee," diye devam etti ayaklarını dikerek. "Tiyatroda nasıl başarısız oldun?"

"Her şeyde başarısız olduğum gibi," dedi rahatça, elini adamın koluna dolayarak. "*Pastiş* ile." Kelimeyi yanlış söylediğini düşünüyordu ama Jacob onu düzeltmedi. Sonra düşünceleri, ayrıntıları önemsiz kılacak kadar hızlıca akıp gitmeye başladı. Eve göletin kenarında bir dayanak noktası arıyordu ama söylediği diğer sözlerin çağrışımları kafasına dank edince dondu kaldı.

Her şeyde başarısız oluyorum.

Teknik olarak doğrudu: Okulu batırmıştı, mesleki hayallerinin her biri ölmüştü, hiçbir arkadaşı kusarken saç örgülerini tutacak kadar onu umursamıyordu ve son erkek arkadaşı aşılmanın enjekte edilebilir mikroçiplere dayanan bir hükümet izleme sistemi için bir paravan olduğuna inanmıştı. Anlamalı bir iş bulmaktan sağlam ilişki seçimlerine kadar her konuda tam anlamıyla başarısız olmuştu. Ama bunu yüksek sesle itiraf etmek gibi bir alışkanlığı yoktu, özellikle de işverenine.

"Şey," diye ekledi tüm garip duraksamalardan sonra. "Seni başarısızlığa uğratacağımdan değil. Yani, bu işte. Ya da başka bir şey."

Jacob ciddi bir ifadeyle ona baktı. “Bu aklımın ucundan bile geçmedi.”

“Ah.” Çekingen bir şekilde gülümsedi.

“Sen konuyu açana kadar.”

“Ah.” Gülümsemesi yerini kaş çatmaya bıraktı. Ta ki ay ışığında adamın gülümsemesini, dudaklarının ince eğimini, gözlerindeki hınzır parıltıyı görene kadar. “Ah! Seni piç.”

“Patronuna piç diyemezsin. Kalk.” Sanki talimatlarına uyuyormuş gibi Eve’i kaldırmaya başladı. Eve ciyakladı ve boştaki eliyle bir avuç ot yakaladı. Adam, “Çimlerimi mahvetme!” diye havlayana kadar.

Eve otları alay ederek bıraktı ve onun yerine baldırını yakaladı. “Peki. Ve benim hassas ruhumu böylesine acımasızca umursamadan alay ettiğinde patronuma piç diyeceğim.”

“Ben dalga geçmem,” dedi Jacob, onu göletten sürükleyerek çıkarırken sesi kısık ve gergindi. Eve bir anlığına aynı sözleri farklı bir bağlamda düşündü. İçinden sıcak, ısıltılı ve tamamen uygunsuz kelimeler geçti. “Ve,” diye devam etti, “senin hassas ruhun umurumda bile değil.”

“Belli oluyor,” diye karşılık verdi. Artık neredeyse göletten çıkmıştı, vücudunun üst kısmı tamamen temizdi. Jacob’ın kasları, çenesi geriliyordu ama bir şekilde kendisinden daha ağır bir kadını tek eliyle kaldırmayı ve gölete yuvarlanmamayı başarmıştı. Yavaştı ama istikrarlıydı ve Eve, dışarı tırmanmak için elinden geleni yapmasına rağmen adamın sinsice yardım etmediğinden kuşkulanıyordu.

“Bak,” dedi Jacob kelimeyi törpüleyerek. “Başarısız olmanın pek çok yolu var...”

“İnan ki farkındayım.”

“Ve bunların çok azı kontrol edilebilir. Hayatın çok fazla hareketli parçası var.” Eve adamın insan varoluşunun doğasına

karşı küskün ifadesini kendisine rağmen etkileyici buldu. “Yani bu işe gelirsek, başarısız ya da başarılı olmak konusunda bana söz verebileceğin tek bir şey var. Ve,” diye sertçe ekledi, “söz vereceksin.”

“Ne?”

Verdiği yanıt, çırılçıplak ve başının üzerinde dururken verilseydi daha şaşırtıcı olamazdı. “Benim için dene, Eve. Hepsi bu kadar. Sadece dene.”

Eve bakakaldı. Yanlış mı duymuştu? Yüksek Standartlar Kralı mı söylüyordu bunu?

“Hepsi bu mu? Başarısız olmamam için gereken tek şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Neden olmasın? Sen nispeten akıllı bir kadınsın...”

“Nispeten!”

“Nispeten. Sağduyu yok ama bunun dışında akıllısın.” Eve alınmak istedi ama adamın yüzünde yine o küçük gülümsemesi belirmişti. Bu yüzden kıcına bir delik daha açmak yerine gülmemeye çalıştı.

Sadece Jacob *nispeten akıllıca* ifadesini gerçek ve kayıtsız şartsız bir iltifat gibi söyleyebilirdi.

“Aynı zamanda iyi bir aşçısın,” diye devam etti, “ve insanları arabayla ezmediğin zamanlarda iyi biri olmaya çalışıyorsun. Üstelik kararlısın. Kararlı biriyle çalışabilirim. Kararlılara saygı duyabilirim. Kararlıya güvenebilirim. Yani, evet, bence denemek işe yarar. Senden tek istediğim bu.”

Denemek. Sadece denemek. Muhtemelen hâlâ bu kısma takılması gerekiyordu ama bunun yerine kendini bariz bir şaşkınlıkla “Saygı mı?” diye tekrar ederken buldu.

“Evet, Eve. Sana çok saygı duyuyorum.” Kadını son kez, kuvvetle çekerken bakışları karşılaştı.

Eve tam Jacob'dan nefret etmediğini -ve belki de daha da şaşırtıcı olanı, Jacob'ın da kendisinden tamamen nefret etmediğini- düşünüyordu ki kendini göletten kurtulmuş ve havada uçarken buldu. Bu uçuş Jacob'a çarpıp onu geriye savurması ve zaten çürük kaburgalarından muhtemelen birkaçını kırmasıyla sona erdi.

"Siktir!" diye bağırdı.

"Çok özür dilerim!" Eve olabildiğince hızla ağırlığını elleri ve dizleri üzerine kaydırıp adamın üzerinde yükseldi. Hasar ya da başka bir şey var mı diye kontrol etmek için başını eğdi. Tanrım, bilmiyordu.

Ama aynı anda Jacob dirseğinin üzerinde kendini yukarı itti ve bir anlığına kafalarını çarpacaklarını düşündü. Ama bir şekilde ikisi de hareket etmeyi bırakmayı başardı...

Bu da yüzlerinin arasında bir santimden daha az mesafe bıraktı.

Her neyse, bu Jacob'ın yüzüydü. Saçı adamın yüzüne dökülüp çevrelediği ve bedeniyle ay ışığını engellediği için tam olarak göremiyordu. Ama adamın nefesinin yanağında gezindiğini hissedebiliyordu. Adam diş macunu ve taze limon kokuyordu. Ve gölet de kokuyordu, evet, ama onun dikkatini çeken limon kokusuydu. Onunla ilgili bir şey, sıcaklığı ya da yakınlığı, Eve'i yavaş ve sıkışmış hissettirdi. Sanki bal küpüne düşmüş gibiydi.

"Özür dilerim," diye tekrarladı usulca. Sözcük güçlkle alınan bir nefesle çıktı. Sonra geri çekildi ya da başını eğdi ya da başka bir şey yaptı ve şimdi onu görebiliyordu. Sıcak, yaz gökyüzüne bakan gözleri vardı ama gülümsemiyordu. Hem de hiç. Ağzı yumuşak, gevşek bir somurtmaydı, dudakları sanki yeni öpülmüş gibi hafifçe ayrılmıştı. Ne kadar tatlı bir ağızdı bu. Şimdi bakınca. Söylediği onca keskin şeye rağmen.

"Buraya beni öldürtmek için gelmediğine emin misin?" diye sordu Jacob.

"Eminim."

"Ama bu işte çok iyisin. Beni düzenli olarak kazara öldürüyorsun."

"Kapa çeneni," dedi Eve. "Dudaklarına hayran olmaya çalışıyorum ve bunu mahvediyorsun."

"Dudaklarıma ne-?" Sözler tıkanmıştı. Jacob boğuldu, gözlerini hızla kırptırdı ve sonra eğer ay ışığında yanılmıyorsa kızardı.

Bu kadar katı kalpli bir göt için kesinlikle çok kırmızıydı.

Ve böylesine akıllı bir kadın için -çünkü Eve akıllıydı, buna karar vermişti- ona dair pek çok kötü karar verdiği kesindi.

Dudaklarına hayran olmaya mı çalışıyorum? Bunu neden söylemişti ki? Kafası mı iyiydi? O gölette mantar mı yetişiyordu ve o mantarları içine çekmiş ya da bu tür şeylerle yapılan her neyse onu mu yapmıştı?

Eve utancından yüzü kızararak geri çekildi ve dizlerindeki kiri temizleyerek ayağa fırladı. "Ha. Yüzünü görmen gerek."

Ayağa kalkarken Jacob'ın çenesindeki bir kas gerildi. "Sana hiç mizah anlayışının boktan olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Sen söyledin."

"Haklıymışım." Geri döndü ve eve yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Eve, çimenlerin üzerinde beceriksizce ve ıslak bir şekilde kayarak.

Jacob omzunun üzerinden bir bakış attı. "Temizlenmeye."

Kadın durdu.

Jacob iç çekti ve yürümeyi bıraktı. "En azından gelip biraz kola içmelisin. Eğer gölet hastalığından ölürsen sigortam daha da yükselecek."

“Kola mı?”

“Yuttuğın suyun içinde ne varsa onu öldürmek için,” dedi sertçe ve tekrar yürümeye başladı. Eve gülümsememeye çalışarak onun peşinden koştu. “Sigorta konusunda bu kadar endişeliysen, o göletin etrafına bir çit çeksen iyi olur.”

“Çite ihtiyaç yok, Eve. Senden başka kimse düşmez.”

Dokuzuncu Bölüm

Duşa sırayla girdiler.

Elbette önce Eve girdi. Onu sırlıklam ve pis bir halde eve göndermeyecekti adam. Zaten Jacob'ın düşünmeye ihtiyacı vardı ve Eve etrafta başıboş dolaşırken bunu yapamazdı. Onu banyoya yollamak, kilit sesini duymak, kapıya yaslanmak ve Eve'in bir yere hapsedildiğini bilerek güvenderken sessizce aklını kaybetmek daha iyiydi. O da aynen öyle yaptı.

Elbette aklını kaçırmak *istediği* şey şu anki durumuydu: Çıplak, yosunlarla kaplı halde, gözlerini ayıramadığı bir çalışanla aynı banyoyu paylaşmak zorunda kalmıştı. Uygunsuz, rahatsız edici ve doğru olmayan pek çok şey vardı. Bu korkunç geceyi saatlerce kafasında evirip çevirmesi gerekirdi. Ama Jacob banyo kapısına yaslandı ve Eve'in çıplak vücudu olarak tahmin ettiği kütlenin üstünden akan suyun sesini duydu ve kendini kaybetti.

Dudaklarına hayran olmaya çalışıyorum. Siktir. Siktir. Kendisine bunun anlamını sormak istedi, ancak çok yönlü düşünen biri için bile sadece tek olası cevap vardı. Çok açıktı, gerçekten.

Eve onun dudaklarını seviyordu. Şaka yaptığını iddia etmişti ama Jacob ona inanmamıştı. Nedenini de bilmiyordu. İnsanları

okuma konusunda pek de uzman sayılmazdı, hatta tam tersi bile söylenebilirdi.

Ama yine de Jacob ona inanmadı. İnanmadı işte.

O halde durum şöyleydi: Eve onun dudaklarından hoşlanıyordu ama dudaklarından dökülenlerden hoşlanmıyordu ve şu anda Jacob'ın duşunda çıplaktı.

Son kısmın konuyla ilgisi yoktu ama bunu düşünmeden edemiyordu.

Jacob duvara bakıyor, sol elinin parmaklarını hızlı bir ritimle kalçasına vuruyordu ki arkasındaki kilit tekrar tıkladı. Kapı açılıp Eve'i görmeden doğrulup arkasını dönecek kadar zamanı vardı. Üzerinde havludan başka bir şey yoktu -*onun* havlularından biriydi- omuzları çıplak ve suyla parlıyordu. Saç örgüleri başında toplanmış ve ıslaktı. Limon kokusu bir bulut gibi üzerinde asılı duruyordu ve adamın karnına yumruk oturdu. Onun sabununu kullanmıştı. Duşta Jacob'ın bir şeyleri değiştirmek istemesi ihtimaline karşı üç farklı çeşit sabun vardı ama bunu nadiren yapardı; limonlu olan, naneli ya da ahududuludan çok daha boştu. Eve bunu görmüş ve fark etmiş olmalıydı ama yine de limonluyu kullanmıştı.

Jacob'ın sabununu kullanmıştı.

Jacob bu durumda garip bir şey olmadığını biliyordu. Yine de kafasının içinde bir türlü kurtulamadığı şeyler listesine katılmıştı.

"Merak etme," dedi Eve. "Hiçbir şeyi kırmadım." Böylece Jacob banyo kapısında oyalanmanın normal bir şey olmadığını anladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve kenara çekildi. "Dinle, benim odam aşağıda. Yatağın üzerine senin için birkaç giysi koydum. Git..." Yanakları kızardı, sesi kelimelere takıldı ama nede-nini sadece Tanrı biliyordu. "Giyin. Ve eve git. Yarın görüşürüz."

“Hımm,” dedi, “şu mesele...” Ama banyodan çıkmak gibi bir hata yapmıştı, bu da Jacob’ın banyoya girebileceği anlamına geliyordu. Jacob çabuk hareket ederek kapıyı arkasından hızlı ve sertçe kapattı. Sonra tekrar kapıya yaslandı ve vücudunu saran ateş için odadaki buhara kabahat buldu. Gözlerini kapadığında tek görebildiği Eve’in çıplak omuzlarıydı, su damlacıkları ışıktan elmas gibi göz kırptıyordu.

Ve gülümsemesi. Onu da görebiliyordu.

Jacob’ın kafasını karıştıran tuhaflık her neyse onu gidermek için uzun ve yakıcı bir duş alması gerekti. Ama temizlendiğinde -gerçek anlamda temizlendiğinde, teni köpürdüğünde- kendini yeniden kendisi gibi hissetti. Normal. Dengeli. Kontrollü. Çalışanının anatomisinin herhangi bir parçasına takılma tehlikesi yoktu. Mükemmeldi.

Sonra banyodan çıktı, yatak odasına girdi ve onu yatağının ucunda otururken buldu. Kendi kıyafetleri içinde. Yumuşak, beyaz tişörtü göğsünü sıkıca sarıyor, basketbol şortu neredeyse kalçasını kesiyordu ve Tanrım, bunların hiçbirini düşünmemişti.

Tişörtün ince kumaşının altından göğüs uçlarını görebiliyordu. Kahretsin. Bunun olmaması gerekiyordu.

Görüş alanını takip ederek aşağı baktı, sonra tekrar ona döndü. Eve hiç tereddüt etmeden kafasına bir yastık fırlattı. Jacob hafifçe öksürdü, bakışlarını kaçırdı, rahat ve içtenlikli bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Evet, rica ederim, ben bir merhamet tanrıçasıyım. Göğüslerime mi bakıyordun?”

“Hayır,” dedi dürüstçe. Daha spesifik sorular sorması gerekiyordu. “Burada ne işin var? Sana eve gitmeni söylemiştim.”

“Hımm, evet, şu mesele...”

“Bir dakikalığına dışarı çıkabilir misin?” diye araya girdi. “Yorulduğum ve üzerime bir şeyler giymek istiyorum.” *Ve başımı döndürüyorsun. Sen, gözlerin, vücudun ve şu anda hakkında bildiğim her şey, hepsi başımı döndürüyor.* Bu şaşkınlık sözlerini ve ifadesini keskinleştirdi. Eve, büyük olasılıkla bu kısa ve net ifadeden rahatsız şekilde dudaklarını birbirine bastırdı ve gitti.

İstediği sonuç da buydu. Öyleyse neden o gider gitmez kendini sönmüş bir balon gibi hissediyordu? Bu köpek yavrusu etkisiydi. Jacob onu tekmelemek istemiyordu ve tekmelediğinde özür dileme ihtiyacı duymuştu. İç çekerek pijamasını giydi ve yaşadığı cehennem her neresiyse oraya gitmeden Eve’i yakalamayı umarak odasından fırladı. Odasının kapısını açtığı anda kız koridorda durmuş, duvardaki resme bakıyordu.

Yani çok sert tekme atmamıştı; onu fazla incitmemiş ya da tamamen korkutmamıştı. Belki de Eve çoğu zaman Jacob’ın keskinliğinin kendisiyle ilgili olduğunu anlamıyordu. Tuttuğu nefesini bıraktı ve kızın yanında durup tıpkı onun gibi resme bakmaya başladı.

Ne görüyordu?

Jacob onun ne gördüğünü biliyordu. Lucy teyze, Jacob ve kuzeni Liam, altıncı sınıfların düzenlediği anlamsız “mezuniyet” töreninde, parlak filmlerdeki Amerikan okullarının geleneğinde olduğu gibi bir araya gelmişti. Ancak burası Skybriar’dı, yani cüppe ya da kep yoktu ve fotoğrafın arka planında yıkık dökük bir uzay gemisine benzeyen kapsamlı bina blok halinde duruyordu. Jacob kaskatı ve rahatsız görünüyordu çünkü kendini kaskatı ve rahatsız hissediyordu. Lucy kısa boylu ve gururluydu; iki genç oğlanın arasında öylece duruyordu. Liam kameraya bir tür süper model gibi sırtıyordu çünkü aptalın tekiydi.

Demek Eve'in gördüğü buydu. Peki başka ne *görüyordu*? Yüzündeki yumuşak ifadeye bakılırsa bir aile fotoğrafının ötesinde bir şey olmalıydı. Gözleri, eriyen çikolata gibiydi, ağzı nazık bir kavis çiziyordu. Saçları hâlâ topluydu ve ilk kez AirPods'unu takmamıştı. Hafifçe dışarı bakan küçük kulakları vardı. Jacob'ın içinden onlara yavaşça vurmak geldi ki bu hiç mantıklı değildi.

Eve, "Lucy ile büyüdü, değil mi?" dedi.

Jacob dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Lucy ile on yaşındayken tanıştım."

Eve, Liam'ı işaret etmeden başını salladı. "Bu senin kardeşin mi?"

"Kuzenim. Liam. Şu anda uzakta. İş için."

"Ah." Durakladı. "Yani Lucy senin öz teyzen. Yani annenin arkadaşı gibi değil, bildiğin akraba gibi teyze. Çünkü sen ve kuzenin birbirinize çok benziyorsunuz."

Jacob bakakaldı. "Birbirimize benzemiyoruz." Liam yakışıklı ve çekiciydi; muhtemelen kötü çocuk rolünü oynayabilirdi.

Eğer makinelerle oynamak için dünyaya gelmeseydi muhtemelen bir gündüz kuşağı dizisinde oynardı. Jacob aileden gelen benzerliği *görüyordu* ama onun daha keskin, sert ve yakışıklılığının içini boşaltan beceriksizliğinin farkındaydı.

Ama Eve sanki mantıklı konuşmuyormuş gibi kaşlarını çatı ve "Ne? Neredeyse tıpatıp aynısınız. Farkındasın, değil mi?" dedi.

Jacob bu ifadenin farklı anlamlarını hesaplamaya çalıştı ve küçük bir baş ağrısıyla durdu. "Lucy'nin teyzem olmadığını mı düşünüyordun?"

"Seni bir anne gibi koruyor. Soyadlarınız farklı ama pansiyonuna adını verecek kadar seviyorsun onu. Ve ailen hakkında hiç konuşmuyorsun. Belki de seni evlat edinmiştir ya da sana

bakıyordur ve sen de ona anne demek istemiyorsundur diye düşündüm.”

“Beni evlat edindi. Oğluyum.” Hafifçe öksürdü. “Yasal olarak yani.”

“Sadece yasal olarak değil gibi duruyor buradan.”

Jacob bunun sevgi, duygusal bağ ya da benzeri bir yorum olarak algıladı. Huzursuzca kıpırdandı ve yeni bir konu aradı.

Ama görünüşe göre Eve’in işi bitmemişti. “Ailen için üzgünüm.”

Jacob gözlerini kırptırdı. *Ben de öyle.* “Ne için üzgünsün?”

“Onlar... Şey...” İlk kez garip görünüyordu, parmaklarını birleştirdi ve omuz silkti. “Yani... kaybın için üzgünüm?”

Jacob ne demek istediğini anladı ve homurdandı. “Öyle mi? Sesin pek emin gelmiyor.”

“Aman Tanrım, Jacob.” Gözlerini sıkarak kapattı ve yüzünü buruşturdu.

Jacob onun acısına son vermeye karar verdi. “Annemle babam hayatta.”

Eve’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Öyle mi?”

“Şey, sanırım öyle. Bu noktada pek bilemiyorum. Ama son duyduğumda hayattaydılar ve Güney İtalya’da küçük bir köyde terör estiriyorlardı. Yine de bu birkaç Noel öncesiydi. Yılın bu zamanında muhtemelen...” Bir an düşündü. “Tayland? Kamboçya? Belki Laos.”

Eve adama sanki yabancı bir dil konuşmaya başlamış gibi baktı.

Jacob iç çekerek, okuldaki ilk gününden Skybriar’a geldiği ilk güne kadar her zaman yaptığı şeyi yaptı. Yarasını sakladığı bandajı yırtıp attı ve sanki hiç önemi yokmuş gibi tüm iç organlarını ortaya serdi. Böylece herkesin hayat hikâyesinden sıkılmasını hızlandırırđı.

“Bizimkiler uluslararası maceraperest, aynı zamanda asalak, dolandırıcı ya da çocuksu ahmaklar olarak da bilinir. Beni kazara dünyaya getirmişler ve sonuçtan memnun kalmamışlar. Yaklaşık on yıl sonra pes edip beni Lucy’nin kapısının önüne bırakacak kadar uzun bir süre için İngiltere’ye geri döndüler.” Bunu söylerken sesine olabildiğince düz ve robotik bir ton vermişti çünkü sözleri aşılmaz demir parmaklıklar gibiyse, kimse altına bakma zahmetine girmezdi. Parmaklıkların altında ailesinin kamyonetinin kasasında her sabah farklı bir yerde uyanarak büyüdüğü endişeli zamanlar ya da o son gün Skybriar’a vardıklarında Jacob’a söyledikleri şeyler vardı: *Burada daha mutlu olacaksın Jacob. Lucy’nin... senin tuhafliklarınla uğraşmak için daha çok zamanı var.*

Parmaklıkların altında okulun o ilk günü tüm çocukların okuyabildiğini fark ettiğinde ve elini kaldırıp öğretmenine fısıldamak zorunda kaldığında yaşadığı küçük düşürücü hikâye vardı. Okuyamıyordu. Çünkü ailesi bunu öğretecek kadar önemsememişti. Çünkü yavaş konuşması ve atipik zihni yüzünden öğrenemeyeceğini varsaymışlardı.

Hayır, bu bölümleri kimsenin fark etmemesi gerekiyordu. Yine de Eve o kocaman, kara gözlerini ona çevirdiğinde, kaşları çatılmış ve yumuşak dudaklarını sertçe bastırmıştı. Kızın her şeyi fark ettiğine dair tuhaf bir hisse kapıldı.

Ki bu açıkça imkânsızdı. Yine de...

“Yani Lucy ile on yaşındayken tanıştın,” dedi Eve sonunda, “çünkü annenle baban seni ona verdi, öyle mi?”

Jacob, *vermenin* aslında onu kapı eşiğine bırakıp arabayla uzaklaşırlarken kendisine zili çalmasını söylemeleri olduğundan bahsetmemeye karar verdi.

“Evet.”

“Öncesinde onlarla dünyayı mı dolaştın?”

“Evet.” Çoğu insan bunun cennet gibi bir çocukluk olduğunu düşünürdü. O ise özellikle Y kuşağı hippilerinin buna *ebeveynlik hedefleri* diyeceğinin farkındaydı.

Ama Eve muhtemelen tüm rehber kitaplarını okuduğu, tizlikle temizlenmiş banyosunu gördüğü, hayatının ilk on yılını yollarda geçirmenin lanet olası ruhuna zarar verdiğini ve onu dünyadaki en sinirli ve huzursuz çocuğa dönüştürdüğünü anladığı için dehşete düşmüş görünüyordu. “Kahretsin.”

“Evet.”

“Yani, *kahretsin*, Jacob. Eminim bundan nefret etmişsindir. Nefret ettin değil mi?”

İşine bak, demek için ağzını açtı ama iç çekişiyle beraber bambaşka sözcükler ortaya çıktı. “Tanrım, hem de çok.”

Sesinde bir parça kırılganlık duyunca utançtan ölmemeye çalıştı. Bu küçük öfke patlamasından sonra atmosferi yumuşatmaya çalışarak hafifçe öksürdü ve “Tanrı’ya şükür sonunda akılları başına geldi ve beni güzel ve sessiz bir yere bıraktılar,” dedi. Bir kez daha düşününce, belki de *bırakılmak* ruh halini yumuşatan bir kelime değildi.

Bu kelime Eve üzerinde de kesinlikle böyle bir etki yaratmadı. İşin aslı, Jacob ona hızlı bir bakış attığında hiç de eğlenmediğini gördü.

Yüz ifadesi pürüzsüz, boş, neredeyse dingindi. Ama gözleri yanıyordu. Fena halde.

“Annenle baban,” dedi, “hıyar gibi duruyor.”

Jacob bunca yıldan sonra bile içgüdüsel olarak tartışmak istedi. Ama bunun yerine derin bir nefes aldı, karanlıkta kaç kez tek başına uyandığını hatırladı ve başını salladı. “Mm.”

“Benim de bir aile hikâyem var, bilirsin,” dedi Eve, aniden ona bakarak. “Ben doğmadan önce. Ama büyükannem anlat-

mayı çok sever. En büyük ablam emeklerken, ailemiz büyük bir konakta yaşıyormuş. Ama ablam etrafı keşfettikçe ve iletişim kurmayı öğrendikçe, o boş odalardan hoşlanmadığını daha çok belli etmiş. Kendini güvende hissettiği daha küçük alanları severdi. Yankı yapmayan küçük bir yatak odası ve salon istiyordu.” Eve konuşurken Jacob’ı dikkatle izliyordu. “Ve ailem evi sattı.”

Jacob gözlerini kaçırabilmeyi, ne demek istediğini anlamamış olmayı diledi. Ama anlıyordu ve kıskançlıktan midesi bulanıyordu. Yine de “*İşte zengin ailemin hikâyesi* mi? İlginç bir zamanlama,” dedi.

Eve gözlerini devirdi. “Öyle değil, biliyorsun. Bu benimle her zaman her şeyin en iyisini ve en büyüğünü isteyen, çocuğunun ihtiyaçlarını anlamayan ama ciddiye alan annemin hikâyesi. Çünkü ebeveynler böyle yapar. Seni ciddiye alır ve öncelik tanırırlar. St. Albert’dayken, annesi ve babası okul masraflarını karşılamak için ikişer işte çalışan bir kız tanıyordum. Düşünsene Jacob, kadınla adam sahne sanatlarında kariyer yapmak gibi umutsuz bir şeyi desteklemek için dört işte çalışıyordu. Ama bu bir ihtiyaçtı ve onlar da elinden geleni yaptı. Çünkü ebeveynler seni ilk sıraya koyar. Ve seninkilerin koymadığını -sormama bile gerek yok- sesinde duyabiliyorum. Seni ilk sıraya koymadılar. Denemediler bile.”

Hayır. Hayır, koymamışlardı. Ona en iyi ihtimalle bir marazlı muamelesi yapmış ve bu konuda özür bile dilememişlerdi. Bazen bunun kendisine verdiği ıstırabı hatırlıyordu Jacob.

Ama canı artık o kadar da acımıyordu. “Haklısın,” dedi sertçe. “Onların umurunda bile değildi. Ama Lucy teyzenin umurundaydı.”

Öldürücü ateşin bir kısmı Eve’in karanlık bakışlarını terk etti. Memnun bir ifadeyle başını salladı. “Güzel. O zaman belli ki seni onlardan çok daha fazla hak ediyor.”

Seni hak ediyor. Tüm ima ettikleriyle birlikte bu cümleye dokunamazdı. Ona çok fazla şey hissettirebilirdi. Ona çok fazla şey hissettiriyordu.

Eve de bunu görebiliyordu ki yumuşadı, gülümsedi ve daha farklı ve hafif sorular sordu. “Bir çocuğun sana Fransızca konuşmayı öğrettiğini söylemiştin. Ne zamandı?”

“Kongo’da bir çocukla arkadaş oldum. Orada normalden daha uzun süre kaldık. Sanırım kamyonette bir sorun vardı.” Jacob omuz silkti, hareketi olması gerekenden daha yumuşaktı. Eve’in bakışı bu konuyu kolaylaştırmıştı. Ona bir laboratuvar faresiymiş gibi aval aval bakmıyor ya da rock yıldızları tarafından yetiştirilmiş ve bunun değerini bilmiyormuş gibi davranmıyordu. Biraz anlamış görünüyordu ve fazlasını öğrenmeye hazırdı.

Jacob’ın bedeni rahatlamış ve gevşemişti.

“Her neyse,” dedi Jacob kararlıca. “Geç oldu.” Ve öyleydi de. Gözkapakları ağırlaşmış, kanı Eve’in varlığında elektrikle dolup taşsa bile zihni biraz bulanıktı. “Artık gitmelisin.”

“Ah. Hımm. Evet.” Sabit dinginliği yerini pek de hayra alamet olmayan mahcup bir ifadeye bıraktı. “Şu mesele... Bu sefer sözümü kesme.”

Jacob bakakaldı. “Pardon?”

“Sadece... sözümü kesme çünkü ne zaman açıklamaya çalışsam sözümü kesiyorsun ve eğer bir an önce anlatmazsam sınırlarım bozulacak.”

“Sen... ne?”

“Şşşt,” dedi Eve. “Sadece sus.” Sonra etrafından dolaştı, Jacob’ın hiç kullanmadığı oturma odasının kapısını açtı. Orayı bir tür spor salonuna çevirmiş, ağırlık sehpasını ve koşu makinesini oraya sıkıştırmıştı – bileğini kırdığından beri ikisi de pek işine yaramıyordu.

Ve görünüşe göre ağırlık sehpası elbise askısı olarak kullanılıyordu.

Jacob açık kapıdan boş ve düzenli sandığı oturma odasına baktıkça ağzı açık kaldı. Ekipmanlarının üstü giysilerle kaplıydı. Hiç izlenmediği eski televizyonunun üstünde makyaj malzemeleri diziliydi. Hırpalanmış çekyatı artık hırpalanmış bir yataktı ve üzerinde yedek kışlık yorgan ve minderler vardı.

“Bu. Ne. Siktir.”

Eve gergin bir gülümsemeyle ellerini salladı. “Sürpriz! Ben burada yaşıyorum!”

Sürpriz. Ben burada yaşıyorum.

Jacob yavaşça ona döndü. “Affedersin?”

Gülümsemesi değişti. “Aman Tanrım, beni öldürecekmiş gibi görünüyorsun. Sakın beni öldürmeye cüret etme.”

“İtiraf etmeliyim ki,” dedi belli belirsiz, “bunu düşünüyorum.”

“Yapma o zaman! Annem bir avukat, biliyorsun.”

Öyle mi? İlginç. Duyduklarına dayanarak Eve’in kadınların çalışmadığı bir aileden geldiğini düşünmüştü. Ayrıca kızın gizlice hamile kalıp aileden dışlandığı yönünde bir senaryo hayal etmişti ki bu da pansiyona gelmesini açıklardı. Ama şimdi kızın kaldığı odaya baktı ve bu prensesi hayatına getiren hikâyenin çok daha kötü olması gerektiğine karar verdi çünkü...

“Hangi duyarlı insan gönüllü olarak o çekyatta yatar ki? Neredeyse yaysız.”

Eve bu soruyu duymazdan geldi. “Mont burada uyumamı söyledi. Bilirsin, beyin sarsıntısı geçirdiğinde sana göz kulak olmam için. Ayrıca kalacak yerim yoktu ve pansiyon da ağzına kadar doluydu. Burada yaşamam zaten daha uygun, erken saatlerde işbaşı yapıyorum. Hem bunu fark etmediğine göre sorun yok, bu yüzden...”

Jacob aklına gelen ani düşünceyle sertçe, "Dur bakalım," dedi. "Benim banyomu mu kullanıyordun?"

"Sadece birazcık," dedi. "Yani, çok çok az. Uyuyordun. Kullandığımı anlamayasın diye arkamda iz bırakmadım. Tabii süper ince düşünceli bir oda arkadaşı olduğum için de."

Jacob ona baktı. "Bana doğruyu söyle. Daha önce hiç oda arkadaşın oldu mu? Kardeşinle aynı odayı paylaştın mı, üniversitede aynı yatakta yattın mı?"

Bir duraklama oldu. "Şey, hayır," dedi. "Ama bir katı büyükannem ve kız arkadaşıyla paylaşıyorum."

Büyükannem ve onun kız arkadaşıyla aynı katı paylaşıyorum. Bir katı paylaşıyorum. Büyükannemle. Ve onun kız arkadaşıyla. "Nereden geldin sen?" diye sordu Jacob. "Bir saraydan mı? Bir tür yaşlı lezbiyen sarayından mı?"

"Gigi lezbiyen değil. O panseksüel."

Jacob önce Eve'e, sonra da oturma odasına baktı. "Biliyor musun? Bunu kaldıramayacak kadar yorgunum. Ben yatmaya gidiyorum."

Gülümsedi. "Yani sakıncası yok mu? Kalabilir miyim?"

"Evet, kesinlikle sakıncası var ve hayır, kesinlikle kalamazsın. Bir yolunu buluruz." Ne yol bulacaktı bilmiyordu ama bakacaktı işte. Tanrı aşkına, onun yanında uyuyamazdı. Bu doğru değildi. Güvenli değildi. Ya da başka bir şey. Bir şekilde. "Tanrım, çek-yatta yattığına inanamıyorum. O şeyi yıllar önce atmalıydım. Eğer..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Eve. "Eğer yaralı bir adam olarak rahat bir yatağa ihtiyaç duymasaydın, bir centilmen gibi davranıp benimle yatak değiştirirdin."

Jacob homurdandı. "Siktir. Hayır, *diyecektim* ki, eğer tüm paramı bu lanet işe yatırmasaydım, o lanet şeyi çoktan değiştiri-

rirdim.” Elini salladı, başını çevirdi ve Eve’i kendi haline bıraktı. Jacob’ın yatağı onu sanki sirenle çağırıyordu. Eve’in o canavarın üzerinde yattığını düşününce biraz suçlu *hissetse* bile.

Söylediği gibi, yer değiştirmeleri mümkün değildi. Alçısını bir yastığa dayayarak uyumak zorundaydı.

Neden paylaşmıyorsun? Yeterince büyük bir yatak.

Jacob dondu kaldı, sonra kendini harekete zorladı.

İnanılmaz derecede korkunç bir şey söylemeden ya da yapmadan. Çık. Dışarı.

“Her neyse,” demeyi başardı, sesinin yeterince sikkın ve etkilenmemiş çıkmasını umuyordu. “Burada uyumak istiyorsan, uyu. Beni uyandırma yeter.”

“Şey. Çok tatlı. Kesinlikle büyüleyici.”

“Hiç kimse,” dedi Jacob omzunun üzerinden, “beni bununla suçlamadı.”

Onuncu Bölüm

Eve'in düşündüğü gibi, zencefilli çörek toplantısı iki gün sonra gerçekleşti. Eve düzenli bir rutinin içine düşmüştü: kahvaltı, ortalığı toplamak ve bir süre kardeşleriyle konuşmak, Mia Hopkins okumak ya da tınaklarına minik uğur böcekleri çizmek. Sonra mutfağa dönüp ikindi çayını hazırlayıp servis ediyordu. Jacob arka planda düşünceli ve onaylamaz şekilde gezinirken Eve konuklarla dedikodu yaptıktan sonra akşam için dinlenmeye çekiliyordu.

Bu çok heyecan verici değildi ama kesinlikle korkunç da sayılmazdı. Aslında Eve çok eğleniyordu.

Ancak bugün, yeni rutini ikindi çayı sonrası bir yerde bozuldu. Jacob temizlik bittikten sonra ofisine dönmek yerine, gürleyen endüstriyel bulaşık makinesinin yanında oyalandı ve "Toplantı bu akşam," dedi.

Eve gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Toplantı..."

"Ah, zencefilli çörek toplantısı! Tamamen unutmuşum."

"Biliyorum," dedi, sesi uzun süre acı çekmiş gibi çıkıyordu. "İşte bu yüzden hatırlatıyorum. Ve buna zencefilli çörek toplantısı demeyi bırak. Bu Pemberton Zencefilli Çörek Festivali Komitesi'nin toplantısı."

“Doğru,” dedi Eve yavaşça. Kulağa sıkıcı, sıkıcı, çok sıkıcı geliyordu. Sonra aklında bir fikir belirdi ve aydınlandı. “Bizi ayakta tutmak için bedava zencefilli çörek olacak mı?”

Jacob iç çekti. “Saat altıda ön tarafta buluşuruz.”

Tüm bu zencefilli çörek meselesi açıkça *Süper Önemli ve Çok Ciddi* olduğu için Eve en sevdiği yeni tişörtlerinden birini giydi -KİTABI YANIYORMUŞ GİBİ OKU- ve tonla pembe göz farı sürdü. Sonra Jacob’ın fazla renkten duyduğu rahatsızlığı hatırladı ve pembe dudak parlatıcısını da ekledi. Ayaklarının yere basması adam için iyi olurdu.

Dışarıda, çakıl taşlı yolda buluştular. Akşam sıcak, yapışkan ve altın rengindeydi. Jacob yine formundaydı, onunla ilgili her şey bozulmamış ve kusursuzdu.

Eve mükemmel dikilmiş gömlek kolunu, saçındaki jilet gibi keskin kısmı ve pırıl pırıl parlayan cilalı gözlüğünü tek bir bakışla inceledi.

“*Gergin* misin?” diye sordu Eve, şok olmuş ve yine de son derece emin bir şekilde.

Jacob’ın yüzü kızardı ama ifadesi sertliğini korudu. “Hayır. *Sim* mi sürdürün?”

“Kesinlikle.” Onaylamayan bir bakış bekledi. Bunun yerine adam uzun bir süre onu inceledi ve başını çevirdi.

“Ne?” diye sordu Eve.

“Ne?” diye karşılık verdi.

“İşıltım hakkında ne söyleyeceksin, Wayne?”

“Hiçbir şey.”

“Ah, hadi ama. Büyü artık.”

“Siktir git.”

“*Söyle* gitsin...”

“Bence güzel görünüyorsun,” diye ağzından kaçırdı adam.

Eve'in ağız bir karış açık kaldı ama şaşkınlığının gücüyle söz söyleme yetisi azalmıştı.

Başını kaldıran Jacob tekrar kızın gözlerine baktı. "Ne var? Sordun söyledim. Pembe sana yakışıyor. Bu benim fikrim. Bence güzel görünüyorsun. Tamam mı?"

Eve boğulacak gibi oldu.

"İı. Çok fazla kelime sarf ettin."

"Haklıydın," dedi kısaca. "Gerginim. Ve beyin sarsıntısı geçirdim, unutma. Senin hatan tabii ki. Ah, bak, işte araba."

Yan tarafında taksi şirketi logosu olan siyah bir Volvo kapının hemen önünde durdu ve Eve bir anlığına dikkati dağılarak gözlerini kırptırdı. "Taksi mi çağırdın?"

"Tabii ki taksi çağırdım," dedi, çakılların üzerinde adım atarak.

"Sen sürersin diye düşünmüştüm."

Jacob kıza hak ettiğini düşündüğü ters bir bakış attı. "Eve. Bileğim kırıldı."

"Pekâlâ, ben sürebilirim!"

"Bu teklife bir cevap verme tenezzülünde bulunmayacağım."

Kadın kendini savunamadan, taksici başını pencereden uzattı ve "Jacob Wayne?" diye sordu.

"Evet. Selam." Jacob kapıyı açtı ve kenara çekildi.

Eve anlamsızca bakakaldı. Kapıyı *onun* için mi açıyordu? Böyle bir kibarlık beklenmedikti doğrusu.

Eve henüz şaşkınlığını üzerinden atıp harekete geçemedi. Jacob gözlerini devirdi, arabaya bindi ve kapıyı çarparak kapattı.

Piç kurusu.

Pemberton, gelişen bir gıda endüstrisi, az ünlü yazar ve mühendisler yetiştirme geçmişine sahip hareketli bir kasabaydı. Aynı

zamanda Skybriar'ın yeni turizm ticaretinin yüzde yüzünden sorumluydu. Gezginlerine, ilçenin ana cazibe merkezine düzenli ulaşım bağlantıları ve konaklama imkânları sunuyordu.

Jacob her zaman bu gerçekten yararlanmayı planlamıştı ama böyle bir fırsatı hiç beklemiyordu. Yaygın olarak bilinen Zencefilli Çörek Festivali'ne katılma, Castell Kır Evi markasını Pemberton müdavimlerinin zihnine kazıma şansı elde etmişti. Bu, şimdiye kadar işletmeyle yaptıklarını bir üst seviyeye taşıyacak inanılmaz bir pazarlama fırsatıydı. Ya da daha doğrusu, festivalde servis ettikleri yemekler akıllara durgunluk verecek kadar iyiye, işi büyütebilirdi.

Geçen hafta bu zamanlar, iyi şeyler bir kenara, yiyecek hiçbir şey hazırlayamayacağı endişesiyle içten içe dertleniyordu. Ama şimdi. Şimdi yakın zamanda arabayla onu ezmiş, oturma odasına çökmüş ve her sabah kahvaltıda huysuzluğu hakkında uydurma hikâyeler anlatan bir şefi vardı. Kendine bu kadar güvenmemeliydi.

Ancak Pemberton'ın belediye binasına girdiğinde kendini son derece iyi hissediyordu.

Karamsarlık Jacob'ın doğal haliydi ama bugün karanlık düşünceleri belirsiz ve soyuttu. Ve bu gerçek Eve'le ilgiliydi. Son birkaç gün içinde şaşırtıcı derecede yetkin, mutfak konusunda yetenekli ve en önemlisi de çok çalışkandı. Ona ciddi anlamda hayranlık duymaya başlamıştı. Bu mide bulandırıcı ve biraz da endişe vericiydi çünkü Jacob kendini tanıyordu ve hayranlık bu kadına karşı duyduğu uygunsuz fiziksel çekimi daha da kötüleştirirdi. Bu da gerçekten göze alamayacağı bir şeydi.

Masaya yaklaşırken yan gözle ona baktı. Kızın yüz ifadesi ilgi çekici biçimde aydınlanmıştı, parlak dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve koyu renk gözleri parlıyordu. Beyaz

tişörtündeki iğrenç pembe yazıya rahatsız olmak için baktı ama KİTABI YANIYORMUŞ GİBİ OKU yazısını görünce tek yapabildiği gülümsemekti. Eve'in telefonundaki bir uygulamayı kullanarak okuduğunu fark etmişti. Gülünç derecede kolay anlaşılan yüz ifadesine bakılırsa pis şeyler okuyordu. Ne zaman biri çok yakınından geçse, sanki hevesle yuttuğu kelimelere bir göz atabileceklermiş gibi kaygılı ve ürkek davranıyordu.

Jacob bunu fark etmemeliydi. Tıpkı tişörtünün altındaki şekli ya da sanki o da kendisiyle ilgili bir şeyleri çözümler gibi ona attığı küçük bakışları fark etmemesi gerektiği gibi.

Siktir, siktir, siktir, siktir, siktir.

"Jacob!" Festival komitesinin lideri, Pemberton Zencefilli Çörek'in pazarlama direktörü Marissa Meyers idi. Küçük ve hâlâ bir aile işletmesi olan bu popüler pastanenin çok iyi yetişmiş bir kadrosu vardı. Jacob'ın istediği de buydu. İşini iyi yapan, yaptığı işle tanınan ve en iyiler tarafından yönetilen bir şirket olmak. Örneğin Marissa işinde inanılmaz derecede iyiydi.

"Lütfen oturun. Buyurun." Gülümseyerek büyük, yuvarlak masanın ortasındaki su sürahilerini ve zencefilli çörek tabaklarını gösterdi.

Eve otururken boğuk bir ses çıkardı ve Jacob onun çöreklerle sevgi dolu bakışlarını fark etti.

"Teşekkürler Marissa," diye mırıldandı. Sonra bir tabak zencefilli çörek kaptı ve Eve'e uzattı çünkü kızın kolları onunkinden kısaydı, dolayısıyla uzanmak için eğilmesi gerekecekti.

Eve sanki adamın bu basit nezaketi bir tür mucizeymiş gibi gözlerini kocaman açarak baktı.

Jacob sinirli ve öfkeli hissetti. Tanrı aşkına. Neşe saçan bir çizgi film karakteri değilse de bu kibar davranamayacağı anlamına gelmiyordu.

“Bana öyle bakmayı kes,” diye mırıldandı, “ve çörekleri al.”

Bir an sonra Eve’in şaşkınlığı yerini gülümsemeye bıraktı. “Tamam patron,” diye muzipçe fısıldadı ve iki tane çörek aldı.

Jacob sırtıtışını acımasızca bastırdı.

Sonra sağdan gelen bir ses, Eve ve etrafında oluşan küçük balonu patlattı. “Pekâlâ Wayne. Koluna ne oldu?”

Ah. Evet. Burada başka insanlar da vardı. Sanki neredeyse herkes gelmişti. Dondurmacılar, peynirciler, yerel çocuk akınından sorumlu öğretmen, Tayland sokak yemeği satıcıları vb. Konuşan adam yakınlardaki bir başka köyden çiçekçi Craig Jackson’dı. Boncuk gibi, yargılayıcı mavi gözleriyle insanlara dair konuşmayı seven -buna Marissa da dahildi- tantanacı ve meraklı bir tipti. Jacob içten içe bu adamla gelecek yılki festival için tekrar sözleşme yapılmayacağını düşünüyordu.

Buna karşılık Jacob tüm toplantılar boyunca son derece iyi davranmıştı. Ne de olsa Marissa ona bu fırsatı verirken, Jacob’ın aylar önce e-posta ile gönderdiği ve tezgâhlardan biri için mükemmel bir aday oluşunu madde madde özetleyen bir makaleden başka hiçbir şeyi göz önünde bulundurmamıştı. Kadın Jacob’ın tüm anlattıklarına saygıyla kulak vermişti.

Craig’e bakmak için dönen Jacob sert bir sesle, “Bileğimi kırdım,” dedi. Alçıya bakılırsa bu zaten çok açıktı.

Craig yaklaşan saçmalığı işaret ederek kıs kıs güldü. “Bunu nasıl başardın, Spock? Sudoku’yu çok mu zorladın?”

Jacob çenesini tuttu. Spock yorumlarından hiç hoşlanmazdı. Hayatı boyunca bunu çok duymuştu ve ima edilen şeyden ötürü karşı tarafı boğazlamak istiyordu. Daha sonra normal olmakla övünmeyi bırakıp sayısız farklı normal bulunduğunu ve Jacob’ın türünün de herkesinki kadar iyi olduğunu kabul etmeleri halinde dünyanın çok daha iyi bir yer olacağına dair uzun ve ayrın-

tılı bir sohbet yapma isteği uyanıyordu içinde. Ve bu ayrıntılı sohbet genellikle çok sayıda küfür ve çok sayıda şiddet tehdidi içeriyordu.

Ne yazık ki bunu gerçekleştirecek durumda değildi.

Şiddet tehditleri savuracak durumda değildi çünkü mesleki saygısına ve zarafetine çok güvendiği bir kadın rüm bu etkileşimi okunamayan bir ifadeyle izliyordu. Eve öne eğilip Craig'e çıkmaktaşı gözlerle baktığında -onun iyiliği için- öfkesini bastırmaya karar verdi.

Jacob bir an şaşırarak gözlerini kırptırdı. Kadının böyle bakabildiğini fark etmemişti. Ama büyük, etkileyici gözlerin ölümcül bakışlar atarken de en az sevimli bakışlar kadar başarılı olduğunu gördü

Eve ağzındaki zencefilli ekmeği yuttuktan sonra, "Spock," diye tekrarladı. "Bu ne anlama geliyor?"

Craig bir an duraksadı. "O, şey, bir karakter..."

"Hayır, Spock'ın kim olduğunu biliyorum," dedi Craig'i aşırı derecede aptalmış gibi küçümseyerek. "Yani, ne demek istediniz?"

Craig durakladı. "Şey," dedi bir süre sonra. "Bence gayet açık."

Eve sevimli, boş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hayır," dedi. "Açıklayın."

Jacob bir keresinde, çocukken, bir firavun faresinin yılan yediğini görmüştü. Şimdi de benzer bir büyülenme, ikinci elden bir alarm yaşıyordu.

"Şey," diye tekrarladı Craig, bu kez kelimeyi rahatsız edici bir şekilde uzatarak. "Açıkçası, Spock..."

Eve yavaşça gözlerini kırptırarak bekledi.

"Spock..."

"Ne?" diye ısrarla tekrarladı Eve.

“Jacob’ın durumunu biliyorsunuz.”

Eve bekledi. Sonra tekrarladı, “Ne? Jacob ne?”

“Evet, Bay Jackson,” diye araya girdi Marissa. “Jacob ne?” Tıpkı Eve gibi o da aldatıcı bir sabırla gülümseyerek adamın cevabını bekledi.

“Eee,” diye mırıldandı Craig. “Eee. Ah. Boş verin.”

“Emin misin?” diye sordu Eve.

“Önemli değil.”

“Ama...”

“Önemli değil dedim!” diye böğürdü Craig, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Bunun üzerine Jacob’ın neşesi yerini soğuk bir öfkeye bıraktı. “Sakın,” dedi sessizce, “çalışanlarıma sesini yükseltme.”

Craig rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve başka tarafa baktı. “Tanrım,” diye mırıldandı. “Hadi işimize bakalım.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Marissa sert bir sesle. “İşleri aksatmayı bırakın, Bay Jackson, hepimiz meşgul insanlarız ve kaybedecek zamanımız yok.”

Craig’in kızarıklığı alev aldı ama Eve ve Jacob’a dikkatli bir bakış atarak çenesini kapadı.

Marissa önündeki not defterini açtı ve birkaç sayfayı karıştırdıktan sonra programlar ve etkinlik sıraları hakkında konuşmaya başladı. Ama doğrusu Jacob tek bir kelime bile duymadı. Bir yerlerden not defterini çıkarıp Marissa’nın konuştuklarını çoktan madde madde yazmaya başlamış Eve’e bakmakla meşguldü.

Koyu renk kirpiklerinin inişine, o güzel, zeki ağzındaki şeker pembesi parlaklığa, elinin sayfanın üzerinde hızla kayışına baktı. Ve sonra temiz, beyaz kâğıda yazdığı başlığı gördü.

Jacob için notlar

Tüm nefesi uzun, sessiz bir dalga halinde çekildi. Eve'in herkese yardım ettiğinin farkındaydı. Bu yüzden kendisine de yardım etmesi göğsüne bir yumruk gibi inmemeliydi. Yine de kalbi şaşkınlığının darbesiyle biraz tekledi.

Bu kadının kendisinden daha fazla nefret etmesini bekliyordu ama kadın ondan daha az nefret ediyor gibi görünüyordu. Geriye gidiyorlar; güvenli, dikenli bir iletişimden hızla uzaklaşıp tehlikeli şekilde arkadaşlığa benzer bir şeye yaklaşıyorlardı.

Jacob artık bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

On Birinci Bölüm

Eve'in ailesi onu "sosyal tip" olarak görüyordu ama bunun tek nedeni büyük ablasının bir münzevi, ortanca kız kardeşinin ise insanlarla iletişim kurmaktan hoşlanmayan bir kitap kurdu olmasıydı. Chloe ya da Dani arkadaşlık kurmaya yeterince önem verseydi, muhtemelen Eve'den çok daha başarılı olurlardı. Çünkü Eve'in sosyalleşme yöntemi çaresizlikten ve dikkatli bir gözlemden doğmuştu. Parlayan bir cazibe ve her zaman hazır yetenek kalkanı, tam olarak uyum sağlayamadığı yolları gizlemek için tasarlanmıştı.

Sahiden de tuhaftı. Düşündükçe kendisini... Jacob'a benzetiyordu.

Şey, birazcık. Sadece garip kısımlarını.

Bu yüzden adam cuma sabahı temizliği birlikte, *baş başa* yapacaklarını açıkladığında, Eve farkındalık endişesinin onu tüketmesini sabırla bekledi. Gergin bir enkaza dönüşmeliydi, en kalabalık durumlarda işe yarayan kişiliği sürdürmek için çıldırmalıydı, adamın içini görebileceğinden ve onu rahatsız edici, sinir bozucu ya da doğru bulmayacağından endişelenmeliydi. Bunun yerine tamamen sakin kaldı. Çünkü işin doğrusu Jacob diğer insanlar gibi değildi. Adam onu en başından beri sinir bo-

zucu bulduğunu gizleme zahmetine girmemişti ve Eve de bunu bildiği için pek oralı olmuyordu. İnsanların düşüncelerini merak etmenin ağırlığıyla, Jacob'inkileri *bilmenin* kabullenışı arasındaki büyük fark ortaya çıktı çünkü Jacob bunu yüksek sesle söylüyordu.

Ayrıca sonunda yardım edebildiği için memnundu.

Eve'i temizlik malzemeleri almaya sürüklediğinde, kendini adamın peşinde neşeyle zıplarken ve "*Depoyu görmeye gidiyoruz, Oz'un harika deposunu,*" diye şarkı söylerken buldu.

"Aman Tanrım, kadın," diye mırıldandı Jacob. "Enerjin yüzde yüz. Bu sabah erken kalkacağım diye yakınmıyor muydun sen?"

Eve, "Sanırım o kadar az uyuyorum ki bu beni hiperaktif yapıyor," dedi.

"Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi," diye yanıtladı. "Çok hoş."

"Her neyse, şarkı söyleyebileceğimi söylemiştin. Dedin ki, vıdı vıdı vıdı vıdı, AirPods yok, Eve şarkı söyleyebilir."

Adamın bu durumdan pişmanlık duymasını bekliyordu. Ama Jacob ciddiyetle şöyle mırıldandı, "Ah. Aynen öyle dedim." Sonra da şarkı söyleme konusunu tamamen kapattı.

Rezil bir huysuza göre bazen inanılmaz derecede makul olabiliyordu.

Yeşil-beyaz duvar kâğıtlarıyla kaplı bir koridora girdiler ve Jacob, Eve'in bileğini yakalayarak onu durdurdu. Geçen geceki dokunma ve kurtarma olayından sonra Eve'in bu adamla fiziksel temasa şimdiye kadar alışması gerekirdi. Ama Jacob uzun parmaklarını tenine sıkıca bastırduğunda onu şoke etmişti. Teni küçük, leziz elektrik patlamalarıyla parıldıyordu.

Sanki bunu yapmaya hakkı varmış, artık böylelermiş gibi ona rahatça dokundu. Eve bunu olağan buluyordu çünkü onu artık

tanıyordu. Ve her nasılsa, birçok sinir bozucu özelliğine rağmen tanıdığı şeylerden hoşnuttu.

“Depoda sessiz olmalısın,” diye mırıldandı Jacob. “İkimiz de öyle. Yanında yatak odasına açılan çok ince bir bağlantı kapısı ve ortak bir havalandırma deliği var.”

“Ah,” diye mırıldandı. “Yani... fısıldayacak mıyız?”

“Fısıldarız,” dedi. Sonra cebinden büyük, eski anahtar demetini çıkardı ve deponun kapısını açtı. İçerideki oda küçük ve sıkışık-tı, iyi stoklanmış raflarla doluydu ve sadece uzak taraftaki yüksek, yuvarlak bir pencereyle aydınlanıyordu. “Çarşafaları senin alman gerekecek,” dedi raflardaki yığını göstererek, “çünkü tehlikeli bir sürücü kısa süre önce sağ elimi kullanamaz hale getirdi.”

Tehlikeli mi? Buna tam olarak yanlış diyemezdi.

Artık tanıdık gelen suçluluk dalgasını bastıran Eve ona ters ters baktı -tabii ki prensip gereği- ve çarşafaları aldı. Sırf gösteriş olsun diye bir sepet temizlik malzemesini de almayı başardı. Sonra yan odadan dikkat dağıtıcı bir uğultu geldi ve Eve bir şişe çamaşır suyunu düşürmemek ya da bir rafı devirmemek için gayret etti çünkü Jacob muhtemelen onu öldürürdü. Şu anda sol kolunda dengelediği küçük bisküvi ve süt kutusuyla onu öldüresiye döverdi.

“Bir de battaniye al,” dedi, diğer yatak yığınına başıyla işaret ederek.

Eve talimatları izledi -ki bu çok yeni bir deneyimdi- ve “Bu ne için?” diye sordu.

“Ağır.” Kız soru sormak için kaşlarını kaldırdığında, adam iç çekti. “Kimileri ağır battaniyeleri tercih eder, Eve. Şu anda Şakayık Odası’nı işgal eden beyefendi gibi. Devam edelim.”

“Peki,” diye mırıldandı ve ağır battaniyelerin ne işe yaradığını araştırmak için zihnine not düştü. “Biliyor musun? Tüm bu eşyaları taşımak için el arabası denen bir şey var.

"El arabam var. Sadece şu anda itemiyorum çünkü kolum sakat."

"Ben iterim."

Fısıltıyla bir kahkaha attı. "Pansiyonumda lanet bir el arabasıyla dolaşmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bu şekilde terör estirmeni kolaylaştırır mıyım sence?"

"Aman Tanrım... İyi ki *bir kere* adam ezdim diye..."

"Arabayı hak etmeniz gerekecek Bayan Brown," dedi kuru bir sesle, elindeki bisküvi kutusunu ona uzatarak. Sonra döndü ve dünyanın en büyük cam temizleyici sprej şişesine benzeyen şeyi almak için yüksek rafa uzandı. Tanrım, cam aklına bile gelmemişti. Cam konusunda da anal kişilik özelliği vardı.

Haha. Anal.

"Neye sırtıyorsun?" diye sordu adam şüpheyi yan yan bakarak. Hâlâ uzanıyordu, sol eliyle göremeyeceği kadar yüksek bir rafı karıştırıyordu. Ama bir metre ötede duran Eve'in görüş açısı netti ve adam şişenin yakınında bile değildi. Ona bunu söylememeye karar verdi.

"Senin anal olduğunu düşünüyordum," diye fısıldadı onun yerine. "Bu komik, çünkü bilirsin. Sen analsın, eee, anal-kişilik."

"Tutucu," diye ekledi. "Bekle, hayır öyle değilim. Sadece titizim. Titizim, kararlıyım ve..."

"Jacob."

Kaşlarını çattı. "Tamam. Anal tutucu kişiliğe sahibim. Lütfen, çılgın düşünce tarzınla beni heyecanlandırmaya devam et."

"Memnuniyetle," diye gülümsedi ve sırtını bir rafa yasladı. Aynı anda bir yerde kapı çarptı ve Eve yerinden sıçradı.

Jacob sırttı.

Pislik.

“Sen anal tutucu kişiliğe sahipsin,” diye devam etti Eve, “ve götün tekisin. Yani kelime oyunu gibi. Ya da öyle bir şey.”

“Bana bir iyilik yap,” diye homurdandı Jacob, “ve seni kovmadan çeneni kapa.”

“Ama kendini dizginlemeni izlemek çok eğlenceli.”

Jacob ağzını açtı. Havalandırma ızgarasından zayıf ama net bir sesin süzülmesiyle sustu.

“Kahvaltıda tam bir pislik gibi davrandın.”

Bir duraksama oldu. Sonra alçak sesle, şaşkın bir yanıt geldi.

“Ha?”

“Kahvaltıda pislik gibi davrandın.”

Eve gözlerini Jacob’a dikti. “Aman Tanrım. Drama.”

“Sus!” diye tısladı Jacob. Sonra bir gayretle cam temizleyiciyi aradı, aldı ve o sırada sesler yükseldi.

“Ne oluyor, Soph? Son zamanlarda senin sorunun ne?”

“*Benim* sorunum mu ne? Bu tatili neden ayarladığımı biliyor musun Brian? İşten ötürü bunaldığını düşünmüştüm...”

“O konuya girme Sophie.”

“Ama sen...”

“Buna tatil mi diyorsun sen? Lanet olası Göller Bölgesi’ne gelip boktan bir pansiyonda kalmak tatil mi?”

Eve’i sessizce kapıya doğru kışkıılayan Jacob dondu kaldı. Sonra başını yavaşça çevirdi ve hançer gibi havalandırmaya baktı.

Eve’e attığı şeytani bakışlar hiçbir şeydi. Kalbi gözlerine yansımıştı. Bir adamın gözbebeklerinden bu kadar somut bir kötülük okunabileceğini hiç düşünmemişti. Eğer Brian tam şu anda yere yığılırsa, ölüm nedenini Jacob olarak bildirmek zorunda kalabilirdi. “*Boktan mı?*” diye tekrarladı Jacob sessizce. Patlayıp etraftaki herkesi feci şekilde canlı canlı yakacak bir yanardağ gibiydi. “*Boktan mı?*”

“Gördün mü, işte senin sorunun bu!” diyordu Sophie. “Her şeye burun kıvrınıyorsun. Hiçbir şeyden zevk alamıyorsun. Burası çok güzel bir yer.”

Jacob, Şiddet Gözleri’ni kapattı. “Evet,” diye mırıldandı kendine. “Çok güzel. Siktir git, Brian.”

Eve gülecek ortam olmadığını farkındaydı ama kendini tutamayabilirdi.

Jacob sanki düşüncelerini okumuş gibi tek gözünü açtı ve “Sessiz. Ol,” diye emretti.

Eve ona dil çıkardı.

“Belki de sorunun *senin* sıkıcı olman,” diyordu Brian ama sesi bir kasırğa kadar hiddetli olsa da etkileyici değildi.

Eve gözlerini devirdi ve *Erkekler*, diye dudaklarını oynattı.

Jacob onu şaşırtarak onaylayan bir bakış attı. “Aynen öyle.”

“Erkeklerden hoşlanmıyor musun?” diye fısıldadı Eve.

“Duruma göre değişir. Dengesiz ilişkilerden hoşlanmıyorum ve erkekler genellikle bunun faili oluyor.”

“*Ben* mi sıkıcıyım?” Sophie’nin sesi uçurumun kenarındaki bir kadın gibiydi. “Brian, altı hafta beş gündür beni orgazma ulaştıramadın. Sana göre çarşamba günü Wetherspoons’ta balık ve patates kızartması yemek iyi bir randevu. Ayrıca en iyi arkadaşımın otuzuncu yaş gününü kaçırdın çünkü televizyonda lanet olası *Holby City* vardı. Bok gibi sıkıcısın ve bunu bana yansıtmandan bıktım!”

“Romantizm olayını sevmiyorsun o zaman?” diye sordu Eve.

“Tam olarak değil,” dedi Jacob. İşin aslı, bu kadarını itiraf etmesine şaşırmıştı. Ama sonra alçak sesle ve hızla ekledi: “Esasen hiç de karşı değilim. Sorun aşkta değil. Sadece mutlu ilişkiler kurmanın zor olduğunu düşünüyorum. Çoğu zaman bir taraf hayal kırıklığına uğruyor ve bu da diğer tarafa yansıyor. Ya Brian ya da Sophie oluyorsun ve ben ikisini de tercih etmem.”

Bu sözler Eve'in düşüncelerine (ara sıra, tamamen iç karartıcı) o kadar benziyordu ki neredeyse şoktan bayılacaktı. "Erkekler konusunda berbat bir zevki olan tek kişi ben değilmişim, güzel," diye mırıldandı. "Ya da sen artık her kiminle..."

"Kadınlarla," diye net bir şekilde ekledi Jacob. "Ve berbat bir zevkim yok. Bazen işler bu şekilde sonuçlanır. Mutlu sonlar araba kazaları kadar yaygın değildir."

Eve gözlerini kırptırdı. *Jacob Wayne'e* dair romantik fikirlerine tutunmak istememeliydi ama Tanrım. "Bu çekici bir fikir," dedi hayıflanarak. "Kötü ilişkilerin sadece bir ihtimal olması."

Tek kaşını kaldırdı. "Seninkiler değil mi?"

Jacob onun kötü ilişkileri olduğunu varsayıyordu demek. Eve bir keresinde babasına *Wha gwan, rastaman?* diyen beyaz bir adamla çıktığı içi Jacob'ın bu varsayımına öfkelenmeye hakkı yoktu. "Kötü seçimler yapıyorum," diye açıkladı alaycı bir gülümsemeyle, çünkü alaycı gülümsemeler her şeyi yumuşatırdı. Eve'in güvenlik ağıydı. Şaka mı yapıyordu? Yoksa çok mu ciddiydi? Kim bilebilirdi ki? "Fark etmediysen diye söylüyorum, ben yarı zamanlı ateşli bir karmaşayım."

Jacob'ın dudakları kıvrıldı. "Yarı zamanlı mı?"

"Evet. Diğer saatlerimi Castell Kır Evi'nin sorumluluk sahibi bir çalışanı olarak geçiriyorum."

"Çok haklısın, aynen öyle."

"Sophie – ben – sen..." Havalandırmadan trajik bir duraklama geçti ve Eve'in düşüncelerini yandaki dramaya geri sürükledi. "Altı hafta ve beş gün mü?"

"Özür dilerim, on-on beş dakika sessizce gidip gelmenin bana yeteceğini mi sandın? Gerçekten mutlak bir sessizlik içinde

* *N'aber ahbap?* Jamaika alt kültürüne ait argo bir deyim. Söyleyen tarafından küçültücü anlamda kullanılmıştır. –çn.

boşalacağımı mı hayal ettin? Elektrikli diş fırçamla boşalmayı düşünüyordum, Brian.”

Jacob boğulur gibi bir ses çıkardı ve cam temizleyiciyi düşürdü. Neredeyse yakalayacaktı ama sağ eliyle uzanınca şişe bir kez daha elinden kaydı.

Eve bir refleksle dizlerinin üzerine çöktü ve yere çarpmasına ramak kala onu yakaladı. Bir süper kahramanın bebeği yakalaması ya da aynı derecede etkileyici bir şey gibiydi. Felakete neden olmak yerine felaketten kaçınmak çok tatmin ediciydi. Işıl ışıl yukarı baktı ve...

Yüzünü doğrudan Jacob'ın aletinin önünde buldu.

Yine de bu bölgeyi *Jacob'ın aleti* olarak düşünmemeliydi. Bu seksi bir aşk romanı sahnesiydi ama seksi bir aşk romanında değillerdi. Onun kasıkları ya da kot pantolonunun fermuarını ya da aynı derecede seks ve penisle ilgili olmayan bir şeyi hayal etmesi gerekiyordu. Bir anlığına adamın kemerinin hemen altındaki o ağır şekle baktı ve dudaklarını yalama isteğine zorlukla karşı koydu. Adamın kasıkları yüzünden değil tabii ki. Sadece ağzı açıklanamayacak kadar kuru olduğu için. Heyecandan olmalı.

“Kalk,” diye fısıldadı adam, sesinde daha önce hiç duymadığı bir telaş vardı. Ördek havuzuna yuvarlandığında bile böyle değildi. “Kalk,” diye tekrarlardı ve Eve beyninin, çizilmiş bir CD gibi, dünyadaki herhangi bir varlığın etrafında dönüp durduğunu fark etti. (Bu durumda Jacob'ın aletiydi.) Adam elini koluna dolayarak beklenmedik ve etkileyici bir güçle onu ayağa kaldırdığında hareketlendi. Hafifçe nefes nefese kalmış halde doğruldu ve cam temizleyiciyi bir ödül gibi salladı. “Yakaladım.” Muhtemelen artık gereksiz bir yorumdu ama beyni hâlâ dermansızdı.

O çıkıntı çok büyüktü. Çok... kalındı.

Ve Jacob loş ışıktaki kızarıyor gibiydi. Neden kızarmıştı?

Muhtemelen elektrikli diş fırçası yorumundan ötürü.

"Evet," diyordu, sesi garip bir şekilde yapmacıktı. "İyi... iyi yakaladın. Çok iyi yakaladın. Bravo."

"Sorun değil. Kulak misafiri olduğum en ilginç sohbeti bölmek istemedim."

Jacob sanki onu yanlış duymuş gibi gözlerini kırptırdı. Bunun yerini kuru bir onaylamama ifadesinin almasını bekledi. Ama adam şaşkın bir saniyenin ardından gülümsedi. "Siktir, çok utanmazsın," dedi ama bunu bir iltifatmış gibi söyledi. Ve normalde sıkça küfreden adamın son birkaç gündür sadece sınırlarını zorladığında ya da Mont'la dalga geçtiğinde küfrettiğini fark etmişti. Yani kısacası, kendisi gibi olduğunda.

Siktir sözü kulağa hiç bu kadar hoş gelmemiştir.

"Bu saçmalığı dinlemek istediğimi asla kabul edemezdim," dedi.

"Ama istiyorsun. Dinlemek istiyorsun."

"Araba kazası gibi bir şey. Yakın geçmişte kurbanı olduğum ilk araba kazası da değil."

Karnındaki suçluluk duygusuyla kaşlarını çatı. "Kutsal zencefilli çörek aşkına, Jacob Wayne, beni kederli bir kum torbasına mı çevirmeye çalışıyorsun?"

"Evet," dedi. "Bu seni garip ve geveze yapıyor, böylece *kutsal zencefilli çörek* gibi şeyler söylüyorsun."

Evet. Eve kesinlikle böyle bir yanıt beklemiyordu. Adamın sesindeki tüm ipuçlarını -sıcaklık, aşinalık ve eğlence- çözmeye çalışarak hüznü. Sinirli ve sabırsız Jacob Wayne onun saçma sapan konuşmalarından *hoşlandığını* söylemeye çalışmıyordu herhalde, değil mi?

O karar veremedi, adam tekrar konuştu ve tamamen işle ilgiliydi. “İkisinden biri koridora fırlayıp bizi kapana kısırmadan sınışımalıyız.” Yüzünü çevirdi, sanki Eve’in pencereden gelen ince ışııkta yüzünü daha fazla incelemesini istemiyordu.

İçinden bir ses, adamın onun saçma sapan konuşmalarından hoşlandığını söylüyordu.

~

Elli dakika ve iki yatak odası sonra, Jacob’ın iç dünyasına dair tüm merakı sona ermişti. Bunun yerine Eve, arabasıyla ona tekrar çarpmayı düşünmeye başlamıştı.

“Daha sıkı,” diyordu sıkkın bir sesle. “Eve. Cidden. *Daha sıkı.*”

Jacob’ın gülünç derecede titiz standartlarına göre yatak yapmanın zorluğu ortaya çıkmıştı. Çarşaf değıştirmek mi? Daha da zordu. Nevresim? Yaptığı tek deneme sonsuza dek kâbuslarına girecekti. Gerçekten de çoğu mantıklı insan yorganın kılıf içinde biraz kıvrılabileceğini kabul etmez miydi?

Görünüşe göre Jacob Wayne etmiyordu.

Gerçi Eve onun mantıklı biri olduğuna hiç inanmamıştı.

“Daha sıkı,” diye elli bininci kez tekrarlardı adam.

Eve, “Daha sıkı,” diye mırıldandı, kaşlarını çatarak yüzünü buruşturdu.

“Yaptığın hareketi gördüm!” diye bağırdı adam.

“Hayır, göremezsin!” diye öfkeyle karşılık verdi Eve. “Arkamda duruyorsun!”

“Önünde bir ayna var.”

“Ah.” Eve yukarı baktı ve aynayı gördü. Şifonyerin üzerinde, tam oradaydı. Kendini görebiliyordu, Jacob’ın baskın eli olmadan yatak yapmak için beceriksizce eğiliyordu – belli ki pek de beceremiyordu. Bu iş güç saçmalığına başlayalı henüz bir saat

bile olmamıştı ama Eve'in yepyeni tişörtü -SERTİFİKALI KAHRAMAN- şimdiden hafif ter izleriyle vücuduna yapışmıştı ve saç örgüleri dökülüyordu. Berbat görünüyordu.

Bu arada Jacob, arkasındaki sallanan koltuğa rahatça oturmuş, tek kaşını alaycı bir ifadeyle kaldırmıştı ve genel olarak kötü niyetli görünüyordu. Kolundaki beyaz alçı bile beyaz bir kediyle karıştırılabilirdi. Her an kendini haince okşamaya başlayabilirdi.

Heh. Kendini okşamak mı? Jacob'ı aynı koltukta, üstü çıplak ve belki biraz ıslak, bir eli sertleşmiş aletin üzerinde hayal edince Eve'in gülümsemesi silindi.

Kahretsin. Bu da nereden çıkmıştı? Yatmadan okuduğu müstehcen hikâyeleri azaltması gerekiyordu.

Ya da belki artırması.

Jacob'ın yansıması kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Güzel soru. *Patronun hakkında pis düşünceler yok, Eve.*

"Düşünüyordum da," dedi tüm yasadışı fantezileri elinin tersiyle iterek, "kıçın iyileşmiş olmalı. Çünkü bugün tek yaptığın üzerine oturmaktı."

Bu yorumuyla onu kızdırmak istemişti ama adam sırttı. Kesici dişleri ve solgun gözlerinden yayılan zevk çizgileriyle keskin, kurtvari gülümsemesi Eve'e taze kardan yansıyan gün ışığını hatırlattı. "Bana laf yetiştirecek kadar enerjin varsa," dedi, "o çarşafı sıkıca çekecek kadar da enerjin vardır."

"Sana laf yetiştirmek mi? Eminim bundan çok keyif alıyordursundur."

"Elbette." Sandalyede kaydı, tembel bir prens gibi yayıldı. "İnsanlara patronluk taslamak için doğduğumu düşünmeye başladım."

“Bunu daha yeni mi düşünmeye *başladın?*” diye mırıldandı.

“Haklısın. Her zaman biliyordum.” Bir süre daha Eve’in çırpınışını izledi, sonra iç çekti ve ayağa kalktı. “Ama sanırım bir gün için bu kadar işkence yeter.”

“Hayır,” dedi Eve, gözlerini kaçırarak. “Bu sadece bir yatak. Yapabilirim.”

“Sen...”

“Yapabilirim! Bana bir dakika ver.” Ancak check-in saatleri nedeniyle program yoğunluğunda ve Eve bugün onu yavaşlattığını biliyordu. “Sana *yardım* etmem gerekiyordu, işleri yavaşlatmamalıyım.”

“Eve.” Adam onun yanında durmuş, tam olarak çözemediği bir heyecanla bakıyordu. Bir parça kaş çatma, iki parça şefkat diye okunabilecek bir şeyle. Ya da muhtemelen onu boğma dürtüsüyle.

“Bu senin oda temizliğindeki ilk günün,” dedi yavaşça. “Sana bir şeyler öğretiyorum. Sen de pratik yapıyorsun. Her şeyi anında doğru yapman gerekmiyor, zaten böyle bir beklentim de yok ve anaç tavuk içgüdülerinin aksine, *yardım* etmek demek *her türlü işimi görmen* anlamına gelmiyor.”

Eve nefesini tutup doğruldu, yetersizlik hissi sarmaşık gibi kol ve bacaklarına dolanmıştı. “Ben anaç bir tavuk değilim,” diye mırıldandı ama aslında Jacob’ın sözlerini düşünmüyordu. Sarmaşıkları düşünüyordu.

Genellikle Eve bu yetersizlik hissini yaşadığında mantıklı olanı yapıp oyundan çıkardı. Teslim olurdu. *Vazgeçerdi*. Yetersizliğin onu aşağı çekmesini engellemek için her şeyi yapardı. Ama bu kez reddetti çünkü Tanrı aşkına, bu sadece lanet bir yataktı. Ve Jacob’ın işinden vazgeçmek, Jacob’dan vazgeçmek ve onu hayal kırıklığına uğratmak demekti. Bunu yapmak istemiyordu çünkü ona borçluydu ya da öyle bir şey.

Her neyse, bu işi sevmişti. *Castell Kır Evi*’ni sevmişti.

Evet. Bugün pes etmek yoktu.

“Sen bir anaç tavuksun,” diyordu Jacob, “ama neyse ki umurunda değil. Şimdi, buraya gel. Gergin olması için şuraya bastır.” Yatağın yukarısındaki bir noktayı işaret etti, sonra az önce boğuştuğu çarşafı katlamak için eğildi. Birkaç saniye içinde mükemmel bir hastane köşesi yapmıştı. Sol eliyle. Eve aceleyle söyleneni yaptı, adamın uzun, hünerli parmaklarının maharetini görünce biraz sersemledi. Bir de adamın eğildiğini ve arkasında dursa göreceği manzarayı hayal etti. Ama ne yazık ki adam önünde duruyordu.

Lanet olsun sana, durumsal fizik.

“Bugün seni yavaşlattığım için özür dilerim.”

“Aslında,” diye araya girdi adam, “işlerin biraz daha uzun sürebileceğini hesaba katmıştım. Programın gerisinde değiliz.”

“Yarın daha iyi olacak,” dedi Eve. “Kafamı toparlamak için zaman bulunca yeni şeylerde her zaman daha iyi olurum. Hayal ederim ya da balıklama dalarım. Bilirsin işte.”

Adam ona garip bir bakış attı. “Tuhaf ama evet. Biliyorum. Ama dinle... Eve... bugün kabul edilebilir bir iş yaptın.”

Gözlerini dikti. “Pardon?”

“Kahvaltıda.” Durakladı, çarşafı daha da sıkı çekti, belki gereğinden fazla sıkı. Muhtemelen o kadar germişt ki kalın, kaliteli pamuğu yırtma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Kahvaltı sırasında bir noktada konuşma boyunca yüzü katı, garip bir maskeye dönüşmüştü. Eve nedenini bilmiyordu. “Sen... İyi yemek.”

Tanrım, adam fiil kullanmayı bırakmıştı.

“Ve pek çok işi iyi yapıyorsun,” diye devam etti. “Sen... misafirlerle çok güzel konuşuyorsun, biliyorsun. Hani çalışırken. Ben bunu yapamazdım. Sen... bunu yaptığında beni etkiliyorsun.” *Etkilemek* sözcüğünü söylerken neredeyse boğuluyordu.

Ama dürüst olmak gerekirse Eve de neredeyse boğuluyordu.

Bunu yaptığında beni etkiliyorsun. Bütün bunlar sesinin neden bu kadar rahatsız geldiğini açıklıyordu. Jacob'ın, ürünlerini etiketlenmiş cam şişelerde satan ve çok düşkün görüldüğü yerel sütçü de dahil herhangi birini övdüğünü hatırlamaya çalıştı ve sonuç sıfırdı.

“Ve katıldığımız toplantı,” diye devam etti. İyi huyu, hâlâ devam ediyordu. Şimdi doğrulmuş, ellerini pantolonuna sürtüyordu. Çilekli dondurma, elmas gibi sert bir çene ve buz gibi gözlerini kararsızca kırıştırıyor, sanki Eve'in geçici iltifatlarını yüzüne vurmasından endişe ediyordu. Ama hâlâ devam ediyordu.

“Sen... iyiydin,” dedi. “Sen sadece ateşli bir karmaşa değilsin, hepsi bu. Gördüğüm kadarıyla değilsin.”

Eve ona baktı, sadece güvence olarak adlandırılabilen bu ani yaylım ateşi karşısında sersemlemiş ve kafası karışmıştı. İltifatların bir anlamı olabilirdi -garip ve beklenmedik şeyler- ama onu etkileyen, zorlayıcı pençelerle bağlayan şey, Eve'i daha iyi hissettirmek için olumlu şeyleri sıralamaya başlamasıydı.

Eve'in kendini kötü hissettiğinden endişeleniyordu. Onu rahatlatmaya çalışıyordu. Eve'in kötü seçimler ve başarısızlığa dair söylediklerini dinlemiş ve *fikirlerine katılmamak için* gayret göstermişti.

“Teşekkür ederim,” dedi Eve usulca yüzüne yayılan gülümsemeyle.

Adam ona belli belirsiz bir endişe ifadesiyle baktı. “Pekâlâ. Bu kadar memnun görünmene gerek yok. Ben sadece profesyonel işin hakkında seni bilgilendiriyorum.”

İçinden bir kahkaha yükseldi. “Bu inanılmaz.”

Ona bakarak homurdandı. “Ne?”

“Tüm bu silinmez kabalığın altında büyük bir duygusal zekânın varlığı inanılmaz. En azından benden çok daha fazla. Tanrı aşkına bunu nerede saklıyordun?”

Adam gözlerini devirdi. “Siktir git, Evie.” Ama bu sözler yüzündeki kızarıklığı silemedi. “Bu köşe bitti. Şimdi buraya yaslan ki diğer tarafı da yapabileyim.”

Eve ona sessizce itaat etti, hâlâ bir parça hoşnutsuzlukla onu izliyordu. Başka birinin Jacob kostümünü çıkarıp üzerine atlamasını bekliyordu sanki. Ama bu olmadı; tabii ki olmadı. Çünkü o başından beri böyleydi.

Bunu bir sır gibi saklamıştı. Bir gün paylaşmak isteyecekleri için.

Paylaşmak istediği kişi olma fikri bile Eve’i bayıltacaktı.

“Teşekkür ederim,” dedi Eve sonunda. “Çok tatlısın, biliyorsun. Teşekkür ederim.”

“Eğer bana bir daha *tatlı* dersen, seni İK’ya şikâyet ederim.”

“İK kim?”

“Ben.”

Kadın sırtıttı ve Jacob’ın arkasını dönerken anlık bakışına göre o da sırtıtmıştı.

Sonra ikinci köşeye eğilerek mükemmel platonik bir anı mahvetti, bu sefer Eve arkasında duruyordu. Eve bu hareketin adamın kıcını çok güzel gösterdiğini düşünmekle kalmadı, gördü de. Bugün giydiği güvercin grisi pantolonu dolduran yüksek, sıkı bir şeftaliydi ve eğildiğinde kıvrımıyla dikişlerini geriyordu. Eve belli belirsiz hipnotize olmuş gibiydi. Ağzı açık kalmış olabiliirdi. Salyaları sel gibi akacaktı. Bu pek hayra alamet değildi.

Eve Brown genelde azgın bir kadındı, bunu kendisi de biliyordu. Uzun kirpikler ya da bira etiketini sıyıran parmaklar ya da uzatılıp ayak bileğinden çapraz yapılmış bacaklar gibi her

türlü erkekliği takdir ederdi. Eğer denerse, hemen hemen her şeyden hoşlanabilirdi. Dolayısıyla Jacob'ı belirli şekillerde fark etmek teknik olarak endişe kaynağı değildi.

Ama onu sadece *fark etmiyordu*. Bazen gülümsemesi gözbebeklerini mıknatıs gibi kendine çekiyordu ve bu ciddi bir sorundu. Castell Kır Evi'nde olmayı, çok çalışmayı ve bir kez olsun yarı yetenekli hissetmeyi, lanet bir yetişkin gibi davranmayı seviyordu. Patronuna tamamen çocukça bir aşk besleyerek bunu mahvetmeyecekti. Özellikle de söz konusu patron aynı zamanda -bir nevi- arkadaşı olabilecekken.

Eve, "Biz arkadaş mıyız?" diye ağzından kaçırdı, sadece emin olmak istiyordu.

Jacob ona baktı, ürkmüş görünüyordu. Bu bir tür konu değişikliği olarak anlamlıydı. "Ee..."

"Özür dilerim, düşünüyordum, bilirsin. Artık çok daha iyi anlaşıyoruz."

"Geçen haftaya kıyasla evet, seni kabalıkla kovalamaya çalışıyordum ve sen de..."

"Eğer bir kez daha arabanla çarptığını söylersen canına okurum."

"Beni motorlu bir araçla darp ettiğinden beri diyelim mi?"

Eve gözlerini aşırı derecede devirdi. "Evet, Jacob. O zamandan beri."

Cevap vermeden bir duraksama oldu. "Şey. Bilemiyorum. Kesinlikle daha arkadaşça davranıyoruz ama bu zor olmazdı."

"Biliyor musun, bunun bir evet/hayır sorusu olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle," dedi hemen. "Yani, öyle olmalı. Öyle olmalı. Ben sadece..." Sözüünü yarıda kesti ve kadın o tanıdık kızarıklığın adamın yanaklarından süzüldüğünü fark etti.

Bu görüntü Eve'in tereddütlerini ortadan kaldırdı ve içini ısıltıyla doldurdu. Eve kendini sırtırken buldu. Ona eğildi, sesinde bir şarkıyla alay etti. "Sen sadece ne?"

Hafifçe öksürdü. "Bilmiyorum. Teknik olarak nasıl biri olduğunu bilmiyorum. Resmi olarak yani. Şey, Mont'la arkadaş olduğumda çocuktuk ve kontrolü ele aldı. Ve o zamandan beri, arkadaşlık kurmak için pek zahmet etmedim yani. Şey."

Eve sırtıtmamak için kendini zor tutarak baktı. "Aman Tanrım, tıpkı Chloe gibisin."

"Anlayamadım?"

"En büyük kız kardeşim, Chloe. Tüm zamanını postacıya kaşlarını çatarak ve insanlarla iletişim kurmaktan kaçınarak geçiriyor, bu yüzden arkadaş edinmek istediğinde nereden başlayacağını bilmiyor."

Jacob neredeyse rahatlamış gibi görünen bir nefes verdi. "Ah. Evet. Chloe kulağa pek tanıdık geliyor."

"Ah, güzel." Eve gülümsedi. "Çünkü onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Sosyal beceriksizlikte özel bir markadır. Ve ben de seninkiyle nasıl başa çıkacağımı biliyorum." Aslında aklına mükemmel bir fikir gelmişti bile. Muhtemelen aptalcaydı ama yine de yapabilirdi.

Jacob gözlerini kırıştırdı. "Kulağa uğursuz geliyor."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Tamam, öyle mi?"

"Eve. Evet."

Eve sırtıttı. "Sadece bekle."

On İkinci Bölüm

JACOB: Orada ne halt ediyorsun?

Jacob cevap beklerken yatağına uzandı ve güneşin yıkadığı tavana baktı. Gizemli inilti ve yan odadan gelen gürültüler devam ediyordu. Eve'e bu konuda mesaj atmak zorunda kalmıştı. İçeride korkunç bir şey yaptığını düşündüğünden değil, durmak bilmeyen gürültüyü görmezden gelmek zordu.

Onu görmezden gelmek her zaman zor olmuştı.

Bir haftadır yarı ev arkadaşlarıydılar. Sabahları Eve'i duyuyordu. Şafak vakti tökezleyerek etrafta dolaşıyor, bir tür sevimli çizgi film karakteri gibi esniyordu. Kahvaltıya yardım etmek için aşağı iniyor ve Jacob onun mutfakta dönüştüğü kişiye hayret etmemeye çalışıyordu. Kontrollü bir kaos, bir fırtınanın gözü gibi oradan oraya savruluyor, yemek pişiriyor, büyülüyor, temizlik yapıyor ve aynı anda adamı kızdırmayı başarıyordu.

Daha sonra onu üst kata çıkarıp etkileyici bir kararlılıkla çarşafarla boğuşmasını, aynaları parlatmasını ve ikram bisküvilerini doğru şekilde yerleştirmesini izliyordu. Eve'in denediğini ve sonunda başardığını -açıkça başarısız olmayı beklerken başardığını- görmenin kendisine de iyi geldiğini fark etmişti.

Jacob'ın böyle şeyleri düşünmemek için mücadele ettiği ortadaydı.

Daha sonraları anıları ince bir çikolata gibi dilinin üzerinde yuvarlamamak için mücadele ediyordu.

Duşta sabunlanırken ya da her gece karanlıkta yatarken, hatıra -lanet olsun- ofisinde sessiz, müsaitken bile anılara dalmamak için mücadele ediyordu. Bazen Eve'in basit şakalarını, kararlılığını ve şen şakrak sohbetini düşünüyor, kanı neredeyse vücudundan dışarı akıyordu.

Nedenini araştırmamaya karar vermişti.

Çalan telefonu Eve'den mesaj beklemekle hiç ilgisi olmayan bir hızla eline aldı. İyi de oldu çünkü mesaj Eve'den değildi. Sabah gelecek çiftten check-in programlarını üçüncü kez teyit etmek üzere gönderilmişti. Sanki onlara SSS ile son derece ayrıntılı bir seyahat programı e-postası yollamamış gibi.

Hızlı yanıtları ve mesai saatleri dışında verdiği müşteri hizmetleriyle gurur duymasına rağmen Jacob iç çekti ve telefonu bir kenara fırlattı.

Duvardan bir güm sesi daha geldi ve ardından bir inleme duyuldu. Gerildi, ayağa fırlayıp Eve'in durumunu araştırmaya hazırlanırken duraksadı. O yetişkin bir kadındı. Bir ebeveyn gibi peşinden koşulmaya ihtiyacı yoktu. O mesajı göndermemeliydi bile çünkü neyin peşinde olduğu umurunda değildi. O...

Telefon tekrar çaldı. Jacob eline aldı ve gülümsedi.

EVE: Beni evimde taciz etmek, çalışan bilgilerinin kötüye kullanılması değil midir, Bay Wayne?

Çünkü teknik olarak ona telefon numarasını vermemişti; işe giriş formlarına yazmıştı ve o da telefonuna kaydetmişti. Bu son

derece sıradan bir şeydi. Aslında Castell Kır Evi prosedürüydü ve kişisel el kitabında yer alıyordu. Geç kalma ya da benzeri bir durumu araştırmak için onu araması gerekirse diye bir önceki şefin numarasını da almıştı.

Elbette her zaman gidip Eve'in geçici yatak odasının kapısını çalabilirdi.

Oradaki varlığını keşfettiğinden bu yana geçen günlerde bunu yapmamıştı. Çünkü ya üstünü değiştiriyorsa? Ya da çıplak uzanıp ayak tırnaklarını pembeye boyuyorsa ki bu onun yapacağı bir şey gibi görünüyordu. Ya da...

Elini aletine bastırdı, özel bir nedeni yoktu. Öylesine.

JACOB: SENİN evin, öyle mi?

EVE: Gecekondu hakları.

Jacob güldü. Aslında kahkaha attı ve Eve'in yanında çok tanıdık hale gelen sıcaklığın kıvılcımını hissetti. Daha önce biriyle aylarca süren gözlemsel bir araştırma yapmadan bu kadar kolay anlaşılabildiğini, başka birinin ritmini şakalaşacak kadar öğrenebildiğini hatırlamıyordu. Ama o kadar açık ve güvenilir bir şekilde nazikti ki kendine engel olamadı.

Ve Eve buna arkadaşlık dediği için, Jacob'ın tüm bu sıcaklığın başka bir anlama gelebileceğinden endişelenmesine bile gerek yoktu.

EVE: Çok mu gürültü yapıyorum? Seni rahatsız etmek istememişim.

JACOB: Sorun yok. Sadece beni meraklandırıyorsun. Ağırlıklarımı kullanmıyorsun, değil mi?

EVE: Buna izin yok mu?

JACOB: Elbette var. Sadece ayağını kırmanı istemiyorum.

EVE: Çünkü bu değerli sigortanı artıracaktır. Aynı zamanda tazminat da ödemen gerekebilir...

Doğrusu sigortadan çok Eve'in emniyetini önemsiyordu. Eğer kendine zarar verirse ağlayabilirdi ve eğer o ağlarsa, Jacob ölebilirdi.

Ya da öyle bir şey.

Hastanede Jacob'a beyin sarsıntısının hafif olduğunu söylemişlerdi. Ancak bir hafta boyunca şefi hakkında giderek daha tuhaf şeyler düşündüğü için kendisine yanlış teşhis konduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

JACOB: Bu hafta sana bin tane yatak değiştirtmem kırılan bileğimin intikamıydı. Artık kırık çıkık olmasın lütfen. Ne yapıyorsun?

EVE: Sürpriz.

Sürpriz mi? Jacob bu sözcüğü bir o yana bir bu yana çevirdi, her açıdan inceledi ve sonunda şuna karar verdi: Evet. Onun için bir şey yaptığını düşündürüyordu. Ya da onu etkileyecek bir şey. Belki de orijinal antika sehpasını turuncunun iğrenç bir tonuna boyuyordu.

Ya da belki...

EVE: Bu bir arkadaşlık meselesi. Bu akşam boş musun? Arkadaşlık etmek için?

Belki de bunun için...

Eve, çok incelikli olmasa da bir şeyleri örtbas etmeye çalışıyordu.

Oturma odasının ortasında kollarını iki yana açarak durdu (sanki vücudu hemen arkasındaki "sürprizi" gizleyebilirmiş gibi) ve Jacob'ın gelmesini bekledi. Jacob ona mesaj atmamıştı ama yan odada kıpırdadığını, yatağının yaylarının kalkarken gıcırda-
dığını duyabiliyordu.

Eve'in telefonu elinde vızıldadı ve hızla ekrana baktı. Flo'dan beş tane okunmamış mesajı vardı -ilginç bağlantılar, tema fikir-
leri ve partiyle ilgili diğer çeşitli şeyler, nedense Eve'in midelerini bulandırıyor. Nedenini düşünmek istemedi, Flo'yu tamamen görmezden geldi ve kardeş grup sohbetini kontrol etti.

*Florence'i sonsuza dek görmezden gelemezsin. Geleceğini sonsu-
za dek görmezden gelemezsin.*

Hayır, sonsuza kadar değil. Sadece şimdilik. Burada, Jacob'ı beklerken. Sadece şimdilik.

DANI: Bu akşam kim telefon görüşmesi yapmak ister?
Feminizmin geleceği hakkında korkunç derecede sınırlı bir
makaleyi yeni bitirdim ve gargaraya ihtiyacım var.

CHLOE: Ben Red. Chloe şu anda bilgisayarda oyun oy-
nuyor ve müsait değil. Ama sanırım 15 dakika içinde işi
bitecek.

Eve, Jacob'ın yatak odasının kapısının açıldığını duyunca ace-
leyle cevabını verdi.

EVE: Müsait değilim, patronumla toplantı yapmak üze-
reyim.

DANI: Akşamın sekizinde mi?!

EVE: Bütün gece sürebilir, adam tam bir detaycı.

Jacob'ın kılı kırk yaran eleştirilerini duymak için sabırsızlanıyordu.

Kapı hafifçe çalındı. Eve telefonunu yakındaki ağırlık sehpa-sının üzerine fırlattı ve "İçeri gel," diye seslendi.

Kapı açıldığında Jacob'ın üzerinde gündelik kot pantolonu ve gömleği, yüzünde kararsız bir ifade vardı. Ama ağzında bir rahatlama, gözlerinde bir gülümseme belirmişti. Bu rahatlık son birkaç gündür birlikte yemek pişirirken, tartışırken ve banyoyu ovarken oluşmuştu. Bu rahatlık Eve'in hoşuna gitmişti. O gülümsemeyi sevmişti. Çünkü belli ki onlar arkadaştı. Kanıtlamak üzere olduğu gibi.

"Ta taaaaa!" diye seslendi Eve, etrafına bakınan Jacob'a ellerini uzatarak. "Arkadaş eşyaları."

Jacob cevap vermedi. Sadece... o çok keskin ve kesin bakışıyla her şeyi kataloglamak için geziniyordu. Eve onun ne gördüğünü merak etti.

Aslında ne gördüğünü biliyordu: Çeşitli egzersiz aletleri alanın kenarına itilmişti ve üzerinde uyuduğu, daha doğrusu işken-ce ettiği lanetli çekyat pencerenin önüne kadar sürüklenmişti. Perdeler ardına kadar açılmış, depodan çaldığı yastık dağlarını aydınlatan güneşin sıcak, sarhoş adımlarını ortaya çıkarmıştı. Çünkü Jacob -Eve bunu ilk tuhaf gecelerinden hatırlıyordu; Jacob'ın hiç katılmadığı gecedен- yuvaları severdi.

Bu yüzden ona bir yuva yapmıştı. Uyuması için değil tabii ki. Sadece oturup güneşin batışını izleyecek ve müzik dinleyeceklerdi çünkü adam söylediği her şarkıyı biliyor gibi görünüyordu. Ve onu test etmek, hoşuna gidebilecek şeyler göstermek ve belki

de seveceği yeni şarkılar öğrenmek istiyordu. Atıştırmalıklar da vardı çünkü her arkadaşlık randevusunun atıştırmalıklara ihtiyacı vardı.

Yine de o sessizce durdukça ve Eve yerini değiştirdiği yatağı ve kıstığı ışıkları düşündükçe, bu bir arkadaş buluşmasından çok beceriksiz, düşük bütçeli, gerçek bir randevuya benziyordu.

Ki bunun kesinlikle olmaması gerekiyordu.

Ve Jacob da bunu asla istemezdi.

Ah, aman ne güzel!

“Bu, şeffaf boş zaman ve bağ kurma deneyimi,” diye ağzından kaçırdı Eve çünkü bir açıklama birdenbire acil göründü. “Yani demek istediğim...”

“Ne demek istediğini anladım,” dedi Jacob.

Yutkunarak adamın daha fazlasını söylemesini bekledi. Ama söylemedi. Tamam o zaman. “Çünkü, bilirsin, resmi olarak nasıl arkadaş olacağımızdan emin değildin. Ben de düşündüm ki...”

Pek de fazla düşünmemişti. Onu buna iten daha çok içgüdüleri idi. Ya da dikkatini dağıtacak başka bir şey olmadan Jacob’ın yanına oturup sadece konuşmak için duyduğu garip, açıklanamaz arzuydu.

Kahretsin.

“Düşündüm ki,” dedi sonunda, “senin için özel bir akşam düzenleyebilirim. *Evet, bunu sadece arkadaşlar yapar, işte bu arkadaş olduğumuz an, demek için ve sonra...*”

“Şey,” diye araya girdi, “işe yarıyor. Çünkü eminim ki sadece arkadaşlar, kendilerine rahatça arkadaş denmesini sağlamak için böyle güzel bir şey yaparlar. Ya da, Tanrı aşkına, bilmiyorum. Sadece sen, Eve. Sadece sen.” Jacob kapıyı kapattı ve gülümsemesini gizlemeye çalışır gibi elini yüzüne götürdü. Ama saklaya-

miyordu çünkü çok büyüktü. Eve'in avuçlarının nemlenmesine ve kalbinin davul gibi çarpmasına yetecek kadar büyüktü.

Belli ki adamın bunu yanlış anlamaması onu rahatlatmıştı. Yanlış anlayacağını düşünmekle aptallık etmişti. Neden yanlış anlasındı ki?

"Evet," dedi Jacob ona yaklaşırken. Açgözlü ve iştahlı bakışları her şeyin üzerinde tekrar tekrar geziniyordu. Ve ilk kez Jacob'ın, her ne kadar umurunda değilmiş gibi görünse de beğenilme düşüncesinden en az kendisi kadar memnun olabileceğini gördü.

Memnun *görünüyordu*. Eve onu memnun etmişti. Bu fikir, göğsünde bir bahçeye dönüşmeye yüz tutan bir mutluluk çiçeğini filizlendirdi.

"Yani," dedi adam tekrar. "Senin yatağında mı oturuyoruz?"

"Müzik dinlemek ve saçma sapan şeyler yemek için," dedi kararlıca. "Temel olarak bir kız pijama partisi."

"Ah." Ciddiyetle başını salladı. "Çünkü kimse eğlenmeyi bir grup genç kızdan iyi bilemez."

"Aynen öyle."

Adam yatağa yöneldi, Eve ise o ana dek hiç oturmadığını fark etmişti. İlk akşam yemeği partisinde gergin bir ev sahibi gibi odanın etrafında garipçe geziniyordu.

Jacob kaşlarını kaldırarak yatağın yorganını hafifçe kaldırdı ve altındaki çarşaflara baktı. "Güzel yapılmış bir çarşaf."

Eve kızarıp bozardı. Tamam, evet, yatak yapma pratiğini kendi yatağında uyguluyordu. Bir şekilde daha iyi olmalıydı. "Teşekkürler."

Adam kurt gibi sıırttı ve sonunda oturdu. Eve yutkundu. Jacob bunu gerçekten yapana kadar çekyat ikisinin de oturması için gayet makul bir yer gibi görünüyordu. Şimdi ise gözüne

şehvetli bir ayartma yuvası gibi gelmişti. Muhtemelen *Jacob* şehvetli ve ayartıcı gibi görüldüğü içindi.

Battaniyelerin ve yastıkların arasında bir prens gibi rahatça uzanıyordu. Uzun, zayıf vücudu hiç çekinmeden yer kaplıyor, sanki sergileniyordu. Göğsünün genişliği özenle iliklenmiş gömleğin altında vurgulanıyordu. Gömleği Eve ütülemişti çünkü bunu yapmaya çalışırken onu yakalamıştı ve adam neredeyse lanet alçısını yakacaktı. Kaslarının hafif kıvrımına yapışan ve çıplak haline dair fikir vererek Eve'in ağzının suyunu akıtan kot pantolonu uyluklarının uzunluğunu ortaya çıkarıyordu. Eve'in normalde bu pantolonu itici bulması *gerekirdi* çünkü adam onu da ütülemişti.

Ve şimdi daha ilk arkadaşlık randevusunda bacaklarının arası ısınıyordu. Mükemmeldi. Sadece mükemmel. Eve kendine sinir olarak oturdu.

"Ne dinliyoruz?" Jacob, öyle sakın ve hoş bir şekilde sordu ki... Tıpkı sakın ve hoş... bir şey gibi. Bu sırada Eve'in ne kendi ne de vajinasının duygularını dikkate alan yaramaz gözleri Jacob konuşurken çenesinin kayışına takılmıştı.

"Bir liste oluşturdum," dedi telefonunu uzatarak. "Düşündüm ki ikimiz de buna ekleme yapabiliriz."

"Listeye ben de mi ekleneceğim?" diye sordu, kaşlarını alaycı bir şaşkınlıkla kaldırarak. "Ben mi? Kate Bush sevmediğim için bana dinsiz dediğin halde mi?"

"Kate Bush'u sevmediğin için dinsizsin. Ama geçen gün seni 'Honor to Us All' şarkısını mırıldanırken yakaladım, demek ki biraz zevk sahibisin."

Batan güneşin solan ışığında adam derin ve parlak biçimde kızarmıştı. "Liam'ın küçükken Disney prenseslerine karşı takıntısı vardı."

“Ah, tabii. Kesin kuzenin dinliyor diye biliyorsundur.”

“Gerçekten öyle. Bana gelince, bu gizli bir bilgi.”

Adam müzik uygulamasında gezinirken ve sıraya kim bilir neler eklerken Eve güldü. Telefonu geri verirken adamın orta parmağı bileğinin kıvrımını sıyırdı ve Eve gerilim dolu titreyişini bastırmak zorunda kaldı. *Arkadaşız*, dedi sinir sistemine sertçe. *Biz arkadaşız.*

Kanı damarında sıcak ve fırtınalı şekilde akmaya devam ediyordu. *Yüce Tanrım*. Jacob, zavallı, her şeyden habersiz, minderlere yaslanmış ve bir paket cips açıyordu. Bu sırada Eve külotunun ıslandığını hissediyordu. Bu ahlaksızcaydı. Ve biraz da ateşliydi. Bekle, hayır! Kötüsün Eve!

“Dur bakalım,” dedi, bir an hareketsiz kalarak. “Bunlar bisküvi mi? Atıştırmalık yığınının içinde bisküvi var mı?”

“Bisküvi sever misin?” Eve emin değildi.

“Bisküviye bayılırım. İlk otel işimde, ben...” Sırıtarak devam etmeden utanç verici küçük bir irkilmeyeyle durdu. Sanki utanmış gibiydi ama kızın bundan hoşlanacağını biliyordu ve konuşmaya devam etti. “İkram edilen bisküvileri yediğim için kovuldum.”

“Ne?” Eve’in nefesi o kadar güçlüydü ki muhtemelen odadaki oksijenin yarısını tüketmişti. “*Jacob!* Bir şey çaldığına inanamıyorum. Hayatında hiç *kovulduğuna* inanamıyorum.”

“Bu hırsızlık değildi!” dedi. “Evet, öyleydi niyetim o değildi. On dört yaşındaydım!”

“On dört yaşında çalışıyor muydun?”

Eve’e ters ters baktı. “Yine o şımarık velet hikâyesini yapıyorsun.”

“Ah, evet, üzgünüm.” Soruyu geçiştirdi. “On dört yaşındayken ahlaki olarak iflas mı ettiniz?”

“Hey.”

“Ne? Ben de öyle duydum.”

“Siktir git Brown,” diye sıırttı ve bir bisküvi kapmak için eğildi. Ravyn Lenae’nin “Sticky” şarkısının yükselen ritmi Eve’in midesindeki mutluluk baloncuklarını sıçratırken, Jacob zencefilli bisküviden bir ısırık aldı. Yavaşça kaşlarını çatarak çiğnedi ve tabağa bıraktı. Sonunda, “Bunları nereden aldın?” diye sordu. Çünkü taze pişmiş, gevrek, tereyağlı tat gibi şeyleri fark eden bir adamdı.

“Ben yaptım,” dedi.

Ona sertçe baktı, başının duruşu konuyu değerlendirdiği ya da araştırdığını gösteriyordu. Adam bisküviden bir ısırık daha alıp “Hassiktir,” diyene kadar Eve onun düşüncelerinden emin olamadı.

“Ne?”

“Şu ana kadar hiç aklıma gelmemişti. Bunca zamandır keşke bisküvi yapmanı isteseydim.”

“Ah, evet, yapılacaklar listeme ekle, köleyim ya.”

“Belki bunları festivalde servis edebiliriz.”

“Akşam yemeğinde kahvaltı işine uymuyor,” diye hatırlattı Eve, “ve Pemberton zencefilli bölgelerine girersek biraz sinirlenebilir.” Ama Eve gülümsüyordu çünkü Jacob pansiyon için ona ait bir şey istiyorsa, sevdiği anlamına geliyordu. Hem de çok.

“Ah. Evet. Hımm. Haklı itirazlar,” diyerek kıza hak verdi. “Ama menüye tatlı eklemeyi düşünmeliyiz. Akşam yemeği için kahvaltı olabilir ama yine de akşam yemeği...”

Eve yavaşça başını sallayarak, “Ve asla ziyan edilmemesi gereken türden muhteşem bir pandispanya yapıyorum,” diye bitirdi. “İltifatın için teşekkür ederim canım.”

“Ee, şey bu ilti...”

“Harika bir fikir, gerçekten. Kek pişirebilirim. Önceden kolayca yapılabilir ve tezgâhta güzel görünür. Dilim başına 2.50 sterlin ile puding severleri ve yemek meraklılarını çekebiliriz.

Her tezgâhtan çeşit çeşit atıştırmayı bütün bir öğüne tercih eden insan çok.”

Jacob hafif bir şaşkınlıkla ona baktı. “Ben... şey... evet. Bu çok sağlam bir strateji.”

Eve tek kaşını kaldırdı. “Bu kadar da şaşırmaya gerek yok. Bazen zeki *olabiliyorum*, biliyorsun.” Bu sözler ağzında biraz yabancı duruyordu. Gerçek bir inançtan çok anlık bir kabada-yılıktı. Ama madem bir kez ağzından dökülmüştü, Eve onları gülerek geçiştirmek istemedi. Aslında bir bakıma... doğrudu. *Zeki olabilirdi*. Az önce bunu kanıtlamıştı, değil mi?

Belki de. Tanrım, ne fikir ama.

Bu sırada Jacob gözlerini deviriyordu. “Zeki olabileceğini biliyorum,” dedi uzun süre acı çeken bir ses tonuyla. “Seni ben işe aldım, değil mi?”

“Zar zor,” diye homurdandı.

“Beni ikna ettin o zaman. Bu da senin zekânın bir kanıtı.”

“Çünkü seni alt etmek çok zor,” diye kıs kıs güldü Eve ve Jacob eline bir yastık alıp ona vurdu. O da bir yastık alıp Jacob’a vurdu ve tüm bu lezzetli çocuksuluğun ortasında, konuşmalarına göz gezdirecek zamanı bile olmadı.

Yine de konuşmaları aklından çıkmıyordu.

Of, ne kadar zekiyim.

O tatlı, sürpriz mesajdan saatler sonra güneş tamamen batmış ve ay nihayet doğmuştu. Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Açık pencereden giren serin esinti çimen kokuyordu ve Jacob çakırkeyifti. Ama daha önce de bu tür bir sarhoşluk hissetmişti. Bir kereliğine de olsa çok fazla umursamadığı, anlık, durmadan sırtıran türden bir sarhoşluk. Ve sebebini biliyordu.

Yanında oturan kadın, boş Pringles kutusunu bir konserdeki çakmak gibi ciddiyetle havada sallıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, çünkü cevabı duymak için sabırsızlanıyordu. Her fırsatta onun konfeti saçan kafasının içine girmek istiyordu. Yeniden ziyaret etmek isteyebileceği tek ülke orasıydı.

Bu ne zaman olmuştu?

Belki de çarşamba günü, koridorda yürürken ne mırıldandığını kıza sorduğunda, Jacob’ın imzası olan kaş çatmasını 1’den (Küçümseyen Bakış) 10’a (Yakın Ölümün İşkenceci Bakışı) kadar sıraladığını söylediğinde olmuştu.

Ya da belki daha önce başlamıştı. Birdenbire emin olamadı adam. Bu yüzden verdiği yanıtla düşüncelerini dağıttığında rahatladı. “‘Hometown Glory’nin ciddi ruhuna giriyorum. Harika bir seçim bu arada. Hey, sence aletini Pringles kutusuna sıkıştıran olmuş mudur?”

Tanrım, ne saçmalıklarla geliyordu. Ve Jacob nasıl bir hıyarsa, Eve bu cinsellikten yoksun saçmalıkları söylediğinde -aptalca penis şakaları yaptığında ya da çifte göndermelerden sonra göz kırptığında- kendini aniden daralan kotunun içinde kıpırdarken buluyordu.

Şimdi olduğu gibi.

Yan masadan bir bardak su almak için eğildi, böylece kasıklarını kızın görüş alanından kaçırmayı başardı. Sertleşmiş olduğundan değil. Bu çok saçma olurdu. Eğer kontrolünü sürdürebilirse yatakta uzanırken -ay yine tenini gümüşü karanlığa çevirirken ve tişörtü (SENİN TATLIN OLAMAYACAK KADAR EKŞİ) çıplak göbeğini gösterecek kadar sıyrılırken- Pringles hakkında bir soru üzerinde kontrolünü sağlayabilirdi.

Suyunu yudumladı, boğazından aşağı süzülen serinliğin tadını çıkardı ve tekrar Eve’in yanına yerleşti. “Bence Pringles ku-

rusuna sıkışacak kadar büyük aleti olan onu sokacak daha iyi bir yer bulabilir,” dedi sonunda.

“*Jacob.*” Parlayan gözlerini ona çevirdi. “Sen tam bir kraliçesin.”

“Ee, ne?..”

Eve aceleyle elini salladı. “Şşş, şşş, bu kısmı seviyorum.” Telefonunu kaptı ve müziğin sesini açtı. Yüzünü hülyalı bir ifade kapladı ve tüm nefesi kesildi. Bunu periyodik olarak yapıyordu. Şu ya da bu şarkının kreşendosunda onu susturuyor, gözlerini kapatıyor ve sanki hissediyormuş gibi mırıldanıyordu. Sanki her nota kanında dolaşıyor ve bazıları kalbine diğerlerinden daha sert çarpıyordu. Jacob itaatkâr olabildiğinden, canı istediğinde ağzını kapatıyor ve ay ışığında onu seyrediyordu. Başını arkaya eğişini, o geniş, sıcak gözlerin kapanışını, hülyalı gülümsemesinin dudaklarında kıvrılışını izliyordu.

Beklemediği şey, mırıldanmak yerine şarkı söylemesiydi.

Eve’i daha önce şarkı söylerken duymuştu. Elbette duymuştu. Her zaman şarkı söylerdi, özellikle de AirPods’unu takmadığı zamanlarda. Nakaratın tekrarlanan bölümleri, tekerlemeler, sinir bozucu bir ustalıkla taklit ettiği enstrümanlar. Biri ona, *Eve Brown şarkı söylüyor mu?* diye sorsa gözlerini devirir ve *Her zaman,* derdi.

Ama yanılıyordu. Çünkü görünüşe göre, diğer tüm zamanlarda şarkı söylemiyordu – çalıyordu. Oyalanıyordu. Dalgın dalgın kendini eğlendiriyordu. Tıpkı bıçaklı bir suikastçının yirmi saniye içinde sizi canlı canlı öldürmek yerine bıçağı parmaklarının arasında zararsızca döndürmesi gibi.

Bu sefer çalmıyordu.

Bu kez Eve ağzını açınca ay ışığı belirdi. Teninin gümüş karası, sedefli duman, o gece bahçede duyduğu siren gibi... *Çünkü Tanrı aşkına Jacob, bahçedeki ses oydu, besbelli.* O kadar tatlı ve

keskin, o kadar boğuk ve kolayca kırılğan görünecek kadar zahmetsizce güçlü bir sesteki ki, hayal gördüğünü sanmıştı.

Nakarattaki son uzun notayı parmaklarının ucundaki ipek bir eldiven gibi çıkardı ve soluksuz bir kahkaha attı, gözlerini açtı ve hiçbir şey olmamış gibi Mars çikolatasından bir ısırık aldı. Jacob serinkanlı biri olsaydı, muhtemelen o da hiçbir şey olmamış gibi davranırdı. Ama o an Jacob serinkanlı değildi.

“Bu da neydi böyle?”

Eve çikolata ve karameli çiğnedi ve yüzünü ekşitti. “Bilmiyorum. Hiçbir şey. Bu konuda tuhaf davranmayacaksın, değil mi?”

“Kiminle konuştuğunu biliyor musun?”

Eve homurdanarak güldükten sonra bir elini ağzına götürdü. “Şu yaptığına bir bak. Çikolatayı neredeyse yüzüne tükürecek-tim. Anti-mikrop şokuna girip ölebilirdin.”

Jacob bu düşüncenin kendisini korkutmuş olmasını dilerdi. Eğer öyle olsaydı, onunla çeşitli vücut sıvılarını değiş tokuş etme fikri bilincinin kenarında gizlenmeyi bırakabilirdi.

Ve kahretsin, şimdi bu düşünceyle yüzleşmişti, artık yok sayamazdı: Eve Brown’ı öpmek istiyordu. Hem de çok fena. Birkaç farklı yerden.

Ama Mars çikolata yerken değil. Bir erkeğin sınırları olmaliydi.

Onu hiç öpmeyeceksin. Mantıklı, katı Jacob kendi küllerinden doğdu ve bu gecenin hoppa, teması yüksek, Eve bağımlısı Jacob’ını sert bir bakış ve keskin bir ses tonuyla kendine getirdi. Öpüşmeyecekti. Uygun ya da pratik değildi, on bin tane rıza sorunu vardı ve bir de öpüşmeden sonra ne olacaktı? Jacob ne istediğini biliyordu: Bir kadından onu öpecek kadar hoşlandığında, o kadından onu elinde tutacak kadar da hoşlanmış demektir.

Ancak sevginin ötesinde gözlemlenmesi gereken sosyal senaryolar > fiziksel temas > duygusal bağıllık denklemi söz konusuydu ve bu senaryolar Jacob'a hiçbir zaman doğal gelmemişse de taklit edebilecek kadar iyi öğrenmişti. Bu yüzden. Öpüşmek ve sahiplenmek yoktu. Modaya uygun bir hareket olmazdı ve bunu yaptığınız andan itibaren sudoku becerilerinizden ya da sohbetinizden ziyade dilinizle ilgilenen bir kadınla karşılaştınız. Terk eden türden bir kadın.

Bu durumda bunların hiçbirinin önemi yoktu, çünkü bir erkek şefini *arzulayamazdı*. Her şey bir yana, bu onu doğrudan on bin rıza meselesine geri götürecekti.

"Ah canım," diyordu Eve, "öldün. Şoka girdin ve öldün."

Jacob çok uzun süredir sessiz kaldığını fark etti. "Saçma sapan konuşmayı kes. Ne zamandır?.." Aklına gelen ses tanımlarından rahatsızlık duyarak bir an sustu. Hepsi de çok coşkulu, mesafeli ya da ruhuna işlemiş bir yeteneği tanımlamak için çok yetersiz görünüyordu. Bunu bir parti numarası olarak görmek istemiyordu, oysa sahnede gibi şarkı söylemek tam da Eve'e göre idi. Sonunda, belli belirsiz boğazını işaret etti ve beceriksizce bitirdi, "Bunu yapabildiğini bana ne zaman söyleyecektin?"

"Önemli bir şey haline geldiğinde, ki bak, gelmedi."

"Eve," dedi Jacob, "seninle ilgili her şey önemli." Ve sonra kısa bir süre ciddi şekilde dilini koparmayı düşündü.

On Üçüncü Bölüm

Seninle ilgili her şey önemli. Eve, Jacob'ın konuşmasının kalanı olmasaydı bayılabilirdi. En sevdiği azgın kitabın romantik itiraf bölümünü okuduğu an gibi bir toz yığına dönüşebilirdi.

“Artık arkadaşız,” dedi Jacob. “Arkadaşlar paylaşır, öyle değil mi?”

Ah. Evet. Arkadaşlık. Muhteşem bir gökyüzünün altında yanında uzanırken, teni sessiz, kontrollü yakınlığının elektriğiyle köpürürken ve zihni her beş dakikada bir yasak bölgeye saparken kendini böyle bulmuştu. *Arkadaşlık*. Aynen öyle. Ne demezsin.

“Bağlantıyı anlayamadım,” dedi sonunda. “Şarkı söylemeyi seviyorum. Bunu biliyorsun. Başka ne var ki?”

“Önemli olmadığını söyleyemezsin,” dedi. “Böyle şarkı söylüyorsan senin için mutlaka önemlidir.”

Eve onun ne demek istediğini biliyordu. İnsanların bir şeyleri vardı, değil mi? Şu ya da bu konuda berbat olabiliydiniz ama herkesin en az *bir şeyi* vardı ve şeylerini seviyor, gurur duyuyorlardı.

Eve de şeyiyle gurur duyuyordu, ta ki onu hayatının merkezine koyup başarısız olana kadar. Şimdi sadece kendine ait bir parça, bir zevk, aynı zamanda en kötü ruh halindeyken bir hatırlatma olarak orada duruyordu.

Jacob sessizliğinde ne okuduysa ya da yüzünde ne gördüyse, başını sallamış ve elini omzuna koymuştu. Bu el o kadar ağır ve sıcak görünüyordu ki bir bıçağın tereyağını delip geçtiği gibi kemiklerini delip geçmediğine şaşırdı. “Yapma,” dedi adam.

“Ne yapmayayım?”

“Her ne düşünüyorsan. Düşünme. Gülümsemeni bu şekilde silen pek bir şey yok, bu yüzden aklından geçen her neyse iyi olmasa gerek.”

Jacob’ın sözleri iğneleme ya da kuru eleştiriden arınmış, yumuşak ve şefkatli bir şoktu. Sanki kadına çıplak tenini göstermek için kıyafetlerini çıkarmış gibiydi. Belki Eve’in de aynısını yapmasını bekliyordu.

Bu konu, melodramatik zihninin ortaya koyduğu kadar ciddi değildi. Bunun kanıtı olarak -her ikisi için de- iç çekti ve Eve konuşurken gözlerini yıldızlara dikti. “Eskiden sahneye çıkacağımı düşünürdüm. Her zaman, biliyor musun? Geleceğimin bu olacağına inanırdım. Çünkü çok iyiydim -herkes buna yemin ederdi- ve bu benim kaderim sanırdım. Ama iyi olmak yetmiyor. Özellikle de benim gibi görünüyorsan.”

“Mükemmel görünüyorsun,” dedi. Hızlı ve jilet misali keskin kelimeler karanlıkta çakan bir şimşek gibi kadını gafil avladı. Kadın ona bakmak için başını çevirdiğinde adamda kızarıp bozarma ya da sözlerinden ötürü herhangi bir rahatsızlık görmedi. Sanki kadının sözlerini delip geçmeye çalışacağını biliyor ve buna izin vermeyi reddediormuş gibi kararlıca onu izliyordu. “Mükemmelsin,” dedi tekrar, her kelime sakın bir gölün üzerine düşen taç yaprakları gibiydi.

Sonra Eve gülümsedi çünkü adam bunu hak etmişti. Ve biraz da... bunu söylerken ciddi görünmesi kadını pamuk gibi yaptı.

Jacob Wayne onun mükemmel olduğunu düşünüyordu.

Ve tüm o dikenli telli “mesafeni koru buz tanrısı” saçmalığının altında, Eve dünyada ondan daha tatlı birinin olmadığını düşünüyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Ama başkalarının aynı fikirde olmadığını farkındasıdır.”

“Diğer insanlar umurumda değil.”

“Ben de öyle,” dedi dürüstçe. Konu görünüşü olduğunda, Eve başkalarının fikirlerini umursamanın bir dehlize düşmek anlamına geldiğini çoktan öğrenmişti. Bu yüzden bir süre önce güzelliğine ikna olmuş ve başka hiçbir yargıyı kabul etmeyeceğine karar vermişti. “Ama eskiden öyleydim. Gösterinin yıldızı olmayı istediğim zamanlarda bunu çok önemserdim. Okulda her zaman berbattım. Yavaş öğrenirdim, sınavlarım iyi geçmezdi ve hafızam... bahsetmeye bile gerek yok. Bunun önemli olmadığını, çünkü böyle bir şey için yaratılmadığımı söyledim kendime. Bir yıldız olmak için yaratılmıştım. Buna o kadar inandım ki denemeyi bıraktım. Asla kız kardeşlerim gibi zeki değildim ve buna asla ihtiyacım olmayacaktı, bu yüzden vazgeçebilirdim.

“Ama sonra ortaokulu bitirdim ve ailem beni sahne sanatları okuluna gönderdi. Ve ben... en iyisi olamadım. Hiç olamadım. Kendimi sadece beklemeye ve sonunda herhangi bir konuda en iyi olacağıma inandırmıştım. Ama yanılmışım. Doğru duygusal noktaları yakalayamadım, hafıza sorunun senaryo açısından sıkıntı yarattı ve komut almaya dair problem yaşadım. Ve tüm bunların üzerine bir de o dış görünüş meselesi vardı.” Dudaklarını birbirine bastırdı ve Jacob’a dik dik baktı çünkü bu kısım hakkında konuşmak dayanılmaz derecede ürkütücüydü. Kimileri, sanki sempatikliği toplumun beklentilerine uymayan

her şeyi kamufle ediyormuş gibi davranıyor, diğer meseleleri anlamazdan geliyordu.

Bir de statüko tarafından reddedilmenin can sıkılamaması gerekiyormuş gibi davranan insanlar vardı. Sanki eşitsizliğin çarpık bir yerinden geldiği için, üzerinde herhangi bir etkisi olmamalıymış gibi düşünüyorlardı. Bu prensipte güzel bir fikirdi, ancak Eve bunun çoğunlukla tüm bu onaylamamanın ağırlığı altında kişisel olarak hiç ezilmemişlerden geldiğini biliyordu.

Yine de Jacob o insanlardan biri gibi tepki vermiyordu. Sadece sessizce oturuyor, izliyor ve konuşmasına izin veriyordu. Çünkü önemli bir şey söz konusu iken o böyleydi.

“Dış görünüş,” dedi tekrar, “bende yoktu. Fazla kiloluydum, esmerdim ve oranlı değildim, bu yüzden arka plandaki kötü karakter ya da komik tip olmak zorundaydım. İnsanlar bana bedel ödeyerek bir şeyleri içeriden değiştirmemi söyledi ve başkalarının bunu yaptığını gördüm. Ama ben istemedim. Kendimi buna mecbur hissetmedim ve ayrıldım.

“Ve sanırım bu benim ilk başarısızlık deneyimimdi. Etrafıca düşündüğümde tüm kabahat benim değildi. Ama yine de çok acıydı.” Şimdi o zamanın tadını alabiliyordu, dilinin ucunda bir vakit yıldızlarla dolu geleceğinin hayalini kurarak girdiği tüm derslerden, cüce kostümünü o asabi müdüre fırlatıp çıktığı güne kadar binlerce tat üst üste gelmişti. Cüce olayı ona küçük bir tatmin yaşatmış olsa da bu yeterli değildi.

“Muhtemelen bir şekilde denemeye devam etmeliydim. Ne de olsa gerçekten ama gerçekten istediğim buydu. Ama çok yorulmuştum. Sevmiştim ama bitiktim.” Ve sonra başarısızlıklarının geri kalanı başlamıştı. “Bitik olmak gerçek dünyaya geri dönmekti. Yeni A seviyeleri, üniversite, bir kariyer yolu seçmek anlamına geliyordu. Ailem anlayışlı ve destekleyiciydi, kız

kardeşlerim her zaman yanımdaydı ve Tanrım, Jacob, şansım çoktu. Bazen utanıyorum, önümde o kadar çok seçenek vardı ki. Ve ben bunların hiçbirini istemedim. Hiçbirini yapamadım. Okula geri döndüm ve başarısızlığın binlerce farklı türünü yaşadım. Ailem üniversiteye girmem için elinden geleni yaptı ama ilk yılımda başarısız oldum. Ve denedim Jacob. İnan ki denedim.”

Bunu hiç kimseye söylememişti. Finallerden hemen önce son ders notunu almış ve mükemmel bir puanın bile onu kurtarmayacağını ilk ve son kez kabul etmişti. Kütüphanede gözlerini kanatarak geçirdiği onca saat, dersleri takip etmekte zorlandığı için profesörlere anlamadığı noktaları açıklığa kavuşturmaları için attığı onca umutsuz e-posta boşa gitmişti.

Denemiş ve başarısız olmuştu. Bu yüzden ailesine sıkıldığını söylemiş, onaylanmamaya katlanmış ve yeni bir yol seçip tekrar denemişti.

Ve tabii ki yine başarısız olmuştu.

Ama bütün bunlara girmesine gerek yoktu. Gerçi içinden bir ses çoktan girdiğini ve Jacob'ın atladığı tüm ufak tefek boşlukları doldurabildiğini söylüyordu.

Nasıl bu kadar raydan çıkmıştı? Jacob sadece yüz ifadesini sormuştu.

O ise... her şeyi anlatmıştı.

“Özür dilerim,” dedi. “Özür dilerim. Geçelim bunları.”

“Geçelim mi?” diye sordu Jacob. Aslında ciddi ciddi soruyormuş gibi değildi. Sanki ona devam etmesi, daha fazla konuşması, içindeki şişelenmiş zehrin geri kalanını akıtması için fırsat veriyor gibiydi. *Sanırım sadece beceriksizce davranıyorum* gibi sözlerle kestirip atmadan, içini yakıp kavuran şeyleri ortaya dökmek istiyordu.

Açılışı yapmak üzereydi. Kelimelerin dilinin ucuna geldiğini hissedebiliyordu. Ama sonra aklına başka bir şey geldi: O sabah, domatesli omleti servis ederken ve Rose Süiti'ndeki yaşlı Bay Cafferty'nin ona bakıp, *Nasıl sevdiğimi biliyorsun Eve. Ah, sen bir harikası*n, dediğinde hissettiklerini hatırladı.

Bu hiç de başarısızlık değildi. Yaratmak, beslemek, açık kalpli cömertlik ve şurup gibi tatlı bir başarıydı.

"Sana daha önce de söyledim," dedi Jacob sessizliğin içinde, "başarısız olmanın farklı yolları vardır. Kusur kaçınılmazdır. Hayat böyledir. Ama bana hiç de başarısızsın gibi gelmiyor Eve. Hayal kırıklığı yaşamışsın ve parçaları topluyorsun. Ellerin kanarken kendini suçluyorsun." Loş ışıktaki bakışları neredeyse parlıyor gibiydi. Yaz gökyüzünün dilimleri onu ısıtıyordu. "Performans senin hayalindi, demek. Hâlâ öyle mi?"

İki kez düşünmeden gerçeği ağzından kaçırdı. "Hayır." Çünkü içten gelerek yapılması gereken bir şeyi komut olarak gerçekleştirmekten nefret ediyordu. Birinin onun sesini, duygularını, kelimeleri yorumlamasını ve anladığı karakterleri yönetmesi; bu her seferinde bir ihlal gibi görünüyordu ve derinlerde bir yerde bundan nefret ediyordu.

Müziği, sahne almayı seviyordu ama bunu geçim kaynağı haline getirmek istemiyordu. Bu ona uymazdı. Bunu yıllar içinde bir noktada öğrenmişti.

"Peki," dedi Jacob makul bir şekilde, "ne istediğini biliyor musun?"

Cevap veremedi çünkü bu soruyu kendine sorma şansı hiç olmamıştı. Onca zaman sadece bilmekle ve başarıyı beklemekle meşguldü.

Ah, Tanrım.

Kahretsin.

Ya en büyük yenilgisi... kendisine karşıysa?

Bazı düşünceler tek seferde yutulamayacak kadar büyük lokmaydı. Aklından geçeni didiklemeden bir kenara bıraktı ama izleri bir havai fişekten kalma kıvılcımlar gibi havada asılı kalmıştı. Parlak, tehlikeli ve gerçekte orada olmayan.

"Burayı seviyorum," dedi yüksek sesle. "İşimi seviyorum."

Jacob'ın ciddi ifadesi yerini ışıltılı bir gülümsemeye bıraktı. "Öyle mi?"

Ah, öyleydi. Ve sadece doymak bilmez merakı, kör sabırsızlığı ve yakıcı gözleriyle bu adamın etrafında döndüğü için değil. Sadece Jacob yüzünden de değil.

Ama o da sevicecekler listesindeydi.

"Evet," diye onayladı ve bir anlığına yaşantısına memnuniyetle baktı. Tam da ailesinin istediği gibi bir işi vardı, çok iyi geçiniyordu ve hatta eğleniyordu. Ama sonra hepsinin geçici olduğunu yeniden hatırladı. Bu, Jacob'ın farkında olmadan istediği bir iyilikti. Gerçek değildi. Üç hafta sonra gidecek, eski dünyasına geri dönecek, Florence'ı, Florence'ın kardeşini ya da tanıdığı başka birini hiç sevmediği halde iğrenç partiler planlayacaktı.

Siktir.

Ama belki de Castell Kır Evi'nin bu kadar tatlı ve kolay gelmesinin nedeni buydu çünkü bu Eve'e hiç uygun değildi.

Mars'ın son ısırığını ağzına attı ve içsel piyanodan Hayley Kiyoko'nun "Curious" şarkısının kesik ritmine geçerken çiğnemeye devam etti. Bu konuşma onu aşağı, kafa karışıklığının bataklığına sürüklüyordu, oysa istediği şey ayakta kalmaktı. Tanrı aşkına, bu bir arkadaş buluşmasıydı. Jacob'ın ender rastlanan ve hayranlık uyandıracak kadar içten mutluluğunun tadını çıkarması gerekiyordu, dertlerini Jacob'ın üzerine boca etmesi değil.

Bu yüzden, eğer adam ipucunu alıp yardım ederse bir dakika içinde gerçeğe dönecek bir gülümsemeyle ona baktı Eve. “Sanırım tercihlerim hakkında bu kadar konuşma yeter.”

Adam tereddüt etti ama Eve onun vazgeçmeye karar verdiği anı gördü.

Bu işin peşini sonsuza dek bırakmayacağını da fark etti.

“Bu işi yapmaya nasıl karar verdin?” diye sordu adama. “Yani böyle bir yeri işletmeye?”

Jacob omuz silkip pencereden baktı. “Çocukluğumu biliyorum. Seyahat etmekten hiç hoşlanmadım. Ama on iki yaşımdayken -Skybriar’a geldikten birkaç yıl sonra- Lucy tatile gideceğimizi söyledi. Dehşete kapılmıştım. Sanırım benim zihnimde ya sonsuza kadar tatile gidilir ya da evde kalınırdı ve bunlardan biri iyi, diğeri kötüydü.”

Jacob’ın söylemediği her şey için Eve’in kalbi sıkışıyordu. Çünkü gerçek şuydu ki pek çok insan hayatlarını yollarda yaşıyordu; bütün topluluklar, kültürler. Ve o gezginler hareketli bir hayattan bahsederken asla boş ve huzursuz görünmüyorlardı.

Ancak bu yolcuların onlarla birlikte hareket eden evleri ve aileleri vardı. Görünüşe göre Jacob’ın anne babası ikisini de sağlamamıştı.

“Gitmek istemiyordum ama Liam heyecanlıydı ve Lucy de para biriktirebildiği için memnundu.” Tekrar omuz silkti. “Sesimi çıkarmadım. Ve sonunda.” Yüzüne ağır bir gülümseme yayıldı; beklenmedik ve iki kat daha sevimliydi. “Sonunda harika vakit geçirdim. Hiçbir şey eskisi gibi değildi. İstedğim zaman duş alabiliyordum, yabancılarla kalmak ya da yabancı yerlerde yalnız olmak zorunda değildim. Hepimiz birbirimize kenetlendik ve her şeyden keyif aldık. O noktada hayatımın en güzel haftasıydı. Bir oda-kahvaltı otelde kaldık ve evimdeymişim gibi

hissettim. Bunu ben de yapmak istedim. Herkesi rahat ettirmek ve seyahat ederken sürünmek yerine bundan keyif alabilmelerini sağlamak istedim.”

Herkes’i ifade ediş biçimi, sesindeki yakıcı tutku, Eve’in kalbini aydınlattı. “Bu yüzden web sitesinde ek ihtiyaçları bu kadar vurguluyorsun,” diye fikir yürüttü Eve yüksek sesle.

Jacob dönüp ona baktı. “Ne?”

“Ah.” *Yüzün kızarmasın. Kızarma.* Yanaklarının ısındığını hissetti ve gözlerini devirmek istedi. Tanrı aşkına, tek yaptığı adamın lanet web sitesini okumaktı. Adamı çıplakken gözetlemiş ya da yatak odasının açık kapısının önünde durup içeride saklanan düzenli dünyasına bir kez daha bakmış ve katıksız Jacob’lığının tadını çıkarmış değildi.

Şey...

Tamam, belki de sonuncusunu birkaç kez yapmıştı.

“Bir tablet sipariş ettim,” dedi öylesine. “Castell Kır Evi’ni araştırıyordum. Diğer şeylere bakarken.”

Jacob ona şaşı gözlerle inanmaz bir bakış attı ama adam web sitesine bakmanın tuhaflığına mı yoksa tablet sipariş etmesine mi takıldı, anlamamıştı. Parasızlık anlayışıyla Jacob’inki çok farklıydı. Bu farklılık konusunda hassasiyet göstermek ilginç bir öğrenme eğrisiydi.

Kız kardeşleri böyle değildi. Onlar bütçe yapmayı, sıkı çalışmayı, fatura ödemeyi ve diğer tüm normal, yetişkin şeylerini zaten biliyorlardı. Eve gerçek bir şakaydı.

Eskiden öyleydi, diye düzeltti kendini. Ama artık değişiyordu. “İndirimdeydi,” dedi çabucak, “indirimdeydi ve sen de yakında paramı alacağımı söylemiştin.”

“Satın aldığın şeyin açıklamasını yapman gerekmiyor Eve. Ama sana bilgisayarımı verebilirdim.”

“Sorun değil. Her neyse. Konuya dönelim,” dedi çünkü Jacob’ın uzun parmaklarının kalçasına dokunuşundan anladığı bir şey onun bu konudan kaçtığını gösteriyordu. “Web sitesinde, senin duyuşal veya diğerkonular da dahil herhangi bir özel ihtiyaç durumunda insanları doğrudan iletişime teşvik ediyorsun.”

Adamın yüzü bir güzel kızardı ve bu kızın bir arkadaştan öte biçimde hoşuna gitti. “Evet. Evet. Kimileri farklı çarşaplardan ya da ağırlıklı battaniyelerden hoşlanır, bazı kokularla ya da başka şeylerle baş edemez. Ve ben burada konaklayan herkesin konforundan emin olmak isterim.”

Eve umutsuz bir sırıtışla dudağını ısırđı. Bu adam sadece sanıldığından daha yumuşak, nazik ve tatlı değildi, basbayağı *lezzetli* bir *kekti*. Güzel bir pastaydı. Çikolata soslu. Onu yemeyi o kadar çok istiyordu ki. Bunun yerine elini sallayarak, “Tanrı aşkına Jacob, bu kadar lanet olmak zorunda mısın...” diye mırıldandı.

Jacob onun çırpınan kollarından sıyrıldı, sonra yüzünü buruşturdu ve minderleri düzeltti. Muhtemelen çekyatın berbat yaylarına takılmıştı. Kızın sevimliliğinden tüm devreleri kısa devre yapmıştı.

“Ne-neden bu...”

“İyi misin Eve?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“İyiyim,” diyebilirdi. “Bu pansiyon işine prensiplerle sıkı sıkıya bağılı oluşunu düşünüyordum. Ve diğerp harfli sözcüklerle.” Duraksadı. “Penis değil. Penis demek istemedim.”

“Neden penis demek istediğini düşüneyim ki?”

Eve şaşkın halde başını eğdi. “P ile başlıyor ya. Aklına ilk gelen o değil mi?”

“Yüce Tanrım, Eve, hayır.”

"Ahhh. Pipi mi?"

"Şunu söylemeyi *kes...*" Çenesindeki kaslar büyüleyici bir dans sergiledi ve sol eli yastığa öyle bir saplandı ki kız yastığı parçalayabileceğinden korktu. "Böyle şeyler söylemeyi kes."

Hay aksi. Hafifçe öksürdü ve hızla devam etti. "Ben sadece senin yüksek seviyedeki nezaketin karşısında hafif bir şok-korku halindeyim." Çoğunlukla kendisi bu ince düşünceli tavrı kavrayamıyor ve adam bir buz sarayında yaşıyormuş gibi davranıyordu.

Jacob övgüsüyle rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve mırıldandı, "Lütfen. O kadar iyi biri olsaydım yaptığın tüm ekstra işler için sana para öderdim."

Eve gözlerini kırptırdı. Daha önce de böyle bir şey söylemişti ama şaka yaptığını sanmıştı. Görünüşe göre bu onu gerçekten rahatsız ediyordu. "Saçmalama. Fazla mesaiyi karşılayamayacağını biliyorum."

Jacob, Jacob olduğu için, bu ima karşısında hırlamadı ya da içinde bulunduğu kötü durumdan ötürü erkekçe bir umutsuzluk sarmalına kapılmadı. Sadece güldü ve şöyle dedi: "Demek beş parasız olduğumu fark ettin. Para konusunu faza düşünmezsin sanıyordum."

"Daha önce tüm birikimini Castell Kır Evi'ne yatırdığını söylemiştin. Ütü işlerine yardım ettiğim için sadece üç iş gömleğin olduğunu biliyorum." Adamın giysi bütçesini, her misafir banyosuna yerleştirdiği, içinde yerel bal bulunan artizan sabunlara harcadığını tahmin ediyordu.

"Gömleklerimi mi sayıyordun, Evie? Bu bir erkeğin haysiyetinin ötesinde." Ama yaralı ifadesinin altında hâlâ gülümsüyordu.

Dudaklarında küçük bir kıpırtı, gözlerinde, bakışlarını o sabunlardaki bal gibi altın rengine çeviren bir parlaklık vardı.

Takılabiliyorlardı, paylaşabiliyorlardı, birlikte rahat olabiliyorlardı ve Eve bunu seviyordu. Çok seviyordu.

Jacob'ın yumuşak karşılığı üzerine biraz daha alay etti. "Soylu bir kilise faresi kadar fakir olman bence büyüleyici."

"Bence sen bulutların üstündeki bir sarayda büyümüş olmalısın çünkü çok gülünç bir şeysin." Ama bu sözleri sevgiyle söylemişti. O kadar sevgiyle, gözlerinde öyle bir şefkatle söylemişti ki kız bir anlığına bayılacak gibi oldu. Tek istediği o nazik gülümsemenin altında kıvranmak, ısınmış yüzünü iki eliyle sarmak ya da ayaklarının dibine çökmek ya da... ya da...

Bir gün için bu kadar alay kesinlikle yeterliydi. Hafifçe öksürdü ve konuşmasına geri döndü. "Ekstra iş, bileğini kırdığım için ortaya çıktı. Her neyse, araştırdım ve ortalamadan daha yüksek ödeme yaptığını öğrendim."

"Geçinecek ücreti ödüyorum, Eve. Gerçek olanı, devlet saçmalığını değil."

"*Kendine* de geçimini sağlayacak bir ücret ödüyor musun?"

"Sessiz ol, boş çuval." Uzandı ve onu omzundan itti. En hızlı, hafif, zar zor değen bir dokunuştı. Sanki kızın yataktan düşüp yan sehpaye çarpmasından korkuyormuş gibiydi. Ya da belki aynı şeyi hissettiği için bu kadar hafif dokunmuştu: Teni onunkine her değdiğinde omurgasından aşağı inen elektrik ürpertisini veya gümüş sıcaklık çizgisini belki o da hissediyordu.

Olabilir.

"*Araştırdım* derken neyi kastediyorsun?" diye homurdandı. "Ne yani, hiç referans noktan yok muydu?"

Eve omuz silkti. "Özgeçmişimi okudun."

"Bana e-posta ile gönderdiğin ve bir tatil köyünde iki hafta boyunca ateş yiyen olarak geçirdiğin belgeyi mi kastediyorsun? İtiraf etmeliyim ki Günişığı, dalga geçtiğini düşünmüştüm."

Eve'in zihni duraksadı ve *Günüşiği* sözcüğünü adımlamaya başladı. Adam az önce o kelimeyi mi söylemişti? Daha doğrusu, az önce *ona* mı söylemişti? Yani... *o*... *Günüşiği* miydi?

"Lütfen bana dalga geçtiğini söyle," diye devam etti. "Sana yalvarıyorum. Çünkü eğer dalga geçmiyorsan, Galler'de bir ay boyunca yamaç paraşütü eğitmenliği yaptığın gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım." Bu, yamaç paraşütü eğitmenliği geçmişini tutkuyla inkâr ettiği ya da ihtiyatı elden bırakıp cesurca itiraf ettiği kısımdı. Ama tüm zihni, muhtemelen o *Günüşiği* sözüyle meşguldü.

İtiraf etmeliyim ki Günüşiği...

Belki de yanlış duymuştu. Belki de adam kekelemeye başlamıştı ya da şekeri o kadar yüksekti ki gevelemişti.

Ancak sessizliğinin ardından Jacob alaycı biçimde gülümse-di. "Dalgın görünüyorsun."

"Mmm," diyebildi Eve.

"Fazla düşündüğünü duyabiliyorum."

"Şey," diye ağzından kaçırdı, "beni suçlayamazsın."

"*Günüşiği* meselesi yüzünden." Jacob bunu bir soru haline getirmeden Eve cevaplamıştı.

"Evet, öyle."

"Fark etmezsin diye ummuştum."

"Ne kadar aptalsın."

"Evet. Her şeyi fark ettiğini fark ettim." Rahatsız bir ifadeyle ona baktı. "Kendini zeki bulmadığını biliyorum Eve. Ama öylesin."

"*Günüşiği* konusunu dağıtmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu Eve kısık sesle. Çünkü bir bakıma işe yarıyordu. Jacob çok güzel bir iltifat etmişti. Dişi çekiliyormuş gibi görüldüğü kısım bunu daha da samimi kılıyordu.

“Evet, dikkatini dağıtmaya çalışıyordum.”

“Ah.”

Adam bir elini saçının yumuşak dağınıklığında gezdirdi. Eve’in kendi kucağındaki parmakları hafifçe seğirdi. “Sanırım bu seni şaşırttı. Bu ani lakap olayı.”

“Ah, öyle,” dedi Eve. *Büyük bir zevkle.*

“Ama biz artık resmen arkadaşız. Kendimi kaptırabileceğimi bilmeliydin.”

“Doğrusu,” diye mırıldandı, “Jacob Wayne’in dikkatini hiçbir şeyin dağıtamayacağını düşünüyordum.”

Adamın bakışlarıyla karşılaştı. “Görünüşe göre sen bunu yapabiliyorsun.”

Hızla çarpan kalbi ya da ani, azgın duyguları yüzünden boğulmamaya çalıştı.

“Genelde sana iltifat etmeye çalışıyorum,” dedi, “ve bu bir hakaret gibi çıkıyor. Yani. Kazara doğru ya da kafamdakiyle örtüşen bir şey söylemişken...” Başını kaldırdı ve sanki tartışmaya cüret eder gibi ona sabitçe baktı. “Bunu geri almayacağım.”

Kadın hafifçe nefessiz kalarak mırıldandı, “Bence bunu yapmamalısın. Geri almayı yani. Olabildiğince... *kendin* olmalısın.”

“Çok uzun zamandır tanımadığım insanların yanında pratik yapmak gerekiyor. Ama seninle iyi gidiyor.”

Eve sertçe yutkundu. “Pratik yapmak mükemmelleştirir. Tekrar dene.”

“Hayır.”

“Bekleyeceğim.” Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Hey... bu benim de sana bir lakap takabileceğim anlamına mı geliyor?”

Jacob ona alaycı bir bakış attı. “Kesinlikle hayır.”

“Ama, Mantar!”

“Defol git, Eve.”

“Ama sevgili, tatlı Ahududum!”

“Bu olabilir,” dedi. Sonra Jaffa Kekleri kutusunu kapı ve sonuncusunu yedi.

Eve sahici bir dehşetle soluk soluğa kaldı. “*Jacob!*”

“Bu daha iyi.”

“Seni *piç kurusu*.”

“Seni uyarmıştım, kadın.”

“Günüşiğim demek istedin sanırım?”

Son lokmayı da yuttu ve sırttı. “Fazla düşünme.” Aynı hızla gülümsemesinin yerini çatık kaşlar aldı. “Tanrı aşkına, bu yaylar. Ne...” Kanepenin minderlerini karıştırırken sözünü yarıda kesti. “Sanırım bir şeyin üzerine oturuyorum.”

Sonra biraz daha bakındı ve Eve’e ait olan ya da olmayan, mor renk, dev bir dildo buldu.

On Dördüncü Bölüm

Jacob'ın aklına hayatta gelmeyecek bir şey varsa, o da gün bitmeden kendini parıltılı, silikon bir penis tutarken bulmaktı. Ama Eve'in yanında beklenmedik şeylerle karşılaşacağını bilmeliydi.

Yine de *bunu* öngörebileceği fikri... *imkânsız*, hatta *dehşet verici* diye düşünmek istedi ama beyninin ürettiği tek şey *büyüleyiciydi*. Sağlam uzunluğu kavradı -Tanrım, bu şey neydi, otuz santim mi?- ve ay ışığına tutarak parıldamasını izledi. Çünkü elbette Eve'in dildosu parlıyordu.

Ve *Eve'in dildosu* ifadesini gerçekten düşündüğü için, zihnindeki "Sakın Düşünme" dolabına tıktığı her pis arzu aynı anda kapıyı tekmeledi ve serbest kaldı.

"Aman Tanrım," dedi gözleri kocaman açılan Eve ellerini yüzüne götürerek. Jacob o yanakların kızın avuçlarının altında alev alev olduğunu hayal etti. Sonra bu yatağa -*bu lanet yatağa*- uzanıp iç çamaşırını çıkarırken ve bu oyuncağın başını bacak arasına sürterken benzer bir sıcaklığın tüm vücuduna yayıldığını düşündü. Bunu yorganın altında mı yoksa üstünde mi yapacaktı? Önce bu koca şeyi kayganlaştıracak mıydı? Kayganlaştırıcıyla mı, yoksa ağzıyla mı?

“Jacob,” diye ciyakladı resmen, “bir şey söyle.”

Bakışlarını oyuncaktan ayırıp tekrar ona çevirdi. “Titreşiyor mu bu?”

“Ne? Sanırım seni kırdım. Bozuldun. Kabul et bunu.” Eve’in sesi gerçekten endişeli geliyordu. Öyle de görünüyordu. Dişlerini dolgun alt dudağına geçirmişti ve hâlâ ani şehvetin bulanık sularında boğulan Jacob, boşaldığında dudağını böyle ısırıp ısırmadığını merak etti.

“Çok özür dilerim,” diyordu. “Hiç haberim... Unutmuşum Jacob, bunu bir kenara bıraksan iyi olur.” Ama sesi son kelimedede dalgalandı, göğsü her nefeste yükselip alçalıyordu.

Jacob’ın bakışlarıyla karşılaştı. Adam tek kaşını kaldırdı. Sakince sordu, “Neden?” Ve kadının cevap vermek yerine alt dudağını emmesine memnun oldu.

Bu şeyi bırakmak istemiyordu. Yapamazdı, şu anda olmazdı. Onu... inceliyordu. Her plastik çıkıntı ve damarı. İçindeyken bunu hissediyor muydu? İnce ayrıntıları önemsiyor muydu, yoksa sadece kalın gerginliğin, böyle bir oyuncağın vermesi gereken rahat dolgunluğun peşinde miydi? Ve ona titreşip titreşmediğini hiç söylememişti. Jacob ortak duvarlarından hiçbir şey duymamıştı ama onu ne zaman kullandığını sadece Tanrı biliyordu.

Tanrım, ya Jacob tavana bakıp Eve’in kot pantolonunun içindeki kışından, domates doğrayan ellerinden ve gülümseyen ağzından başka her şeyi düşünmeye kararlıyken, o yandaki lanet olası odada onu kullanıyorduydu? Mesela Jacob dün gecenin yarısını uyanık bir şekilde sudoku oynayarak geçirmiş, onu diken üstünde tutanın kadının varlığı olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışmıştı. Ve tüm bu zaman boyunca Eve de burada o *şeyle* birlikteydi. Jacob geçen hafta duşta kendini okşamamıştı bile çünkü derinlerde bir yerde onu düşüneceğini biliyordu.

Belki de bu yüzden genellikle hareketlerini kontrol eden mantığın sesi gittikçe yumuşuyor, tüm arzuları tarafından şiddetle boğuluyordu. Belki de insanlar *uçurumun kenarına gelmek* deyimini kullandıklarında tam olarak bunu kastediyorlardı.

“Ona... dokunmak istemezsin,” demeyi başardı Eve. Sesi sanki kendini rahatlatıyor, hiç de normal davranmayan bir Jacob’ın karşısında normal Jacob’ın kurallarını tekrarlıyordu. “Onu beş dakika önce bırakmalıydın. Bu... yabancı bir nesne ve nerede durduğunu bilmiyorsun.”

Jacob, “Nerede durduğunu biliyorum,” derken sesi... farklı çıktı. Sanki kafasındaki duman ve arzu boğazını da parçalıyor, her kelimeyi renklendiriyordu. Bu oyuncağın tam olarak yerini düşündü ve aletinın kot pantolonunun fermuarına sert ve kalın bir şekilde bastırıldığını hissetti. Duyduğu hafif sancı onu kendine getiren tek şeydi. Soğukkanlı kontrolü andıran bir noktaya geri döndü. Kontrolü elinde tutmak zorundaydı çünkü ancak o zaman Eve’in utancını nazikçe bastırabilirdi.

Büyülenmişti. Tıpkı kadının kendini becerdiği oyuncaktan büyülendiği gibi. Bu kadın yarım saat önce kahkahalarla penisler ve kukular hakkında gevezelik ediyordu; her sosis pişirdiğinde penis şakaları yapıyordu; on beş yaşındaki bir çocuktan daha sık söylediği şey buydu. Ama şimdi elleriyle gözlerini kapatmış, güneşte olgunlaşmış meyveler gibi parıldayan bir rahatsızlıkla adeta titreşiyordu.

“Yüzün kızarıyor,” dedi adam.

Eve parmaklarının arasından ona baktı, o ihtiyatlı kara gözleri adamın teninde bir heyecan yarattı. “Yapay penisimi tutuyorsun Jacob.”

“Yani senin olduğunu kabul ediyorsun.”

“Hayır, o senin. Aylar önce kaybetmiş olmalısın.” Ama bu şaka onun her zamanki mizahından yoksundu. Kelimeler şekil değiştirerek soluk soluğa kalana kadar yumuşadı. Acaba Eve adamın burada böyle bir şeyle yattığını ve kendini becerdiğini mi düşünüyordu? Anatomik olarak pek mümkün görünmese de Jacob öyle olmasını umdu. Kızının cinsel yetenekleri hakkında ne biliyordu ki zaten? Belki de bu tamamen mümkündü.

Belki de Eve bunun mükemmel bir şekilde mümkün olabileceği yolları hayal ediyordu.

Ya da belki de şu anda bu kadar mahcup olmasının nedeni Jacob’ın yasak duyguları içindeki yalnızlığı ve kendini aptal yerine koymasıydı.

Şimdi, bu olasılık bir kova buzlu su değil miydi?

Jacob oyuncağı aniden yandaki masaya bıraktı.

Eve rahat bir nefes aldı ve bir eliyle yüzünü kapatarak yatağa uzandı.

“Özür dilerim,” dedi Jacob.

“Hayır,” diye mırıldandı kadın. “Hayır, bu...” ve sonra sustu. Bunun ne anlama geldiğini sadece Tanrı biliyordu.

Eğer Jacob’ın zerre kadar akli ya da kendine saygısı olsaydı, durumu yatıştırmak için harika bir an olurdu. Ama bunları bir yerlerde kaybetmiş olmalıydı çünkü Jacob konuyu değiştirmek -ya da bilirsiniz, kendini pencereden aşağı atmak- yerine sadece ona baktı. Baktı ve kollarının yumuşak dolgunluğunu, avuçlarına kazınmış koyu ve narin çizgileri izledi. Tişörtünün altındaki göğüslerinin dolgun kıvrımlarına baktı. Kenarı sıyrılmıştı ve taytının hemen üstündeki deri şeridini, çıplak kalçasını, sağ tarafındaki yara izinin başlangıcını görebiliyordu-apandisit ameliyatı gibiydi. Bu tür bir yara izini daha önce de görmüştü.

Ama sanki Eve'i hiç görmemiş gibi hissediyordu. Daha doğrusu, gözlerini kapalı tutmak için inanılmaz bir çaba sarf etmişti ve şimdi gözleri yorgunluktan fal taşı gibi açılmıştı. Sadece, kadın saklanıyordu, bu da görülmek istemediğini gösteriyordu.

Eve ona bakıp "Önümüzdeki bin yüzyıl boyunca benimle dalga mı geçeceksin?" diye sorduğunda Jacob'un ufak olmuş kontrolünün parçalarını topluyordu.

"Seninle dalga geçeceğimi sanıyorsun," dedi. Tanrı'ya şükür ki sesi yeterince gergindi, kelimeler uygunsuz bir arzu ve umutla damlamak yerine düz ve sert çıktı. Çünkü Eve seks konusunda son derece bilinçliydi ve kesinlikle onun fikirlerini umursamıyordu; en azından genellikle. Sadece önemli olduğunda. Peki bu neden önemliydi ki?

Kimileri duygularının onları sinsice ele geçirdiğinden bahse-derdi ama Jacob'ın duyguları beyzbol sopası gibi kafasına inerdi. Şu anda yıldızları görüyor ve ikinci bir beyin sarsıntısıyla savaşıyordu çünkü kendisi hakkında bir şey öğrenmişti: Eve'in arkadaşı olmak istemiyordu.

Hayır, bu yanlıştı. İstiyordu. Kesinlikle istiyordu. Eve'in arkadaşı olmak istiyordu, *artı...*

Tanrı korusun, bu artıyı düşünmemeliydi.

Ama Eve, "Benimle dalga geçeceğini *biliyorum*," diye mırıldandığında, kendini yumuşak, tatlı bir av yakalamış bir kurt gibi hissetti. Sanki istese de kovalamaktan vazgeçemezmiş gibi.

"Nedenmiş o, Günişiği?" diye sordu kımıldamadan. Çünkü hareket ederse Eve aşağı bakıp devasa ereksiyonunu fark edebilirdi.

"Çünkü mastürbasyon yapmayacak kadar akli başındasın," dedi ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz saçmalığını fark et-

miş gibiydi. Dudağını ısırdı, başını salladı ve tekrar konuştu. “Benim gibi mastürbasyon yapamayacak kadar akli başındasın.”

Tanrım, Jacob neredeyse yere yığılıyordu. Muhtemelen kanının son damlası da aletine yürüdüğü için kasları iflas ediyordu. Bu ağır baskıyı hafifletmek için eliyle çarşafı sıktı.

“Peki sen nasıl yapıyorsun?” diye sordu. Sesindeki çakıllı, *o kadar azdım ki ölebilirim* tonunun çok azının belli olması etkileyiciydi.

“İşıltılı bir dildo ve Kaptan Amerika’nın göğsüyle ilgili kurmaca hikâyelerle,” dedi.

Jacob bileği iyileştikten sonra göğüs çalışmasını iki katına çıkarmayı aklına not etti.

“Bak! Bak!” Eve adamın yüzünü işaret etti. “Korktun resmen.”

“Hiç de değil.”

“Korktun. Dehşete düştün. Sen duşta sessizce ve etkin biçimde otuz bir çekiyorsun, böylece tüm kanıtlar temizleniyor, değil mi?”

Adam sertçe yutkundu. Kadın *otuz bir çekiyorsun* dediğinde kalçası hafifçe yukarı kalktı. Ondan bahsediyordu. Jacob’ı düşünüyordu. O da onu düşünmüş müydü? “Duşta yapmak daha kolay.”

“Biliyordum. Ve muhtemelen bedensiz memeler ya da aynı derecede zararsız bir şey düşünüyorsun ve...”

“Bunu çok düşündün mü? Ne düşündüğümü?” Soru kontrolsüzce ağzından çıkmıştı.

Eve’in yanıtı da bir o kadar hızlı ve pervasızdı. “Şey, evet. Ama düşündüğümde, fantezilerin hiç de rahatsız edici değil.”

Kelimeleri tekrar ağzına tıkmak mümkün müydü? Eve bu soruyu hiçbir zaman şimdiki kadar tutkuyla sormamıştı.

Lanet olasıca, az önce ne demişti?

Minderlerin altına sakladığı dildoyu unutmuş olması yeterince kötüydü. Jacob'ı bu kadar gelecek kadar derinden rahatsız etmesi daha da kötüydü. Adam çenesini o kadar sıkırmıştı ki Eve bir dişini kırabileceğinden endişelenmişti. Ama her şeyin ötesinde, kazara Jacob'dan umutsuzca hoşlandığına dair bir ipucu vermişti. Ondan, onun büyük omuzlarından, gözlüğünü burnuna itişinden, her şeye dair o sakin kontrol havasından ve ne zaman kendini kaybetse bu havanın aniden yok oluşundan hoşlanıyordu.

Muhtemelen adam şimdi kendini kaybedecekti. Muhtemelen Eve'e uygun işyeri ilişkileri ve arkadaşça etkileşimler hakkında tüm derslerin daniskasını verecekti ve kafasına birkaç el kitabı fırlatıp onu bu odaya kilitleyecek ve içindeki azgınlığı temizlemesi için bir rahip çağıracaktı. Ama o... daha yakına eğildi. O kadar yakındı ki Eve nefes almayı bıraktı. Nefesini tutunca göğsünde ve karnının alt kısmındaki ani ve lezzetli bir sıkışma hissetti. Dürüst olmak gerekirse daha da aşağısında. Adamın seks oynadığını bir lazer odağıyla incelediği andan beri içi sıcak ve ısıtılıydı. Uzun, güçlü parmaklarını daha dün gece orgazm olduğu şeyin etrafına doladığında, klitorisinin şiştiğini hissetmişti. Jacob ona bakarken başını eğmiş, o çelik ve taş sesiyle Eve'i sorgulamış ve kadının göğüsleri ağırlaşmıştı. Nabızı kalçasının arasında zonkluyordu. Vajinasının her kıvrımı kayganlaşmış ve hassas şekilde iç çamaşırının nemli pamuğuna temas etmişti.

Ve şimdi buradaydı, çok ama çok yakınına eğilmişti ve her şey daha da kötüye gidiyordu. Uyarılma, arka planda çalan müzik kadar yavaşça ve virüs gibi vücudunu sarmıştı. The Internet'in "Special Affair" şarkısıydı bu, çünkü bok gibi seksi bir şarkı tabii ki şu anda çalmaya başlayacaktı. *Tabii ki* çalacaktı.

Koltuğunda hafifçe kıpırdandı, hareketin belirsiz olduğunu umuyordu ama görünüşe göre öyle değildi.

“Kıvrılıyorsun, Eve.”

“Şey,” diye homurdandı, “bir centilmen gibi davranıp bunu belirtmeyebilirdin.” Ama Eve’in sesinde öfke yoktu. Çok zor nefes alıyordu ve çaresizdi.

“Haklısın,” diye kabul etti ve çıplak tenini elektriklenmiş hissettiren sorular sormaya devam etti. “Rahatsız mısın?”

“Ben...” Öylece kaydı ve altındaki yastık kalçasının arasında tatlı bir baskı oluşturdu.

“Ah,” dedi Jacob usulca. “Artık değilsin.”

Eve ona sertçe baktı ve o soğuk gözlerde beyaz-sıcak bir anlayış gördü. İfadesi kadar kesindi ki Eve yüzünde ne gördüğünü merak etti. “Jacob...”

“Sence ne hayal ediyorum? Söyle bana. Mümkün merteye gerçekçi konuşabilirsin.”

Ah. Ah, Tanrım.

Geçen hafta boyunca ara sıra aklına gelmişti (çoğunlukla göğsüne uzun süre baktığında): *Belki Jacob benden etkilenmiştir.* Ama bu düşünceyi her seferinde reddetmişti çünkü Jacob uygunsuz hisler için fazla mantıklıydı. Birbirlerinden beş dakikalığına bile hoşlanmamışlardı ve Eve ondan hoşlanıyordu, bu yüzden algısına güvenilemeyeceği açıktı. Tüm bunları hüsnükuruntu olarak değerlendirdi ve yoluna devam etmeye çalıştı.

Ama şimdi sağduyu, Jacob’ın ona Günişiği demesiyle başlayan ve dilinin alt dudağının kıvrımını ıslatmasıyla sona eren on metre uzunluğundaki gerçekler listesiyle Eve’in yüzüne tokat atıyordu. Gözleri ona açılmıştı, odaklanması baş döndürücüydü. *Bu hüsnükuruntu değildi.*

Görünüşe göre hiç değildi.

Eğer Eve akıllı olsaydı, bu konuşmayı şimdi bitirirdi. Ne de olsa onu istiyordu. Bu da iyi biçimde sonuçlanmayacağı anlamına geliyordu. Eve'in istekleri, Eve'in seçimleri hep hüsrandı.

Ama hata yapmak gibi bir alışkanlığı vardı. Sonunda ağzını açıp pes ettiğine hiç şaşırmadı.

"Sanırım benimle ilgili fanteziler kuruyorsun." Bunu akıl gözündeki binlerce kez görmüştü. Koridorun sonundan düşün açıldığını duymuş, adamın sert ve cezalandırıcı pençesini, kızarmış aletini, eline boşalırken dişlerini gıcırdattığını, onun adını soluduğunu hayal etmişti.

Bin yıl geçse ona bu kadarını söylemeyi hayal etmezdi. Ve onun da "Evet," diye cevap vermesini...

Jacob loş ışıktaki ona daha da yaklaştı. Çapraz dizleri birbirine sürtündü, adamın sağ eli yatağa yaslanırken bir çukur oluşturdu ve başı onunkine çarptı. Adamın hâlâ bisküvi gibi tatlı nefesi ağzına bir hayalet gibi değerken Eve'in gözkapakları titreyerek kapandı. "Evet," dedi Jacob tekrar, "seni düşünüyorum. Durmaya çalışıyorum. Ben... kendime dokunmadım çünkü bu yanlış olurdu Eve ama kendimi düşünmekten alamadım."

Kadının nefesi hızlıydı ve müziğin arka plandaki uğultusundan çok ama çok yüksekti. Ama Jacob'inki ondan çok daha yüksek çıkıyordu. Bu Eve'in çılgın, gergin şehvetini daha yavaş ve daha emin bir şeye dönüştürdü. Kelimeleri sanki boğazı bu yasak ihtiyaçla doluymuş, sanki söylemek bile istemiyormuş, lanet elleriyle umutsuzca onlara tutunuyormuş ama kontrol edilemez bir dalgaya kapılmış gibi söylüyordu. Tamamen olmasa da inkâr edilemeyecek kadar tutkuyla arzulanıyordu ve bu arzu aynı anda hem bir kar örtüsü hem de bir yaz sıcaklığı gibi üzerine çökmüştü. Ciğerlerindeki havayı emecek kadar parlak ve taze ama aynı zamanda baygın ve şehvetliydi.

“Bu konuda bir şeyler yapmalıyız,” dedi Eve.

“Hayır.” Ama adam geri çekilmedi, ona dokunmayı bırakmadı. Ona *daha fazla* dokundu. Bileğinden destek alamadığı için dirseğini kanepenin yüksek minderine dayadı ve sonra diğer eliyle onun yanağına dokundu, zar zor okşadı.

Eve titredi.

“Bu korkunç bir fikir olurdu,” diye devam etti Jacob kararlılıkla. “Şu anda bunun hesabını yapamayacak kadar zor durumdayım ama öyle olacağından eminim.”

“Muhtemelen arkadaş olmaya çalıştığımız içindir,” diye ekledi Eve, “ve iş meselesi yüzünden...”

“Sakin söyleme,” diye araya girdi adam. “En azından seni öpene dek.”

“Beni öpecek misin?” Eve yutkundu, saf arzusunun ağır girdabı bacak arasından tüm vücuduna yayıldı.

“Bilmiyorum,” dedi Jacob usulca. “Yapmamalıyım. Öyle bir niyetim yoktu. Ama şu *yüzüne* bir bak.”

Kızardı. “Ne... ne varmış yüzümde?”

“Çok azdığın belli,” dedi. Bu çok utanç vericiydi, ta ki devam edene kadar. “Karşı koymak çok zor. Yani, evet, sanırım seni öpeceğim. Sen istediğin sürece. Sen de ister misin, Evie?”

Yüzyılın en hafif deyimiydi ama tek yapabildiği, “Evet,” demek oldu.

Ve görünüşe göre Jacob'ın konuşmayı bitirmesi için gereken şey buydu. Eli kızın yanağından saçlarına kaydı ve saç örgülerini nazik bir hamleyle toplayıp başını, yastıkları düzeltirken kullandığı aynı ağırlı hassasiyetle eğdi. Sonra onu, söz konusu hassasiyeti sudan çıkaran bir kısıtlamayla öptü.

Eve'in nabızı çırpındı. Çaresizdi ve rahatlamıştı. Kapalı gözkapaklarının ardında bir sıvı ışık havuzu taşıyordu. Bir anlığına

tek düşünebildiği, *ben senin olmalıyım ve belli ki sen de benimsin* sözleriydi.

Neyse ki vajinası işi hızla devraldı ve tüm bu hayali duyguları iyi, eski moda uyarılma ile yerine yerleştirdi.

Eve adamın dudaklarının sert baskısıyla inledi, hassas sinirleri onun inceliğine hazırды. Ama adam ona saf tutku vermişti. Dili üst dudakının iç kısmında gezindi. Ilık, ıslak yumuşaklığın ince ama ısrarlı bir kırbacı gibiydi. Kızın ağzı bir solukta açıldı ve dili daha derinlere kaydı. Kocaman bedeni kızınkine bastırırken alaycıydı. Başının arkasındaki koltuk minderlerine yaslanan alçısını, tam önünde duran geniş vücudunun sıcaklığını, saçındaki sol elinin içine hapsoldüğü Jacob kozasını tamamladığını hissedebiliyordu. Ve kapana kısılmayı, ona yakın olmayı seviyordu. Adam homurdanarak elini aşağı, boğazına ve göğsünün kabarıklığına sürüklediğinde daha da hoşuna gitti. Kadın adamın dokunuşu üzerine eğildi ve adam da ani, güçlü ve özürsüzce onu sıktı. Jacob onu öylece *okşadı*. Bu o kadar ona benzemiyordu, yine de acımasız talebiyle tamamen ona aitti ki kadının bacak arası dağılıp yıldız tozu gibi saçıldı. İç çamaşırlarındaki ani sel ıslak bir şimdi sanki.

Eve kıpırdandı, vücudunun arzuladığı baskıyı aradı. Bunu -Jacob'ı- yavaş ve ölçülü olamayacak kadar çok istiyordu. Bazen birlikte olduğu kişi gerçekten azdığında aklını kaçırdığını fark eder ve bunu tuhaf ya da bunaltıcı bulur diye Eve seks yaparken daha sakin ve sessiz olması gerektiğini hissedirdi.

Epey kişi bunu tuhaf ya da bunaltıcı bulmuştu çünkü.

Ama Jacob'ın o insanlardan biri olmadığından garip bir şekilde emindi. Ve kız biraz sızlanıp yastığa sarıldığında haklılığını kanıtlanmıştı. Çünkü Jacob'ın tek yaptığı öpücüğe ara vermekti. Kıvranan bedenine bakmak için geri çekildi ve tek söylediği "Tanrım, harikası," oldu.

Eve elinin etli kısmını, başparmağının hemen altını ısırdı, aksi halde adamı ısırabilirdi.

“Ama durmalıyız,” dedi Jacob. Sesi hipnoz altında gibiydi ve hâlâ yanan mavi gözleriyle onu izliyordu. “Durmalıyız. Hiç değilse profesyonellik adına.”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Eve. “Dur, sutyenimden kurtulayım.”

Jacob acı dolu bir ses çıkardı ve minderlere yaslandı. “Gözlüğümü çıkarmam gerekecek, değil mi?”

“Nedenmiş o?” diye sordu Eve, tişörtünden çılgınca sıyrılıp sutyeninin kopçasını kurcalayarak. Jacob şu anda şehvetten düpedüz sarhoş gibiydi, gözbebekleri büyümüş ve aleti kot pantolonunun altında sağlam bir sütun gibi dikilmişti ama sertliğini ne zaman bulacağını ve buna bir son vereceğini yalnızca Tanrı biliyordu. Adam tekrar mantığa dönmeden Eve mümkün olduğunca çok zevk almak istiyordu.

“Çünkü,” dedi Jacob, konuşurken gözlüğünü dikkatle çıkardı, “yüzümü göğüslerine gömerken gözlük takarsam çerçevesi bükülür.”

“Ah,” dedi Eve belli belirsiz. Coşkusunun ağırlığı altında çökmüştü. “Tanrım. Tamam. Gözlüğü çıkar o zaman.”

“Mmm.” Gözlüğü yakındaki masanın üzerine koydu, sonra döndü ve kadının kalçasını kavradı. Eli çelik gibi güçlüydü, sanki başını eğip her şeye baktığı gibi Eve’in vücuduna da bakabilmek için onu yerinde sabitliyordu. Sinir bozucu bir odaklanma ve bariz bir niyetle. Bakışları kızın üzerinde gezinirken sert ve keskin bir nefes verdi. Kadının kıvrımlarına taparcasına baktı. Sonra yüzünü Eve’in karnına bastırdı ve dişlerini etinin üzerinde gezdirdi.

“Ah,” diye soludu Eve, his doğrudan klitorisine ateş ediyordu.

Jacob yukarı hareket etmeden ısırdığı yeri yaladı. "Özür dile-
rim. Tadın güzel gibi geldi."

"Öyle mi?"

Bakışları onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı, sesi alçak
bir hırıltıya dönüştü. "Eve. Bunu biliyor olmalısın." Ve sonra
amansız incelemesi devam etti. Eli, kadının çıplak göğsünü
avuçlayana, başparmağı sivri meme ucunda gezinene kadar yu-
karı, vücudu boyunca kaydı.

Eve'in dudaklarından bir inilti döküldü. Eğildi, bacakları
otomatik olarak ayrıldı. Bacaklarının arasındaki boşluk iştah-
la, beklentiyle sancımaya başladı. Baskıyı. Zevki. Onu bekli-
yordu.

Jacob meme ucunu ağzına çekti ve önce sertçe emdikten son-
ra usulca, yavaşça yalayarak işkence dolu bir an yaşattı. Bu zıtlık,
kadının göbek çukurundan klitorisinin tomurcuğuna ve göğüs
kemiğinin hemen altına kadar vücudunda bir dizi küçük yangın
başlattı.

"Bana titreşimli olup olmadığını söylemedin," dedi.

Eve'in bir anlığına yoğun hislerle başı döndü, neden bahset-
tiğini bile anlamadı. Ama sonra Jacob'ın seks oyuncağını tuttu-
ğunu, her şeyi gören gözleriyle incelediğini ve dikkatli, klinik
sorular sorduğunu hatırladı. Nefes nefese kıpırdandı ve sanki
onu kalçasının arasına çekebilecekmiş gibi bir bacağına Jacob'ın
vücudunun uzunluğuna sararken buldu kendini.

"Ben... O... titriyor," dedi, "ama duymanı istemediğim için
hiç açmıyorum."

Bunun üzerine adamın bakışları karardı, güçlü eli göğsünü
yoğurdu. Ona dokunma şekli, gasp ettiği altınlara sahip çıkan
yağmacı bir haydut gibiydi. Bu kararlı, utanmaz istek kadının
boğazını ısıttı ve çaresizlik uyluklarını kayganlaştırdı.

“En doğrusunu yapmışsın,” diye bilgilendirdi onu, tekrar emmek için başını eğmeden önce. Uzun, sıcak, yavaş hareketlerle klitorisine de meme ucu gibi temas ediyordu.

Eve sızlandı ve sırtını kamburlaştırdı. “Çok ihtiyacım var...” dedi eli bacaklarının arasına giderken. Ama bu sırada Jacob’ın hâlâ giyinik olan o ateşli ve nefis vücudu dikkatini dağıttı. Elini Jacob’a doğru götürdü ve adam başını kaldırıp baktı.

“Sert,” dedi adam. “Bana sertçe dokun.”

Ona daha sıkı bastırmadan gözlerini kırıştırdı. “Böyle mi?”

“Daha fazla.”

Bir anlığına kendini tutmak istedi ama adam resmen bunu istiyordu. “Böyle mi?” Daha sert bastırdı ve tırnaklarını gömleğinin üzerinden adamın tenine batırdı.

Gözleri kapanırken zevkle tısladı. “Evet. Siktir.” Sesi boğuk çıkıyordu.

“Her yerde mi?”

“Her yerde. Her zaman. Bunu benim için yapabilir misin?”

“Ah, mutlulukla.”

Adamın sırtışı, uyarılmanın çarpıklaştırdığı gümüşü bir nesne gibiydi. “Güzel.”

Eve onun gömleğini yukarı çekti, tırnaklarını göğsünün üzerinde gezdirerek bedenini santim santim ortaya çıkardı. “Mmm. Beni yalamaya devam et. Bekle, bunu çıkarabilir miyim? Bir saniye, beni başka bir yerimden yalar mısın?”

Adam onun tenine doğru usulca güldü, sonra dilini tekrar göğsünün üzerinde gezdirdi ve mırıldandı: “Karar veremiyor musun, Günişığı?”

“Sanırım hepsini istiyorum.”

“O zaman alabilirsin.” Durakladı. “Ama gömleğimi çıkarmak biraz zor olacak, o yüzden şimdilik sadece düğmeleri açacağız.”

Eve kıkırdadı ve adam bir anlığına ayağa kalkarak kadının işi yapmasına izin verdi. Eve gömleğinin düğmelerini açtı ve uzun, yağsız vücudunun ham gücü karşısında ağzının suyunu akıtmamaya çalışırken adam sehpayı uzandı. Ve -ah, Tanrım- dildoyu aldı. M'Baku isimli oyuncak ki Eve ona isim verdiğini asla kabul etmezdi.

"Yani," dedi yatakta sürünürken, "bununla kendini beceriyorsun."

Eve, "Evet," diye cevap verirken boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Başka bir şey yapmıyorsun, öyle mi?"

"Evet." Bu kez sözcükler gergin ve soluk soluğaydı çünkü adam taytının belini çekiştiriyordu. İndirdi, indirdi, indirdi, çıkaramadıkça daha sert hareket etti. Eve sabırsızlıkla inledi. Taytı çıkarmasına aceleyle yardım etti, bacağından sıyrıp kelimenin tam anlamıyla bir kenara fırlatırken adam güldü.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye sordu kalçasının arasına yerleşirken. Yüzü pamuklu iç çamaşırı kaplı vajinasının tam üzerinde duruyordu ve lanet olsun, tek yapmak istediği onu saçından tutup ağzını klitorisine dayamaktı ama adam yine odaklanmıştı, bu da aynı derecede iyiydi. Eve'e, kelimelere, puslu mavi gözleriyle kadının ağzına odaklanmıştı. "Kendini becermeyi seviyorsun demek, başka bir şeye gerek kalmıyor?" diye tekrarlardı, sesi hırıltılıydı. "Bu seni boşaltıyor mu?"

"Eğer yeterince sert yaparsam," diye fısıldadı Eve, "ve yeterince derine."

Adam homurdanarak gözlerini kapattı ve onu iterken yatağın sallandığını hissetti. "Öyle mi?"

"Evet," diye fısıldadı Eve, onu hayranlıkla izliyordu. Adam daha önce hiç görmediği bir şekilde kontrolü kaybediyordu.

Külotunun dantelli kenarıyla oynarken eli titriyordu. Eve yüzünden kontrolü yitirmişti.

Tanrım, bu çok ateşliydi. O kadar ateşliydi ki Eve ölebilirdi.

“Bunu yapacağım,” dedi neredeyse kendine, “ve sonra seni rahat bırakacağım.”

Kadın dudağını ısırdı. “Ya rahat bırakmanı istemiyorsam?”

Çenesi gerildi. “Kurallar var Eve. Sosyal kurallar. Ne olduklarını biliyorum. Onları öğrendim.”

“Ben de öyle,” diye karşılık verdi Eve. “Belki de umurumda değildir.”

“Beni çok istediğin için mi?” diye sordu alaycı bir tavırla. Sanki nedeni bu olamazmış ve aksi yönde hiçbir şey duymamış gibi. Kız buna yanıtı formüle etmeye başlayamadan -hatta yanlışlığına parmak basamadan- adam devam etti. “Bunu yapmamalıyım ama bak...” Sonunda kızın bacak arasına bakarken sesi çatallaştı. “Tanrım, şu haline bak. Ben sadece...”

“Ne?” diye sordu Eve nefes nefese, kalçası izinsizce kalkarak adamın ağzının yumuşak davetini kovaladı.

“Sana biraz yardım edeceğim,” dedi. Sanki bu, birini dev, mor bir yapay penisle becermeyi tarif etmenin gayet makul bir yoluymuş gibi. Ve adamın onu mor bir dildoyla becermek istediğinden gayet emindi. Çünkü daha sonra ihtiyacı olacakmış gibi dikkatlice yanına koydu ve sonra bir parmağıyla iç çamaşırının nemli kumaşını çaresiz vajinasını ortaya çıkaracak kadar kenara çekti. “Seni ısıtacağım,” diye mırıldandı, “ve sana yardım edeceğim.”

“Jacob...”

Başını eğdi ve dilini kadının bacak arasına bastırdı. Eve neredeyse çılgılık atacaktı, zevk dalgası çok yoğundu. Tüm vücudunu ele geçirene kadar içten dışa büyüyor gibiydi. Şiddetle.

“Mmm,” diye mırıldandı Jacob. Ses kadının içinde titreşti ve sonra adam dilinin genişliğiyle onu açtı. Yavaşça, sertçe, klitorisinin şişmiş tomurcuğunu okşadı.

“Ah, Tanrım,” diye sızlandı, elleri adamın saçını kavramak için uzandı. “Ah, Tanrım.” Eve onu acımasızca çekiştirdi ve adam inledi.

Sonra onu tekrar yaladı. Eve o noktada biraz çığlık atmış olabiliyordu.

Jacob başını kaldırdı, sırtışı hınzırca ve tatmin ediciydi, dudakları kızın ıslaklığıyla parlıyordu. “Bana ne istediğini söyleyen iyi edersin.”

“Jacob.” Eve bir elini kendi göğsüne götürüp sertçe sıktı ve sanki oymuş gibi davrandı. Tek ihtiyacı olan oydu.

“Bana tam olarak istediğini söyle. Söyle bana,” diye emretti, “bunu öğreneceğim.”

“Tanrım,” diye boğuldu Eve, “neden bu kadar... seksisin?”

“Senin için,” dedi adam, “tabii ki.”

Eve onu tokatlamak istiyordu ama ateşli bir şekilde. Fakat daha da çok istediği... “Beni becermeni istiyorum.”

“Öyle mi?” diye sordu usulca, başını tekrar bacak arasına eğerek. Ağzı konuşurken kıvrımlarına sürtünüyordu. “Dur tahmin edeyim. İçinde güzel, uzun ve kalın bir şey istiyorsun. Burada.” Dilini bacak arasının hassaslaşmış girişine itti ve Eve’in tüm vücudu zevkten şok olmuş halde sarsıldı.

“Şimdi,” diye soluk soluğa kaldı. Sinirleri uyuşmuştu, adamın üstüne çekip o kot pantolonunu yırtmamak için kendini zor tutuyordu.

Jacob dildoyu eline aldı ve “İyi ki elimizde bu var,” dedi.

Kalbi biraz düşse bile nabzının beklentiyle atması garipti. “Ben seni istiyorum.”

“Buradayım,” dedi, bakışları onun üzerindeydi. Gözlerinde Eve’in daha önce hiç görmediği kadar ciddi bir şey vardı. “Bunu yapmama izin ver. Tamam mı Evie?”

O sırada gerçeğin küçük parçaları Eve’in üzerine çöktü. Yaptıkları şeyin işleri karmaşıktıracağı ve Jacob’ın karmaşadan nefret ettiği gerçeği gibi. Üstelik *kendisinin* de kargaşaya ihtiyacı *yoktu*, çünkü hormonlarının yönettiği saçma sapan kararlara uymayıp mantıklı, yetişkin kararları vermeyi öğrenmekle meşguldü.

Bu ne anlama geliyor ve şimdi neyiz gibi zor sorulara karşı kırılğan bir koruma kalkanına benzer bir şehvet balonunun içinde yüzüyorlardı. Belki de bu gibi soruların kaçınılmaz, olumsuz cevaplarından korkan tek kişi Eve değildi.

Bir elini adamın saçında gezdirerek sordu: “Sen ne istiyorsun Jacob? Cidden?”

Cevap vermeden gözleri bir dakikalığına kapandı, sesi dü-rüstlikle doluydu. “Çok şey istiyorum. Ama en önemlisi, seni bu şekilde tanımak istiyorum.”

Bu sözler o kadar tatlı bir sürprizdi ki uyarılmışlığı endişenin eşiğinden dönerken güldü. “Neden söylediğin her şey bu kadar ateşli olmak zorunda?”

Adam bu söze önce şaşırdı, sonra memnun oldu. “Konuşmak genellikle benim zayıf noktamdır.”

“O halde güçlü yanlarına ulaşmadan beni uyar, yoksa bayılma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirim.”

“Tamam,” dedi. “İşte sana uyarı.” Başparmağı kadının kıvrımlarını ayırdı, bacak arasına bastırdı ve içeri itti. Dolgunluk ve baskıdan başka bir şey yoktu. G noktasını bulup yavaş bir daire çizerek ovuşturduğunda zonklayan, ezici bir enerjiye dönüşen bir baskı kurmuştu.

“Ah, siktir,” demeyi başardı Eve, sesi titriyordu. Adam başını eğip nazik, ıslak ve ısrarcı bir şekilde klitorisini emerken zevk kadının damarlarında dolaştı. Zaman bulanıklaştı. Bir noktada başparmağını iki parmağıyla değiştirdi, daha sert ve daha derine bastırdı. Adam hassaslaşan klitorisini emmeyi bırakıp yalamaya başladı, kadın inlerken tomurcuğunu hafifçe ovdu. Ve her baş döndürücü saniyede, kadındaki o kuduz arzu daha da kötüleşti ya da belki daha iyi oldu.

“İşte böyle,” dedi Jacob usulca, onu becerdiği yere bakarak. Eve göremiyordu ve karın kasları şu anda gerçekten çalışmıyordu, bu yüzden oturup manzarayı tamamen hâkim olamadı. Ama adamın yüz ifadesini *görebiliyordu*. Gözleri fırtına gibi karanlıktı ve şehveti dudaklarının şişmiş, tatmin olmuş kıvrımından belliydi. Kalın parmaklarının bacak arasına girip çıkmasını izledi ve bu hoşuna gitti.

Jacob tamamen geri çekildiğinde kadın itiraz ederek inledi ve adam güldü. “Sabırlı ol, Güneşli.” Eve, adamın beynini eritebilmesine düzgün bir karşılık bulamadan Jacob, onun geri kalan motor fonksiyonlarının buharlaşmasına neden olacak bir hamle yaptı. Vibratörünü eline aldı ve az önce kadını kolayca çözen hınzır dilini oyuncağın üzerinde gezdirdi.

Eve’in nefesi uzun, azgın bir telaşla kesildi. Adamın muhteşem dudaklarını yarı ışıktaki parlayana kadar mor silikonun üzerinde gezdirmesini ağırlaşmış gözlerle izledi.

Sonra ona baktı ve alçak ve çığ bir sesle, “Bacaklarını daha geniş aç,” dedi.

Emredersiniz efendim. Bacaklar açıldı ve kıvrımlarının kaygan sesiyle, ıslak tenine değen serin hava hissiyle kadının yüzü kızardı.

“Güzel,” dedi adam. “Şimdi dizlerini bük.”

Daha fazla kızardı, ama Tanrım, sesindeki çeliğe itaatsizlik edebileceğini sanmıyordu. Yine de kendini tamamen ortaya koyarken, “Bu gidişle akşam yemeğinde ne yediğimi görebileceksin,” diye mırıldanmadan edemedi.

Jacob tek kaşını kaldırdı. “Anatomi böyle işlemez Eve.”

“Biliyorum...”

“Ve aslında, görebildiğim şey, ıslak küçük vajinanın her santimi, bunun için yalvarıyor.” Yapay penisin damlayan başını kadının bacak arasına bastırdı. “Bu benim de tam olarak istediğim şey,” dedi ve dildoyu derine itti.

Eve’in o anda çıkardığı ses, kelimelerden çok *Aman Tanrım Jacob Beni Becer* sözcüklerinin karmaşasıydı. Sanki ona söylediği her şeyi ve daha fazlasını, gizli, konuşulmayan kısımları, o ani esnemeyi istediği kısımları, ona dayatılan hissi duymuş gibiydi. Çünkü adam oyuncağı acımasızca ve tereddüt etmeden içine soktu ve kadın zevkten kıvranmaya başlayınca sağ kolunu kadının karnına bastırarak bedenini sabitledi.

“Durmamı ister misin?” diye sordu, cevabın hayır olduğunu çok iyi bildiğini belli eden bir sesle.

Eve’in tek söyleyebildiği, “Aman Tanrım,” oldu, sinir uçlarının her biri havai fişek gibiydi. “Aman Tanrım.”

“Hayır. Adımı söyle.”

“Jacob.”

“Bu daha iyi.” Oyuncak içinde dibe vurdu ve adam aşağı baktı. “Çok güzelsin Eve. Tanrım, içinde olmak istiyorum.”

Bu noktada Eve aklını kaçırmak üzereydi, adamın izin vermeyeceğini bildiği halde kendini becerebilecekmiş gibi çaresizce kalçasını sallıyordu. “Öyle mi?”

“Tabii ki istiyorum. Ne kadar mükemmel olduğuna bak.” Bakışları hâlâ kızın vajinasındaydı, yatağın üstünde gidip gelir-

ken kendi bedeni de sallanıyordu. “Bak ne kadar çok istiyorsun.” Yavaşça dildoyu çıkardı, sonra hiç uyarmadan tekrar içine daldırdı. “Bak bunu nasıl alıyorsun,” dedi. Tanrım, Eve bir erkeğin sesinin hem akademik hem de tahrik edici olduğunu hiç duymamıştı. “Çok ateşli,” dedi kadına, “siktir, çok ateşlisin.” Sonra inledi, karşı koyamıyormuş gibi klitorisini tekrar yaladı ve oyuncuğu itirmeye devam etti... ve lanet olsun.

Eve’in bacaklarının titremesi, sesinin çatlaması ve adamın yüzünün her yerine sertçe boşalması hiç de şaşırtıcı değildi.

On Beşinci Bölüm

Eve'in boşalmasını izlemek kuzey ışıklarını seyretmek gibiydi, ama daha iyiydi. Çünkü Jacob kuzey ışıklarını açıklayabiliyordu, bu da işin güzelliğini azaltıyordu. Ama bu kadını açıklayamıyordu. Ona dair her şeyin kendisini kontrol alanından pervasız bir uçuruma sürükleyişini açıklayamıyordu. Birazdan kalkıp onu bu odada yalnız bırakacağı andan korkmasını izah edemiyordu. Halbuki binlerce geçerli nedenden ötürü gidecekti ve çünkü terk *edilmeden* terk etmek Jacob'ın her zaman yaptığı şeydi.

Bu sefer her zamanki rutinini düşünmenin ölüm gibi gelişini açıklayamıyordu.

Hiçbir şeye izah bulamıyordu.

Bu yüzden dilindeki tadın, kadının yüzündeki saf coşku ifadesinin ve dudaklarındaki adının tadını çıkardı. *Jacob, Jacob, Jacob*, kalp atışı gibi sabitti.

İşi bittiğinde oyuncacı bir kenara bıraktı ve kadının kalçasını öpüp ayağa kalktı. Gözlüğünü buldu. Yorganı gevşek, çıplak, güzel vücudunun üzerine çekti ve doğru sözleri düşünmeye çalıştı.

İnanılmaz derecede zordu ve bunun nedeni aletinin sertleşmesi ve tek istediği o muhteşem vajinasının aletini kavramasına

dair isteği değildi... Bir saniye, bu hiç de yararlı bir düşünce şeması değildi.

Eve gözlerini açtı ve dönüp ona baktı. Gülümsemesinde bir parça teslimiyet vardı. "Bu konuda tuhaf davranacaksın, değil mi?"

"Tuhaf değil," dedi ama sesi bile inanılmaz derecede tuhaf, boğuk, kalındı ve şimdiye kadar yaptığı en ikna edici açıklama değildi. Sorun şu ki, Jacob seks yaptığında, bu her zaman çok özel koşullar altında oluyordu. Ya bir kadınla beş on kez çıkmış, hoşlandığına karar vermiş ve onun da aynı şekilde hissettiğini keşfetmişti ya da...

Aslında, seks yaptığı *tek* zaman buydu ve hep aynı şekilde devam ediyordu. Sevişiyorlardı, adam ertesi gün arıyordu, kadın telefonu açıyordu ve başka bir randevuya çıkıyorlardı ya da telefonu açmıyordu ama belli aralıklarla gecenin çok geç saatlerinde ona mesaj atıyordu.

Jacob daha genç ve umutluyken, bu iki anlaşma da genellikle "çok fazla" denerek sona ermişti. Artık daha yaşlı ve bilge, "duygusallıktan uzak" olduğu -ya da kendi deyimiyle, mantıklı olduğu- için sona eriyordu. Durum ne olursa olsun, söz konusu kadınlarsa olan bitene tamamıyla hâkimdi. İşlerin tam olarak nasıl biteceğini biliyordu.

Ama Eve farklıydı.

Birincisi, kadın onun çalışanıydı ve aynı zamanda bir nevi kiracısıydı. Bu da potansiyel bir etik mayın tarlasına indiği anlamına geliyordu. Ama aynı zamanda...

O arkadaşındı ve arkadaşları onun için elmas gibiydi. Bazen birlikte çalıştıklarında, Eve'i ortağı gibi hissediyordu. *Kalıcıydı*, mesele buydu, daha doğrusu Jacob öyle olmasını istiyordu. Ama Jacob'ın aşkları hiçbir zaman kalıcı olmamıştı. İster çıkma, ister gecenin birinde sevişme olsun, asla ama asla kalıcı değillerdi.

Yani bu yaşandıysa ve bu deneyimin öğrettiği gibi çok yaklaşılsa er ya da geç bitecekti ve o da gitmiş olacaktı.

Kabul edilemez bir durumdu.

Jacob hafifçe öksürdü. Artık ne söyleyeceğini biliyordu. Her şeyi berbat etmeyeceğini umuyordu. "Bu gece için teşekkür ederim. Her şey için. Sen... çok iyi bir arkadaşsın."

Eve biraz güldü. "Ah."

Harika. Şimdiden sıçıp batırmaya başlamıştı. "Ne? Ah nedir?"

"Çok iyi bir arkadaşsın, seninle bir daha yatmak istemiyorum demenin şifresi, değil mi?"

Ah. "Şey, evet, bunu biliyorum ama ben daha çok *yatmamalıyız* demek istedim, istemediğimden değil."

Eve dudağını ısırdı ve kalkarken yorganı göğsüne çekti. "Ah. Tamam. Şey, evet. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen haklısın. Yani..." Güldü, ancak gözlerinde her zamanki ışıltı yoktu. "Bunu neden yaptık ki? Sanki çıkabilirmişiz gibi."

Bu sözler mideye inen bir yumruk gibi hissettirmemeliydi, ama Jacob görünüşe göre bu kadın yüzünden gülünç durumdaydı, bu yüzden yumruğu hissetti.

"Doğru," dedi beceriksizce, oysa sormak istediği şey şuydu: *Neden? Neden çıkamayız? Sana uymuyor muyum? Yoksa sen de benimle aynı kaygıları mı taşıyorsun? Ya da...*

Fark etmezdi. Soramazdı. Eğer Eve zeki ve ezici şekilde tatlı bir şeyler söylerse tedbiri elden bırakabilir ve onu... hayatındaki en önemli kişi yapmak için elinden geleni yapabilirdi. Ve hayatındaki en önemli kişi olamazdı çünkü onun en önem verdiği kişiler uzun ömürlü değildi.

"Peki. O zaman hemfikiriz," demeyi başardı. "Sorun şu ki bu konuda hemfikir olsak da olmasak da muhtemelen birbirimizden etkilenmeye devam edeceğiz." Ciddi bir yüz ifadesiyle bu

kadar abartısız bir cümle kurabildiği için kendinden etkilenmişti. “Ve birbirimizin etrafında o kadar çok zaman geçiriyoruz ki kolayca hatalar yapılabilir.” Bunları söylerken apaçık, harika ve uygun bir çözüm kendini gösterdi. “Ama,” dedi yavaşça, zihni hâlâ dönüyordu, “riski azaltmanın kolay bir yolu var. Seni, en azından zamanın bir kısmında, ulaşamayacağım bir yere koymak gibi bir yöntem mevcut.”

“Öyle mi?” Kız tek kaşını kaldırdı ama adam ifadesinin normalden daha sönük ve mekanik olduğu izleniminden kurtulamadı.

Tabii ki böyle olamazdı. Çünkü Eve’in bir sorunu olsa, hemen söylerdi. Her zaman söylerdi. Şu ana kadar yaşadıkları en garip görüşme sırasında bile çok açık sözlüydü. Muhtemelen bu Jacob’ın hüsnükuruntusuydu, kadının da kendisi gibi ölüp bittiğine dair bir kanıt arıyordu.

Belli ki öyle değildi çünkü Jacob’ın böyle hissetmesi mantıksızdı ve hiçbir mantıklı insan böyle hissetmemeliydi. Bu kadar az zaman ve cüretle olmazdı. Tanrı aşkına, geçen hafta bu zamanlar birbirlerinden nefret ediyorlardı.

“Söyle o zaman,” dedi, sesi garip bir şekilde keskindi. Ona şimdiden sinirlenmişti şüphesiz. “Neymiş bu mistik çözüm?”

Jacob hafifçe öksürdü. “Geçen hafta sonsuza kadar burada kalamayacağın konusunda anlaşmıştık.” O zaman kız onu o kadar etkilemişti ki oturma odasında uyuduğu gerçeğini unutmuştu. Ama artık bu ayrıntı tamamen farklı nedenlerden dolayı önem kazanmıştı. “Belki de en iyisi taşınman. Aklımda alternatif konaklama yerleri var.” Daha doğrusu on saniye önce vardı. “Gidip bir göz atabiliriz.”

Zihinsel ajandasını karıştırırken, bu yarım yamalak planın parçaları bir araya geliyordu çünkü baştan çıkarılmaktan çaresiz-

ce kaçırmaya çalışıyordu. "Perşembe. Perşembe günü yeni misafirler yok. O gün ev bakabiliriz."

Bu da demek oluyordu ki dört gün daha onunla yaşayacak, geceleri burada yalnız olduğunu bilecek ve onu boşaltmak için kullandığı oyuncaktan başka hiçbir şey olmayacaktı.

Tanrım, cehennem gibi.

Eve bir anlık duraksamadan sonra, "Peki," dedi. "İyi. Evet. Perşembe. Perşembe. Eğer istediğin buysa."

"Evet. Perşembe. Güzel." Kelimeler ağzından zorla çıkıyordu.

Kadın başını kaldırdı. "Güzel."

Gözleri kadının dudaklarına takıldı ve onu öptüğü anı hatırladı. Hayatının kalanında bunu tekrar tekrar yaşamak istiyordu.

"Gitmeliyim," dedi sertçe.

Eve onu durdurmadı.

Eve nefesini tuttu ve ona kadar saydı. Daha dörde gelmeden kapı Jacob'ın arkasından tık diye kapandı. Çünkü o, uzun bakışmaların adamı değildi.

Öyle olsaydı bile Eve'e bakmazdı.

İç çekti.

Kendine bunun önemli olmadığını söylemeye çalıştı çünkü değildi. Daha doğrusu *olmamalıydı*. Adamı çok az tanıyordu ve onunla birlikte olmaya hakkı yoktu. Kötü bir seçimdi, elbette öyleydi. Çünkü onun geçici işvereniydi. Kaba saba, soğuk, muhtemelen sonunda ciddi ve toparlayıcı biriyle evlenecek bir adamdı. Tanrım, Eve şu anda neden evliliği düşünüyordu ki? Mesele şu ki Jacob'la yatmak hayatındaki pek çok korkunç, düşüncesiz, çığ seçimden biriydi ve adamın her şeye böylesine kesin bir şekilde son vermesine minnet duymalıydı.

Jacob'ın tamamen farklı bir şey söylemesini dilemek hem anlamsız hem de acınasıydı. Ondandır istememesi gereken ve veremeyeceği bir şey istemesini dilemek zavallıcaydı. Eve bu mantrayı kendine binlerce kez tekrarlardı, ta ki zihnindeki şarkıyı susturacak kadar boş bir ritme dönüşene dek. Sonra koridorun sonundaki duşun hafif sesini duydu ve Jacob'ın orada ne yaptığını *tam olarak* bildiği için sırtıtmak yerine, alt dudağı tehlikeli bir şekilde titredi çünkü bunu Eve ile yapmayacaktı.

Gecenin başında büyük bir umut ve mutlulukla dolu odaya bakarken nefesi kesildi. Hayal kırıklığını göğsünün ortasında hissetti ve tam anlamıyla ikiye bölündü.

İşte bu yüzden kendini pencerenin yanında, büyükannesinin telefonu açmasını beklerken sessizce ağlarken çırılçıplak halde buldu.

Gigi'nin, "*Şeker pancarım*. Biri mi öldü?" sözleriyle kendine geldi.

"Tanrım," dedi yanaklarından süzülen yaşları silerek. "Saati fark etmemişim..."

"Şşşt, şşşt. Endişelenme. Vani ile *Cat People* izliyorduk."

"Özür dilerim," diye burnunu çekti Eve, sesi fısıltı gibiydi. Çünkü Jacob her an duştan çıkabilir ve onu duyabilirdi.

"Neden fısıldıyorsun, benim sevgili hindistancevizim? Rehin alındıysan iki kez öksür."

Eve gülerken sesi hıçkırığa dönüştü.

Gigi'nin, "Shivani," diye seslendiğini duydu, sesi boğuktu. "Bana biraz izin ver. Evet. Hayır, hayatım, endişelenme."

Tanrım, şimdi de büyükannesi telefonda hıçkırarak ağlayan torunuyla ilgilenmek için randevu gecesini bölüyordu. Eve çocuksu davranışlarına geri döndüğü için çok utanmıştı. Kendini toparlayarak hızlıca, "Hayır, lütfen, akşamını bölmeyeyim," dedi.

“Tatlım, belli ki konuşmaya ihtiyacın var. Hadi anlat.”

“Hayır, değil, çok özür dilerim, Gigi. Sanırım seni alışkanlıktan aradım, ama artık büyüdüm ve sorunlarımı kendim çözebilirim.” Tanrı aşkına, sorunu bile yoktu. Yalnızca çok mantıklı bir karar yüzünden biraz üzgündü.

Ve belki de bunun kendi kararı olmayışından rahatsızdı. Jacob çok akıllıca ve kararlıca her şeyi onun elinden almıştı. Bir daha yatmayacaklarına karar vermek için iki kişi gerekmiyordu; bir kişi yeterliydi. Ama Eve’in acilen taşınmasına karar vermek için iki kişi gerekiyordu, değil mi? Sanki isteymişler gibi Eve’e patronluk taslamak yerine bir şeyler konuşsa ölür müydü?

Göğsündeki hüznün anı, beklenmedik bir öfke kıvılcımına dönüştü.

“Canım,” diyordu Gigi, “beni duyuyor musun?”

Ah, Tanrım. Gecenin bir yarısı zavallı büyükannesini rahatsız etmekle kalmamış, bir de kendi âlemine dalmıştı. “Evet. Kesinlikle. Üzgünüm, Gigi.”

“Özür dileme. Düşüncelere daldığında nasılsın bilirim. Ama şunu söylemeliyim ki ballı çöreğim, üzgün olduğunda beni aramayı çocukça bir öfke nöbetiymiş gibi düşünmene izin veremem.”

Gigi’nin sesi alışılmadık bir şekilde onaylamaz gibiydi, sert tonu Eve’in dikkatini çekmeye yetecek kadar alışılmadık geliyordu. “Şey... sen... öyle mi?”

“Aynen öyle. Hayatı toplarından yakaladığın için mutluyum, tatlım. Ama bu, ormanda dokunulmaz bir keşişe dönüşüp insanlarla bağını kopartman anlamına gelmez. Canını sıkan bir sorun varken mantıklı olan güvendiğin birini aramaktır.”

“Şey,” dedi Eve yavaşça, “böyle söyleyince, sanırım öyle.” Kız kardeşleri bir sorunla ya da karanlık bir ruh haliyle ona ulaşırsa

bunu çocukça bulmayacağı kesindi. Aslında, bu tür şeyleri daha sık yapmalarını isterdi. Onlar kendilerine yetebiliyorlardı ama yardım istemeyi reddettikleri için bazı şeylerle gereğinden uzun süre mücadele etmişlerdi.

Eve yardım istemek dışında nadiren bir şey yapardı. Değiştirmek istediği şeyler listesinde bu da vardı. Ama şimdi gözetilmesi gereken bir denge olduğunu fark etti.

“Teşekkür ederim Gigi,” dedi usulca. “Sanırım haklısın.”

“Elbette öyleyim, benim tatlı küçük eriğim. Şimdi, böyle utanç verici bir saatte seni bu kadar telaşlandıran nedir?”

Eve ağzını açtı, sonra fark etti ki (1) büyükannesi bunu tamamen onaylasa bile onunla akıllara durgunluk veren seks hakkında konuşmak istemiyordu ve (2) aslında buna ihtiyacı yoktu. Eve nasıl hissettiğini, ne istediğini ve sahip olduğu seçenekleri biliyordu. Gigi’yle konuşmak bile onu sakinleştirmiş ve çılgınca düşüncelerini çözmüştü.

“Sanırım,” dedi yavaşça, “bu konuda konuşmaya ihtiyacım yok. Sanırım sadece sesini duymak istedim.”

“Sen ne kadar tatlı bir mücevhersin, Evie.”

İç karartıcı telefon görüşmesini Eve’i güldürerek bitirecek nadir insanlardandı Gigi. Jacob duştan çıktığında Eve yatak odasını düzene sokmuş, dildosunu bir kutuya koymuş, kutuyu da bir daha asla rastlamamak üzere çekmeceye kaldırmış ve pijamasını giymişti. Düzen. Rutin. İçten içe kendini ham *hisseden* ama yine de düzenli görünmek isteyen bir kadın için hepsi çok önemli şeylerdi.

İyileşene dek iyiymiş gibi davranacaktı çünkü duygularından bağımsız, gerçekler açıktı. İmkânsız bir şey istiyordu. Eğer Jacob da aynı şeyi isteseydi, ona ulaşacak kadar cesur davranabilirdi. Ama Jacob istememişti ve o da istemeyecekti.

Her şeyiyle bir önceki güne geri dönecek ve o zamanki kadar memnun olmaya çalışacaktı.

Bu fikir hiç hoşuna gitmediğine göre -hem de hiç- tam bir yetişkin işi olmalıydı.

Jacob'ın uykusuz gecelerine rağmen perşembenin bu kadar çabuk gelmesi inanılmazdı.

Bu hafta kahvaltı ve öğlen çayı sorunsuz geçmişti. Temizlik işleri de yolundaydı. En azından Jacob için çünkü Eve Brown'ın yanında kendini, hatta düşüncelerini kontrol etmek bile tehlikeli bir yolculuktu. Ama yeni, katı planını hiç bozmadan başarıyla uygulamış, çalışırken ona hiç dokunmamış, gereklilikler dışında hiçbir şey konuşmamıştı çünkü başka herhangi bir sohbet onu Eve'in sevimli dalgasına çekebilirdi. Belki de buna bir zafer demeliydi.

Şimdi yerel, uygun fiyatlı ev turlarına başlamak için sokakta Lucy teyzeye doğru yürüyorlardı ve bunu da bir kazanç saymalıydı.

Yapması gereken buydu.

Daha az kazançlı olanı ise Eve'den etkilenmeye devam etmesi ve bunu çoğunlukla gizleyememesiydi. Şu anda olduğu gibi. Gözleri dümdüz ileri bakıyor, ayakları itaatkârca, adım adım yürüyordu ama zihni kontrolden çıkmış, tüm dikkatini Eve'e vermişti. Yanında yürürken hayal ettiği sıcaklığı, bu ılıman öğleden sonrasından fazlaydı. Arada sırada gözlerinin önünde parıldayan yüzünden kendine dikilmiş yan bakışların neden olduğu histi bu. Sanki Eve gizlice ona bakıyordu ve adamın her hareketine o kadar uyumluydu ki bunu hissedebiliyordu.

Ama bunlar yalnızca hayaldi. Gerçekte Jacob'ın yapabildiği tek şey onu duymaktı. Kadının hiç sessiz kalmaması ne büyük

şanstı. Yürüyüşlerinin başındaki birkaç garip sessizlikten sonra Eve tuhaf biçimde mırıldanmaya başlamıştı, aynı melodiyi farklı şekillerde tekrarlıyordu. Bu onun bir alışkanlığıydı, alıştığı bir ses tiki. Ama şimdi, Lucy teyzeye -Eve'i bir noktada kaybetmeye- giderken Jacob kendini, Eve'in hareketlerinden zevk almak yerine, onu *anlamaya* çalışırken buldu.

Ve yersiz bir merakla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Adamın sorusu üzerine Eve başını sertçe kaldırdı. Suçluluk duymuş gibi, "Özür dilerim," dedi. Çok gergindi. O zamandan beri, yani... şeyden beri. Belli ki bu Jacob'ın hatasıydı ve bu bilgi göğsünü daraltıyordu.

Bu gerginlik ve boğulmuşluk, sonraki sözlerinin kesik kesik çıkmasına neden oldu. "Özür dilemeni istemedim. Ne yapıyorsun diye sordum."

Tahmin edilebileceği gibi, keskinliği Eve'in gözlerindeki utancı silip süpürdü. Şimdi öfkelenmiş görünüyordu ki Jacob bunu tercih ederdi. "Şarkı söyleyebileceğimi söylemiştin. Hatta şarkı söylemenin AirPods takmaktan daha iyi olduğunu söylemiştin. Sinir bozucu olur diye seni *uyarmıştım*."

"Rahatsız olmadım." Ki bu doğrudu. Rahatsız edici değil... tanıdık buluyordu.

"Can sıkıcı bulmuyor musun?" diye yineledi Eve kuşkuyla, tek kaşını kaldırarak.

"Aynen öyle." Jacob bir sonraki sözlerini düşünerek durakladı.

Söyleyeceklerinden emin değildi. Sonuçta bu kadın onu ilgilendirmiyordu, en azından istediği şekilde değil. Huzursuzca, konuşmasını engelleyip dikkatini dağıtır umuduyla telefonunu çıkardı. Yeni bildirim yoktu. Pansiyonun canlı video yayınında da ilgi çekici bir şey yoktu. Pekâlâ.

Telefonunu cebine koyarken kaçtığı soru ağzından çıkıverdi. “Hiç *stimleme* diye bir şey duydun mu?”

Eve yandaki çimenli patikada gördüğü bir dalı tekmeledikten sonra başını geriye atıp gözlerini kısarak alçakta asılı güneşe baktı. “Bilmiyorum. Belki de. Hatırlatır mısın?”

Jacob bakışlarını kaçırmadan bir anlığına kızın saçının düşüşünü, lavanta rengi ince örgünün boynuyla omzu arasındaki yumuşak boşluğa takılıp kıvrılışını izledi. “Bu rahatlamak, odaklanmak ya da kendini uyarmak için yapılan... bir tür... tekrarlayan eylem. Pek çok otistik insan bunu yapar.”

“Ah,” dedi. Bir duraklama oldu. “Peki, eğer istiyorsan... *stimlemeye* devam et. Benim için sakıncası yok. Asla aldırmayacağım.”

Jacob gözlerini kırptırdı ve kıstı. Eve kendisinden izin istediğini mi düşündü? Sevinsin mi kızsın mı bilemedi.

Sevinme. Sevinmek yasak.

İyi o zaman. Kız. “Kendim olmak için iznine ihtiyacım yok.” Jacob bunu zor yoldan öğrenmişti. Eve öfkeleni. Kollarını kavuşturdu. Jacob’a hiç okunmayan bir bakış attı. “Peki sence...” Dudaklarını birbirine bastırarak duraksadı. “O zaman neden konuyu açtın?”

Güzel soruydu. Ona karşı hisleri bir tür beyin kanaması geçirdi, çünkü bu Jacob’ın yapacağı türden bir konuşma değildi. Eğer söz konusu kadının davranış terapisti değilseniz onun davranışlarını sık sık otizmle yorumlayamazdınız. Kurallar, etik sınırlar ya da şeyler vardı. Ya da belki de yoktu. Jacob bunu bilmiyordu. Lucy teyze bir şeyleri çözmek için doktora gittiklerini söylediğinde on iki yaşındaydı ve hiçbir şeyin önemi yoktu. İnsanlar şüphelendiği şeyi bilirse okul daha kolay olabilirdi, hepsi bu.

Yani bu işlerin yetişkinler cephesinde nasıl yürüdüğünü pek bilmiyordu. Çok kolay yanılabilceğini ve bu kadınla sınırı yeterince aştığını biliyordu ve henüz başındayken durmalıydı.

“Endişelenme,” dedi sonunda. “Endişelenme diye söyledim.”

Nedenini anlamasa da Eve durulmuş gibiydi. “Tamam. Her neyse.” Bir an sonra, Eve’in tuhaf ruh halinin güneşten uzaklaşan bulutlar gibi dağılmasını izledi çünkü o Eve’di ve o asla uzun süre tek bir şey değildi. Yaşlı meşe ağaçlarının dizildiği cadde de dolaşırken dikkatinin altın ışığıyla başını kaldırdı. Yemyeşil yaprakların arasından süzülen güneş ışığı teninde benek benek desenler oluşturuyor ve kehribar sarısı gözlerini ortaya çıkarıyordu. Kadın öyle derin iç çekti ki adama geçen hafta sonunda, bacaklarının arasından öptüğü zamanki titrek nefesini hatırlattı.

Aleti tepki vermeye başlamadan kendini şimdiki zamana çekti. Skybriar sokaklarında erekte olmuş halde dolaşmak, profesyonel olsun olmasın, itibarına pek de yaramazdı.

“Bak,” dedi Eve, işaret ederek. “Zencefilli çörek afişi.”

Jacob, Zencefilli Çörek Festivali’nin reklamını yapan afişe baktı ve festival konusundaki her zamanki endişesinin yerini Eve’e karşı sessiz bir güvenin aldığını fark etti. Bu da onu önemsememek noktasında hiç işe yaramıyordu. Düşüncelerinden uzaklaşarak homurdandı.

“Burası çok güzel bir kasaba,” diye mırıldandı Eve. “Burada yaşarken bu kadar huysuz kalmayı nasıl başarıyorsun anlamıyorum.”

“Büyük bir irade gücüyle,” diye yanıtladı.

“Bu sokağı daha önce hiç görmemiştim. Çok güzelmiş.”

“Hiç görmedin mi?” Ama hayır, görmemiştir diye tahmin ediyordu. Eve’in alışverişe gittiğini ve süpermarkete uğradığını biliyordu ama bunun dışında pek kımıldamamış olmalıydı.

“Keşif için zamanımız yok,” dedi Eve. Sözler hafif ve düzgündü, basit bir gerçeği ifade ediyordu ama ona suçluluk duygusundan yapılmış bir çekiç gibi vurdu. Tanrım. Düşündükçe Castell Kır Evi son zamanlarda daha çok bir tür çalışma kampına benziyordu.

“Özür dilerim,” diye ağzından kaçırırverdi Jacob. Ve bu gerçkti. Çocukken kavanozla bir kelebek yakalamış, ona hava delikleri açmış ve böcek ansiklopedisinin hızlı bilgiler bölümünde tavsiye edildiği gibi beslemiş olsa da kelebek ölmüştü.

Lucy teyze kelebeklerin uçuşmak için alana ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Tıpkı Eve gibi.

Eve, muhtemelen yılda üç kereden fazla özür dilemediği için şaşkınlıkla bakakaldı. “Sorun değil,” dedi. “İstersem çaydan sonra etrafı keşfedebilirim ya da...”

“Seni köpek gibi çalıştırdığım için genellikle yorgunsun.”

Yüksek sesle güldü. “Çok dramatiksin.”

“Yanıldığımı söyle.”

“Jacob, yanıyorsun.”

“Bileğim iyileştiğinde her şey farklı olacak. Dört hafta içinde iş yükün büyük ölçüde azalacak, söz veriyorum.”

Eve döndü ve ona çözemediği, ciddiyetten ve hatta alaycılıktan tamamen yoksun bir bakış attı. “Doğru,” dedi usulca. “Sadece dört hafta.” Yutkunarak adamın önüne geçip ona sırtını döndü. “Eminim tüm sözleşmeli hizmetkârlara tatlı sözler veriyorsundur.”

Adam homurdandı, sonra yukarıda tanıdık bir hareket gördü. Kolunu kızın beline doladı ve ani bir hareketle onu kendine çekti. Yumuşak, yuvarlak kıcı adamın kalçasına değdiği anda, kuş pisliği kaldırırma sıçradı.

Eve, tahmin edilebileceği gibi, çığlık attı. Küçük bir çığlıktı ama sağlamdı. “Tanrım, kadın,” diye mırıldandı Jacob.

“Kuş pisliği!”

“Evet. Kırsal bölgeye hoş geldin. Güzel kasabalar hakkında ne diyordun?”

“Siktir git,” diye güldü.

Jacob kendi ağzının da otomatik bir tepki olarak kıvrıldığını fark etti. Sonra dudaklarını acımasızca düz bir çizgiye çevirdi, çünkü yıllar boyunca birçok kitap okumuştı ve bu kitaplardan biri işkenceye dayanmakla ilgiliydi. İşkenceciler küçük şeylerle başlardı, iş birliği için kolay tavizler verirlerdi. Eve güzelken gülümsemesine izin verirse -ki o genellikle güzeldi- sonraki adımlar onunla gülmek, doğru düzgün konuşmak ve elbette onu odasına sürükleyip becermekti. Çıkardığı sesleri, ellerinin teninin üzerinde nasıl kaydığını, hissi bile kadını tahrik ediyormuş gibi hayal edebiliyordu. Kendine izin verdiğinde ise hayal gücü sınırsızdı.

Bu yüzden konu gülümsemeye geldiğinde hiç acımıyordu.

Onun yerine gözlerini devirdi ve kadını azat etti. Kısmen. Adamın iki parmağı kadının kot pantolonunun arkasındaki kemer köprüsüne takıldı, kumaşın etrafına dolandı ve orada kaldı. Ama bu gerekli, dedi Jacob kendine, çünkü birinin kadına yol göstermesi gerekiyordu. Burası bilinmeyen bir araziydi. Etrafta kuş pislikleri vardı. Onu bu şekilde tutmak onun sorumluluğuydu.

Belli ki kadın da aynı fikirdeydi çünkü yürürken ona yakın durdu.

Jacob'ın ev listesindeki ilk yerin teyzesinin evi olduğu ortaya çıktı.

Lucy'nin evi küçük, sevimli bir yerdı. Eve'in bayıldığı salımsöğütler tarafından canlı canlı yenen bir bungalovdu. Jacob

ve kuzeni Liam'ın çocukken paylaştığı ve tertemiz bir çift kişilik yataklı boş bir odası vardı. Görünüşe göre Eve söz konusu yatak odasını cüzi bir ücret karşılığında kiralayabilirdi.

Eve kibarca etrafına bakınırken Lucy kapı aralığından, "Demek seni kapı dışarı ediyor," dedi. "Onu çok mu öfkelen-dirdin?"

Eve kadının etkileyici ifadesinden ya da korkunç derecede olgun iş botlarından ürkmemeye çalıştı. *(Rengi sade siyahtı. Gösterişli sarı bir tek dikiş bile yoktu. Fosforlu kalemle karalanmış birkaç kalp ve papatya bile yoktu. Aman Tanrım.)*

"Yorum yok," dedi Eve ve köşede düşünceli halde duran Jacob'a bir bakış attı. Kadınla adamın kırmızı çizgilerinden emin değildi, teyzesine onu bir kanepenin üzerinde yaladığını ve Jacob'ın bunu tekrar yapmayacağı konusunda kendine güvenmediğini söyleyemezdi.

Ne yazık ki Jacob konuşulanları dinliyor gibi görünmüyordu. Sessizlik içinde kara kara düşünmeye devam etti.

"Sanırım o kadar da kötü olamaz," dedi Lucy. "Onu kızdırmış olsaydın tantana ederdi."

"Ya da belki onu o kadar kızdırdım ki öfkesi tamamen tükendi."

Lucy'nin keskin bakışları Eve'e kaydı, buz gibi gözleri kısıldı. Avuçlarını terleten bir saniye boyunca Eve'i inceledi, sanki Eve'in yüzünde bir tür alay ya da yargılama arıyordu. Ama bulamamış olmalıydı çünkü bir an sonra yüzündeki soğukluk çekildi ve yerini eğlenceli bir gülümsemeye bıraktı. "Belki. İş nasıl gidiyor?"

"Jacob beni çok çalıştırdığını düşünüyor."

Lucy gözlerini devirdi. "İşçi ve insan hakları konusunda büyük fikirleri var."

Jacob köşede gözlerini kırptırdı. “Benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?”

“Tatlım,” dedi Eve, “hiç seni konuşur muyuz? Hadi, kuluçkana geri dön.”

Homurdandı ve yeniden duvara bakmaya başladı. Görünüşe göre Eve’in direktifine uymaya karar vermişti. İnanılmaz bir olay. Üzümü yiyip bağıni sormamak en iyisiydi.

“Hoşuma gidiyor,” dedi Lucy’ye. “İnsanlara yemek yapmayı seviyorum.” Eve bunu her zaman biliyordu ama bazı şeylerin profesyonel bazda daha da ödüllendirici olabileceği hiç aklına gelmemişti. Artık her sabah işe gitmek için can atıyordu. İşsizlikten ve boşluktan değil, bu onun işiydi ve insanlarla ilgilenmeye bayılıyordu. Günlerini bu duygunun kaybolmasını bekleyerek geçirmişti.

Aksine gittikçe güçleniyordu.

“Sanırım,” dedi yüksek sesle, “insanları mutlu etmek beni bir nevi motive ediyor. Onlara bir şeyler vermek için çok çalışmayı seviyorum. Keyif aldıklarını görmek hoşuma gidiyor. Bu aynı anda hem nezaket hem performans hem de yaratıcılık demek.”

“Hımm,” diye mırıldandı Lucy, memnun görünüyordu. “Demek Jacob’dan uzaklaşmak için taşınyorsun.”

“İşin doğrusu,” diye şaka yaptı Eve, “o benden kaçmaya çalışıyor.”

Bu noktada Jacob’ın mesafeli bakışları Eve’e kaydı. “Özür dilerim,” dedi aniden. “Affedersin, Lucy teyze. Sadece...” Sesi kesildi. Muhtemelen ne diyeceğini bilemediği için. *Eve’i elinden tutup bu odanın içine sürüklemem gerekiyordu.* Yaptığı da tam olarak buydu.

Eve, elbette, hiç direnç göstermedi. Aslında sürüklendiği için çok heyecanlıydı. Lanet olası hain sinir sistemi. Jacob’ın eli bü-

yük ve nasırlıydı ve onu sıkıca tutuyordu. Eve'i odaya çekti, kapıyı arkadan kapattı ve karanlıkta öylece durdular.

Aralarında usulca bir küfür süzüldü. "Unutmuşum," dedi adam kısaca. "Işık düğmesi dışarıda."

"Fark etmez," diye mırıldandı, ki fark etmezdi çünkü adam hâlâ elini tutuyordu.

Gergin bir an yaşandı. "Bak," dedi. "Seni buraya sürüklediğim için özür dilerim... Eve... gerçekten öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

Eve söylediğini anlamak için bir an durdu. Anladığında göğsünde pazar gününden beri içini kemiren öfke kıvılcımı minik bir aleve dönüştü. "Şey, evet." Kaşlarını çatı. "Tabii ki benden kaçmaya çalıştığını düşünüyorum. Çünkü durum bu."

Jacob elini sıkıp gevşetti. "Hayır," dedi kararlılıkla, sanki söz, gerçekliği bükebilirmiş gibi. "Hayır."

"Hadi ama Jacob," diye fısıldadı ama fısıltısı endişe verici bir tıslamaya benziyordu. Çok yumuşak ve sessiz olsa da. "Çok ileri gittik. Bunu biliyorum. Ve birdenbire beni evinden çıkarmak için çaresizce kıvranmaya başladın. Tamam. Karar senin. Ben de buna uyacağım. Ama hiçbir şey yokmuş ya da mesele başkaymış gibi davranmaya hakkın yok."

Adam yavaşça, "Öfkелisin," demeden uzun bir duraklama oldu. "Bana öfkелendin."

"Hayır, değilim," diye tersledi Eve, büyük bir öfkeyle. Kendi tepkisiyle duraksayan Eve, içindeki o minik öfke alevine dikkat kesildi. Tüm bunları aşmaya karar vermesine rağmen aslında evet, öfkeliydi.

Eve öfkeye alışık değildi, özellikle de uzun süre. Çoğu insanın onu zor konuşmalarına ve sürekli şikâyetlerine katlanacak kadar etraflarında tutmadığının her zaman farkındaydı.

Duygularını yutup gülümsemeye, kendisine biçilen rolü oynamaya alışkındı.

Ama midesinde kocaman, sivri ve dikenli halde duran bu duyguları tükürmek istiyordu.

“Peki,” diye itiraf etti Eve. “Evet, belki de öfkeliyim. Çünkü patronum olsan bile birbirimize denk olduğumuzu sanıyordum ama beni orgazma ulaştırınca hayırsever derebeyim olmaya karar verdin.” Jacob’ın *orgazm* dediğinde çıkardığı endişeli boğulma sesini duymazdan geldi. “Sana garip geldiğinin farkındayım. Bunu anlıyorum. Bunu normalleştirmek adına bana kapıyı gösteriyorsan, tamam. Ama bunu iyiliğime yapıyormuş gibi davranma ve sanki beni zorlamamışsın da fikrimi *sormuşsun* gibi yapma.”

Tüm bu kelimeler ağzından döküldüğünde, Eve kendini boş bir gölet gibi hissetti. Gizli derinlikleri aniden ışığa maruz kalmıştı. Konuştuktan sonra yanakları ısındı. Bu sözleri dürüstlük, özerklik ve Dani’nin her zaman bahsettiği tüm o güzel şeyleri talep etmek niyetiyle söylemişti. Ama şimdi bunun *Jacob’dan* bir şey istiyormuş gibi görünmesinden endişelenmeye başlamıştı. Çünkü konuşmasının bir yerinde onu hâlâ çok arzu ettiğini açığa vurmuştu.

Ama saniyeler sessizce ilerlerken Eve omuzlarını geriye attı ve dimdik durdu. Adam onun içindeki o üzgün, azgın, fazlasıyla bağlı parçayı duyduysa ne olmuştu yani? Ne var yani? Bazen ‘gerçek’ yerine ‘uygun’ olmak yorucuydu. Belki de şu andan itibaren duracaktı.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu?” diye sordu ve en büyük kız kardeşi kadar keskin ve üstün bir sesle konuşmasına kendi bile şaşıtı. Bu da Eve’i otoriter hissettirdi. Keşke Jacob hâlâ elini tutmasaydı -daha doğrusu, keşke o hâlâ Jacob’ın elini tutmuyor olsaydı- bir baş belasına dönüşümü böylece tamamlanırdı.

Ama Jacob sessizce şöyle diyerek her şeyi mahvetti: "Eve. Özür dilerim."

Çok küçük, basit kelimeler. Öfkesini bu şekilde delip geçemeliydi ama belli ki Eve yumuşak karınlıydı.

"Çok üzgünüm," diye tekrarladı Jacob, sesi fısıltıya dönmüştü. Görünüşe göre çok tutkuluydu. Kızın ellerini sıktı. Sonra *diğer* eli de partiye katıldı, alçısıyla falan. Eski aşk kitaplarındaki beyefendiler gibi ellerini tutmuş, yürekten bir açıklama yapmak üzereydi. "Seni zorladım, çünkü panikledim. Tam bir pislik gibi davrandım ve bana kızmakta haklısın. Ama lütfen, lütfen senden kurtulmak istediğimi düşünme. Bu istediğim son şey. Çok tatlısın Evie ve beni her gün defalarca gülümsetiyorsun," adam bu duruma hayret eder gibi konuşuyordu, "ve beni tokatlamak yerine bunu bütün hafta içinde tuttuğuna inanamıyorum."

Eve, Jacob'ı şu an görmediğine şükretti, çünkü sesini duymak bile yeterince kötüydü. Kelimelerinin hızı, cümlelerinin yıpranmış kenarları ve o acil, çaresiz anlaşılma ihtiyacı yeterince kötüydü.

"Bir şey söyle," diye mırıldandı adam, kısık sesle. "Lütfen."

"Ben..." Eve derin bir nefes aldı. Belli belirsiz bir fikri vardı.

Duyduğu özre rağmen öfkeli görünmeyi sürdürmesi gerektiğini biliyordu, yani prensip olarak. Ama şey, o artık kızgın değildi. Adam az önce tüm acısını bir balon gibi patlatmış, yerine binlerce umutlu, mutlu baloncuk koymuştu ve hiç kimse ruh halini bu kadar çabuk değiştirebilecek güce sahip olmamalıydı.

Ama görünüşe göre Jacob sahipti.

Lanet olsun.

"Pekâlâ," diye fısıldadı. "Tamam. Sanırım seni anlıyorum. Ve çok iyi özür diliyorsun." Durakladı. "Eğer barışmadan önce bana biraz daha iltifat etmek istersen, çekinme."

Adamın bu şakayı ciddi bir öneri olarak algılaması onu şaşırttı. “Çok tatlısın, çok iyi bir aşçısın ve inanılmaz derecede güzelsin,” dedi hiç tereddüt etmeden, “ve... harika bir mizah anlayışın var.”

“Ha! Beni eğlenceli bulduğunu biliyordum. *Biliyordum.*”

“Belki de yalakalık yapıyorumdur,” dedi. Ama elini tekrar sıkı ve kadın cevaben karnının zevkle sıkıştığını duyumsadı. “Yalakalık yapmanın senin tarzın olduğunu sanmıyorum Jacob Wayne,” dedi yumuşakça.

“Bana bunu yaptıracak biri varsa, o da sensin,” diye yanıtladı.

O anda Eve, işleri yoluna koymanın yetişkinlere has bir yaşam biçimi olabileceğine karar verdi ama duygularını açığa vurmamak resmen Eve Brown’a özgüydü. O bunu *tercih* ediyordu.

Jacob bir süre sonra, “Ee,” dedi. “Hiç sormadım... *Sen* ne yapmak istiyorsun? Yani genel olarak?”

Şimdi, ortada bir soru vardı. İçgüdüsel olarak, “Eve gidip seninle tekrar birlikte olmak istiyorum,” derdi ama Eve geçen haftayı bu seçimin yanlışlığını düşünerek geçirmişti. Birincisi ve en önemlisi: Bu adamla çok fazla zaman geçirirse, sonunda bırakamayacağına dair mide bulandırıcı bir şüphesi vardı. Ve bunu yapamazdı; Skybriar insani gelişim yolculuğunda geçici mola yeri iken olmazdı. Tamamlaması gereken bir parti planlama işi vardı. İlk ve son kez gururlandırması gereken ebeveynleri vardı. Olgun, yetişkin bir planı vardı ve burada, bu mutlu küçük masal kasabasında kalıp büyük kötü kurtla birlikte olmak bu plana uygun değildi. Olamazdı çünkü Eve bunu çok istiyordu.

Hem zaten Jacob bir ilişki istemiyordu. Sevişmemek konusunda izlemeleri gereken yolu soruyordu, ki bu da olması gerekenin tam tersiydi, bu yüzden tüm bu gizli, aptalca umutlarını dizginlese iyi olacaktı.

Eğer akıllı olsaydı, Jacob'ın istediği şeyi isterdi, yani mesafe.

Yine de düşünmesi bile onu yağmurlu bir gökyüzü gibi gri bir renge bürüdü. "Bak," dedi yavaşça. "Kişisel bir yolculukta-yım. Kendimi ger-gerçe..."

"Gerçekleştirmeye çalışıyorsun."

"Kesinlikle," dedi. "Duygusal açıdan müsait olmayan patro-numla yatmanın olgun ve mantıklı bir seçim olmadığını biliyo-rum ve bunu bir daha yapmayacağım." Jacob'ın kötü bir seçim olabileceğini kabul etmekte giderek daha fazla zorlansa da.

Seçim Eve'e kalmamıştı zaten, bu yüzden önemi yoktu.

"Ama yine de yanında olmak istiyorum," diye devam etti. "Tamam mı? Sana yakın olmak istiyorum. Bu yüzden her za-marki gibi devam edelim, uygunsuz seks kısmını tamamen unu-talım ve her şey yoluna girsin diyorum." Böyle umut ediyordu.

Uzun, çok uzun bir sessizlikten sonra, "Anlıyorum," dedi. Sonra ani bir hareketle, "Hadi," diye ekledi ve kapıyı açarak onu bir kayık gibi dışarı çekti.

Lucy kollarını kavuşturmuş ve tek kaşını kaldırmış halde du-vara yaslanmıştı. Ama, "Toplantı sona erdi mi?" diye sorarken sesinde bir parça muziplik vardı.

"Evet," dedi Jacob. "Üzgünüm Luce, ama odaya ihtiyacımız yok. Kusura bakma. Kır evinde daha rahat olur. Erken mesai. Bedava yemek. Eve'e yeterince ödeme yapmıyorum, biliyorsun."

"Evet," dedi Lucy kuru bir sesle. "Hiç şüphem yok."

"Pekâlâ, şimdi gidiyoruz."

Lucy hafifçe öksürdü.

"Ah." Jacob, Eve'in elini bıraktı ve teyzesinin yanına gitti. "Teşekkürler. Aptal gibi davrandığım için özür dilerim. Bu hafta sonu akşam yemeğinde görüşürüz. Hoşça kal." Kadının gümüşü saçını öpmek için eğildi.

“Her neyse. Seni seviyorum ufaklık,” dedi Lucy ve adamın omzuna bir tokat attı.

“Ee, hoşça kal,” dedi Eve parlak bir sesle ve Jacob tekrar elini tutup onu dışarı sürükledi.

On Altıncı Bölüm

Jacob büyük deri sandalyesine yaslanmış, telefonunu endişeyle kulağına dayamıştı. "Mont? İyi misin? Sesin nefes nefese."

"Sanırım boğuluyorum," diye cevap verdi Mont. Ama tekrar konuşmaya başlamıştı, sesi boğulmaktan çok sersemlemiş ve kafası karışmış gibiydi. "Az önce -Jacob- hiçbir şey olmamış gibi beni arayıp geçen pazar gecesi Eve ile yattığını mı söyledin?"

"Sanırım bu, *yatmaktan* ne anladığına bağlı."

"Benim tanımım orgazmı içeriyor."

"Ah." Jacob sandalyesini huzursuzca geriye itti ve ayağa kalktı. "Bu durumda, sanırım öyle." Sesi sanki Mont'un iddia ettiği gibi bu durumla ilgili rahatmışçasına kuru ve mesafeliydi. Ama hiç de rahat değildi, tam da bu yüzden boyun eğmiş ve her şeyi en iyi arkadaşına itiraf etmişti. Dildo Olayı'nın üzerinden tam bir hafta geçmişti ve Jacob antik bir taş gibi ufalandığını hissediyordu. Çünkü *Tanrım, lanet olsun, siktir, Tanrım*, ona tekrar dokunmak istiyordu. Ona sarılmak, onu tatmak ve kendisine ait hissetmek istiyordu.

Perşembe günü de aynı şeyi söylemeye çok yaklaşmıştı. Lucy teyzenin yüklüğünün karanlığında. Eğer Eve onu birazcık zorlasaydı, sağduyusunu bir kenara bırakır ve onu nasıl, ne zaman

ve nerede isterse becerirdi. Ama neyse ki adam kendini aptal durumuna düşürmeden kadın böyle bir şey istemediğini açıkça belirtmişti.

Duygusal açıdan müsait olmayan patronumla yatmanın olgun ve mantıklı bir seçim olmadığını biliyorum.

Bu tamamen gerçeğe dayalı ifadenin can yakmaması gerekirdi.

“Peki,” dedi Mont, “insanlarla yatma şartının...”

“Kapa çenenı,” dedi Jacob sert bir sesle.

“Karşındakine tapmak ve evlenip sonsuza dek ininizde saklamak olduğunu biliyor mu?” diye sözünü Mont.

“Abartıyorsun.” Jacob bugün yetmiş beşinci kez ofisinde volta atıyor ve söylediğinin doğru olmasını diliyordu. Ama ne yazık ki Mont haklıydı: Jacob insanlardan kolay kolay hoşlanmıyordu ama bir kez hoşlanmaya görsün, her seferinde çok hızlı ve ileri gidiyordu. Kendini dizginlemek, dikkatli olmak zorundaydı.

Eve’e karşı pek dikkatli değildi. Ve bu belli oluyordu.

Örneğin bu sabah kahvaltıdaiken... Uykusuz gecenin ardından fazla düşünmekten ve kendini değerlendirmekten bitap düşmeseydi, kızın parlak, turuncu ağzını çikolatalı kruvasanının üzerinden öpebilirdi ve sonra kendilerini nerede bulurlardı? Dehşetli Trip Advisor yorumlarında ve daha da önemlisi, güvenli, uzun vadeli arkadaşlıktan; zor, tehlikeli bir aşka giden hain istikamette. Ki bunu istemiyordu bile. Yani düşünmenin bir faydası yoktu.

“Yani, bunu tahmin etmediğimi söyleyemem.”

Jacob neredeyse kendi ayağına takılıp düşecekti.

“Ne?”

“Hadi ama dostum. Sen de tahmin etmişsindir.”

“Tekrar ediyorum: Ne?”

Mont güldü. “Boş ver. Boş ver, boş ver. Demek haftalardır hakkında konuşmaktan vazgeçmediğin çekici kadınla yattın. Şok edici.”

“Ben... hiç de...” Jacob öfkeyle konuşmayı kesti. Duvardaki güzel, boş bir noktaya odaklandı ve derin bir nefes aldı. “Bir çalışanın giderek artan iş performansını aktarmak, hakkında haftalarca konuşmakla aynı şey değildir. Ve küstahlığı bırak Montrose. Bu korkunç bir şey.”

“Neden? Kızdan hoşlanıyorsun. Bence o da senden hoşlanıyor. Ona çıkma teklif et.”

“Hayır,” diye tersledi Jacob, çünkü o mantıklı ve makul biriydi. Mont’un insan ilişkilerindeki şaşırtıcı derecede rahat tavrı onu yoldan çıkarmayacaktı. Mont bunları anlamıyordu. Mont çekiciydi, klasik anlamda yakışıklı ve doğası gereği esnekti. Ve en ufak bir şeyde düğümlenen tiplerden değildi. Mont hiçbir zaman yatakta harika ama dışarıda gergin olduğunu söyleyen bir kadınla karşılaşmamıştı.

Jacob bunu önceden binlerce kez duymuştu ve bunu bir de Eve’den dinlemek istemiyordu. Aslına bakılırsa, bunu Eve’den duyacak olursa -sisin içinde kaybolurken yüzünde beliren o acıma dolu gülümsemeyle- Castell Kır Evi’ni yerle bir edebileceğinden garip şekilde emindi.

“Tanrım, dostum, bu kadar garip olmayı bırak ve onunla konuş... Bir saniye bekle...”

Mont cümlesini yarıda kesti, arka planda başka biriyle konuşurken sesi soldu.

“Bana bir saniye ver, Tess.”

“Jacob’la mı konuşuyorsun?” Tessa Montrose’un sesi hattan süzüldü.

“Evet.”

“Sinir krizi mi geçiriyor?”

“Evet.”

“O kadın yine arabasıyla ona mı çarptı?”

Mont güldü. “Ah, onun gibi bir şey. Şimdi defol git.”

“Şeyin yerini bilmiyor musun?”

“Hayır, silikon tabancanın yerini bilmiyorum, defol. Üzgünüm, Jake. Ne diyordum ben?”

“Hatırlamıyorum,” diye yalan söyledi. “Telefonu Tess’e verir misin? Onunla konuşmak istiyorum.” Kızın sesini duymak ona bir fikir vermişti. Eve’i nasıl gülümsetebileceğine dair bir fikir... Bugünlerde bu hedef için giderek daha fazla istek duyuyordu. Eve herkesi o kadar sık, o kadar kolay gülümsetiyordu ki Jacob da onun için aynısını yapabilirdi, değil mi?

Bunu yürekten diliyordu. Eve bunu hak etmişti.

“Tess’le konuşmak mı istiyorsun? Büyüleyici,” dedi Mont. “Neden? Bir şey mi tamir ettireceksin?”

“Telefonu kız kardeşine ver ve soru sormayı kes.”

“Sorularıyla seni sinir etmek varken neden bunu yapayım ki?”

Jacob bir hakaret mırıldandı ve masasının arkasındaki pencereye sürüklendi. Eve bahçedeydi, boş ferforje masaları temizlerken örgüleri ve gül pambesi tişörtüyle çayır çiçeklerinden biri gibi görünüyordu. Hava güzelken ikinci çayını dışarıda servis etmeye başlamıştı. Bu onun fikriydi. Ve Tanrım, kızın bu şekilde davranması neden Jacob’ın bedenini ateşliyordu?

Sanki bu pansiyon işi onun da tutkusuymuş gibi?

Meşe ağacının gölgesinden çıktı ve güneşin doğuşunu izler gibiydi.

Ağzı hareket ediyordu ama Jacob onu duyamıyordu. Telefonu kulağıyla omzu arasında sıkıştırdı ve pencereyi açtı. Eve’in sesi

bunaltıcı bir günde bir bardak buzlu su gibi odaya doldu. "Special Affair" şarkısını söylüyordu. Sesi onu zamanda geriye, geçen pazar gününe götürdü. Tatlı, sessiz karanlığı ve altındaki bedenini düşündü.

"Tess," diyordu Mont, "sanırım Jake seninle konuşmak istiyor. Nedenini ancak Tanrı bilir."

Sözcükleri zar zor işitiyordu. Jacob aletini ve düşüncelerini kontrol etmekle meşguldü. Dünyanın Eve gibi bir kadını elinde tutmasına izin vermeyeceğini kendisine hatırlatıyordu.

Sonunda gidecekti. Sonunda herkes ve her şey giderdi, değil mi?

Bu düşünce tamamen doğru değildi, bunu biliyordu ama kaçınılmaz olarak hissediyordu.

"Boş ver," dedi yüksek sesle. "Boş ver. Tessa'yı sonra ararım. Mont, gitmem gerek."

"Ne? Yapma. Korkuyorsun, değil mi?"

"Hayır. Hoşça kal," dedi Jacob ve telefonu kapattı. Bahçede, Eve sanki sesini duymuş gibi başını kaldırdı. Kadının gözleri manyetik bir güç tarafından çekiliyormuş gibi Jacob'la buluştu. Gülümsedi, el salladı ve Jacob...

Jacob öylesine derin bir sevgiyle sarsıldı ki nefesi kesildi.

Her nasılsa, beceriksizce el sallamayı başardı. Sonra arkasını döndü ve sandalyesinin gizli güvenliğine yığıldı. Tanrı bilir ne kadar süre orada donmuş ve kafası karışmış halde oturdu. Göğsü kabarmış ve düşünceleri uçuşuyordu. Güneş alçaldı ve o hâlâ oturuyordu. Oda açık pencereden giren esintiyle serinleyip soğurken adam hâlâ oturuyordu.

Ama ne kadar beklerse beklesin, bu his geçmiyordu. Lanet olsun. Ona âşık olmuştu.

Ne kadar da uygunsuzdu.

Eve'in anladığı kadarıyla, Lucy'nin evindeki o andan sonra Jacob'la aralarındaki her şey normale dönmüştü. Arkadaşlıklarını boğan gariplik, eve yürürken yok olup gitmişti. Hâlâ sabahları kahvaltıda didişiyor, öğleden sonraları yatak hazırlarken birbirlerine sataşıyorlardı. Jacob dizüstü bilgisayarını mutfığa getiriyor ve o misafirler için çay ve kek hazırlarken sinir bozucu bir dikkatle yazmaya devam ediyordu.

Sadece bunun gibi gecelerde, Eve'in odasına erkenden gittiği, Jacob'ı düşünüp *neredeyse* hiç mastürbasyon yapmadan gıcırtılı çekyatta oturduğu sakın bir çarşamba akşamı aralarında belli belirsiz bir gerginlik olduğunu fark etti genç kadın. Zar zor biriken bir sıcaklık. Çünkü pansiyonun özel bölümüne çıkar çıkmaz, Jacob bir anda sessizliğe bürünmüştü.

Koridorda karşılaştıklarında ona sertçe başını sallamıştı. İyi geceler çağrılarına belli belirsiz homurdanmalarla karşılık veriyordu. Eve bu homurtuları deşifre etmek istiyordu ama bu sessizliğin kendisini kazara onu baştan çıkarmaya itebileceğinden endişe ediyordu. Olgun, yetişkin kadınlar patronlarını yanlışlıkla baştan çıkarmazlar ya da dev bir aşka tutulmuş gençler gibi patronlarının homurtularına takılıp kalmazlardı.

Olgun, yetişkin kadınlar iç gözlem ve kişisel gelişime odaklanırdı. Ve Eve olgunlaşıyor olmalıydı, çünkü bu gece hayatının en güzel anlarını bininci kez yaşamak yerine kişisel bir araştırmayla meşguldü.

Jacob geçen hafta ona, "Stimleme diye bir şey duydun mu?" diye sormuştu ve açıklamasından sonra Eve de ona "Yaptığım şey bu mu?" diye sormak istemişti. "Ben de bunu yapıyor muyum?"

Ama bazı şeyleri kendi başına çözmek istiyordu.

Tabletini aldı, minderlere yaslandı ve arama çubuğuna birkaç kelime yazdı. *Yetişkinlerde otizm* sayısız sonuç getirdi. Bir anlığına bunaldı ama sonra gözlerini kapadı ve “Chloe ne yapardı?” diye düşündü.

Chloe kilit, güvenilir kaynakları izole ederdi. Jacob gibi. Daha çok Dani gibi. Üçü bu açıdan pek çok benzerliği paylaşıyordu ama Eve ve Jacob’ın başka benzerlikleri de vardı. Muhtemelen hiçbir şey ifade etmeyen aptalca şeyler. Yine de bunlar, büyük, keskin dişleriyle ısrarcı küçük fareler gibi beynini kemirmeye devam ediyordu.

Eve iki bağlantıya tıkladı. Biri Ulusal Sağlık Servisi’ne, diğeri Ulusal Otistik Derneği’ne aitti. USS’de “semptomların” listesi Jacob’ı akla getirdi ve onu gülümsetti. Televizyon karakterlerinde gördüğü, kendisi için hiç de geçerli olmayan o bilindik işaretlerdi. Hiçbir zaman patavatsız ya da kaba biri olarak algılanmamıştı. Hislerini ifade etmekte hiç zorlanmıyordu ve rutin hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı.

Sonra kelimeleri okudu: *Diğerlerinin fark etmediği kalıplar veya sesler gibi küçük ayrıntıları fark etmek.*

Pekâlâ. Bir anlığına kalbini hoplatsa bile pek bir şey ifade etmiyordu. Bu küçük farklılığın, müzik takıntısına yol açan farklılığın düşüncesi Eve’e garip bir şekilde... tanıdık hissettirse bile.

Dudaklarını bastırdı ve okumaya devam etti.

Sosyal durumlarda çok endişeli olabilirsiniz. Sosyal “kuralları” anlamakta veya açık bir şekilde iletişim kurmakta zorlanabilirsiniz. Arkadaş edinmekte zorlanabilirsiniz.

Kadınlarda otizmi teşhis etmek daha zor olabilir.

Nabzının boğazında çarptığını hissedebiliyordu ki bu çok saçmaydı. Bu durum onu rahatsız etmiyordu. Tanrı aşkına, nedenini açıklayamasa da gülümsüyordu. Şafak vakti içini bir şaş-

kınlık kapladı ve tek yapmak istediği bu şaşkınlığı sıcak, parlak bir yıldız gibi avuçlarının arasına alıp özümseyene kadar sessizce tutmaktı. Bunları okumak bir hız treninin tepesine santim santim tırmanmak gibiydi; midesinde bir heyecan ve bilinmeyene karşı korku uyandırıyor. Ani bir düşüşü daha da tatlı kılan baş döndürücü, belirsiz bir korku.

Eve web sitelerine bakındı ve Ulusal Otistik Derneği'nden çok daha kişisel, teşhisin faydalarını tartışan ayrıntılı bir yaklaşım buldu. *Otizminizle Yüzleşmek* adlı bir bölüm vardı ki Eve bu bölüme pek ilgi duymadı. Hormonal patlamaların ergenlik yıllarıyla sınırlı kalmadığını *kabullenmek* zorunda kalmıştı (ona sorarsanız korkunç derecede adaletsizdi), ancak bu web sitelerinde listelenen otizm belirtilerini kabullenmeye ihtiyacı yoktu. Kendini çok iyi biliyordu ve bu farklılıklara rağmen varlığını sevmeyi öğrenmek için zaten uzun bir yol katetmiş ve zor zamanlar geçirmişti. Bunların olası bir nedeni pek bir şeyi değiştirmiyordu.

Ama aynı zamanda, bu sayfada teşhisin nasıl konulacağını anlatan adımları da takip etmiyordu. Oysa pek çok insan bunu yapmak isteyebilirdi. Yani belki de durum herkes için farklıydı.

Hayır, kesinlikle öyleydi.

Eve tatminkâr şekilde tableti kilitledi ve son gelişmeyi güvenli bir şekilde kalbine gömdü. Bir saat sonra biri kapıyı çaldığında hâlâ konu üzerine kafa yoruyordu ve tabii ki kafa yorarken ayak tırnaklarını boyuyordu. Jacob. Ona söyleyecek miydi?

Hayır. Henüz değil. Bu düşünceler tamamen keşfedene kadar ona aitti.

Buna karar verdikten sonra, maksimum güvenlik ve minimum leke için ayak parmaklarını açarak koltuktan kalktı ve kapıyı açmak için paytak paytak yürüdü.

Kapı açıldığında, 50'lerin salon şarkıcısı gibi duran ya da fırtına saçlı, utanç verici derecede uzun boylu ve endişe uyandıran atletik bir kadınla karşılaştı. Bu kesinlikle Jacob değildi.

Kadın koyu renkli, dalgalı saçını geniş omzunun üzerinden savurdu ve alçak, gırtlaktan bir sesle, "Merhaba," dedi.

Eve gözlerini kırıştırdı. Vay canına. Neredeyse, "Çok güzel-sin," diye ağzından kaçıracaktı.

50'lerin fırtınalı şarkıcısı kararlıca, "Seni dışarı çıkarmaya geldik," dedi. Keskin çenesi ve geyik gözlerindeki çakmak bakışlarına bakılırsa bu bir rica değildi.

Koridordan, "Tanrı aşkına, Tess, tetikçi kadın gibi konuşuyorsun," diye öfkeli bir ses geldi. "Belki de kendimizi tanıtarak başlamalıyız. Mont'un kız kardeşleriyiz." Tanrıça, aynı boyda, kısa saçları ve kısık gözlü, esmer bir kadın tarafından kenara itildi. İlk kadın -Tess- trafiği karıştıracak kadar dar, altın rengi bir elbise giyerken (Eve bunu beğendi), diğeri kot pantolon ve epey şık, jilet gibi, beyaz bir gömlek giyiyordu.

"Merhaba. Ben Alex Montrose ve bu da Tessa. Sen Eve'sin, değil mi?"

Uzun parmaklı elini uzattı ve Eve'in diğer beyniyle bağlantı kurup el sıkışması gerektiğini anlaması bir saniye sürdü.

"Eee," dedi. "Evet." Alex'in elini gevşekçe sıktı, "*Enchanté*," diye mırıldandı, bu söylediğine anlam veremedi. Ah, pekâlâ. Telaşlanmış, şaşırmıştı ve ayak parmakları hâlâ nemliydi. Bu koşullar altında, gülünç davrandığı için suçlanamazdı.

Alex devam etmeden önce, soluk bir yara iziyle keskince ikiye ayrılmış kaşlarını kaldırdı. "Seni zorla evden çıkarmak için buradayız."

"Şey," diye söze girdi Tessa, "yani pansiyondan."

"Burası bir ev, Tess."

“Bir karavana araba deseydim, dehşete düşerdin.”

Alex sakince, “Umurumda bile değil,” dedi ve bir şekilde Eve’in yanından geçerek odaya girdi.

Tess, “Yalancı,” dedi ve saçını savurdu. Kapının yanında hafif sersemlemiş halde dikilen Eve’e döndü. “Saçımı beğendin mi? Bigudi setiyle yaptım. Düşünsene! Yirmi dört saat ve yedi farklı YouTube eğitimi! Bigudilerin üzerinde uyumak zorunda kaldım. Ne kâbus ama. Neyse, giyin hadi.”

“Sen bigudi işinden anlamıyorsun,” dedi Alex. Eve, Alex’in ağırlık sehpasında uzandığını gördü, her şey bir yana, arkasına yaslanmış ve dizini destekleyerek, elleri karnının üzerinde tavana bakıyordu. Bileğinin etrafını bilezik gibi saran kalın, koyu bir yara izi vardı.

“Yanlış mı yapıyorum? Mobilyanın üzerine uzanmış bana saç şekillendirmeye ilgili akıl mı veriyorsun?” dedi Tessa ama Eve atışmalarının hararetli olmadığını fark etmişti. Belli ki yalnızca eğlenmek için birbirlerine takılıyorlardı. “Eve, damdan düşer gibi oldu ama Jacob bize acilen sosyalleşmen gerektiğini söyledi ve Mont dışında tek arkadaşı biziz...”

“Arkadaş mı?” diye homurdandı Alex.

Eve’in kaşları çatıldı. “Jacob yan komşum, biliyorsun. Seni duyabilir.”

“Güzel,” diye sıırttı Alex, sesini yükselterek. Bu noktada Eve bunun gerçek bir Jacob nefretinin aksine nazik bir şaka olduğunu anladı ve kendini aptal gibi hissetti.

“Şey,” dedi Tessa düşünceli bir şekilde, “muhtemelen tek arkadaşımız biz değiliz. Süpermarkette peynir reyonunu işleten yaşlı kadınla ve çöp bİdonlarını yıkayan adamla da çok iyi anlaşıyor, ama demek istediğimi anladın. İyi vakit geçirmeni istedi ve bizi seçti. Gördüğün gibi.”

Havada ebegümece ve hindistancevizi izleri bırakarak saçını tekrar savurdu ve son derece baştan çıkarıcı bir gülümseme takındı. "Ee, var mısın?"

Eve var mıydı? Bu noktada, bilincinin yerinde olduğundan bile emin değildi. "İtiraf etmeliyim ki birkaç konuda kafam biraz karıştı. *Jacob* iyi vakit geçirmemi mi istedi?" *Jacob* ona zaten iyi vakit geçirtiyordu. Hem de çok etkili bir şekilde. Ve *en coşkulu* şekilde, diye düşündü, yanakları kızarmıştı. Daha da önemlisi, şu anda kendisi ona iyi vakit geçirtmek için burada değildi, neler oluyordu?

"Dansa gitmeyi pek sevmez," dedi Tessa.

"Şok edici," diye araya girdi Alex.

"Ama senin dans seveceğini ve bir kez olsun kendisinden başka biriyle konuşmak isteyebileceğini düşündü. Bu yüzden bize senden bahsetti. Kulağa harika geldi ve biz de seninle takılmak istedik."

Eve'in kalbi titremeye başladı, bu endişe vericiydi ama genel olarak bakıldığında tamamen anlaşılabilirdi. "Size hakkımda her şeyi anlattı mı? Neler söyledi?" Sesindeki geçici zevki bastırmaya çalıştı ama Alex'in sırtışına bakılırsa pek de başarılı olamamıştı.

"Korik ve tatlı olduğunu söyledi," dedi Alex sırtarak, "ve sonra çok iltifat ettiği için emboli geçirdi ve *Ona iyi davran Alexandra, yoksa seni uykunda öldürürüm*'den başka bir şey söyleyemedi."

Eve gülümsememek için dudaklarını ısırdı. Önce ona tüm orgazmların anasını yaşatmıştı. Sonra dengesini kaybetmişti. Şimdi de tahmin edilebileceği gibi gizli kapaklı bir şekilde onu mutlu etmeye çalışıyordu. O kadar *Jacob*'dı ki, Eve bayılabilirdi.

Tanrı aşkına, ona nasıl karşı koyabilirdi ki? Adama tapıyordu. Olgun ve mantıklı kadınların patronlarıyla yatmadıkları

kuşkusuz doğrudu ama o anda, olgun ve mantıklı kadınların Jacob Wayne gibi erkeklerin yanlarından geçip gitmesine izin vermemeleri gerektiği acı verici bir şekilde açıktı.

İzin vermeyecekti. Belki geçmişte kötü seçimler yapmıştı ama artık değişiyordu. Eve bu adama duyduğu hisleri takip edecekti ve hikâye gözyaşıyla biterse, yetişkin bir kadın gibi bu sonla yüzleşecekti.

Bu kararı vermek bile omuzlarından bir yükü kaldırdı. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Şu anda gidip kendini Jacob'a atma isteği duyuyordu ama öncelikle...

Öncelikle, kız kardeşlerini özlüyordu ve karşısındaki iki kadın bu boşluğun en azından dörtte birini dolduracak kadar katotikti.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Sizinle çıkacağım."

"Yaşasın!" Tessa ellerini çırparken Alex sürpriz bir şekilde tatlı tatlı gülümsedi. O anda, ikisinin sağ yanağındaki gamzelere ve sıcak, viski gözlerine bakınca Eve sonunda anladı.

"Ah! Siz ikizsiniz!"

Alex eğlenerek tek kaşını kaldırdı. "Tıpatıp aynıyız. Yeni mi anladın?"

"Gıcıklık yapma Alex, yeni fark etmesi kimin umurunda? Eve, hadi, giyin. Saçına bayıldım. Bara gidiyoruz."

"Bara *gidebiliriz*," diye düzeltti Alex. "İçki içip içmediğini bile bilmiyoruz."

"Eğer istemiyorsa limonata ve fıstıkla takılabilir. Gidecek başka ilginç bir yer yok."

"Tayland yemeği alıp parkta saygılı insanlar gibi yiyebiliriz."

"Vintage Cavalli kıyafetimle çimlerde yuvarlanacağımı düşünmüyorsun herhalde?" diye sordu Tessa.

"Durun bakalım," dedi Eve, "buralarda Tayland yemeği mi var?"

“Gördün mü?” Alex muzaffer bir edayla sırıttı.

“Eve, hayır, yapma, Tayland yemekleri seni baştan çıkarmasın.” Tessa geldi ve ellerini Eve’in omzuna koydu, bu noktada Eve nihayet kadının çok uzun görüldüğünü fark etti çünkü ölümcül topuklu ayakkabılar giyiyordu. Ancak, Alex’in parlak, düz pabuçlar içindeki boyuna bakılırsa, ne olursa olsun uzun olduklarını kabul etti.

“Beni dinle,” dedi Tessa, alçak sesle ve ısrarla, sanki uluslararası öneme sahip devlet sırları veriyormuş gibi. “Ne zaman istersek Tayland yemeği yiyebiliriz. Bu ilk gecemiz ve sıkı fıkı olmamız gerek.”

Alex arka planda yüksek sesle homurdandı.

“Bu da ya birlikte sarhoş olmamız ya da birlikte berbat kararlar almamız gerektiği anlamına geliyor. Her ikisine de tamamen açığım ama asıl mesele şu ki, kalıcı bir en iyi arkadaş bağı kurmak için dışarı çıkmalı ve kendimizi rezil etmeliyiz çünkü...”

“Kalıcı bir en iyi arkadaş bağına neden ihtiyacın var ki?” diye sordu Alex. “Senin zaten bir ikizin var.”

“Çünkü,” diye devam etti Tessa kararlıca, “tüm arkadaşlıklar üçlü olunca daha iyidir, üç silahşorlar ya da Totally Spies gibi, bu yüzden Alex’le sana ihtiyacımız var ve ayrıca Jacob’ı duvara yapıştırdığın -bu arada seni selamlıyorum- ve ayrıca seni üç gün önce süpermarkette üzerinde SIKIMDE DEĞİLSİN yazan bir tişört giyerken gördüğüm ve hikâyeni öğrenmek istediğim için dost olmalıyız.”

“Şey,” dedi Eve, belli belirsiz bir şaşkınlıkla. “Aman Tanrım. Tanrım.”

“Asla,” dedi Alex kuru bir sesle, “rozeyi açmana izin vermemeliydim.”

“Ben, şey... çok fazla anlık dostluk teklifi almıyorum,” diye itiraf etti Eve.

“O zaman almalısın,” dedi Tessa makul bir sesle.

Eve gülümsemekten kendini alamadı. “Evet, sanırım almalıyım.”

On Yedinci Bölüm

Mont'un barı Rose and Crown, tastamam Göller Bölgesi ve Montrose'un tarzı, koyu renkli ahşap ile yeşil kadifenin sıcak bir karışımıydı. Eve, ikizlerle kol kola girer girmez Mont'u fark etti. Motorcuya benzeyen kır saçlı bir müşteriyle sohbet ederken pratik hareketlerle bir bardağa cin dolduruyordu.

"Mont çok şirin, öyle değil mi?" Tessa, hoparlörlerden gelen "From the Ritz to the Rubble" şarkısının çılgın çağıltısı üzerinden konuşuyordu.

Eve gafil avlanmış gibi gözlerini kırptırdı. "Ee... az önce makrameden bahsetmiyor muyduk?"

Alex gözlerini devirdi. "Tess insanlara beklenmedik sorular sorarsan kafalarının karışacağını ve doğruyu söyleyeceklerini düşünüyor."

"Ah. Şey. Evet, kardeşin çok tatlı."

"Mükemmel," diye gülümsedi Tess. "Onunla çıkmak ister misin?"

"Hayır, onunla çıkmak istemiyor, dâhi çocuk," diye araya girdi Alex. "Her neyse, birbirimizle bağ kuracağız. Erkek muhabbeti yok. Çok sıkıcı."

Tessa kederle iç çekti. “İyi. İyiyim! Hadi ama. Eve, limon mu misket limonu mu?”

Eve bara yaklaştıklarında yüzünü ekşitti. “Daha açık olmalısın. Genel olarak mı? İçki olarak mı? Görünüş olarak mı? Limonlu kekte mi?”

“Aman Tanrım, bunların hepsi.”

“Tamam, şey, limon içeceklerde daha iyidir, keskin bir tat verir. Misket limonu daha ilginç görünüyor. Ama limon kekde daha iyi gider, tabii peynirli kek değilse.”

“Suzuki GSX için en iyi renk?” diye sordu Alex.

“Suzuki nedir bilmem ama misket limonu diyeceğim.”

“İnanılmaz,” dedi Alex. “Ne dediğini bile bilmiyorsun ve her konuda doğru söylüyorsun.”

Eve güldü, kendini garip bir şekilde hafiflemiş hissediyordu. Bu durum, arkadaş edinmek amacıyla yeni insanlarla tanıştığınız, ancak benlik bilincinin ezici ağırlığını yaşamadığınız türden bir durumdu. Kız kardeşleri dışında herkesin yanında, beğenilmek için performans gösterme, benliğinin en can sıkıcı yanlarını gizleme konusunda belli belirsiz bir baskı hissedirdi.

Ama Jacob’la bu zahmete girmemişti çünkü ilk başta kendisinden hoşlanmasını istememişti. Belki de artık alışkanlığı kalmamıştı ve ikizlerle bunu yapmayı unutuyordu. Ya da belki de artık sinir bozucu görünmekten o kadar endişe etmiyordu çünkü uzun zamandır sinir bozucu değildi.

Burada, Skybriar’da, onu menfaat için yanında tutan arkadaşlarına yalakalık yapmak yoktu. Günlüğünde düzeltmeye zahmet etmediği hatalara dair sızlanmak yoktu. Ailesinin hayal kırıklığına uğramış bakışlarından kaçmak, görmezden gelmek ya da hak etmiyormuş gibi davranmak yoktu. Karşılaştığı ilk zorluktan sıyrılmak yoktu. Bu aralar Eve kendini akışta hisse-

diyordu ve başkalarının onu sevip sevmemesini pek umursamıyordu.

İlginç.

“Eve,” dedi Mont, bar taburelerinin önünde belirip onu düşüncelerinden kopararak. “Bu ikisiyle ne halt ediyorsun sen?”

“Artık çok iyi arkadaşız,” dedi Eve, “Totally Spies’daki gibi.”

Mont gözlerini devirdi. “Alex sana Alex olmayı reddettiğini söyledi mi? Artık o Sam.”

“Eric sana *Clover* olmayı reddettiğini söyledi mi?” Tessa söze girdi.

“Çünkü ben küçük beyaz bir kız değilim.”

“Bu kadar basit olma, kardeşim. Her neyse, üçlüye davetli değilsin. Eve artık Clover oldu. Mükemmel değil mi?”

Mont homurdandı. “Tabii. Ne içiyorsun?”

“Limonata,” dedi Eve kararlılıkla. “Sadece limonata, eğer varsa Belvoir olsun.” Buraya gelirken sarhoş olmama kararı almıştı. Çakırkeyif bile olmayacaktı.

Çünkü eve döndüğünde planları vardı ve Jacob bu planları boşa düşürmeye çalışırsa, olası rıza sorunlarıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

“Evet, hanımefendi.” Mont göz kırptı ve buzdolabına yürüdü.

“Ah, merhaba?” Alex el salladı. “Bize de servis yap barmen.”

“Bekleyebilirsin,” dedi Mont. “Sana iyi gelir.”

Alex dişlerinin arasından tısladı ve arkasını dönerek Eve’e odaklandı. Sağında oturan Tessa da dikkatini ona vermişti. Eve daha önce hiç tek yumurta ikizleriyle karşılaşmadığını fark etti. Bu kadar yakından bakınca, saç ve makyajdaki farklılıklara rağmen çok tuhaftı.

“Yani,” dedi Tessa. “Demek sen bir aşçısın. Ben hiç yemek yapamam.”

“Yemek yapmasına gerek yok,” diye ekledi Alex. “O aileyi geçindiren kişi. Yalnızca yuvasını örecek tatlı bir erkek kuşa ihtiyacı var.”

“Erkek muhabbeti yok dememiş miydik?”

“Karıncı gibiler. Her yere girerler.”

Eve tartışma uzamadan ve araya girerek “Ne iş yapıyorsun?” diye sordu.

Tessa göz kırptı ve etkileyici pazılarını öptü. “Her şeyi, beğim.”

Alex gözlerini devirdi ve telefonunu çıkardı. “Bak, bu Tess.” DIYTessa adında bir YouTube kanalı açtı. Başlıkta Tessa’nın kırmızı rujlu ve elinde şeker pembesi bir matkap tuttuğu bir fotoğrafı vardı. “Her şeyi yapıyor. Mobilya yapıyor, duvarları boyuyor ve daha neler neler.”

“Estetik mekânlar yaratıyorum,” dedi Tessa yumuşak bir sesle. “Sosyal medya projelerinden yerel iç tasarım sözleşmelerine kadar.” Birden sesi kendinden emin, derli toplu, bir radyo DJ’i ya da haber spikerinin cilalı karizmasına sahip, tam da kameraya konuşarak para kazanan birine benzedi. Sonra sırtıttı ve kardeşine dönerek “Acele et koca kafa,” diye bağırınca ses tonu eskiye döndü.

Eve, Alex’in telefonunu aldı ve videolar arasında gezinmeye başladı. IKEA Mobilyalarını Yükseltme, Özel Duvar Oluşturma, Kendin Yap Makrome Saksı. Tessa’nın yoldayken bu videolar-dan övgüyle bahsetmesine şaşmamalıydı.

“Vay canına,” diye mırıldandı Eve. Bu kadar çok video, izlenme, takipçi... Yanındaki kadın bir kendin yap imparatorluğu kurmuştu ve Eve kıskançlık ya da aşağılık duygusu yerine ilham aldığını hissetti. Bir gün o da *böyle bir şeye* sahip olmak isterdi. YouTube kanalına değil ama kendini gösterebileceği bir şeye. Kendini adadığı bir tutkunun kanıtına.

O da yapacaktı. Yola çıkmıştı.

Ancak aniden hayalini kurduğu tutkunun Castell Kır Evi olduğunu fark etti. Onu hâlâ rahatsız eden eski okul arkadaşları için yıllar süren parti planları yerine yıllar süren ikindi çayı ve yemek tarifleri istiyordu. Ay sonuna kadar ayrılmayı planladığı için bu büyük bir sorundu. Düşüncesi bile midesini bulandırıyor. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Dudağını ısırdı ve telefonu geri verdi. “Bu harika, Tess. Abone olacağım.”

“Ah, teşekkürler. Tam bir bebecsin.”

“Sen ne iş yapıyorsun?” Eve, Alex’e konuyu değiştirmek için değil, gerçekten öğrenmek istediği için sormuştu.

Alex elini saçının üzerinde gezdirdi ve mahcup bir edayla sırtıttı. “Ah, ben bir tamirciyim.”

Tessa sertçe, “Yerel oto tamirhanesini işletiyor,” diye düzeltti. “Ve klasik arabaları yeniden yapıyor.”

“O kısım sadece bir hobi.”

Tessa, “Kendine biraz daha güvenseydi, profesyonel bir iş olabilirdi,” diye mırıldandı. Sık sık tekrarlanan bir argümanın temposuna sahipti.

Alex, Montrose’a el salladı. “Cidden, bana biraz votka getir.”

Eve kıkırdadı ve bu harika yerde, harika insanlar ve kazançlarıyla, Skybriar’a gönülden kurduğu bağı görmezden gelmeye, kendini evinde hissetmemeye çalıştı.

Ve fevkalade başarısız oldu.

Ama iki haftadan kısa bir süre içinde ayrılmayı planlıyordu.

Alex gruba dönerek, “Her neyse,” dedi. “Eve. Sen neler yapıyorsun?”

“İnsanlarla ilgileniyorum,” diye yanıtladı Eve. Çünkü yaptığı işe dair kulağa daha doğru gelecek bir tanım yoktu.

Jacob bininci kez olsa gerek, gözlerini saate dikti ve tekrar bilgisayarına döndü. Teknik olarak, hesapları perşembe günü saat 01.15'te güncellemesine gerek yoktu. Teknik olarak, henüz ayın sonu bile gelmemişti. Ama Eve dışarıdayken yatağında yatıp onu düşünmekten, eğlenip eğlenmediğini merak etmekten başka bir şey yapması gerekiyordu. Mont'u arayıp rapor istemekten başka bir şey, ki arkadaşı bunu yapmayı kesinlikle reddeder ve bu da Jacob'ı gerçek, resmi bir sürüngene çevirirdi.

Zaten derdi Eve'in peşine düşmek de değildi. Sadece her beş dakikada bir, doğrusunu yapıp yapmadığını, bu akşamın onu mutlu edip etmediğini merak ediyordu ve bu arzu onu yiyip bitiriyordu.

Ama yine de ürkütücü telefon görüşmeleri olmayacaktı. İnsanları yakından izlemek onları boğabilirdi. Bunu ilk kız arkadaşı, ilişkilerinin ayrıntılarını takip eden elektronik tabloyu bulup onu kütüphanenin dışında terk ettiğinde öğrenmişti.

Hesaplar dikkat dağıtmaya yeterdi. Çizelgesine geri döndü -bu seferki tamamen yasaldı- ve birkaç rakam daha girdikten sonra kilitteki anahtarın klik sesini duydu. Bu, özel alanının yedek anahtarıydı. Eve'in buraya taşındığını öğrendikten kısa bir süre sonra ona vermişti.

Geri dönmüştü.

Onu görmek için dışarı çıkmak garip olurdu. Bu, birine beklenmedik ve istemediği bir hediye vermek, sonra da hediyesini açarken başında dikilip beğenip beğenmediğini öğrenmeye çalışmak gibi bir şeydi. Ayrıca Jacob dışarı çıkamazdı çünkü kendine özel bir yemin etmişti: Geceleri Eve'le yalnız kalmayacaktı. Ona güvenilemezdi. Jacob bundan emindi.

Böylece hesap tablosuna saçma sapan şeyler yazdı, denklemlerini tamamen mahvetti ve kadının ayak sesleri koridorda duyulmaya başladı. *Görmezden gel. Görmezden gel.*

Ofisinin kapısı çalındı.

Vay anasını.

“Jacob?” diye seslendi usulca. “Işık yanıyor.”

Eve kesinlikle nefret doluydu. Bütün gecedен nefret etmişti ve Jacob’ın küstahlığı karşısında dehşete düşmüştü. Muhtemelen kendini bir çocuk gibi sosyalleşmeye zorlanmış hissetmişti ki bu onun en kötü kâbusuydu.

“İçeri girebilir miyim?”

Muhtemelen ona bir tuğla ile vurmak için geliyordu. *Ah, pekâlâ.* Yaptıklarının sonuçlarıyla bir erkek gibi yüzleşse iyi olacaktı. “Evet,” dedi, sesi yorgunluktan pürüzlüydü. Muhtemelen.

Kapı açıldı ve Eve ona bir tuğlayla vuracakmış gibi görünmüyordu. Zaten elinde bir tuğla yoktu.

Bir elinden neon, gökkuşağı bağcıklı bir çift beyaz Converse sarkıyordu. Muhtemelen gecenin başında ayağındaydı çünkü şimdi ayakları çıplaktı. Ve muhtemelen ona ayakkabılarla vurmak niyetinde değildi çünkü gülümsüyordu. O kadar kocaman gülümsüyordu ki yanakları dolgunlaşmış, gözlerinin kenarları kırışmıştı ve adamın kalbi kaburgalarına çılgınca bir dans ritmiyle çarpmaya başladı.

“Merhaba,” dedi kapı aralığına yaslanarak. *Tanrım, keşke bunu yapmasaydı,* diye düşündü Jacob. Üzerinde küçük, beyaz bir elbise vardı; ipeksi, askısız, rastgele renk lekeleriyle bezeliydi ve vücudunun her kıvrımına yapışıyordu. Ve kıvrımı da çoktu. Kalçası kumaşı zorluyor, o kadar sıkıyordu her an yırtılabilecek ve bedeni çıplak kalacak gibi görünüyordu. Hafifçe eğildi, hareketleri tembel ve gevşekti, göğüs dekoltesi yakasından taşıyordu.

Bu elbise en hafif tabirle tehlikeliydi. En yakın otorite figürü olarak göğüslerini mümkün olduğunca yakından takip etmek Jacob'ın göreviydi. Serbest kaldıkları anda Jacob harekete geçecek ve onları yerine koyacaktı. Ya da hayır, bu kulağa doğru gelmiyordu.

Eve, "Ne yaptığını biliyorum," diye mırıldandı ve Jacob hemen bu sabahı, duvarın diğer tarafında Eve "Good Morning Baltimore" şarkısını söylerken düşün altında elini nasıl becerdiğini düşündü.

Ama belli ki o, bundan bahsetmiyordu.

"Jacob Wayne," dedi sonunda odaya girdiğinde, "sen yaşayan en tatlı adamsın."

Adam irkildi. "Hayır."

Masasının karşısındaki sandalyeye yayıldı. "Evet." Bacaklarını kaldırdı ve ayaklarını masanın üzerine koydu. Ayak tırnakları ışıltılı pembeye boyanmıştı. Dudak parlaticısı da ışıltılı pembeydi. Parlak, ışıltılı ve uygunsuzdu. Jacob o pembeyi aletin her yerinde görmek istiyordu.

"Bu geceyi benden bıktığın ve beni başından atmak istediğin için mi organize ettin?"

"Hayır," diye tekrarladı, öncekinden daha yüksek sesle ve hızlıca. Eve ona kibirli bir edayla gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kahretsin. Eve'in onu bu gecenin nedenini tahmin edebilecek kadar iyi tanıdığı yavaş yavaş Jacob'ın kafasına dank ediyordu. Nedeni, ona acınacak derecede âşık olduğu için onu mutlu etmek uğruna bileğini yeniden kırması ya da Theresa ve Alexandra Montrose'dan bir iyilik istemesiydi.

"Arkadaş edinmeni istedim, böylece kafamı ütülemeyi bırakırsın diye düşündüm."

“Kafanı ütölememi seviyorsun.”

“Sen çok sosyal bir varlıksın. Esaret içinde ölebileceğinden endişelendim.”

“Sanırım,” dedi kadın ve bir anlık rahatlamayla sözüne devam etti. “Bana göz kulak oluyordun, değil mi? Bunu sık sık yapıyorsun.”

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. “Hayır,” dedi açıkça. “Senin buna ihtiyacın yok. Sen yetişkin bir kadınsın.”

“Bunu da sık sık yapıyorsun.” Parlak dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Şu ‘bana saygı duyma’ meselesi.”

“Hiç alakası yok.”

“Biliyorum. İnsanı soyunmaya teşvik eden de bu zaten.” Ve sonra bacaklarını açtı.

Yüce Tanrım.

Jacob her şeyin ağır çekimde gerçekleştiğini gördü. Ayakları masanın üzerinde yavaşça ayrılıyordu. Bacaklarının uzunluğunu doğrudan görebiliyor ve o seksi kalçanın, lanet olası eteğinin üstünü görebilene kadar ayrılma şeklini izleyebiliyordu. İç çamaşırı giymemişti. Açıkça ortaya çıkan çıplak vajinası hınzır ağzı kadar somurtkan ve parlaktı. Bu manzara karşısında Jacob’ın aleti bir levyeye dönüştü.

Sağlam elini masa sandalyesinin koluna yasladı. Kolçağın derisinin tutuşuyla gıcırdadığını ve gerildiğini hissetti. “Eve.”

Kirpiklerini kırpıştırdı. “Evet, Jacob?”

“Sarhoşsun.”

“Kesinlikle değilim,” diye yanıtladı tatlı bir gülümsemeyle. “Bir süredir sana atlamamak için epey gayret gösteriyorum ve zor da olsa başarıyorum. Her ne kadar çok tatlı ve çok...” Kızın çıkardığı o küçük hırıltı Jacob’ın boğazını ısıttı, kalın aletine daha fazla kan dolmasına neden oldu ve Jacob ölebileceğini dü-

şündü. “Sen çok *sensin*,” dedi kadın. “Çok sert, komik, gülünç ve kusursuzsun. Çok kendinsin ve buna bayılıyorum.”

Kalbi neredeyse boğazından fırlayacaktı. Eğer ağzını kapalı tutmasa kalbi fırlayıp kızın kucağına düşebilirdi.

“İnan ki elimden geleni yaptım,” diye tekrarladı Eve. “Ama bu gece, benim için arkadaş ve eğlence organize ettiğini gördüğüm anda, daha fazla dayanamayacağımı anladım. Seni yalnızca becermek istemiyorum Jacob. Senin... benim olmanı istiyorum.” Sözcüklerin üzerinde tökezledi ama durmadı. Devam etti, hızlı ve kararlı ve *mükemmeldi*, çok mükemmel. “Bütün gece bir damla bile alkol içmedim, inanmıyorsan Montrose’u arayabilirsin. Limonatadan başka bir şey içmedim çünkü biliyordum ki buraya gelip aletinin üstüne oturacaktım. Eee. Bu konuda ne düşünüyorsun?”

Alev almış yanıyordu, Jacob’ın düşündüğü buydu. Yıldırım çarptığını, elektriğin onu aydınlatırken bile yok ettiğini ve bunun için tekrar tekrar yalvaracağını düşünüyordu. Eve’in bütün gece aklında o varken dışarıda olmasının, buraya gelme niyetiyle seçimler yapmasının onu ortadan ikiye bölebileceğini düşünüyordu. Düşündüğü şey buydu.

Ama çenesinin çelik mengenesi arasından şu sözler döküldü: “Bunu yapmak istemediğini söylemiştin.”

“Fikrimi değiştirdim. Bu bir hanımefendinin ayrıcalığıdır. Senin de fikrini değiştirebileceğini umuyordum ama bu sana kalmış.”

“Yani bunun...” Tanrım, Jacob, bu soruyu sorma. Ama söz konusu Eve iken kendini hiç kontrol edemiyordu. “Kişisel gelişimin için kötü olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?”

Dudaklarını yaladı, hafifçe kıpırdandı ve adam kendini geri çekmeden bakışları tekrar bacaklarının arasındaki hazineye kay-

dı. *Yukarı bak.* Burada iyi ve her şeyi mahvetmeyecek türden seçimler yapacaksa, konsantre olmalıydı.

Ne yazık ki Eve, "Benim için kötü olabileceğini sanmıyorum," demek için o anı seçmişti.

Bundan sonra sağduyuyu bir kenara bırakıp masanın üzerinden ona saldırmamak çok zordu. Neyse ki Jacob'ın, en çok ihtiyaç duyduğu böyle anlar için sırtını dayayabileceği bir ömürlük kontrolü vardı. "Şunu açıklığa kavuşturmama izin ver..." Bir an yutkunduktan sonra rahatsızlığını bir kenara bırakıp aralarındaki gerçeği ortaya koydu. "Ben seninle sadece yatmak istemiyorum. Seni her şeyinle istiyorum. Buna gerçekten ihtiyacım var. Sıkılıp ortadan kaybolacaksan hiç başlamak istemem."

Yapma. Lütfen asla ortadan kaybolma.

"Güzel," dedi Eve yumuşak bir sesle. "Ortadan kaybolmamı bekleme Jacob. Hiçbir yere gitmiyorum."

Kadının sözlerini tam anlamıyla algılayamadı. İnsanlar her zaman böyle şeyler söyler ve bunu bozulmaz bir yemin olarak ifade etmezlerdi. Ama onun söylemeye çalıştığını, bu konudaki ciddiyetini anlamıştı. Ve bu bilgi vücudunda kandan daha hayatı bir şeymiş gibi dolaşıyordu.

Eğildi ve devam etti, "Bir süre önce bana hayattan ne istediğimi sormuştun. Çok düşündüm ve cevaplar giderek netleşti. Mutlu olmak istiyorum. Kendim gibi hissetmek istiyorum. Jacob, beni mutlu ediyorsun, senin yanındayken hep kendim oluyorum ve bunun anlamı çok büyük. Tahmin ettiğinden daha çok şey ifade ediyor. Bu yüzden senden bu gece bana dokunmanı istiyorum ve bu bir hata değil, bir seçim olacak. Ve bundan böyle her şey farklı olacak. Ve birlikteyken çok farklı olacağız."

Siktir, bu kadını seviyordu. Onu seviyordu, onu seviyordu, onu seviyordu.

Ve eğer Eve onu seçecek kadar cesursa, o da Eve'i seçecekti.

Bu gece mükemmeldi ama tüm bunlar olurken Eve'in göğüs kemiğinin hemen arkasında sessiz, sabit bir heyecan uğulduyordu. Birkaç kez kendini kalbini ovarken yakalamıştı çünkü fiziksel olarak ağrıyordu. Jacob'la birlikteydi ve bu sızı yerini eriyerek havayı dolduran bir sıcaklığa bırakmıştı.

Bu sefer doğru karar veriyordu. Bundan kesinlikle emindi. Eve'in burada onunla olması gerekiyordu ve bu gerçeğe duyduğu güven başlı başına özgürlüktü.

Sonra Jacob ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak ona yürüdü ve bilinçli düşünceler yerini daha temel dürtülere bırakıp kayboldu. Karnının alt kısmından küçük elektrik parlamaları yayıldı ve bunlar istek, açlık, ihtiyaç gibiydi.

Eve nefesini sertçe verip adamın gelişini izledi.

"Seni bu masanın üzerinde becermem korkunç bir şey mi?" diye sordu Jacob.

Eve'in kalçası gerildi, göğüs uçları sıkılaştı, dişleri dudağına gömüldü.

Ama, "Bence değil," diye cevap verirken sesi hafifti.

"Trafik ışıklarını biliyorsun, değil mi?"

"Kırmızının dur anlamına geldiği gibi mi?"

"Evet."

"Biliyorum." Eve elbisesinin yakasına uzandı ve göğüslerinin arasına yerleştirilmiş prezervatifi çıkardı. Havada sallayarak, "Yeşil," dedi.

Jacob bir adımdan az bir mesafede duraksadı ve bir tür azgın tanrı gibi onun üzerinde belirdi. Çerçevenin ardında gözleri karanlık ve fırtınalıydı. Jilet gibi keskin elmacık kemikleri o ahu-

dudu kızarıklığıyla yumuşamıştı. “Nereden aldın bunu?” diye sordu sertçe.

“Mont’un mekânındaki kadınlar tuvaletinde bir makine var.”

“Ve sen...” Jacob bir elini saçında gezdirdi, heyecanı neredeyse acı veriyordu. “Bütün geceyi eve gelip benimle yatmayı planlayarak geçirdin, değil mi?”

Eve’in tek yapabildiği, sesindeki baş döndürücü memnuniyet karşısında mırıldanmamaktı. “Bundan hoşlanacağını düşünmüştüm.”

“Senden hoşlanıyorum,” dedi kabaca, ona son bir adım atarak. “Ben... Eve...”

“Mmm?” Sesi bir şey söylemeye hazır gibiydi ama Eve’in dik-kati adamın belirgin ereksiyonuna takılmıştı. Bacaklarını masadan çekmişti, adam onun açık uylukları arasında duruyordu, beli göz hizasındaydı. Sadece birazcık aşağı bakması gerekiyordu ve görüş alanı adamın kot pantolonundaki kalınlıkla bloke edilmişti.

Ve Tanrım. *Tanrım*. Neydi bu, koca bir patlıcan falan mı? Bu kesinlikle müstehcendi. Eve kesinlikle heyecanlanmıştı.

“Eve,” dedi. “Aletime mi bakıyorsun?”

“Tabii ki aletine bakıyorum, hayatım. Ya ne yapacaktım?”

“Aslında bakmaktan fazlasını yaparsın diye umuyordum. Sanırım bana nasıl baktığını unutmuşum.”

Eve başını geriye eğdi, gözleriyle buluştu ve o tanıdık ayazın içinde karanlık arzularla dolu dünyayı gördü. “Peki ben sana nasıl bakıyorum?” diye fısıldadı Eve.

Elini kızın koluna doladı ve onu nazikçe kaldırdı. Sonra, “İşte böyle,” dedi ve onu öptü.

Tükeniyormuş gibi hissediyordu.

Jacob temiz, taze kokusu, sıcaklığı, gücü, sırtına yasladığı al-cısının ağırlığı ve yanağındaki sol elinin inceliğiyle onu sarmıştı.

Adam kızın yüzünü avuçladı, başını geriye eğdi, alt dudağını ısırdı. Nefesi kesilene dek daha sıkı, sert, çaresizce öptü ve dilini emdi. Eve daha önce hiç kimseye dilini emdirmemişti ama şu andan itibaren bu bir gereklilikti.

Ve artık Jacob dışında birini öpmeyi hayal edemediği için bu ona gayet iyi geldi.

Jacob içine girmek istiyormuş gibi vücutlarını sıkıca birbirine bastırdı. Eve adamın aletinin kalın kıvrımlarını karnında hissetti ve onun içinde olmak *istediğini* hatırladı. Bunu yakında gerçekleştirmeliydiler. Çok yakında. Ama şu anda bu kadar derinlemesine öpülmenin getirdiği, dizlerinin bağını çözen tüm güzel hislerle puslu ve erimiş haldeydi. Sanki ona tapıyormuş gibiydi. Sanki aralarındaki her şey bir tür tapınmaydı. Sanki Eve iyi olmanın ötesinde, onun için en iyisiydi.

"Becer beni," diye adamın dudaklarına fısıldadı ve onu tekrar masaya itti.

"Ön sevişme," diye karşılık verdi ama nefesi hızlı ve sertti. Masanın üzerine oturdu ve titreyen elini kızın yanağında ve boynunda gezdirdi. "Seni ilk gördüğümde, tam burada sana dokunmak istedim."

"Ağzımı açmadan demek istiyorsun."

"Evet. Ve şimdi ağzını birçok kez açtın ve sana daha da fazla dokunmak istiyorum." Elini yavaşça kızın boynuna doladı ve onu kendine çekti. Sonra başını eğdi ve dişlerini boynunun omuzuyla birleştiği çıplak, hassas kıvrımın üzerinde gezdirdi. Eve'in göğüslerinin arasından bir ürperti geçti ve vajinasının yumuşayan sıcaklığını hissetti. Kadın inledi ve adam zar zor ısırdığı yeri sıcak, ıslak ve çökmüş bir şekilde öptü.

"Çıkardığın her sesi öğrenmek istiyorum," dedi usulca. "Sana zevk veren kişi olmak istiyorum. Her seferinde. İzin verir mi-

sin?" Eli kadının boynundan göğsüne gitti. Kararlı bir hareketle parmağını bir saniyelğine elbisesinin kenarında gezdirdi.

Eve'in kesilen nefesi göğsünde sıkışıp kalan bir solukta birleşti. Tek duyabildiği nabzının gümbürtüsüydü, hissedebildiği serin hava ve Jacob'ın meme uçlarına bir dokunuş kadar somut, sıcak bakışlarıydı.

"Evet de," diye mırıldandı ve sanki başka hiçbir şey yapmadan bir ömür geçirebilirmiş gibi, o utanmaz tarzıyla kadını kavradı.

"Evet." Eve adamın eline eğilirken sözcükler içinden titreyerek çıktı.

"Şimdi senin olduğumu söyle," diye emretti, sessiz ama hareketsizce. Yaladığı başparmağıyla kadının diğer göğsüne dokundu. Sözleri Eve'in kanına karışırken o sert, kaygan baskıyla meme ucunu çevreledi.

Senin olduğumu söyle. Sanki tüm gizli şefkatini ona teslim etmiş ve onunla ilgilenmesini istemiş gibiydi. Eve bunun karşılığını verecekti. Başka bir şey yapamazdı. Yalnızca, adam o kadar ciddi görünüyordu ki Eve bu ciddiyeti akıl almaz derecede ateşli bulduğu için biraz suçlu hissetti.

Ama elden bir şey gelmezdi. Çünkü Jacob buradaydı, onu çelik gibi bir yoğunlukla inceliyor, ona sahibi gibi dokunuyor ve kendisi de Eve'e ait olmak istiyordu. Şu durumda adamın kıyafetlerini yırtmak istemesi şaşırtıcı mıydı?

"Sen benimsin," dedi, gömleğinin düğmelerini açarak, "ve inanılmaz derecede seksisin, Jacob Wayne. Bunu biliyor muydun?"

Adam gülümsedi, dudaklarının temkinli kıvrımı kadının kalbinin yüreğini hoplatıyordu. "Öğrenmeye çalışıyorum. Hoşuna gittiğini fark ettiğimden beri."

“Demek beni ne hale getirdiğini *biliyorsun*.” Damarlarından ateş fışkırırken ve adamın çıplak göğsü santim santim görünür hale gelirken bile gülümsemesini engelleyemedi.

“Evet, biliyorum,” dedi adam, elbisenin fermuarıyla boğuşmak için arkasına uzanırken. “Çok güzel belli ediyorsun. Bazen bana bakıyorsun ve beynimi dağıtmayı düşündüğünü görebiliyorum. Sen...” Fermuar metalik bir fısıltıyla açıldı ve adam keskin ve beklenti dolu bir kurt gibi sırıttı. “Ah, güzel. Artık çıplak kalabilirsin.” Elbiseyi itti ve kadın karşısında çıplak durduğunda yüzündeki tüm mizah ifadesi kayboldu. Jacob dudağını ısırtıp inlerken, yüzünde keskin ve açık bir özleminden başka bir şey kalmamıştı. O, aletini tutarken Eve klitorisinin arzuyla sancıldığını hissetti. Uyluklarını birbirine bastırdı, kalçasını oynattı ama işe yaramadı.

Islaktı, şişmişti ve iştahla ihtiyaç duyduğu tek şey vardı.

Oyalanmayı bırakıp adamın kemerine uzandı.

On Sekizinci Bölüm

Kısıtlama hissi Jacob'ı Eve'in bileğini tutmaya zorluyordu. Kalbinde çalkalanan arzu, ona rahatlaması ve işi kadına bırakması için yalvarıyordu.

Ama şimdi vücudu şehvetinin gücüyle sarsılıp aklı uçurumun kenarında sallanırken bırakırsa iyi olmayabilirdi. *Kendisi* için iyi olmaktan çok *Eve* için iyi olması gerekiyordu. Bu da beyni fırlayacak kadar boşalana dek masanın üzerinde on dakika boyunca onu becermek anlamına geliyordu.

Kızın bileğini tuttu, göz göze geldiler ve "Yavaşla, Günişığı," dedi. Eve merakla başını eğdi. "Özel bir nedeni var mı?"

"Evet. Seni şu masanın üstüne yatırmama çok az kaldı ve bu heyecanın hiç yardımcı olmuyor." Kız onun... çok üstüne geliyordu. Çok açık, inanılmaz bir şekilde. Gözbebekleri uçmuş gibiydi, dudakları onu öpmekten kayganlaşmış ve şişmişti, her fırsatta bir kedi gibi vücudunu onunkine sürtüyordu. Ve lanet olsun, ne vücuttu ama... Elbisesini çıkarması yanlış bir hesaptı ama Jacob'ın savunmasına göre onu yalnızca gölgelerde çıplak görmüştü. Bu konuda hiçbir fikri yoktu. Onu tüm yumuşaklığı, bolluğu ve kahverengi, kadife teniyle tamamen aydınlanmış halde görmek, yüksek bilişsel işlevlerini çalacaktı.

Eve mutlulukla gülümsedi ve “Belki de beni hemen şimdi oraya yatırmalısın.”

Jacob inlememek için kendini zor tuttu ve kadının elini kabaca ereksiyonuna bastırdı. “Olay sadece bunu içine sokmak değil Eve. Sızlanma. Ön sevişmesiz olmaz,” diye tekrarladı. Jacob durumu izah ettikten sonra onu bırakma niyetindeydi ama kadının elini aletinde tutmaya devam etti. Onu aşağı doğru bastırıyor ve kendi kalçasını yukarı kaldırarak o tatlı baskıyla baştan çıkarıyordu. *Kahretsin. Kes şunu.*

“En azından şunu çıkarmama izin ver,” diye mırıldandı Eve, kot pantolonunun kemer köprüsünü çekiştirerek. Güzel gözleri ve hınzır gülümsemesiyle ona bakıyordu ve ah, kahretsin...

“Peki,” dedi Jacob, “peki, peki, peki.” Sonra ikisi de kemerini ve fermuarını çekiştirmeye başladı. Jacob tek elle ama iki kat daha çaresizce çabaladı ve göz açıp kapatıncaya kadar masasının üzerinde topları çıplak halde oturuyordu.

Bu masayı aldığı günü hatırladı ve sırtıtmak istedi çünkü biri ona, “Merhaba, ben gelecekte geliyorum ve bir gün zeki, gülünç bir kadının seni bu şeyin üzerinde titreyen bir şehvet topuna dönüştürmesine izin vereceksin,” deseydi, gözlerini devirir ve gizli kameralardan uzaklaştırdı.

Eve elini uzatıp adamın yüzünü okşadı, başparmağı alt dudaklarının kıvrımında gezindi. “Neden gülümsüyorsun?”

“Senin yüzünden,” diye dürüstçe cevap verdi ve avcunu öpmek için başını çevirdi.

O da gülümsedi. Ve bir anlığına, aletinin başı ve ağrıyan topları şehvetle çatırdarken, aralarındaki hava masum ve inanılmaz derecede tatlıydı.

“Bu sefer gözlüğünü takabilir misin?” diye sordu Eve usulca.

“Gözlük fetişini itiraf ettiğin bölüm bu mu?”

Eve güldü ve uzun saçını omuzunun üzerinden itti. Jacob'ın bakışları lavantanın düşüşünü otomatik olarak takip etti. İnce örgülerin göğüs uçlarının üzerinden, kaburgalarının yanından süzülüşünü ve kalçasındaki derin bronz çatlakları okşayışını izledi. "Aslında," dedi kadın, "her şeyi görmeni istiyorum."

"Anlaşılabilir," diye homurdandı Jacob, dili ağzında ağırlaşmıştı. "Görülecek çok şey var. Harika bir manzara. Kaçırmak istemezdim."

"Mmm," diye mırıldandı, kendi bakışları da onun kucığına kaydı. "Katılıyorum."

Jacob yere baktı ve gördüğü manzara karşısında yüzü kızardı. Sertliğinin farkındaydı -şu anda kafatasının içinde hissedebiliyordu- ama kanıtları görmek tamamen başkaydı. Ya da en azından, Eve narin parmağını aletinin şişman, parlak kafasından kalın köküne dek gezdirip damarlarını bir haritaymış gibi izlerken öyleydi. "Bunu şimdi alabilir miyim," diye sordu Eve, "yoksa seni biraz daha baştan çıkarmam mı gerekiyor?"

Her keskin, Eve kokulu nefesinde Jacob'ın göğsü kabarıyordu. "Otur," diyebilirdi güçlkle, "ve seni tekrar yalamama izin ver."

"Sonra," dedi. "Önce beni sertçe becer ve sıkıca öp."

Başı geriye düştü, karın kasları kasıldı, aleti onun dokunuşuyla zıpladı. "Eve."

"İkna edilmeyi sevdiğini biliyorum." Ellerini Jacob'ın omuzlarında gezdirdi, sonra masanın üzerine tırmanıp kucığına oturdu. Jacob nefes alıp almadığını artık bilmiyordu. Güzel ağzının hareketlerini izledi ama kulaklarındaki kan hücumundan hiçbir şey duyamıyordu.

Kadının sıcak, ıslak vajinası adamın aletinin üzerine kapandı. Kadının kalın bacakları adamın kalçasına sarılmıştı ve Jacob'ın

tek yapabildiği bir eliyle masaya yaslanıp onu almaktı. *Onu* almak. Ya da daha doğrusu, kendisini almasına izin vermek. Kadın kalçasını döndürdü ve adamın gözleri yuvalarından fırladı. Kızgın, ipeksi işkence, aşırı hassas teninin üzerinde kayıyordu. Siktir. "*Siktir.*"

"Memnuniyetle," dedi Eve ve masanın kenarına koyduğu prezervatifi aldı.

Jacob on dakika içinde toplarına kadar ona saplanacağını biliyordu ama yine de tartışmaya devam edecekti. Ne de olsa yaptıkları buydu; tartışıyorlardı ve bu iyiydi. "Çok büyük penis diye bir şey var," diye homurdandı adam. Ki bu doğrudu. Ergenlik döneminde kapsamlı bir araştırma yapmış ve herhangi bir şekilde penetratif seks yapmak istiyorsa, ki kesinlikle istiyordu, bu konuda çok dikkatli olması gerektiği sonucuna varmıştı. Yani, evet, kesinlikle çok büyük penis diye bir şey vardı. En azından uygun olamayacak kadar büyük.

Eve de aynı fikirdeydi çünkü hevesle başını salladı. "Biliyorum," dedi. "Onları severim."

Ve otuz santimlik mor bir dildoyla onu anlamsızca becerdiği ve Eve'in daha fazlası için ona yalvardığı geceyi hatırladı. Hafızasındaki Eve ve gerçek Eve ona her yönden baskı yapıyordu. Derin bir nefes aldı, aşağı baktı ve onları bir arada görünce sertçe yutkundu: Eve'in dolgun kıvrımları sert aletinin etrafında açılmıştı. Parlak ve şişman, tatlı, küçük klitorisi, yuvarlak göbeği ve çıplak teni her şeyden daha yüksek sesle *yakınlık* diye bağıırıyordu.

Jacob ona sahipti. Ona sahipti ve dürüst olmak gerekirse, kadının ne isterse yapardı çünkü Eve de ona sahipti.

Jacob tam prezervatifi kapmak üzereydi ki kadın onu saçından yakaladı ve gümüşü bir hazzın omurgasından toplarına

kadar yayılmasına neden olacak kadar sertleştirdi. Sonra ağzını Jacob'ın ağzına dayadı. Jacob artık ne düşünebiliyor ne mantık yürütebiliyor ne de karar verebiliyordu. O artık bir bedenden ibaretti. Kadın onu büyük, azgın, mutluluktan uçan bir bedene çevirmişti. Eve ağırlığı ve dokunuşuyla onu ezdi, her şeyi siyah beyazdan renkliye çevirdi. Jacob hayatı boyunca böyle hissetmemişti.

"Eve," diye nefes aldı ama sesi dilinin yavaş hareketleri arasında kayboldu. "Eve," diye inledi ve kadın boynunu öpmek, tırnaklarını göğsünde gezdirmek, klitorisini aletine saplamak için harekete geçti. "Eve," dedi tekrar tekrar. Ama demek istediği -henüz söyleyemediği ama *demek istediği*- şuydu: *Seni seviyorum. Seni seviyorum, Eve Brown.*

Eve prezervatifi yırtarak açtı ve onu öyle hızlı sardı ki Jacob'ın başı döndü. Lateksi aşağı yuvarlarken elinin yaptığı baskı o kadar iyiydi ki Jacob'ın kalçası sanki kadının elini becermeye çalışıyormuş gibi yukarı kalktı ve sonra kadın gitti. Jacob boğazında hissettiği hırıltıyı yuttu ama onun yumuşak bedenine girme dürtüsünü yutamadı. Bu ihtiyaç çok büyüktü.

O da buna boyun eğdi. Ağırlığını kaydırды, bir ayağını yere, diğerini de Eve'in arkasındaki sandalyeye dayadı. Sakatlığına rağmen sağ kolunu kadının vücuduna doladı ve sol eliyle çenesini kavradı, böylece kadının bakışlarını yakaladı. Bazen göz teması onu rahatsız ederdi. Şu anda onu soymak ve içinde sakladığı her şeyi öğrenmek gibiydi ve bu tam da istediği şeydi.

"Hadi o zaman," dedi usulca. "Madem bu kadar çok istiyorsun. Gel ve aletimin üstüne otur."

Eve uzun bir nefes aldı ve kirpikleri kırpıştı. Onu etkilediğine dair her küçük işaret doğrudan Jacob'ın aletine uçuyordu ve bu sefer de farklı değildi. Kızın vajinası aletinin ucuna te-

mas etmeden çok önce inlemeye başlamıştı. Sonra temas etti ve “Kahretsin,” diye tısladı. Zevkten gözlerini bir anlığına kapatmaya zorladı. Onları açık tutamıyordu. Hisler uyuşturucu bir dalga halinde kabarıyor, kontrolünü elinden alıyordu. Gözlerini tekrar açmak için savaştı, kadın onun uzunluğu boyunca yerleşirken Jacob bakışlarını sabit tuttu.

Bu. Bu mükemmellikti. Jacob hayatı boyunca bunun peşinde koşmuştu ama böyle bir şeyi bulmayı hiç beklemiyordu.

Eve’in vajinasının gerildiğini hissettikçe gözbebeklerinin büyümesini izledi. Dudaklarının yavaş ve dikkatli bir şekilde santim santim batışını seyretti. Ve etrafını sardığını, nefes almakta zorlanana kadar onu o sıcak, ıslak kısılcacın içine soktuğunu hissetti. Kalçası kendini kontrol etme çabasıyla esnedi. Kalçası hareket etmek, itmek, becermek istiyordu. Ama henüz değil. Vücudu aletini boğmak yerine sıkıca kavrayana kadar etrafında yumuşamasına izin verecekti.

Ve sonra, çaresiz kaldığında ve bunun için yalvardığında onu bir hayvan gibi becerecekti.

Eve’in nefesi kesildi. Adam saç örgüsünü elinin etrafına dolayıp kadını daha da yakınına çekti. Aralarındaki her kelime neredeyse bir öpücük haline gelene kadar yakınlaştılar. “Tamam mı?”

“Tamam,” diye başını salladı Eve, kalçasını döndürdü. Onu daha derine aldı. Jacob kadının saçını serbest bıraktı, bir elini vücudunda gezdirdi, hassas klitorisini parmakladı. İniltisi alçak ve sönüktü. Jacob hareketlerini tekrarladı, sert, yavaş daireler çizerek bastırdı ve onun sıkı, küçük vajinasının çiçek açtığını hissetti.

“Gördün mü?” diye sordu usulca. “Ön sevişme.”

“Zaten içimdeyken daha iyisin,” diye mırıldandı Eve. Başı öne düşerek hafifçe onunkine çarptı.

“Evet. Evet, öyle.” Parmakları, birleştikleri yeri bulana kadar kıvrımlarında, yumuşak, muhtaç etinde gezindi. Kadın inledi, sonra ağır adamın topları kışının ikiz kıvrımlarıyla aynı hizaya gelene kadar aşağı oturdu.

İnlemeleri aynı ipliğin parçaları gibi birbirine dolanıyordu. Adam onu açlıkla, beceriksizce öptü ve o da aynısını yaptı. “Becer beni,” dedi nefes nefese, dudaklarının sıcak, aceleci buluşmaları arasında. “Aman Tanrım, Jacob, becer beni. Beni domaltmalıydın. Bekle, neden *yatakta* değiliz?”

Adamın gülüşü gergin ve titrekti. “Daha sonra. Yatağı sonra mahvedeceğiz.” Sonra kaldıraç olarak kadının kalçasını kavradı ve itmeye devam ederken onu aşağıda tuttu. Pek kolay olmadı. Aslında uzaktan yakından kolay değildi. Yine de memnundu; lojistiğe konsantre olmak boşalmayı engelliyordu. Eğer onu bir yatakta beceriyor, tüm bu parlaklığın üzerine uzanıp onu yatağın içine sokuyor olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar biterdi.

Hal böyleyken, rahatlama dalgasının yükselişini, omurgasının dibinde birleşen elektriksel zevk fırtınasını şimdiden hissedebiliyordu. Dişlerini sıktı ve daha sert becerdi. Teninin hissin-den, yumuşaklığından, keskin küçük çıgıllıklarının seslerinden zevk aldı. “Eve,” diye inledi, yüzünü onun boynuna gömdü. Aklının bir köşesinde gözlüğünün -hem de yedek gözlüğünün- mahvolacağı düşüncesi vardı ama açıkçası umurunda bile değildi. “Tanrım, Eve.”

“Söyle,” diye soludu Eve. Umutsuzca sokuluyor, tırnakları adamın sırtına batıyordu. “Söyle.”

“Çok iyi,” diye boğuk bir sesle konuştu. Jacob dilbilgisi denen bir şey olduğunu hatırlıyordu ama nasıl kullanılacağını unutmuştu ve gereksiz görünüyordu. “Kahretsin Eve, çok güzel.

Daha fazlasını istiyor musun aşkım? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.”

“Evet,” diye inledi kadın. “Daha fazla. Daha sert.”

Bunu nasıl başardığından tam olarak emin değildi -seks kaynaklı süper güç ya da onun gibi bir şey- ama Jacob aralarındaki bağı koparmadan onu kaldırdı, Eve masanın üzerine sırtüstü yatana ve onun üzerine uzanana dek yuvarlandı. Masa gıcırdadı. Klavye ile birlikte birkaç dosya da dramatik bir şekilde yere düştü. Masa lambası da büyük bir gürültüyle yere yuvarlandı ve aniden odadaki tüm ışık arkalarında kaldı. Ama Eve’in yüzündeki acı dolu mutluluğu hâlâ seçebiliyordu. Bu yüzden umursamadı.

Jacob, Eve’in başının arkasındaki masanın kenarını kavradı, sıkıca tuttu ve kendini sertçe itti.

Eve tutarsız ya da kusursuz veya her ikisi birden denebilecek bir ses çıkardı. Sonra ona tutunarak, “Jacob,” diye hıçkırdı. Vücudu davetkâr şekilde kamburlaştı, bacakları daha da açıldı ve Jacob yaklaşan orgazmının ilk gergin çırpınışlarını hissetti. Eğer bunun daha iyi olamayacağını, daha fazla yanamayacağını düşündüyse apaçık yanılmıştı. Şimdi her şey alev alev yanıyordu.

Sırf kızın nefesini duymanın verdiği tatmin için, “Hoşuna gitti mi?” diye sordu.

“Evet.”

Adam daha sert, daha derin itti ve kadın her seferinde ona karşılık verdi. Ta ki homurtular, inilti, ter ve iç çekişler birlikte kıvrana, kadının nefes nefese çıkardığı sesler keskin çığlıklara dönüşene ve yumuşak, uysal bedeni adamın altında kaskatı kesilene kadar. Bir saniye bile kıpırdamadan durduktan sonra, eskisi kadar güzel bir şekilde paramparça oldu. Elleri adamın saçında dolandı ve vücudu adamın etrafında titredi. Jacob göğsünde tit-

reşen yoğun bir ağrıyla onu izledi ve sonra aniden ağrı her yere yayıldı ve sertçe boşalırken inledi.

Başı dönüyordu. Ama Eve'in altında nefes nefese kaldığını hissedebiliyor, soluksuz kahkahasını duyabiliyor, -gözlerini açtığında ve kapattığında- yolda baktığı Kutup Yıldızı gibi gülümsemediğini görebiliyordu.

Tanrım, bu kadını seviyordu.

Ama yüksek sesle söylediği tek şey, "Siktir, bu çok iyiydi," oldu.

~

Eve son haftalarda kendini sayısız kez şaşırtmıştı. Örneğin bu pozisyon için mülakata girerek kendini şaşırtmıştı. Arabasıyla birine çarparak da öyle. Çünkü Jacob'ın ima etmekten hoşlandığının aksine, bu daha önce hiç yaşanmamıştı. Genelde kurban yalnızca koniler ve çitler olurdu.

Sonra giderek daha iyi yollarla kendini şaşırttı. Sözünü tutarak, Castell Kır Evi'ne göz kulak olarak ve batırmayarak, şeflik işine girerek ve işiyle gurur duyarak, arkadaş edinerek, kök salarak ve Skybriar'ı şimdiden evi gibi görmeye başlayarak kendini şaşırttı.

Ancak hiçbir şey Eve'i, Jacob'la yaşadığı akıllara durgunluk veren masa seksi kadar şaşırtmamıştı. Jacob'ın onu öptüğü, sonra da utangaç bir sırıtışla, "Prezervatifi halledeceğim," dediği an.

"*Halledeceğim* derken," diye sordu kadın, yavaşça gerinerek, "duş mu alacaksın?"

Jacob gülümseyerek nefes verdikten sonra itiraf etti, "Şey, evet. Ama çabuk olacağım."

Eve cevap vermek için açtığı ağzından neredeyse, "Seni seviyorum," sözleri dökülecekti.

Hayrete düşen Eve ağzını kapattı. Neyse ki Jacob bunu fark etmemişti. Odadan çıkarken omzunun üzerinden onun göğüslerine bakmakla meşguldü. *Tanrı onun tek yönlü aklını korusun.*

Ve her adımında esneyen ısırılabilir kıvrımlı kıcını kutsasın.

Ama sonunda kapı aralığından kaybolduğunda, kıcının şeytani büyüğü bozuldu ve Eve zihinsel olarak *seni seviyorum* anına geri döndü. Hımm. İlginç. Muhtemelen bunu araştırması gerekiyordu. İlk içgüdüğü odasına gidip güzel, pofuduk pijamasını giymekti. Zihnini sakinleştirmek ve böylece duygusal araştırmasını kolaylaştıracaktı. Ama Jacob'ın masasını düzeltmeden ofisten ayrılamazdı. En azından denerdi. Tahribat büyüktü.

Eve, kâğıtları belli belirsiz bir düzen içinde toplarken ve devrilmiş lambayı tamir ederken, bu tür davranışları söylemek istediği kelimelerle örtüşüyordu. Ne de olsa, kendiniz hiçbir şeyi umursamazken başkasının masasını toplamak için tek makul motivasyon kaynağı sevgi gibi görünüyordu.

Elbette Castell Kır Evi'ne duyduğu sevginin bu vicdan nöbetine ilham vermesi mümkündü. Ve Jacob'a kalbinde anlık bir sevgi kabarması hissetmesinin nedeni de az önce Eve'e böylesine kusursuz bir seks yaşatması olabilirdi.

Öte yandan o anlık aşk dalgası gerçekte anlık değildi. Çünkü onu düşünür düşünmez tekrar hissetti. Şefkat ve sevgi seli, nazik ama tüm şehirleri yutacak kadar güçlüydü. Tanıdık ama büyütülmüştü. Bilindik ama yoğundu. Kitaplarda okuduğunuz türden bir aşka benziyordu.

İki hafta sonra. Olmaz. Hayatta olmaz.

Yine de Eve ofisteki işini bitirip yatak odasına döndüğünde ve pofuduk pijamasını giydiğinde, o nazik ama güçlü duygu kaybolmamıştı.

Onu *rahatsız* eden Jacob'ı sevmek fikri değildi. Aslında bunu düşündüğünde kendini öyle bir sırtırtırken yakaladı ki yanakları sızladı, gözleri kısıldı, kulakları patladı ve sersemlemiş hissetti. Sanki filmlere yakışır bir iç çekişle yatağa uzanıp dokuz yüz saat boyunca Jacob'ın mükemmel özelliklerini düşünmekten başka bir şey yapmayacakmış gibi.

Ama aynı zamanda küçük, gürültülü ve epey şiddetli bir parçası da mantıklı davranması konusunda ısrar ediyordu. Sağduyulu. Yetişkin. Jacob'a şimdiden âşık olması mümkün değildi. Bu aptalcaydı. Pervasızcaydı. Olgunlaşmamışlığın ta kendisiydi, bir kez daha kötü seçimler yaptığının kesin kanıtıydı. Ancak Jacob'ı bir hata olarak gördüğünde, zihninde böylesine günahkâr bir yolu tamamen kapatan aşılmaz bir duvarla karşılaştı.

Sonunda, Gigi'nin tavsiye ettiği gibi yapmaya karar verdi. Çünkü yetişkinlik yolunda bazen yardım istemenin hiçbir zararı yoktu.

Eve koridorda akan duşun sesini dinlemek için gerindi ve -Jacob'ın hâlâ meşgul olduğundan emin halde- örgülerini tutan ipek eşarpını düzeltti, telefonunu eline aldı ve kardeş grup sohbetini açtı. İsteğini arka arkaya üç kez yanlış yazdıktan sonra, yazmayı işin içine katmadan da zihninin yeterince yorulduğuna karar verdi ve sesli kayıt tuşuna bastı.

“Merhaba. Sadece cevaba ihtiyacım var. Karşılığında meraklı sorular yok, teşekkürler. İnsan gerçekten âşık olduğunu nasıl anlar? Örneğin, *Güzel ve Çirkin*'de Belle, Çirkin'e âşık olduğunu ve bunun Stockholm Sendromu olmadığını nasıl anladı? Ya da Chloe, sen Red'in mükemmel saçlarına değil de ona âşık olduğunu nasıl anladın? Ya da Dani, Zaf'e âşık olduğunu nereden biliyordun? Evet. Soru bu. Lütfen cevap verin.” Memnun bir şekilde mesajı gönderdi.

Mavi tiklerin ve zıplayan noktaların belirmesi biraz zaman aldı, ancak sonra yanıtlar art arda ateşlendi.

DANI: Zaf'e âşık olduğumu bilmiyordum, hatırladın mı?
Bana sen söylemiştin.

CHLOE: Bu soruyu son derece şüpheli buluyorum.

CHLOE: Kim sana Stockholm Sendromu yaşıyor?

Eve gözlerini devirdi ve "Hiç kimse. Bu teorik bir karşılaştırmaydı," yazdı.

DANI: Tamam ama sen kime âşıksın?

Eve kayıt tuşuna bastı, ağzını açtı, sonra durdu. Yüksek sesle *Jacob'a âşığım*, demek üzereydi ve bunda ciddi olabilirdi.

Bu da Eve'in kendine dair, kim olduğu, kim olmak istediği ve her iki durum arasındaki geniş uçuruma dair şüphelerini ortadan kaldırmadı ama kesinlikle yardımcı oldu.

Kendini tekrar gülümserken buldu. *Jacob'a âşığım*. Kafasının içinde kulağa çok güzel, çok saf, çok değerli geliyordu. Bu yüzden, yüksek sesle söyleyecek kadar emin olana dek bir süre daha orada tutacaktı.

"Biriyle mi konuşuyordun?" Jacob'ın sesi, sanki düşünceleri tarafından çağrılmış gibi, içeri adım atmadan kapıdan süzüldü.

Sırılsıklam. Havluyla.

"Yüce Tanrım," dedi Eve, "bunu yapmayı bırakmalısın."

"Ne yapmayı?" diye sordu soğukkanlılıkla. Ama ağzının köşesi hafifçe bükülmüştü. Yatak odasına girerken hareketlerinde kasıtlı bir durgunluk vardı, elini nemli saçında gezdiriyordu.

Tam olarak ne olduğunu biliyordu, bu yüzden Eve açıklama zahmetine girmedii.

Adam kurulanma konusunda berbattı. Eve soluk teninde parlayan küçük su damlacıklarını görebiliyordu. Bu da adamı bunaltıcı bir günde insanı baştan çıkaran lezzetli, terli bir kutu kola gibi gösteriyordu. Sarı kıllarının... aletine uzanan tüylü izi, Eve'in kalbinin gösterişçi bir aerobik öğretmenin pazıları gibi atmasına ve klitorisinin tekila dolu bir akşamdan kalmış gibi zonklamasına neden oldu. Ağzı kurudu. Muhtemelen vücudundaki tüm nem hızla bacak arasına indiği içindi.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu Jacob usulca.

"Hımm?" Eve aklını düşürdüğü yerden kaldırmaya çalıştı. "Ah. Ee, kız kardeşlerim."

Jacob yaklaştı, gözlerinde bir elektrik fırtınası vardı. "Bu çok güzel. Şimdi telefonu bırak."

Eve geç de olsa hâlâ telefonu elinde tuttuğunu fark etti. "Evet, efendim." Bıraktı, telefonu kilitledi ve ayağa kalktı.

"Odama gelmelisin," dedi Jacob.

Kadın gözlerini kırıştırdı. "Yatakta seks mi? Beni şımartıyorsun."

"Hayır, yatakta seks değil. Yani..." Ağzı kendini küçümseyen bir gülümsemeyle kıvrılırken bile burun delikleri alevlendi. "Şey, evet, aslında. Yatakta seks. Ama demek istediğim benimle yatmalısın." Elini tuttu. "Eğer istersen. Bunu kastetmiştim."

"Ah," dedi Eve usulca ve işte aşk yine damarlarında süzülüyordu. Parlıyordu ve altın rengindeydi, yoluna çıkan her şeyi lapaya çeviriyordu. "Tamam. Evet. Çok güzel. Bunu isterim."

Jacob sırtıttı ve kızın elinden tutup çekiştirerek onu hızla odadan çıkarıp kendi odasına götürdü. Jacob onu yatağa yuvarlayıp üzerine tırmanmadan yer değişikliğini algılayacak zamanı bile

olmamıştı. Sonra tüm vücudu yeniden titreşen bir sinir haline geldi, canlandı ve açığa çıktı. Adam ona yaklaştı, güçlü bacakları onu nefes nefese bırakan kendinden emin bir edayla onunkinin arasında kayıyordu.

Jacob çok baskın, ısrarcı ve talepkârdı.

“Konuş benimle Evie,” diye mırıldanınca Eve nefesini tuttuğunu fark etti ve ayrıca...

Ve ayrıca, şu anda konuşma fikri onu diğer erkeklerle olduğu gibi endişelendirmiyordu. Yanlış bir şey söylemekten, rastgele düşünce akımlarıyla adamın sinirlerini bozmaktan çekinmiyordu. Kusurlu bir şekilde tuhaf olmak yerine kusursuz biçimde eğlenceliymiş gibi davranmaya odaklanmamıştı. Çünkü çatık kaşlarının ve korkunç derecede yüksek standartlarının ardında Jacob, onu olduğu gibi kabul edip “Aslında, biraz daha istiyorum,” diyecek kadar çelik gibiydi.

Ama çok uzun süre düşünmüş olmalıydı çünkü bir süre sonra adamın ifadesi değişti ve sanki ağırlığını onun üzerinden kaldırır gibi yaptı. “Özür dilerim. Ben, şey mi?.. Böyle durumları yoğun yaşıyorum da.”

Adamın omzunu kavradı ve onu tekrar üstüne çekti, tepkisi şiddetli ve içgüdüsel. “Hayır. Sen ilahisin. Sana doymak mümkün değil. Belki kimileri aynı fikirde olmayabilir ama bu insanların pek de önemi yok çünkü sen benimsin.” Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, zehri karşısında küçük bir şok geçirdi. Ama bundan pişmanlık duymadı.

Özellikle de adam küçük, yavaş ve taklit edilemeyecek kadar utangaç şekilde gülümsediğinde. “Ah. Şey. Bunu ben söyledim.” Jacob hafif, yumuşak bir iniltiyle onu öpmeden edemeyeceğini söyledi. Eve onun kontrolünü ne kadar takdir etse de o kontrolü azar azar kaybedip içine akıttığını hissetmek daha

da hoşuna gidiyordu. Adamın ağzı, sanki hararetle kızın ağzının üzerinde hareket ediyordu. Dili alt dudağının çizgisini, ağzının köşesini, kendi dilinin savunmasız ucunu tattı ve aletti ağrıyan klitorisine yüzde yüz razı olduğu şekilde -kendinden geçecek kadar- bastırdı. Bu doğrudan bir masaj gibiydi ve adam sertleşmemişti bile. Eve, işleri bittiğinde beş yıldızlı geri bildirim bırakacaktı.

“Henüz seks yapamayız,” dedi adam ona öpücükler arasında. “Ciddiyim. Daha on dakika oldu ve ben boku yedim. Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Seks yapabiliriz,” diye düzeltti Eve, “eğer dilin çok yorgun değilse.”

“Eve,” dedi sertçe, bu da onu fena halde ateşlendirdi. “Şu anda konuşmamız gerektiğinin farkındasın, değil mi? Az önce olanları tartışıyor ve sesli rıza müzakerelerimize devam ediyoruz, falan?”

“Kapa çenenin Jacob,” dedi neşeyle ve onu tekrar öptü. Dudakları usulca buluştu, dilleri tembelce birbirine değdi, bacağına Jacob’ın kalçasına uzattı ve biraz sürtündü. Ve sonunda, Jacob’ın dilinin çok yorgun olmadığı ortaya çıktı. Bir süre sonra aletinin de yorulmadığı anlaşıldı.

Sonunda duruldular.

Jacob minderlere sırtını yaslamış, sıcak battaniyeler ve Eve’in yumuşak, limon-vanilya kokusuyla koza gibi sarılmıştı. Sağ tarafta, her zamanki gibi alçısını bir minder üzerine koymuştu. Solunda ise, son birkaç saatini korkunç şeyler yaparak geçirdiği kadının varlığını hissediyordu. Yine de ona dokunmak için acayip gergin bir istek duyuyordu. Muhtemelen ona seks için

dokunmak istemediğinden; onu değerli bir şeymiş gibi asla bırakmadan tutmak istiyordu.

Manyak ötesi bir gece geçirmelerine rağmen Jacob hâlâ böyle bir hareketin yüzüne patlamayacağından emin değildi.

Ama yine de yapardı.

Ama hiç şansı olmadı, çünkü Eve ikisine de yetecek kadar cesurdu. Ve Jacob'ın karamsarlığı ilişkiyi soğutmakla tehdit ettiğinde ateşi canlı tutacak kadar sıcaktı. Yuvarlandı ve bir kolunu Jacob'ın çıplak göğsüne dolayarak yanağını omzuna yasladı. "Böyle uyuyabilir misin?" diye sordu. "Hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Eve, her zaman onunla ilgileniyordu. Jacob gözlerinin kapanmasına izin verdi ve sanki kuş tüyü bir yatakmış gibi anın içine gömüldü. "Uyurum," dedi, sesi sertti. "Yani, demek istediğim yapabilirim – kalırım." Asıl mesele de buydu zaten. Jacob kadının onunla kalmasını istiyordu ve Eve bunu bilmeliydi. Çünkü insanların geçmişte Eve'in gitmesine çok kolay izin verdiğinden şüpheleniyordu. O da bazen tıpkı kendisi gibi kararsız kalıyordu.

"Kesin bir şey var, biliyorsun değil mi?" diye ağzından kaçırdı Jacob.

"Öyle mi?" Eve hınzır bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Ben de yorgun olduğumu sanıyordum."

Gözlerini devirdi. "Kes şunu. Ahlaksız kadın. Demek istediğim, daha önce ciddiydim. Artık benimsin."

"Çok mağara adamısın," diye mırıldandı.

Jacob bunu duymazdan gelmeye karar verdi. "Sen benimsin, yani seni terk etmemden ya da reddetmemden endişe etmene gerek yok," diye tekrarladı, çünkü duygusal dile çok fazla giriyorlardı ve o doğru yapabileceğinden şüphe duyuyordu. "Ben eminim. Senin için. Senden. Her şeyden."

Eve başını tekrar kaldırdı ama bu sefer yüzünde alaycı bir gülümseme yoktu. Bu kez bakışları onunla buluştu, gece yarısı çikolata kahverengisi rengini alan gözlerini hızla kırptırdı. “Ah,” dedi, sessizce. Ve bu tek heceyle Jacob’ın şüpheleri kesinleşti. Eve bırakılmamaya alışık değildi.

Anlayabiliyordu.

“Bana bir şey söyler misin?” diye sordu adam.

Tekrar uzandı, başı adamın göğsünde rahatlatıcı bir ağırlık oluşturdu. “Her şeyi.”

Bunu duyunca kalbi sıkıştı. “Neden buraya geldin?”

Kadın tereddüt etti. Jacob bunu bekliyordu. Tanıştıkları gün bu kadını, mahvedecek görüşmeler arayan, taşrayı süpürüp geçecek sorumsuz bir kasırga olarak görmüştü. Ki bu çok saçmaydı. Ama kendini savunması gerekirse, çok baskı altındaydı ve o zamanlar onu tanımıyordu.

Artık onu tanıyordu. Kız kardeşlerini çok sevdiğini -hep onlardan bahsediyordu- ve arkadaşlarının onu hak etmediğini, ama yine de gülünç zengin kız maskaralıklarından sevgiyle bahsettiğini ve fırsat verildiği sürece çok çalışıp başarılı olabileceğini biliyordu.

Tüm bunlar şu soruyu akla getiriyordu: Neden hayatını geride bırakmış ve burada bulabildiği ilk işi kabul etmişti? Jacob ilk başta bunu öğrenmek istememişti. Sonra da sormayı hak etmemiştir ama şimdi? Evet. Şimdi *her şeyi* anlatacağı adam oydu. Bu da dünyadaki en güçlü beş pozisyondan biri gibi hissettiriyordu.

Jacob bekledi ve bir süre sonra kadın konuşmaya başladı. “Bu hikâye benim için pek de gurur verici değil.”

“Şimdiye kadar anlamış olmalıydın,” dedi, onu daha da yakına çekerek, “seni yargılamayacağım.”

“Jacob Wayne, seni pis yalancı.”

“Tamam sadece biraz yargılayacağım,” diye düzeltti, “yine de...” Konuşmayı kesti, *seni yine de seveceğim* sözcükleri boynundaki kancayla sahneden çekildi. Henüz değil. Cidden, henüz değil. “Yine de senden hoşlanacağım,” diye kabaca bitirdi. Güzel. Fıstık ezmesi kadar pürüzsüzdü.

“Çok naziksin, hayatım,” diye homurdandı.

“Bu benim belirleyici karakter özelliğim, evet.”

“Ya birini öldürmüşsem?”

“Şaşırmazdım ve gerekirse seni hapishanede ziyaret ederdim.”

Eve’in sahte bir öfkeyle nefesi kesildi. “Cesedi saklamama yardım etmeyecek misin?”

Jacob’ın dudakları izinsizce kıvrıldı. “Uzun zamandır buradasın Günişığı ve etrafta polis falan da yok. Demek ki iyi saklamışsın.”

“Evet. Evet. Çok doğru.” Olası bir katil olma fikriyle övünüyordu çünkü gülünç bir rüy yumağıydı. Jacob onu alnından öptü çünkü o bu kadar iğrenç şekilde sevimli davranırken başka bir seçenek yoktu.

“Şimdi,” dedi, “oyalanmayı bırak. Bana şu hikâyeyi anlat.”

Eve iç çekti. “Ailem bana kızgındı.”

Sormadan bir süre bekledi. “Onların da mı arabanla çarptın?”

“Mecazi düşünürsek, sanırım anneme arabamla defalarca çarptım.” Ses tonu kuruydu ama parmakları göğüs kafesine hızlı bir ritimle vuruyordu. “Annem başarılı olmamı çok istiyor. Herhangi bir konuda. Ve bir süre denemekten bile vazgeçtim ama onun için vazgeçmek çok uzak bir köprüydü. Beni hayal kırıklığına uğrattılar ve buna dayanamadım. Yapacak bir şeyler bulmaya karar verip evden ayrıldım. Bilirsin, kendimi kanıtlamak için. Ve işte buradayım! Çuvallamamaya çalışıyorum.”

Bu tamamen beklenmedik bir açıklama değildi ve Eve'in konuşma şekli de pek yabancı değildi. Bu tür şeyleri Jacob da her zaman söylerdi. Başarısız olduğunu, hayal kırıklığı yarattığını, denediğini ama başarabileceğine inanmadığını anlatırdı. Jacob bu sözlerin onu ne zaman germeye başladığını tam olarak kestiremiyordu ama bu his her seferinde daha da kötüleşiyordu.

Görünüşe göre Eve'in eleştirilmesine katlanamıyordu. Kendisi tarafından bile. "Bana anlattığın için teşekkür ederim," dedi, çünkü nezaket yararlıydı ve olumlu bir başlangıç yaparken kimseye bir açıklama yapmamanın yararını bir yerde okumuştur. "Ama Eve, sanırım ciddi bir konuşma yapmamızın zamanı geldi..."

"Böö," diye araya girdi. "Ciddi konuşmalardan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Hayır," dedi sertçe, dönüp ona bakarak. "Hayır, nefret etmiyorsun. Ediyormuş gibi davranmayı bırak. En parlak, en hafif şeylerin bile bir özü vardır."

Eve bir an sessiz kaldı, belli ki şaşırmıştı. "Ben..."

"İşte ben de tam olarak bundan bahsetmek istiyordum. Eve"

Bir kolunu ona doladı ve sıktı. Duygularını gerçek, işe yarar kelimelere dönüştürdü. Bazen varlığı bu tür şeyleri kolaylaştırıyordu ama bazen, ona hissettiği duygular içinde boğulurken, inanılmaz derecede zor oluyordu. "Eve," diye tekrarladı, "kendini geliştirmen, büyümen ya da başka bir şey yapman gerektiğini düşünüyorsun. Ama senin hiçbir sorunun yok. Sen sadece... biraz farklısın, hepsi bu. Dünyanın çok hızlı ve çok gürültülü haline karşı hassassın. Ve sanırım incinmişsin. Tekrar incinme ihtimaline karşı irkilmeye alışkınsın. Ben de aynayım, farklı nedenlerle de olsa. Gerçek şu ki, sen akıllısın, yaratıcısın, kendini işine adanmışsın ve insanları önemsiyorsun. Korkmuş olsan bile,

doğru olduğu sürece herkes için her şeyi yaparsın. Peki bundan daha önemli ne var? Bana bundan daha önemli bir şey söyle tatlım.” Bunları ifade etmek biraz altın aramak gibiydi. Jacob saatler gibi gelen bir süre boyunca (ama aslında otuz saniyeydi) uğraştı ve sonunda bitkin düşmüştü ve heyecanlandı. Çünkü...

İşte oradaydı. Onun altını: Eve’in gülümsemesi.

“Bu akşam çok iltifat ediyorsun,” diye mırıldandı Eve. “Neden acaba?”

Jacob gözlerini devirdi.

Ve kadın, tıpkı Jacob’ın tahmin ettiği gibi bir süre sonra ciddiye döndü. “Teşekkür ederim Jacob,” dedi usulca. “Geçen ay bana böyle bir şey söyleseydin sana inanmayabilirdim. Ama kendimde var olduğunu bile bilmediğim yönlerimi görmeye başladım. Belki de artık sana inanırım.” Şaka yapıyordu ama Jacob onun gülümsemesinin ardında filizlenen güveni gördü. Ona değil, kendine karşı. “Ben... Sanırım insanlar için güzel şeyler yapmanın bir beceri olduğunu hiç düşünmemiştim. En azından buraya gelene ve sen bana bunun için ödeme yapmayı teklif edene kadar.”

“Fikrini değiştirmene sevindim,” dedi, “çünkü bu kesinlikle bir beceri. Bunu bilmelisin. Üzerinde çok çalışmam gerekiyor.”

Gülerken sanki güneş ışığının küçük baloncukları adamın teninde patlıyordu.

“Senin yeteneklerin,” dedi yavaşça, “insanların genellikle görmezden geldiği yerlerde yatıyor. Bu yüzden hiç yeteneğin olmadığını düşünüyorsun. Ama sen zekisin ve yeteneklisin. İnsanlar bunu görmekte zorlanıyorsa bu onların sorunu, senin değil.” Bir sonraki konuyu açmayı istememişti ama kelimeler ağzından izinsizce döküldü. “Biliyorsun Eve, sen – biz farklıyız. Ve...” Hafifçe öksürdü ve tekrar başladı. “Benimleyken

her şeyin farklı olduğunu hissediyor musun? İletişim kurma şeklimizi mesela?”

“Şey, evet,” dedi küstahça. “Sanırım bu şekilde yatağa girdik.”

“Ben o farktan bahsetmiyordum. Demek istediğim, açık sözlü olmam hoşuna gidiyor. Bunu her zaman söylüyorsun. Diğer insanlar sana daha mı az açık sözlü geliyor?”

Jacob onun şaşkınlıkla, daha fazla soruyla, sıradan bir şeyle cevap vermesini bekliyordu. Ama o sıradan biri değildi. O Eve'di. İşte bu yüzden sakince cevap vererek onu şoke etti: “Anlıyorum. Evet, farklı hissettiriyor. Daha çok kız kardeşlerimle konuşmak gibi. Daha kolay ve tanıdık, muhtemelen ikimiz de otistik spektrumda olduğumuz için.”

Jacob'ın şaşkınlığı anında kahkahaya dönüştü. “Biliyordun.”

“Şey, hayır,” diye düzeltti, “seninle tanışmadan önce bilmiyordum. Kendi davranışlarımı fark etmemi sağladın. Bu yüzden biraz araştırma yaptım ve bariz bir sonuca vardım: Muhtemelen ben de senin gibi otistiğim. Aslında ailemin çoğunun öyle olduğunu varsayıyorum, bu da çoğunluğun bizi inanılmaz derecede tuhaf buluşunu açıklıyor. Bu ilginç bir gelişme ama aynı zamanda...” Bakışları tavanda konuşurken hafifçe gülümsedi, “Kim olduğumu ve durumumu zaten biliyorum. Her geçen gün bu konuda daha fazla şey öğreniyorum. Bazı farklılıklara bir isim vermek tatmin edici. Hepsi bu kadar.”

Jacob bir anlığına bunu düşündü ve gülümsememek için kendini tuttu. “Sen çok...”

“Ne?” diye sordu, ona bakmak için dirseğinin üzerinde doğrulurken. Lavanta rengi saçları göğsüne dökülüyordu ve gözleri yıldızlarla aydınlanmış bir gece gibiydi. “Ne olmuş?”

“Mükemmel,” diye bitirdi. “Eve Brown, sen benim için kesinlikle mükemmelsin.”

Eve gülümsedi, o kadar mutluydu ki adamın kalbi sıkışmıştı. Sonra onu öptü ve mükemmeldi. Bugünlerde birlikte her zaman mükemmeldiler ve Jacob çoğunlukla öyle olacaklarına inanıyordu.

Ama küçük bir parçası -genç, soğuk, değersiz parçası- hâlâ tam olarak ikna olmamıştı. O parçanın uzun bir hafızası vardı ve kayıplarla doluydu.

Jacob o kısım üzerinde çalışmaya karar verdi. Eve için çalışacaktı.

On Dokuzuncu Bölüm

Eve şarkı söylüyordu. Aslında önceki gecedен beri şarkı söylüyor ve çok iyi vakit geçiriyordu. Bugün her zamanki dalgın nakaratları mırıldanmak yerine, neşesinin her zerresinin sesinde parlamasına izin verdi ve kendi fon müziğini yarattı. Neyse ki Jacob buna aldırıyor gibiydi.

Yabanmersinli ve limonlu pandispanyayı kremayla kaplar-ken başını kaldırıp ona sadık bir inek gibi baktı. Jacob mutfağa getirdiği Zencefilli Çörek Festivali etkinlik haritasını inceliyordu ve kızın kalpli bakışlarını kaçırdı. Eve adamın artık tanıdık gelen yüzünü keşfetmek için bu andan yararlandı. İyice ayrılmış saçının altın parıltısı, sevimli kaşlarının derin çatıklığı, fırtınalı gri bakışlarını gizleyen güneş rengi kirpiklerini inceledi. Güzel, çok güzel adamdı. Aklının bir köşesinde onu üst kattaki yüklüğe sürükleyip ikindi çayından önce hınzırca ayartmak vardı.

Yeniden.

Tam Eve bu fikri ciddi ciddi düşünmeye başlamışken, mutfak kapısı açıldı ve düşünceleri paramparça oldu. Yerinden sıçradı, elindeki krema torbasını neredeyse bitmiş pastanın üzerine düşürdü ve derin bir iç çekti. “Ah, lanet olsun.”

Jacob pastayı ne hale getirdiğini gördü ve kararlı bir ifadeyle ayağa fırladı. Görünüşe göre, parlak zırhlı bir şövalye gibi onu mahvolmuş kremadan kurtarabileceğini düşünüyordu. Eve ne yapacağını görmek için onu kışkırtmayı düşündü.

Ardından, açık kapı aralığında yüzünde bir sırıtişla eğilen Mont nihayet konuştu. "Hımm. Pekâlâ. Burada ne yapıyorsun, Jake?" Sesinde zaferden fazlası vardı.

Jacob arkadaşına bakıp kaşlarını çatı. "Jake saçmalığını kes." Eve'e yaklaşırken sesi yumuşadı. "Pasta nasıl oldu?"

"Ah, bilirsin işte," diye cevap verdi, poşeti kremanın içinden çıkarırken kendine çok kızmıştı. "Benekli. Biraz ezik. İştah açıcı." Alt dudağını ısırđı, seçeneklerini düşünürken bakışları saate kaydı. "Belki bir şeyle üzerini kapatabilirim."

"Bunun gibi bir şey mi?" diye sordu Jacob ve kızın omzunun üzerinden uzanarak o sabah masaya koyduğu taze kesilmiş lavanta dolu bardağı kapdı.

Eve bir süre çiçeklere baktıktan sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Evet. Tam olarak böyle bir şey. Teşekkürler hayatım, sen tatlı bir şeftalisin." Ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve onu öptü. Hızlı, tatlı, tanıdık bir dudak temasıydı. Eve o anda Mont'u hatırladı, dondu kaldı ve sertçe geri çekildi ya da çalıştı. Ama Jacob onu kalçasından yakaladı, bakışlarında şaşkınlık ve zevk birleşmişti.

Eve kızardı. Utanmış falan değildi. Sadece adam ona böyle baktığında içi ısınıyordu.

Jacob bir süre daha ona yakın durdu ve başını eğerek kadının kulağına bir şeyler mırıldandı. "Beni öptün."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Dün gecedен beri seni defalarca öptüm, belki unutmuşsundur diye."

Sesi bir oktav düştü. “Unutmamıştım.”

“Tam buradayım, çocuklar,” dedi Mont kapı aralığından. “Kelimenin tam anlamıyla burada duruyorum.”

Jacob onu, “Kapa çeneni,” diye tersledikten sonra dikkatini tekrar Eve’e çevirdi. “Beni *herkesin içinde* öptün.”

“Mont herkes sayılır mı?”

“İlginç bir soru,” dedi Mont.

En iyi arkadaşını görmezden gelen Jacob devam etti. “Beni herkesin içinde öpmen hoşuma gidiyor. Bunu daha sık yapmalıyız. Ne zaman istersek. Bir çift gibi. Çift olduğumuzu kabul ediyor musun?”

Eve usulca gülerek başını onun omzuna yasladı. Önceki gece yalnızca seks değil, Jacob’a söyletmeyi başardığı tüm o güzel duygusal şeylerden sonra artık bir çift olduklarını düşünmüştü. Elbette Jacob daha siyah ve beyazdı. Onun gerçek, açık ve net kelimelere ihtiyacı vardı ve Eve ona bunları vermekten mutluluk duyuyordu.

Ama Eve için aralarındaki hava bile her şeydi. O kadar her şeydi ki ilk ve son kez Skybriar’da kalmaya karar vermişti. Florence’a siktirip gitmesini söyleyecekti -ama daha profesyonel şekilde- çünkü Eve artık Castell Kır Evi’ni temsil ediyordu ve uyması gereken belli davranış standartları vardı. Küçük Freddy’nin lanet doğum günü partisini unutacaktı.

Sonra eve dönecek ve ailesine üzgün olduğunu, değiştiğini ve artık kendi gücüne inandığını bizzat söyleyecekti. Yaptığı şeylerin -insanları doyurmak, onlara yardım etmek, kendilerini iyi hissetmelerini sağlamak- para saymak ya da sözleşme yazmak kadar önemli olduğunu anlatacaktı. Kendi yeteneklerine onları kullanacak kadar saygı duyduğundan bahsedecek, başarısızlık korkusunun canı cehenneme diyecekti.

Ailesine sevdiği bir şey bulduğunu söyleyecekti. (Ve sevdiği birini de ama muhtemelen bu kısmı şimdilik kendine saklayacaktı.)

Belki ona inanmayacaklardı -bazen *kendisi* de inanmakta güçlük çekiyordu- ama gerçeği biliyordu. Çünkü Castell Kır Evi'nden ayrılmayı, burayı geçmişinde geçici bir an olarak bırakmayı düşündüğünde, içinden bir ses sakın ama kararlıca *Hayır* diyordu.

Ve Jacob'ı terk etmeyi düşündüğünde, ses yüz kat daha yükselmmişti.

"Evet," diye fısıldadı onun kulağına. "Biz kesinlikle bir çiftiz."

Adam ona sanki binadaki tüm banyoları tek başına dezenfekte etmiş gibi sırttı ve son altı yılı beraber geçirmişler gibi onu belinden kavradı, kendine çekip nefessiz bırakarak öptü.

"Tanrım," diye mırıldandı Mont ama aslında sesi çok memnun geliyordu.

Sonra hafifçe öksürüp "Bölmek istemem ama dışarıda bir kaz var gibi görünüyor," dediğinde sesi daha az memnundu.

Eve, Castell Kır Evi'ne geldiğinden beri pek çok şey öğrenmişti ama görünüşe göre eğitimi henüz tamamlanmamıştı. Jacob onu dışarı çıkarıp sertçe, "Ördekler küçük pislikler," diyene kadar bazı su kuşlarının yarattığı ciddi tehdit hakkında hiçbir fikri yoktu. "Kazlar daha kötüdür. Kuğular en kötüsüdür."

"Ah," dedi, "doğru." Yarı aleni öpüşmelerden ve elbette Jacob'ın çok sevimli bulduğu "Biz bir çiftiz" sözlerinden dolayı hâlâ başı dönüyordu.

Bu kadar mutlu olmak yasadışı olmalıydı. Kaz bile onun ruh halini bozmadı.

Ama çakıl taşlı araba yolundaki manzara Castell Kır Evi'nin havasını kesinlikle bozuyordu. Büyük, gri bir kaz, o sabah eşiyile Daisy Room'a giriş yapmış, Bay Packard'a doğru paytak paytak yürüyordu. Bay Packard pansiyona giriş yaparken güzel bir kareli gömlek giymiş, sakın ama dost canlısı biriydi. Şu anda ise arabasının üstüne tırmanan kıpkırmızı ve gergin bir adamdı.

"Yakalayın!" diye bağırdı. Sonra da sanki birileri yanlış anlayabilir diye kazı işaret etti.

"Kazlar tehlikeli midir?" Eve özellikle belli birine sormamıştı. Bu daha önce üzerinde çok düşündüğü bir soru değildi ama Bay Packard mesanesinin kontrolünü kaybetmeye meyilliyken, bunu merak etmişti.

"Bazen," diye gülümsedi Mont, Jacob ise somurtarak, "Müessesemin huzuru ve saygınlığı için büyük tehlike oluşturuyorlar, evet," diye cevap verdi.

"Bir kaz gerçekten saldırırsa kolunu kırabilir," dedi Mont. "Ama Jacob'ın kolu zaten kırık, yani bir şey olmaz."

Eve dehşete kapıldı. "Kırılacak bir kolu daha var!"

"Evet, ama bu gerçekten kötü şans olurdu."

"Onu gaza getirmeyi bırak," diye kaşlarını çattı Jacob. "Kolumu kıracak değil ya. Alt tarafı bir kaz. Burası onun bölgesi değil. Kol kırmaya kalkışması için bir neden yok ve eminim bir kaz bile mantıklı davranabilir." Bunu söyledikten sonra söz konusu kazın üzerine dimdik ve hışımla yürüdü.

"Madem öyle," diye arkasından seslendi Eve. "İyi şanslar, hayatım. Tanrı yardımcın olsun falan."

Jacob ona el salladı.

"Ee," dedi Mont, Jacob'ın yaratığa gidişini izlerken. "Sen ve Jacob, ha?"

Eve'in yüzünün kızardığını hissetti. "Sanırım öyle."

“Dürüst olmak gerekirse sevindim.”

“Haydi,” diye bağıırıyordu Jacob, elindeki aleti sağa sola sallayarak. “Defolun gidin!”

Mont sessizce, “Adımlarını ona uydur,” dedi.

Eve bakışlarını Jacob’ın kırık kolundan kaçmaya çalışan kazdan uzaklaştırdı. “Hı?”

“Göründüğü kadar sert biri değil.” Mont alçak sesle konuşuyordu, gözleri kazın üzerinde olsa da odağı açıkça başka bir yerdeydi. “Hepsi bu kadar. Göründüğü kadar sert değil.”

Kaz kapıdan çıktı ve paytak paytak yürüdü. Eve, Mont’a bunu bildiğini, çok dikkatli olacağını, Jacob’ın kırılğan ısıltısının kendi ellerinde güvende olduğunu söylemek için ağzını açtı.

Sonra tanıdık bir ses duydu. Tanıdık ama imkânsızdı elbette.

“Burası mı?” diye sordu sesin sahibi. Ve sonra, “Yüce Tanrım, Martin, o bir kaz mıydı?” sorusu duyuldu.

Eve kaskatı kesildikten sonra kendini rahatlamaya zorladı. Annesi burada olamazdı. Bu ses açıkça Eve’in babasıyla aynı adı taşıyan bir adamın eşlik ettiği başka bir kadına ait olmalıydı.

Annesi Castell Kır Evi’nin kapısından içeri adımını atıp Dolce & Gabbana güneş gözlüğünü alına itene, elini göğsüne bastırana ve “Eve!” diye bağırana kadar kendine böyle söylüyordu.

Sonra *aman Tanrım, ailenin geri kalanı içeri doluştu*. Tabii ki babası, Gigi, Shivani ve hatta arkada gezinen Chloe ve Danika. Bu, Eve’in deneyimlerine göre pek de hayra alamet olmayan gerçek bir akraba pusususuydu.

Bu hiç de iyiye işaret değildi.

“Ah, lanet olsun,” dedi Eve.

Mont gözlerini kısarak Gigi’ye baktı. “Bu Garnet Brown mı?!”

Jacob, Eve'in ailesinden ne beklediğinden emin değildi ama bu... Aslında, diye düşündü, tıka basa dolu yemek salonuna bakarken, hiç de sürpriz değildi.

Eve'in akrabalarında dokunulmaz bir gösteriş ve kesinlik havası vardı. Her şeyin en iyisine erişimi olan -yiyecek, giyecek, her şey- insanları çevreleyen o çekiciliğin sağlıklı parlaklığı. Daha önce de birçok kez böyle insanlar görmüştü ama onu şaşırtan kısım şuydu: Hepsi birbirinden hoşlanıyor gibiydi. Grup olarak yürümeleri, birbirlerine yer açmaları, adımlarının birbiriyle uyumlu olması, basit bir akraba grubundan ziyade bir sürü gibi olmaları bunu gösteriyordu. Ya da Jacob onları koyun gibi yan yana güderken garip merhabalaşmalar ve birbirlerine tuhaf küçük yorumlar yapmaları buna işaret etti.

Durum ne olursa olsun, aralarındaki sevginin havada parıldadığını görebiliyordu. Eve'in böyle bir ailenin merkezinde yetişmesi elbette mantıklıydı. Ne de olsa yumuşaklığını bir yerlerden öğrenmişti.

Jacob, *merhaba*'dan kısa bir süre sonra konuşacak bir şey bulamadığından ve Eve de ona kolaylık sağlamak için burada olmadığından, şimdi onları inceliyordu. Anne, ince takım elbisesi içinde pencerenin kenarında sertçe oturmuş, keskin, ela gözleriyle odanın her santimini inceliyordu. Muhtemelen kusur arıyordu ki bu Jacob'ı endişelendirmemeliydi. Ara sıra su kuşlarının izinsiz girmesi bir yana, buranın hiçbir kusuru yoktu. Ama yine de içinde bir endişe belirdi çünkü bu Eve'in annesiydi ve kadında Lucy teyzenin sahip olduğu, diğer şeylerin yanı sıra çok yüksek standartlara işaret eden bir keskinlik vardı.

Bir de sıcaklık saçan ve karısının yanından hiç ayrılmıyor gibi görünen babası vardı. Kel kafası ve bıyığıyla Eve'e pek benzemiyordu ama onu andırıyordu. Daha önce, Jacob'la konuşurken başını sallamış ve gülümsemişti. Ve şu anda, dokunuşuyla sakinliğini paylaşabilirmiş gibi elini Eve'in annesinin omzuna koymuştu. Eve'in gülümsemesiyle mutluluğu paylaştığı gibi.

Jacob'ın sağında kız kardeşler oturuyordu; güzel, farklı, yakın bir havaları vardı. Köşede birlikte fısıldaşıyor, Jacob'ı şüpheyile süzüyorlardı. Mavi gözlüklünün özellikle canı bir havası vardı. Mor saçlı, eğer degeceğini düşünürse onu parçalara ayıracak bir bilim insanı gibi, meraklı görünüyordu.

Bir de büyükanne ve onun partneri gibi görünen diğer yaşlı kadın vardı. Bir tek onlar Jacob'ı görmezden geliyor gibi yapmıyorlardı. *Keşke yapsalardı*, diye geçirdi içinden Jacob.

"Evet," dedi büyükanne. Kocaman bir güneş gözlüğü takıyordu ve annenin aksine, gözlüğünü içeride çıkarma zahmetine katlanmamıştı. "Buranın sahibi sensin, değil mi hayatım?"

"Evet, madam."

"Ah, *hayatım*. Ne kadar tatlı. Bunu duydun mu, Shivani? Ama hayır, hayır, bana Gigi demelisin. Ve bu benim sevgilim Shivani. Şuradaki inme inmiş gibi duran Joy ve bu da Martin, ona daha sessiz bir inme inmiş. Ve köşede cadı gibi toplanmış olanlar Chloe ile Danika. İşte, şimdi hepimiz tanıştık ve son derece samimiyiz." Gigi bembeyaz dişleri ve ince kemikli güzelliğiyle güzelce gülümsedi. Sonra bir yerden sigara çıkardı. Jacob kaynağı gözden kaçırmış olmalıydı. "Sigara içebilir miyim, hayatım?"

"Şey burada pek..."

Sigarayı dudaklarına götürdü. Sonra diğer kadın -Shivani- bir kutu kibrit çıkardı, sigara centilmence yakıldı ve her şey çok Hollywoodvari oldu.

“Büyük stres zamanları bunu gerektirir,” dedi Gigi ona komplocu bir tavırla. “Ama gerçekten, 79’da bırakmıştım. Adın neydi senin?”

“Ee,” dedi, “Jacob.”

“Muhteşem, muhteşem.” Derin bir nefes aldı. “Jacob, tatlım, benim küçük tatlı torunuma herhangi bir şekilde kötü davranıyor musun bakayım?”

Köşede, Joy kaskatı kesildi. “*Gigi.*”

Bu sırada, siyah-gümüş saçları şelale gibi akan orta yaşlı kadın Shivani gözlerini devirdi. “Ah, Garnet. Seni eli sopalı koçbaşı.”

“Çok tatlı şeyler söylüyorsun canım.”

Bu noktada Jacob, sorunun kendisinden aldığı akli toplama-yı başardı. “Anlayamadım?”

“Şey,” dedi Gigi ejderha gibi nefes verdikten sonra, “sevgili küçük çöreğimin başını bir tür belaya soktuğunu ya da en azından uygunsuz bir türün esiri olduğunu düşünerek buraya sürüklendim. Ama sen son derece mantıklı bir adama benziyorsun ve kafam karışmış olabilir ama Eve’in *yabancılar pasta servisi* yaptığı için bizi burada beklettiğini düşünüyorum. Bu da bana, tatlım, yanılıyorsam beni düzelt, daha uğursuz bir şey yapmak yerine sadece burada çalıştığını gösteriyor.”

Jacob, “Bu-bu- bu ikindi çayı,” demeyi başardı. *Uğursuz mu? Tanrı aşkına, neden’biri uğursuz bir şeyden şüphelensin ki? Tam bunu soracaktı ki Eve kapıda belirdi ve araya girdi.*

“Sen neden bahsediyorsun, Gigi?” diye sordu ve adam onu görünce rahatlayarak dizinin bağı çözülde. Çünkü başka herhangi bir grup havah, sigara içen gösterişçi tip pansiyonuna gelip de sanki saklayacak bir şeyi varmış gibi etrafa bakınsa, kaba sorular sorsa ve canını sıksa, Jacob’ın nasıl davranacağı çok belliydi. Biraz bağırıp küfreder ve kışlarına tekme basardı.

Ama bu Eve'in ailesiydi ve birbirlerini önemsiyorlardı. Eve onları hayal kırıklığına uğrattığı için utandığından buraya gelmişti. Onlar önemliydi. Ve Jacob, Eve'i seviyordu. Bu da Jacob'ın genel ve giderek artan kızgınlığı ile nefret edilmeme arzusu arasında sıkışıp kaldığı anlamına geliyordu. Yetişkinliğe adım attığından beri kendini sık bulduğu bir yer değildi bu.

Bu hiç hoşuna gitmedi.

Ama Eve için bir süre daha burada duracaktı.

"Peki siz burada ne yapıyorsunuz?" Eve içeri girip kapıyı arkasından kapatarak sordu. "Dahası, beni nasıl buldunuz? Yerimi kimseye söylemedim."

Onun girişi odaya enerji katmış gibiydi. Etrafta uzanıp sigara içmekle meşgul Gigi ve iç çekip gözlerini devirmekle meşgul sevgilisi Shivani dışında herkes ayağa kalktı. Ayrıca bir yerlerden dumanı üzerinde bir demlik çay bulmuşlardı. Eve'in akrabalarından en azından biri mantıklıydı.

"Şey," dedi kız kardeşlerden biri. "Hatırlıyor musun Evie'cik, senle Birmingham'da baleye giderken kaybolmuştuk ve Danika bizi almaya gelmişti? Bizi bulabilsin diye konumunu açmıştın. Ve hiçbirimiz onu kapatmayı akıl edemedik."

Eve ağzını bir balık gibi açıp kapatarak, "Beni *takip* mi ettiniz?" diye geveledi.

"Mecbur kaldık." Konuşan Eve'in annesi Joy'du, belli belirsiz işkence görmüş gibi görünüyor ve ellerini ovuşturuyordu. "Baban ve ben sana sert davrandığımızı biliyoruz. Ama sen ortadan kayboldun ve yerini kimseye söylemedin."

"Yani buraya gelmeye ve beni taviz etmeye mi karar verdiniz?" diye sordu Eve.

"Sanırım taciz etmekten bahsediyorsun, hayatım," diye araya girdi diğer kardeş Danika. "Ve hayır, burada olmamızın nedeni

bu değil. Seni kendi haline bırakacaktık ama sonra Chloe ve ben biraz... endişelendik.”

“Neden?”

Chloe konuşmadan bir duraksama oldu ve bakışlar Jacob’a çevrildi. “İlk başta, ne zaman arasak ya da mesaj atsak bize berbat yeni işinden ve korkunç patronundan bahsediyordun.”

Jacob irkilmemeye çalıştı. Ne de olsa *ilk başta* demişti ve bunu hak ettiğini düşünüyordu.

“Sonra birdenbire, sen ve patronun çok meşgul olduğunuz için hiç konuşamadık,” diye devam etti Chloe beceriksizce. “Saatler süren toplantılar ve... dün geceki sesli mesaj...”

“Ne sesli mesajı?” Eve yüzünde şaşkınlık ifadesiyle sordu. Ama bir anda jeton düştü. Jacob da hatırlamıştı.

Eve odasında sesli mesaj kaydederken adam içeri girip ne yaptığını öğrenmek istemişti. Sonra da onu *kendi* odasına sürüklemişti.

Ah, kahretsin.

“Bir tür seks tarikatına girdiğini düşündük,” dedi Danika yavan bir sesle. “Böyle şeyler olur, bilirsin.”

“Seks tarikatı mı?” diye ciyaktadı Eve. “Bir pansiyonda mı?”

“Şey,” dedi Gigi, “belli ki endişeleri yersizmiş çünkü görünüşe göre sadece sen ve Jacob varsınız ve seks tarikatlarının genellikle birden fazla üyesi olur. Tabii dışarıdan gelen o genç adam da işin içinde değilse. Eğer öyleyse bravo.”

“Anne,” diye iç geçirdi Eve’in babası yorgun bir ses tonuyla.

“Ne var Martin? Bunu hafife almıyorum, anlıyorsun değil mi? Yalnızca gerçekleri anlatıyorum.”

Joy herkesin üzerine sertçe konuştu. “Mesele şu ki olan biteni bilmiyorduk. Sana bakmaya geldik. Hepsi bu kadar. Niyetimiz seni rahat bırakmak, gelecek hafta eve dönmeni beklemektir...”

“Gelecek hafta mı?” Jacob araya girdi. Yüksek sesle konuşmak istememişti ama bu... doğru olamazdı. Son on dakika içinde söylenen hemen her şey yanlıştı ama aynı zamanda anlaşılabilirdi de. Ancak bu ifade çok dikkat çekiciydi. Eve gelecek hafta evi ziyaret etmeyi planlayamazdı çünkü o tarihte Zencefilli Çörek Festivali vardı.

“Yoksa bir hafta sonra mıydı?” Joy önemsemez bir hareketle elini salladı. “Bilmiyorum. Etkinlik planlama işi için döneceğin zamandı belki de. Ama biliyorsun, şey... uygunsuz erkeklere kapılma eğilimin var, tadım, bu yüzden kontrol edelim dedik.”

Etkinlik planlama işi. Jacob, Eve’in annesinin az önce uygunsuz bir erkek olabileceği sözüne mi yoksa Eve’in genel yaşam tercihlerini aşağılamasına mı odaklanmalıydı, bilemedi.

Her iki seçeneğe de inanılmaz derecede sinirlenirdi. Ama beyni *etkinlik planlama işi* ifadesine biraz takılmıştı. Özümsemeye, aşmaya, mantıklı hale getirmeye çalışıyor ve başaramıyordu.

Eve’e baktı, onun her şeyi açıklığa kavuşturmasını bekliyordu. Bunun yerine, Eve adamın bakışlarından kaçındı ve annesine, “Jacob uygunsuz değil, anne. O son derece iyi biri. Ve çok başarılı. Ve çok daha zeki...” diye beceriksizce kekeledi. “Ah, boş ver. Etkinlik planlaması önümüzdeki hafta sonundan sonra başlıyor.”

“Ne?” diye sordu Jacob, sesi amaçladığından daha sertti. Elinde değildi. Birden kendini çarpık, dikenli, garip, aptal ve gafil avlanmış hissetti. Olmaktan en nefret ettiği şeylerdi bunlar.

Çünkü görünüşe göre Eve gidiyordu ve odada bunu bilmeyen tek kişi oydu.

Eve’in babası Martin, Jacob’a şaşkıncu bir güçle ters ters baktı. “Biliyor musun evlat, bu konuşmanın seni ne kadar ilgilendirdiğinden emin değilim.”

Jacob dimdik şekilde ayağa kalktı ve buz kestiğini hissetti. “Ben Eve’in işvereniyim. En yoğun sezonumuzda onun durumu beni kesinlikle ilgilendirir.”

“Şey,” diye karşılık verdi Martin, “Eve’imizin eylül ayından itibaren etkinlik planlama alanında kazançlı bir fırsatı var. Belki de artık onun işvereni olmayacaksın.”

Jacob bu sözlerle buz kesti. Dişlerini toz haline getirircesine sıkarak günün mutluluğundan arta kalanlara tutunmaya çalıştı ama başaramadı. Çünkü aniden belirsizliğe düşmüş, kendi güvenli sığınağında bir yabancıya dönüşmüştü. Onun yanında olması gereken kadın -*her zaman* onunla birlikte olması gereken kadın- gitmeyi planlıyordu. Jacob onun başından beri gitmeyi planladığını fark etti. Dönüp ona baktığında suçluluk duygusu kadının yüzüne yansımıştı. Kaşları birbirine kenetlenmişti, gözleri kocaman ve parıltılıydı, dudaklarını ısıırıyordu. Jacob yanına gidip kollarını ona dolamak, onu rahatlatmak istedi.

Kollarını ona dolmasını istedi. Jacob çok üşümüştü. O ise çok sıcaktı. Bunu düzeltebilirdi.

Ama şu anda sorun kadındı. Onu aptal yerine koyan Eve’di.

“Jacob,” dedi temkinli bir şekilde, “buradaki mülakattan sonra eski bir arkadaşım için bir parti planlamayı kabul etmiştim.”

“Bir parti mi?” diye tekrarladı Joy. “Başarını küçümseme hayatım. Bayan Lennox, Freddy’nin yirmi birinci yaş gününü senin planlayacağını söylediğinde baban ve ben çok etkilendik. Dün sabah beni yarım saat telefonda tuttu. Çok iyi iş çıkarmışsın.”

“Festival bitene kadar başlamayacaktım,” dedi Eve, ona bakarak.

Ve işte oradaydı. Son onay. Jacob’ın boğazı düğümlendi, midesi bulandı, derisi kemiklerinin üzerinde ince ve acı verici bir

şekilde gerildi. Elbette gitmeyi planlıyordu. Ne düşünmüştü ki, bu mükemmel kasırganın hayatına gireceğini ve burada kalacağını mı? Tekrar uçup gitmek yerine ona âşık olup kalacağını mı?

Eve'in bu kadar çabuk ortadan kaybolmasına şaşırmamalıydı. Jacob'ı geride bırakmak kolaydı; bunu çok erken öğrenmişti. Canını yakan – hayır, onu *öfkeli* endiren, gözlerini karıncalandıran şey kadının onu kalabileceğine neredeyse ikna etmesiydi. Bunu neden yapmıştı? Bunu *neden* yapmıştı? Ve lanet olsun Jacob neden beş saniye sonra onu bu kadar çok istemişti? Şimdiye kadar diğer insanların kendisi gibi yoğun ve derin hisler yaşamadığını bilmeliydi, ama bu kız o kadar doğru ve tanıdıktı ki, o...

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve aniden o odada, o kadar insanın, o kadar yabancının önünde durmaya dayanamadı. Eve'in yanından hışımla geçip koridora fırladı ve merdivenlerden çıkan iki misafirin endişeli bakışlarını üzerine çekti.

Kalbi deli gibi çarpan Jacob kendini topladı ve misafirlerle dişlerinin arasından gülümsedi. Telaşları geçmemişti. Hatta merdivenleri biraz daha hızlı çıkıyorlardı.

"*Siktir*," diye tekrarlardı ve sonra arkasındaki kapı açıldı ve Eve karşısındaydı.

Adamın omzuna dokundu. "Jacob..."

"Dokunma bana." Elini bir kaya gibi hissetti. Sarsılarak uzaklaştı ve dönüp ona baktı, kadının yüzündeki ifadeyi görmezden gelmek için kendini zorladı.

Kadının ifadesi paramparçaydı.

Bu kadın söz konuşuyken yorumlarına güvenilemeyeceği açıktı. Açıkça, onu her zaman tamamen, ezici bir şekilde yanlış anlıyordu.

"Neden?" diye sordu. "Neden..." Ne söyleyeceğini bile bilmiyordu.

“Beni daha işe almamıştın.” Sözleri aceleye gelmiş, saç örgülerinin uçlarıyla çılgınca oynarken beceriksizce söylenmişti. “İlk başta. Sana arabayla çarpmadan önce... Sonra Florence beni aradı ve bana iş verdi. Ama kalmak zorundaydım çünkü sana vurdum ve yardıma ihtiyacın vardı. Ben de festival bitene kadar burada kalabileceğimi düşündüm. İş...”

“İş umurumda değil,” diye kükredi ve o anda bu kesinlikle doğrudu. “Sen...” *Sen beni istediğini söylemiştin. Benimle birlikte olman gerekiyordu, arkamdan planlar yapıp mecburiyetten burada kalman değil. Dün gecedan sonra hâlâ gidecek miydin?*

Soramadı. Soramazdı çünkü deneyimleri cevabın evet olacağını söylüyordu.

Ama yalnızca çocuklar terk edilince mızımızlanır ve sevdiklerinin fikirlerini değiştirmeleri için her gece beklerdi. Jacob artık çocuk değildi. Terk edilecek ve bir açıklama için yalvaracak zavallı bir şey de değildi. Hiç de zavallı değildi.

Bu kadına aptalca, umutsuzca âşık olmuş olsa bile. O bir gelecek hayal ederken, kadın onun yatağına tökezleyerek girmişti ve hemen çıkmaya hazırды.

Derin bir nefes aldı ve tekrar kendisi gibi hissetti. Kontrol ondaydı.

“Jacob,” dedi usulca. “Yapma. Lütfen... yapma.”

Ne demek istediğini çok iyi biliyordu ama görmezden geldi. Böyle, uzak ve güvende kalmak, yaptığı her neyse o olmaktan çok daha iyiydi. “Buradaki işine olan bağlılığını takdir ediyorum,” dedi soğuk bir sesle, “ve olanlar yüzünden hissettiğin sorumluluğu da anlıyorum. Ama sana ihtiyacım yok.”

Eve bir adım geri çekildi, keskin bir nefes aldı. “Kendimi doğru anlatamıyorum değil mi? Jacob, gitmeyecektim. Fikrimi değiştirmiştim. Tamam mı? Kalmak istedim. Burada. Kır evinde.”

Jacob'ın pörsüyen kalbi bu sözlerle sıçradı, ona koşmaya çalışırken bir deneyim duvarına çarptı. Tüm bunları sindiremediği için gözlerini kapattı ve ona baktı. O kadar güzel, değerli ve açıktı ki onu yatıştırıyordu, ne gerekiyorsa söylüyordu çünkü parçalandığını görebiliyordu ve yumuşak kalbi buna dayanamıyordu. Tam olarak duymak istediği şeyi söylüyordu. Tıpkı başından beri yaptığı gibi.

Başından beri bir yalandı.

Gözlerini açarak, "Fikrini değiştirdin mi?" diye sordu.

"Evet." Kelime aceleyle, sözden çok hava olarak çıktı.

"Kimseye söyledin mi peki?"

Gözlerini adama dikti. "Ben-ne?"

"Kimseye söyledin mi?" diye tekrarladı, omurgası çelik gibiydi, midesi bulanıyordu. "Kız kardeşlerin gibi ya da ne bileyim, bu partiyi planlaman için seni kim tuttuysa? Yoksa kendini kötü hissettiğin için durumu kurtarmaya mı çalışıyorsun?"

"Ben..." diye kekeledi, gözlerini hızla kırıştırdı. O kadar üzgün görünüyordu ki Jacob'ın kalbi yaralanmıştı. Ya da belki şu anda kalbini kıran başka bir şeydi. Bunu söylemek zordu.

"Her şeyin güllük gülistanlık olmasını istiyorsun," dedi Jacob. "Kızmamı istemiyorsun. Bunu bitirmemi istemiyorsun." Çünkü bunu görebiliyordu. Bunu görmemesi için aptal olması gerekirdi. Eve ağlamaya hazır görünüyordu, bu da kararlılığını etkiliyordu. Göğsünde genç ve ham bir şey hırlıyor, onu pençeliyor, tüm bu karmaşayı bırakmasını ve lanet şeyi elinde tutmasını, ona sahip olmasını söylüyordu.

Ama Jacob tutunmanın, karşı tarafın onu bırakması ve utanç verici bir şekilde itmesiyle sona erdiğini biliyordu. Otuz yaşındaydı ve ihtiyaçlarının farkındaydı. Dürüstlüğe, sadeliğe ihtiyacı vardı, bu gibi durumlarda pusuya düşürülmek istemi-

yordu çünkü ilişkisi kontrolden çıkmış bir merhamet anıydı. Ve en önemlisi, hep yanında kalacak birine ihtiyacı vardı. Tıpkı kendisi gibi birine.

Bu yüzden kendini daha da soğuttu. Ne yazık ki bu ayaz uyuşukluk getirmiyordu. “Benim için endişelenmene gerek yok. Sana ihtiyacım yok,” diye tekrarlardı. “Sana hiç ihtiyacım olmadı Eve.” *Hiç kimseye ihtiyacım olmadı.* “Ve dürüst olmak gerekirse, başka bir seçeneğin olmasına sevindim. Belki de parti planlama işine burada yaptığın işten daha uygun olursun.”

Eve’in yüzü sertleşti, güzel gözleri kısıldı. “Burada yaptığım işte iyiyim Jacob.”

Eve’in başarısızlığa dair endişelerini bildiği için bu konuda yalan söylemeye cesaret edemiyordu. Artık umursamaması gerekse bile. “Evet, iyisin. Ama yerin dolmaz değil.” Bunu söylerken midesi bulandı ama söylemeden de edemedi. Ne de olsa Eve için buradaki hayatının yeri doldurulabilirdi.

Ama Eve öyle bir tavırla tepki vermiyordu. Adamın sözleri karşısında sanki tokat yemiş gibi irkildi ve ellerini yumruk yaparak bir adım öne çıktı ve “Sahi mi? Yani gitsem iyi olacak. Bunu mu söylüyorsun?” dedi.

Cevabın *kesinlikle hayır* olduğunu biliyor olmalıydı, ama Jacob bunu yüksek sesle söyleyerek kendini küçük düşürmeyecekti. Olabildiğince mesafeli bir şekilde kadını baştan aşağı süzdü. Bugünkü tişörtünde ARI BALI yazıyordu, kelimeler işlemeli küçük arılarla çevriliydi. Ama Jacob balı denemiş ve sonunda iğneyi yemişti.

Bunca zaman, bunca lanet zaman, Eve mecburiyetten buradaydı. Ve aralarındaki şey, görüntü ne olursa olsun yeterince değişmemişti. Yüksek sesle ve şüphe duymadan “Bu benim hayatımdaki en önemli kişi” diyecek kadar değil.

Jacob mantıksız olduğunu bilse de onun için sokaklarda bunu haykırabilirdi çünkü o böyle biriydi. Ve bunu değiştiremezdi.

“Sensiz de iyiydim,” dedi, “ve yine iyi olacağım.”

Bu sözler tatmin vermeliydi. Ama kadın ondan ürküp kaçarken, hışımla geri dönerken, ailesi eşyalarını toplayıp onu uzaklara götürürken...

Tek hissettiği hayatının içine ettiği duygusuydu.

Yirminci Bölüm

Yirmi dört saat içinde bu kadar çok şeyin değişebilmesi komikti. Jacob'ın ofisindeki saate göre saat gece biri biraz geçiyordu ve dün bu saatlerde Eve'le mutluluktan uçuyordu. Ya da belki de Eve'in yanında uyuyordu ki bu da temelde aynı şeydi. Her iki durumda da mutluydu, Castell Kır Evi ile ikisinin geçici bir zorunluluk olduğunun tamamen farkında değildi. Kendini aptal yerine koyduğunun. Başkalarında uyandırdığı duygular asla kendi hislerinin anlamsız zirvelerine ulaşamayacaktı. Ama bugün ne mutluluk ne de hayal vardı. Bütün gününü Castell Kır Evi'nde Bir Numaralı Halk Düşmanı'nın izlerini silmek için fırtınalar estirerek, mutfağı baştan aşağı fıçalayarak ve eşyaları onun sevimli -ve *sinir bozucu*- kısalığının gerektirdiği gülünç derecede alçak rafları yüksek raflarla değiştirerek, çarşaflarını ve Eve'in yıkadığı çarşafları yıkayarak geçirmişti çünkü hepsinde hafif bir vanilya kokusu vardı (kontrol edildi).

Tüm bunlardan sonra ölü gibi uyuması gerekiyordu ama yatağının sol tarafında belli bir ağırlık eksik olduğundan uyuklayamıyordu bile. Eve'i özlememeye kararlıydı ama vücudu bu karara uyum sağlayamıyordu. Çok tipik. *Sinir bo-*

zucu. İşte burada, ofisinde oturmuş, gözleri kanayana kadar hesap tablolarına bakıyordu. İşin tuhafı, bu onun ruh halini iyileştirmiyordu.

Jacob lanet okuyarak dikkatini dağıtacak bir şey ararken masasının çekmecesini açtı ve bir AirPods buldu. Tam orada, özenle düzenlediği sudoku dergilerinin ortasında, sadece bir kişiden gelebilecek kalp şeklindeki yapışkan bir notun üzerinde duruyordu. Midesinde korkuyla kıvrandı ve çekmeceyi tekrar kapattı. Sertçe nefes verdi. Duvara baktı ve göğsünden yükselen her yasak duyguyu yuttu, ta ki biri savunmasını aşır kulağına fısıldayana kadar.

Aslında gitmedi, biliyorsun. Onu sen gönderdin.

Evet, öyle. Asıl mesele de buydu zaten. O ayrılamadan onu göndermek. Zorla güzellik olmadığını, kimsenin mecburiyetler üzerinden ilişkilennememesi gerektiğini hayatının çok erken dönemlerinde öğrenmişti. Sonunda Eve'i de elinde tutamayacaktı, fark etse de etmese de. Bu yüzden onu unutmalıydı.

Bunun yerine, titreyen eliyle çekmeceyi tekrar açtı. Sonra AirPods'u ve yapışkan notu çıkardı, ikisini de masanın üzerine koydu ve Eve'in el yazısının akıcı satırlarını okudu.

Jacob,

Bu benim telefonumla senkronize. Eğer sen de bir tane bulundurursan, temizlik yaparken aynı müziği dinleyebiliriz!

XOXO

Günışığı

Bunu yapan Günişığı'ydı. Jacob uzun dakikalar boyunca nota baktı, anıları eski bir film gibi zihninde titreşiyordu. Eve'in gözlerinin parladığını, ona iğneleyici sözler ve hakaretlerle karşılık verdiğini gördü. Eve'in, huzursuzluğu karşısında yüzünde belirgen o önlenemez gülümsemesini. Eve'in sesinin, daha önce hiç bu kadar sevdiği bir kelimeyle karşılaşmamış gibi, onun adını söylemesini.

İstemediği duygular daha yoğun ve hızla gelmeye başladı, ta ki Jacob'ın savuşturamayacağı şekilde artana kadar. Rahatsız edici bir sıcaklık ve imkânsız bir özlem dalgası halinde üzerine saldırıyor, bin yıl geçse de inanamayacağı vahşi umutlar fısıldıyorlardı. Ama inanmak istiyordu. Kalbi burkuldu, ikiye yarılmıştı çünkü bu umutlara inanmayı o kadar çok istiyordu ki. Kavrulmuş dünyasını nazik, temiz bir dalga gibi yıkadılar ve birdenbire her şeyi biraz farklı gördü.

Jacob, gitmeyecektim. Fikrimi değiştirmiştin. Tamam mı? Kalmak istedim.

Böyle söylemişti. Bunu yüksek sesle söylemişti ama Jacob bunu yeterli bulmamıştı çünkü...

Çünkü ona inanmamıştı. Ona *inanamamıştı*. Çünkü samiyetle konuşmamıştı, sadece onu incitmemeye çalışıyordu. Başka türlü bir yorum imkânsızdı. Kalbi eski, tedbiri elden bırakmamasını öğütleyen korkularıyla çarptı, yoksa kırılacaktı.

Ama Jacob kendi hüsrânının tehdidine odaklanmak yerine onunkini düşünüyordu. Eve'in acısını. Çok üzgün görünüyordu. Ve çok incinmişti.

Kimseye söyledin mi?

Sanki ona güvenmiyormuş gibi. Evet, ona *güvenmemişti*. Bunun ne kadar büyük bir hakaret olduğunu şimdi fark etti. Eve'le bu kadar yakışksız ve değersiz konuşmanın aslında öz

değer sorunu olduğunu şimdi fark etti. Ve bunu yapmak istemiyordu. Bunu yapmayacağına dair söz vermişti. Tanrım, ona gitmesine izin vermeyeceğini söylemişti ve sonra, karşılaştığı ilk problemde onu uzaklaştırmıştı.

İçinde bir terazi tahterevallı gibi bir ileri bir geri gidip geliyor, midesini bulandırıyor. Bir tarafta kendine duyduğu şüphe, kimsenin yanında kalamayacağı fikrinin ağırlığı vardı. Ama diğer tarafta Eve'in kendisi vardı. Tanıdığı kadın. Tatlı, ışıltılı, kaotik, akıllı, şefkatli ve gerçek.

Eve her şeyi yapabiliirdi. Buna kesinlikle inanıyordu. Bu da eğer isterse Jacob'ı seçebileceği anlamına geliyordu.

Ama ancak Jacob ölçekleri, şüpheleri ve onu uzaklaştırmasına neden olan tüm küçük şeyleri bırakırsa. Ancak o da kendine inanırsa.

Ayağa kalktı, yutkundu, sonra notu ve AirPods'u aldı, ikisini de cebine koydu. Saati kontrol ederek ofisinden çıktı ve koridorda ilerledi. Castell Kır Evi'nden çıkıp gecenin serinliğine adım atana kadar kendini tutmayı başardı. Sonra da Rose and Crown'a kadar koştu.

"Tanrım, dostum, iyi misin?"

Jacob, Rose and Crown'ın kapısında durmuş, bir eli kalçasında, iki büküm olmuş, nefes nefese kalmıştı. Bileğini kırdığından beri koşuya çıkmamıştı ve doktorunun tavsiyesine göre muhtemelen bunu yapmaması gerekiyordu. Ama bu acil bir durumdu, yani...

Nefesini tutarak, gözleri hayret ve bariz bir telaş dolu Mont'a baktı. Elinde bir paspas ve kova vardı ve arkasında Katy bardakları kuruluyordu. Daha doğrusu donmuştu ve Jacob'a bakıyordu.

Bir anlığına Mont'u bu küçük sohbet için özel bir yere götürmeyi düşündü, sonra zaman olmadığına karar verdi. Yakında cevap alamazsa ölebilirdi. Belirsizlikten. Ya da aşktan. Ya da pişmanlıktan. Bunlardan en az biri ölümcül olmalıydı, muhtemelen hepsi öyleydi.

Sonra doğruldu ve ağzından kaçırdı. "Eve'i seviyorum ve ona söylemedim. Sence ona söylemeli miydim?"

Mont hızla gözlerini kırptırdı. Barda Katy boğuk bir ses çıkararak elindeki bardağı bıraktı ve telefonunu eline aldı. Lanet olası gençler.

"Be-ben bilmiyorum dostum," dedi Mont sonunda. "Belki. Muhtemelen. Şimdi neden gittiğini konuşacak mıyız?" Çünkü Mont dünden beri bu konuda onu rahatsız ediyordu. Lucy teyze de öyle. Tanrı aşkına, hiç aramayan ya da mesaj atmayan, ta Amerika'dan Jacob'ın kıcına yapışmayı başaran Liam da öyle.

"Gitti çünkü gitmesini ben söyledim," dedi Jacob. "Gitmeyi planlıyordu -eninde sonunda- ben de gitmesini söyledim. Çünkü her halükârda gideceğini düşünmüştüm. Buna gerçekten inanmıştım Mont ve o zamanlar çok mantıklı görünüyordu. Yemin ederim öyleydi ama merak etmeye başladım ve beynimde mantık ve duygular karıştı."

Mont iç çekti ve elini kirli çenesinde gezdirdi. "Jacob. Dostum. Belki de mantıklı taraf duygusaldır."

Jacob en yakındaki masaya çöktü. "Evet, bundan korkuyordum." Ve tüm güvensizliğiyle Eve'i inciterek berbat biçimde çuvaldadığıyla yüzleşmekten korkuyordu.

Kahretsin. Lanet olsun.

Bunu düzeltmek zorundaydı. Düzeltmeye mecburdu. Yaptığı saçmalıklardan sonra kadın onunla hiçbir şey yapmak istemese

bile ne kadar hayati, güçlü, mükemmel olduğunu tam olarak bilmeliydi. Jacob'dan nefret etse bile bunu bilmesini *sağlamalıydı*. Aralarındaki yeni doğan büyüğü mahvetmiş olsa bile.

“Bütün bunları sana anlatmama gerek yok Jake,” dedi Mont. “Bence kaçıp çılgınca bir şey yapmadan delirmediğini teyit etmemi istiyorsun.”

Evet. Evet, bu doğruydu.

“Öyleyse sor,” diye devam etti Mont. “Bana sor.”

Sesi boğulan Jacob en zor soruyu sormayı başardı. “Sence Eve beni sevebilir mi? Ondan özür dilersem ve söylersem o da bana bir şans verir mi?”

“Evet, dâhi. Verir. Her şey bir yana, çok sevilesi birisin.”

Jacob'ın içindeki bir şey bu sözleri görmezden gelmek, olasılık dışı ya da imkânsız diye bir kenara atmak istiyordu. Ama o şeyin liderlik etme izni yoktu, artık yoktu. Eski, hırpalanmış ve çürümüşü. Zehirliydi ve ona son derece inandırıcı yalanlar söylüyordu. Kendisinin çok daha genç bir versiyonuna ve ebeveynlerine aitti. En kötüsü, o şey Eve'i incitmişti.

Onu ezmeye karar verdi.

Kesinlikle tekrar ortaya çıkacaktı, ama Jacob çok değer verdiği aklı başında analizini sürdürmek için mutlulukla -ve acımasızca- başını ezecekti.

“Tamam,” dedi. “Tamam. Teşekkürler. Şimdi gidiyorum.” Gitmek için döndü.

“Hey.” Güçlü bir el omzuna kenetlendi. “Hatırlatma: Saat neredeyse sabahın ikisi.”

Jacob durdu. “Ah. Doğru. Evet.” Henüz Eve'i getirmek yok o zaman. Eve'i sonra getiririz. Neyse boş ver. Artık uyuyabileceğini hissediyordu, bu da bir şeydi. “Teşekkürler, Mont. Güle güle.”

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Eve eski yatak odasını evi gibi hissetmiyordu. Burada yaptığı her şey -öğleye kadar yatıp porno seyretmek, giysi dolabındaki pek çok slogandan sıkıldığı için yeni tişörtler sipariş etmek, anı defterinde “arkadaşları” hakkında söylenmek- ona aptalca, anlamsız ve yanlış geliyordu. En sevdiği aşk romanlarına bile odaklanamıyordu çünkü aşk hakkında okumak fikri birden midesini bulandırmıştı.

Bu çok talihsiz bir durumdu, çünkü kalkıp odasından da çıkamıyordu. Çıkarsa, evin içinde endişeyle dolaşan akrabalarından biriyle karşılaşabilirdi ve onlara anlatmak istediği şeye henüz karar vermemişti. Dünkü davranışları yüzünden onlara kızgındı ama *nedenini* de tam olarak izah edemiyordu.

Jacob’ı düşünmekle fazlasıyla meşguldü.

Hoparlörlerinde Mariah Carey’nin “Through the Rain” şarkısı, elinde yukarıda bahsedilen anı defteri ve yatağının yanındaki komodinde üzgün, kullanılmış bir mendille *Jacob’ı düşünüyordu*.

Onun hakkında korkunç ve iğneleyici bir şeyler yazmaya çalışıyor ama bir türlü başaramıyordu. Kalemî kâğıda her götürüşünde, Jacob’ın gerçekten ihtiyacı olduğunda kendisini yumuşak ve nazik şeyler söylemeye zorlaması ya da sakarlığı yüzünden başına gelen ufak tefek felaketlerden kurtarmak için kendini oradan oraya atması gibi korkunç şeyleri yeniden hatırlıyor ve sonra birazcık ağlıyordu. Yeniden.

Gerçi bu noktada ağlamaktan bıkmaya başlamıştı. Çünkü evet, Jacob çok sevimliydi, falan filan, ama aynı zamanda dün son derece boktan davranmıştı ve Eve bu konuda epey kızgındı. Bunu düşündükçe daha da öfkeleniyordu.

Kimseye söyledin mi? diye sorarken yüzünde beliren sert ifadeyi hatırladı ve *Bu lanet olası bir satranç oyunu değil,* diye bağır-mak istedi. *Beni mat etmeye çalışmayı bırak.*

Yanlış yaptığını biliyordu. Yalan söylemiş, onun güvenini kaybetmiş ve hiç istemediği halde zorlukla iyileşen bir yara izi-nin üzerine basmıştı. Ama o da aynısını yapmış, sanki tek derdi kendi çıkarıymış gibi davranmıştı. Eve sanki her şeye rağmen bir şımarık veletmiş gibi muamele görmüştü.

Yani, evet: Eve kızgındı.

Diyaframındaki yanmayı tanımladıktan sonra tatmin olmuş bir şekilde kalemini bıraktı ve defterine geri dönerek sinirlen-diği diğer zamanları gözden geçirdi. Rastgele tarihleri tararken, remanın bu olduğunu fark etti. Bir şey olmuştu, hoşuna gitme-miştii ve sessizlik içinde söyleniyordu.

Merhaba güzelim,

Olivia bugün kesinlikle korkunçtu, ben de limonlu ke-kine kişniş koydum ve sonra telefon numarasını engelledim.

Merhaba güzelim,

Festival koordinatörü harita panolarını yanlış astığım için bana embesil dedi, buna inanabiliyor musun? Doğru asması konusunda ona bol şans, çünkü ben eve geldim ve o küçük festival bir gönüllü eksiğiyle devam edebilir. Zaten Dixie Chicks'le tanışmak istemiyordum.

Günaydın, güzelim,

Cecelia'nın düğününden bu yana sekiz gün geçti. Daha önce yazmadığım için üzgünüm ama sen cansız bir nesnesin, dert etmezsin.

O son yazıyı yazdığını hatırlıyordu, tıpkı düğünü hatırladığı gibi. Çok kolay bozulan başarı telaşını ve her şey ters gitmeye başladığında duyduğu o tanıdık korkuyu anımsıyordu. Bir başka başarısızlıkla yüzleşmektense vazgeçmek daha kolay gelmişti. Eve gelip günlüğüne içini dökmek ve sonra da olanları unutmak çok rahatlatıcı olmuştu.

Ama Eve artık bu rahatlamayı hissetmiyordu. Şimdi o son yazıyı okuyor ve Cecelia'yı arayıp elbise için özür dilemek, sonra da Eve Antonia Weddings'e atılan iftiranın internetten kaldırılmasını talep etmek istiyordu çünkü o güvercinlerin kurtarılmaya ihtiyacı vardı ve tüm bunlar bir yana, Eve çok iyi bir iş çıkarmıştı.

Zihni ilk seferinde kelimeler üzerinde tökezledi. Ama Eve tekrarladıkça, daha yumuşak gelmeye başladı. Çok iyi bir iş çıkarmıştı. Yaptığını biliyordu. Elinden geleni yapmıştı, düzenli ve becerikliydi, bir başkasının hayallerini gerçekleştirmek için her şeyi göze almıştı. İyiydi. Tıpkı Castell Kır Evi'nde iyi olduğu gibi, ne olursa olsun.

Jacob öyle demişti.

Evet, iyisin. Ama yerin dolmaz değil.

Eski Eve bu ifadeyi kabul edebilirdi. Yenisi ise kafasına bir sandalye fırlatmak istedi.

Jacob onu en iyisiymiş gibi hissettirdikten sonra, hakkında en kötüsünü düşünmeye nasıl cüret etmişti? Ona ihtiyacı olduğunu söyledikten sonra onu kendinden nasıl uzaklaştırmıştı? Şimdiye kadar Eve'in kişisel gelişimini anlaması gerekirken nasıl olur da ona en başta tanıştığı ürkek, düşüncesiz kadın muamelesi yapmıştı? Ona açıklama şansı verseydi, Castell Kır Evi için duyduğu tutku ve bağlılığı ifade edebilirdi.

Eve'in aklına aniden şu geldi: Belki de Jacob'ın duymak istediği Castell Kır Evi'ne olan bağlılığı değildi.

Hım.

Hımmm.

Göğsünde filizlenen, derin ve narin kökler salan küçük aşk tohumundan ona bahsetmek için henüz çok erkendi. Çok erken olmalıydı. Eve böyle düşünmüştü.

Ama ya yanıldıysa?

Kapının çalınması onu karmaşık düşüncelerinden uyandırdı. Gigi, tıpkı dün akşam olduğu gibi, "Benim, hayatım," diye seslendi.

"İçeri gel," dedi Eve ama zihni hâlâ çalkalanıyor, Jacob'la yaptığı o son gergin ve belirsiz konuşmayı tekrarlıyordu. Hayatının ayrı ayrı idare etmeyi öğrendiği iki tarafı, hiçbir uyarıda bulunmadan bir araya gelmişti ve ne yapacağını bilmiyordu.

"Shivani sana kahvaltı hazırlamış," dedi Gigi, kapıyı arkasından kapatarak. "Peynirli ve güneşte kurutulmuş domatesli omlet, seni şanslı şey. Bana hep ıspanak yediriyor."

"Ona teşekkür ettiğimi söyle," diye mırıldandı Eve dalgınca ama kelimeler sadece refleksti.

Jacob'a iş konusunda onunla dalga geçmediğini açıkça belirtmek istemişti ama Jacob ona siktir olup gitmesini söylemiş ve kalbini kırmıştı. (En azından Eve göğsünde zonklayan ağrının kalp kırılması olduğunu varsayıyordu. Eğer öyle değilse, bir kalp krizinin başlangıcıydı). Jacob ondan bu kadar kolay kurtulduğunda, sanki kemikleri onu taşıyamayacak kadar kırılganmış gibi hissetmişti. Gitmek zorundaydı. Kaçmak zorundaydı. Ama şimdi ondan kurtulmanın Jacob için kolay olup olmadığını merak ediyordu.

Ani soğukluğu yüzünden o kadar incinmişti ki, bu soğukluğun anlamını, dikenli telin çaresizce bir korunma şekli olduğunu unutmuştu.

“Shivani’ye kendin teşekkür et, hayatım,” diyordu Gigi. “Gel bakalım, güneşlenme odasındaki sabah antrenmanımıza katıl. O da benim gibi seni çok özlüyor.”

Eve sonunda başını kaldırıp yatağının kenarına tüneyip üzerinde daracık, bebek mavisi bir jarse tulum giymiş büyükanne-sine baktı.

“Hımm... sabah antrenmanına gelebileceğimi sanmıyorum.”

“Tanrım,” dedi Gigi. “Biraz sersemlemiş görünüyorsun, ratlım. Belki de gidip Doktor Bobby’yi görmeliyiz. Bana Amerika’dan gelen şu güzel vitamin serumlarından bahsediyordu, seni hemen ayağa kaldırır.”

“Hayır, teşekkür ederim,” diye mırıldandı Eve, prenses yatağının ipeksi örtüsünden sıyrılarak. “Bugün için başka planlarım var.”

“Sahi mi? Ne kadar heyecan verici, nedir?” Gigi az önce komodinin üzerine koyduğu omleti aldı ve bir ısırık aldı.

“Aileyle sert bir konuşma yapacağım,” diye seslendi Eve süite girerken, “sonra Skybriar’a döneceğim ve Jacob’a beni sebepsiz yere işten çıkaramayacağını, aksi takdirde onu mahkemeye vereceğimi, ayrıca onu sevdiğimi ve benden kurtulmak istiyorsa bu konuda kesin bir şey söylemesi gerektiğini anlatacağım.”

Gigi cevap vermeden yatak odasında kısa bir duraklama oldu, “Ah, Eve. *Evet*, kesinlikle evet. Kesinlikle evet. Sen bir düşün, bal peteğim, ben de senin tişörtünü seçeyim.”

“Söylemem gereken bir şey var!” diye duyurdu Eve mutfağa girerken. Sonra yerinde durdu, ağzını kapattı ve kalabalığa bakıp gözlerini kırıştırdı. “Ah. İı. Herkese merhaba.”

Cuma günleri izinli oldukları için anne ve babasının etrafta dolaşmasını bekliyordu ama kız kardeşlerini ve erkek arkadaşlarını da pusuda bulmaya hazır değildi. Yine de yılmayacaktı. Eve başını kaldırdı ve adamlara başıyla selam verdi. “Merhaba Redford, Zafir. Kendimi gerçekleştirme sığınağıma zorla girmedığınız için yaklaşan fırtınadan muafsınız.”

Red sırtı ve mutfak duvarına yaslandı, uzun, ateşli saçları krem rengi fayansın üzerinde göze çarpıyordu. “Güzel konuşma.”

Chloe gözlerini devirdi.

Bu sırada Zaf, iri elini Danika’nın sırtında ciddiyetle gezdirmekle meşguldü ama bir saniyesini ayırıp kara gözlerini Eve’e çevirdi ve homurdandı. Bu onun nötr homurtularından biriydi ve Eve bunu, “Pekâlâ, devam et,” olarak alıyordu. O da öyle yaptı.

“Her şeyden önce.” Eve dönüp onu takip eden Gigi’ye, sonra da kahvaltı barında oturan Shivani’ye ters ters baktı. “Siz ikinizin bu evde mantığın sesi olmanız gerekiyordu.” Annesinin öfkeli nefesinin keskin sesini duymazdan geldi. “Skybriar’da ne işiniz vardı sizin?”

Shivani, dikkati omletindeyken, “Annen kendini kaybedip birilerini dava açmakla tehdit ederse diye birlikte gitmemizin daha iyi olacağına karar verdim,” dedi.

Eve bocaladı. “Ah. Hımm. Sanırım bu yeterince adil.”

Annesi, öfkesi yoğunlaşarak, “Eve!” diye bağırdı.

Ancak Eve hiç havasında değildi. Öfkeli olan oydu ve Janelle Monáe’nin “Make Me Feel” şarkısının kulağında cesaret verici bir şekilde çınladığı son yirmi dakikalık hazırlık boyunca, her şeye hakkı olduğuna karar vermişti.

Bu yüzden kararlıca, “Belli ki Shivani’nin uyarısı haklıydı çünkü korkunç davrandın,” dedi.

“Şimdi, tatlım,” diye başladı babası.

“Senin gibi. Siz de en az birbiriniz kadar kötüsünüz!”

Babası şaşkın bir ifadeyle ağzını kapattı.

Eve bir sonraki sözlerini düşünürken yutkunarak, “Son zamanlarda bazı şeyleri kötü idare ettiğimi biliyorum,” dedi. “Azarlandığım için başka bir yere kaçmak da buna dahil. Bana görev vermekte kesinlikle haklıydınız, çok uzun zamandır çocuksu korkularla sınırlanıyordum ve bu ne kendime ne de size karşı adildi.”

Eve’in anne ve babası sanki duymayı çok istedikleri ama hiç beklemedikleri sözlermiş gibi şaşkın ve rahatlamış görünüyorlardı. Bu, onu konuşmaya teşvik etti. Eve’in yirmili yaşlarını sorumluluktan kaçarak geçirdiği açıktı ama bu artık sona ermişti. Bugün sona ermişti. Bu da kendini tamamen ifade etmek, açık ve dürüst olmak, kendisi ve sevdiği insanlar için olmayı umabileceği en iyi kişi olmak anlamına geliyordu. Onu *seven* insanlar için.

“Mesele şu ki,” diye devam etti, “Castell Kır Evi’nde olanlara hiç gerek yoktu. Tamamen ortadan kaybolmuş değilim. Kız kardeşlerimle temas halinde kaldım ve karatede kahverengi kuşak sahibi yetişkin bir kadıyım.”

Mutfağın köşesinden Zaf’in mırıldandığını duydu: “Ee... ne?”

Eve devam etti. “Benim için endişelenmekte haklıydınız ama bu şekilde doğrudan DEFCON Beş’e atladınız.”

“Aslında,” diye araya girdi Chloe, “DEFCON Bir olmalı...”

“Kapa çeneni, Chloe! Bu arada bu senin için de geçerli. Ve sen, Dan. Benim için endişelenmenizi anlıyorum. Ama hepiniz gelip işyerimde olay çıkarmadan bana durumu soramaz mıydınız? İçinizden biri, ‘Eve, şu-şu-şu hakkında bazı sorularımız ve

endişelerimiz var, bu yüzden ziyarete gelmek istiyoruz,' diye-
mez miydi? Yoksa hiçbiriniz makul ve yetişkin bir şekilde cevap
vereceğime inanmadınız mı? Sizi anlayacağıma ve kendinizi ra-
hat hissetmeniz için gereken bilgileri vereceğime ihtimal ver-
mediniz mi?"

Eve bir an bekledi, yüzü gergindi.

Annesi utanmış görünme nezaketini gösterse de kimse ko-
nuşmadı. Babası da rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek
yürüdü. Annesi ikisinin de kabul etmediği hiçbir şeyi yapma-
dığından ve tüm sessizliğine rağmen babası karısının sık sık
yaptığı çılgınlık nöbetlerinden hoşlanıyor ve bunu şiddetle des-
tekliliyordu.

Ebeveynlerine odaklanarak, "Eğer bir yetişkin gibi davran-
mamı istiyorsanız, bunu yapmam için bana alan tanımalısınız.
Bunun yerine bana bir çocuk gibi davrandınız. Bir iş buldum,"
diye devam etti Eve, "kendim için. Kendimi adadığım ve sevdi-
ğim bir iş..." Tanrım, sesi titriyordu. *Jacob'ı düşünmeyi bırak. Kes-
şunu!* Hafifçe öksürdü ve devam etti. "Tam olarak istediğinizi
yaptım. Ama siz benim kariyerime zarar verecek şekilde müda-
hale ettiniz."

Babası garip bir şekilde memnun görünerek araya girdi.
"Kariyer, öyle mi?"

Eve umutsuzca evet demek istiyordu, bu da onda alışıl gel-
miş bir endişe yaratıyordu. Bazen (tamam, iyi; sık sık) bir şeyleri
çok istemek kendini başarısızlığa mahkûm etmekmiş gibi hisse-
diyordu. Ama *Jacob'ı* her şeyden çok istiyordu ve onlar mahkûm
edilemezdi. Bu yüzden bu duyguyu daha fazla kabullenmeyi,
hatta düşünmeyi bile reddetti.

Çok uzun zamandır başarısızlık korkusuyla yaşıyordu.

"Evet," dedi bir süre sonra. "Evet. Kariyerim."

İnsanların güne iyi başlamasını sağlamak için yemek yapmak, bir evi ev gibi hissettiren küçük dokunuşlarla ilgilenmek, her gün farklı misafirlerle sohbet etmek ve cazibenin ışıltılı bir zaman kaybı yerine anlamlı olabileceğini hissetmek. Bu onun kariyeriydi ya da yakında öyle olacaktı. Eve ne istediğini biliyordu ve bundan korkmuyordu.

“Benim için yaptığınız şeyler için her zaman minnettar olacağım,” dedi ailesine sessizce. “Bana sağladığınız ayrıcalıklar ve güvenlik ağları için, kim olduğumu bilmediğim zamanlarda beni desteklediğiniz, hatta beni kendime gelmeye ve bir değişiklik yapmaya zorladığınız için. Sizi gururlandırmak için elimden geleni yapıyorum ve her zaman da yapacağım. Ama asla herkes gibi olmayacağım. Hepinizi ne kadar sevsem de bu ailenin geri kalanı gibi bile olmayacağım. Ben farklı bir insanım, farklı şeylere ihtiyacım var ve farklı bir şekilde çalışıyorum ve bu çok normal.”

Eve bunun otizmle ilgili son keşfinden bahsetmek için uygun bir an olduğunu düşündü ama bu konuşmanın mutfakta bir aile tartışmasına dönmesini istemiyordu. Bunun kolay ve tanıdık şekilde akmasını istiyordu. Bir gün gelişigüzel şekilde bahsettiği ve diğer herkesin nispeten rastgele yanıt verdiği, her şeyin yolunda olduğu ve kimsenin ona çok uzun süre bakmadığı ve belki Jacob’ın orada olduğu ve elini tuttuğu bir şey.

Yani, henüz değil. Bugün değil. Çünkü bu onun bilgisiydi, ne isterse onu yapardı.

O zaman bunu ağzından kaçırmak yerine, patlamasını farklı bir gerçeğe tamamladı.

“Değişiyorum. Kendimi bulmaya çalışıyorum. Buna saygı duymalı ve izin vermelisiniz. Her zaman öyle davranmamış olsam bile bir süredir yetişkinim. Tamam mı?”

Ağır bir duraklama oldu ve bu esnada Eve, ayağını yere sertçe vuracağını düşünüp irkildi. Kendini JNY'yi merak ederken buldu: Jacob (Nası Diğer Sınırların Kralı Jacob) Ne Yapardı?

Sonra annesi sertçe yutkundu ve başını salladı, düzgün saçları elmacık kemiklerinin üzerinden dökülerek bir adım attı. "Haklısın, elbette tatlım. Özür dilerim."

Sıra babasına geldi, Eve'in ellerini tuttu ve hızlıca sıktı. "Özür dileriz, Evie. Gerçekten. Senin için endişelendik. Ama haklısın."

"Seninle gurur duyuyoruz," dedi annesi, dudaklarını bir gülümsemeyi sakladığını belli edecek şekilde büzerek.

Eve kendininkini saklamadı. "Harika. Bunu duyduğuma sevindim. Çok duygusal bir kavuşma oldu, vesaire ama şimdi korkarım Jacob'ı geri kazanabilmek için acele etmem gerekiyor, falan filan... Hoşça kalın!" Anne ve babasının yanaklarından öptü, sonra topuklarının üzerinde döndü ve mutfaktan hızla çıktı.

"Evie, bekle!" Dani'nin sesi onu takip edene kadar koridoru zar zor geçmişti. Ön kapının yanında duraklayan Eve ayakkabılarını aldı ve kız kardeşiyle -hayır, kız kardeşleriyle- yüzleşmek için döndü, Dani onu korumak için adım atıyordu ve Chloe arkasından aceleyle geliyordu.

"Ne oldu? Sıkışık bir programım var." Aslında, Eve'in programı şöyleydi:

1. Jacob'ı bul.
2. Jacob'ı asla terk etmeyeceğinde ısrarcı ol.
3. Ne kadar itiraz ederse etsin Jacob'ı asla terk etme.

Ama kız kardeşlerinin yüzlerindeki alışılmadık gergin ifadeleri fark ettiğinde bu özel plandan biraz uzaklaştı. Özellikle Chloe terliyor olabilirdi. Chloe! Ve terlemek!

“İyi misin, tatlım?” diye sordu Eve. “Pencereyi açmamı ister misin? Bir sarsıntı mı geçiriyorsun? Bu...”

“Ben iyiyim.” Chloe elini çırpıtı, sonra derince iç çekti. “Suçluluk duygusu içinde boğulduğum kısım hariç.”

Eve gözlerini kırıştırdı. “Ah. Şey. Anlıyorum.”

Dani, “Özür dileriz, demek istediği bu,” diye araya girdi. “Seks tarikatı sonucuna varmadan birkaç soru daha sormalıydık.”

Chloe, “Şimdi senin işin tamamen yalan oldu,” dedi, “ve hepsi bizim hatamız.”

“Hayır değil,” diye ekledi Dani. “Bu aynı zamanda Zaf’in de hatasıydı.”

“Önce güvenlik,” diye gümbür gümbür bir ses geldi koridorun aşağısından. Eve başını kaldırdığında kız kardeşlerinin erkek arkadaşlarının da Suçluluk Grubu’nun kenarında gezindiğini gördü.

“Ah, ne harika,” dedi Eve parlak bir sesle. “Artık kadro tamamlandı. Herkes işime karışıyor. Ne harakiri bir parti.”

“Hakiki mi demek istedin, tatlım?”

“Ne demek istediğim ortada!” Eve terslendi, öfkesi her saniye daha da artıyordu. Jacob onun demek istediğini hiç sormamış, dikkatini vermiş, önemli şeylere odaklanmış ve onu aptal, anlamsız ya da çocuksu hissettirmemişti ki bu anlaşılabilir bir şeydi, çünkü bunlar Eve’in özellikleri değildi zaten. Daha doğrusu, Eve bunlardan ibaret değildi. O kendisiydi ve buna saygı duymasını talep etmişti -tüm bunlara- ve şimdi herkesten de aynısını isteyecekti.

“Doğru,” diye yüzünü buruşturdu Chloe. “Özür dilerim, hayatım. Bunu itiraf etmem gerektiğini düşündüm. Bu ziyareti ben yapmalıydım. Annemle babam değil.”

Evet, işin doğrusu, bu beklenmedik bir şeydi.

“Kısacası,” diye koridorun sonundan seslendi Red, “Chloe o sesli notu duydu ve senin büyük bir tehlike altında olduğuna karar verdi.”

“Ben de dedim ki,” diye araya girdi Dani, “ne tehlikesi? Beyninin patlatılması mı?”

“Ama sonra Zaf,” diye devam etti Chloe, “üstlerle yakın ilişkilerin tehlikeli bir zemin olduğunu, potansiyel baskı yaratabileceğini, adamı tanımadığımızı ve araya girmemiz gerektiğini söyledi.”

Zaf devasa kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturdu ve parladı. “Aslında, her şeyin biraz tehlikeli göründüğünü ve onu aramamız gerektiğini söyledim.”

“Ama sonra yanlışlıkla Gigi’ye fikrini sordum,” dedi Dani, “o da Mary teyzeye, o da anneme söyledi ve her şey bitti.”

Duymayan kalmamıştı.

Eve iç çekti. “Biliyor musunuz? Bunu kimin başlattığı önemli değil. Bu ailenin tamamı üşütük ve hepinizi çok seviyorum ama bunu daha sonra ele alacağız. Skybriar’a dönmem gerekiyor.”

Dani sırtıttı. “Patronuna deli gibi âşık mısın? Zaf öyle olabileceğini söylüyor.”

Eve gözlerini kısıtı ve Zafir’i işaret etti. “Kes şunu.” Zafir şaşırıcı derecede güzel bir gülümsemeye parladı. “Bu da evet demek.”

“Hepiniz defolun gidin. Benim gitmem gerek.” Arabasının anahtarlarını aldı ve kapıyı açtı.

“Ee, dur bir saniye,” dedi Zaf, kaşlarını telaşla kaldırarak. “En son direksiyon başına geçtiğinde birini ezmedin mi?”

Eve ters ters baktı. “Aslında sondan ikinci kez.”

“Olsun. Acelen yok mu?”

“Evet, bu yüzden eğer...”

“Pekâlâ,” diye araya girdi Red, “Bu kolayca halledilebilir,” diye devam etti, ailesinin çakıl taşlı garaj yoluna park edilmiş, pırıl pırıl mavi Triumph motosikletine yaklaşırken. “Her şey düşünüldü. Eve, seni bırakmama ne dersin?”

Yirmi Birinci Bölüm

“Siktir, şaka yapıyorsun herhalde,” diye homurdandı Jacob. Tessa sürücü koltuğundan ona bir bakış attı. “Bana küfretme Jacob Wayne. Ben bir hanımefendiyim.”

Alex arka koltuktan, “Sanırım trafiğe küfrediyor,” diye seslendi.

“Evet,” diye homurdandı Jacob. Bunun çok açık olduğunu varsaymıştı. Pansiyonu Mont’a bırakalı bir saatten fazla olmuştu ama Eve’in dosyasında yazan Chloe Brown’a ait adrese ancak yüz otuz kilometre kadar yaklaşmışlardı.

Jacob’ın asıl planı bu sabah erkenden kalkıp arabasına atlamak, arabayla ya da muhtemelen uçakla Chloe’nin evine gitmek, ondan Eve’in yerini öğrenmek -ya da en iyisi Eve’i misafir yatak odasında bulmak- ve sonra... işleri düzeltmekti. Bu kısım hâlâ biraz bulanıktı ama gerekli tutkuya ve kararlılığa sahipti. Ayrıca yoldan çiçek alacaktı, böylece dizlerinin üzerine çöküp hak ettiği kadar bolca özür dileyebilecekti. Samimiyetle özür dileyecekti. O kadar çok özür dileyecekti ki, sonra biraz daha ve sonra biraz daha, önemli noktaları vurgulayacaktı.

En azından plan buydu. Ama Mont, Jacob’ın kırık bir bilekle araba kullanmaması gerektiğini söylediği andan itibaren işler

korkunç bir şekilde ters gitmişti ve o andan itibaren her şey tepetlak olmuştu.

Alex düşünceli bir şekilde, "Yine küfretti," diye devam etti. "Belki de sana küfrediyordur. Jacob'dan asla emin olamazsın."

Jacob dönüp ona ters ters baktı. "Neden buradasın? Bir arabayı sürmek için bir tek Montrose yeterli."

Alex sırtıttı, tedirgin edici bir şekilde ağabeyine benziyordu. "Yıkılırsan diye buradayım Jake."

"Saçmalık. Sen drama için buradasın."

"Kim, ben mi?" Bir elini göğsüne bastırdı ve yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Tanrım, dostum. Biraz inancın olsun."

Tessa kıkırdadı.

Jacob başını koltuğa yasladı. "Onu bir daha göremeden hayal kırıklığından öleceğim."

"Bu bir seks şakası mıydı?" diye sordu Tessa.

Alex homurdandı. "Onları Eve'e sakla, adamım."

"Belki de antrenman yapıyordur."

"Ha! Belki de o..."

"Beni götürdüğün için minnettarım Tess, gerçekten minnettarım," dedi Jacob, "ama siz ikiniz lütfen çenenizi kapatır mısınız?"

"Huuu. Dokunaklı." Tessa sırtıttı, son on dakika içinde bininci kez frene bastı, sonra da el frenini çekti. Önlerinde, kuşluk vakti güneşi altında bir mil boyunca tampon tampona oturmuş görünen arabalar vardı. Jacob usulca güzel bir gün olduğunu düşündü. Ne yazık ki kafası kaçınılmaz olarak patladıktan sonra bunun tadını çıkaramayacaktı.

"Yine Eve'i düşünüyorsun, değil mi?" diye dürttü Alex. "Onu aramak hiç aklına gelmedi mi?"

Elmas gibi bir fikirdi. Ama... "Romantik olmaya çalışıyorum. Bilirsiniz, kitaplardaki gibi. O tür şeylerden hoşlanıyor,"

diye mırıldandı. “Her neyse, yüz yüze daha iyi olduğumu biliyorsun.”

“Ah, evet. İyi bir noktaya değindin,” diye hak verdi Alex.

“Bence çok tatlı,” dedi Tess. “Çok heyecanlanacak.”

Jacob’ın kalbi yerinden fırladı. “Öyle mi?”

“Ah, evet. Tabii onu gönderdiğin için senden nefret etmiyorsa. Bu durumda yüzüne gülerек yoluna devam etmeni söyleyebilir.”

Jacob’ın kalbi sıkıştı. “Ah.”

Tess yüzünü buruşturdu. “Aman Tanrım, Jake, hayır, bu bir şakaydı! Özür dilerim. Şaka yapıyordum.”

Ne yazık ki bahsettiği durum fazlasıyla olası görünüyordu. Ama onun için elinden geleni yapmadığı bir seçenek yoktu ve eğer bu kendini hayatının en acımasız reddedilişine hazırlaması anlamına geliyorsa, pekâlâ.

Bununla başa çıkacaktı.

Alex koltuğun arasından eğilerek, “Onu rahat bırak, Tess,” diye emretti.

“Hey, duyuyor musunuz? Tam bir serserinin sesi.” Gözlerini kısarak yola baktı. “Bu bir Triumph mu?”

“Alexandra,” dedi Jacob, “umurumda bile değil.” Ama Triumph’u gördü; yolun diğer tarafında mavi bir parıltı, deri giymiş sırık gibi bir herifin idaresinde trafikte kiskanılacak bir hızla ilerliyordu. Yine de o taraftaki trafik ışıkları kırmızıya döndüğünde motor durdu. Jacob iç çekti ve gözlerini kapadı. Belki de Eve’i aramalıydı. Çünkü bir şeyleri tamir etmeden geçirdiği her saniye, tek düşünebildiği onunla tartışırken kızın yüzünde beliren ifadeydi. Ve eğer bunu çok fazla düşünürse, kalbi lanet bileği gibi kırılacaktı.

Red'in motosikletinin mükemmel bir fikir olduğu ortaya çıktı, çünkü Göller Bölgesi'ne giderken inanılmaz bir trafiğe yakalandılar. Eve gözlerini sıkıca yumdu, duman solumamak için sık ve kısa nefesler alarak sinirlenmemeye çalıştı.

Büyük jestlerin hemen yapılması gerekiyordu, aksi takdirde insan şiddetli duygulara kapılıyordu. Kelimelerin yetmeyeceği korkusu ve Jacob'ı derhal ve her halükârda görme dürtüsü gibi.

Sonra birdenbire onu *gördü*. Jacob'ı yani. Trafik ışığına ulaştıklarında kaskının vizöründen baktı ve refüjün diğer tarafında Jacob'ın arabasının direksiyonunda Tessa ve yolcu koltuğunda Jacob oturuyordu.

"Aman Tanrım." Sözcükleri rüzgârla savruldu. Bu yüzden Red'e kenara çekmesi için bağırarak yerine kaburgalarını çimdikledi. *Sonra* da çığlık attı. "Kenara çek kenara çek kenara çek kenara çek..."

Işıklar yeşile döndü ama Red hızla uzaklaşmak yerine motoru yolun kenarına kadar götürdü ve vitesi boşa aldı.

"Ne?" diye sordu kaskını çıkarırken. "Ölüyor musun yoksa?"

Eve onu zar zor duydu. Motosikletten inmeden kaskını çıkarıp Red'e uzatırken saç örgüleri omzuna döküldü. Diğer ışıklar yakında değişecek ve Jacob gitmiş olacaktı. Gitmiş olamazdı. Bakışlarını Jacob'ın profilinin keskin hatlarına, gözlüğünün parıltısına ve mükemmel derecede temiz ve düzenli saçının parlaklığına sabitledi ve koşmaya...

Ama hayır, yapamadı çünkü Red bileğini demir gibi kavradı ve onu çekti. "*Eve!* Dikkat et! Ne yapıyorsun? Sana araba çarpmasına izin verirsem kız kardeşin beni boğar."

Eve kaşlarını çatarak ona döndü. “Dikkatliyim merak etme! Sayılır.” Hiç de dikkatli değildi.

“Hangi cehenneme gidiyorsun? Bu adamı bulmayacak mıydık...”

Trafiğin gürültüsü arasından düz, anlaşılmaz bir ses yükseldi. “Kızı. Bırak.”

Eve döndüğünde Jacob’ın buzdan ve öfkeden bir sütun gibi yanında durduğunu gördü. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Red uygun bir şekilde karşılık vermezse Jacob onun şerefine yol kenarında cinayet işleyebilirdi. Ki bu çok romantikti. Eve neredeyse bayılacaktı ama sonra bilincini kaybetmenin onu geri kazanmaya yardımcı olmayacağına karar verdi.

Jacob’a bakarken Red bakır rengi kaşlarını kaldırdı. Sonra şaşkınlığı yerini hafif bir gülümsemeye bıraktı ve kızın elini bıraktı. “İyi misin, Evie?”

“Mmm hmm. Evet. Çok iyi. Süper iyi. Bıraktığın için teşekkürler, hoşça kal!” Jacob’ın kolundan tuttu ve onu sürükleyerek götürdü.

Yol uzun ve dardı, iki kır tarlasının kıyısındaki fundalıklarla çevriliydi. Asfaltın kenarında papatya benekli çimler ve devasa, eski ağaçlar sıralanmıştı. Eve, Jacob’ı alışılmadık derecede hoş bir kayık gibi çekerek güneş ışığıyla beneklenen gölgelerine götürdü. Jacob’ın alışılmışın dışındaki uysallığı iyi ya da kötüye işaret olabilirdi; Eve karar verememişti. Bir şeye karar verecek kadar doğru düşünmekte zorlanıyordu. Tek yapabildiği karşıdaki adama bakmaktı, mükemmel ütülü gömleğinin kolalı yakasından göğsündeki tanıdık isim etiketine kadar, bir yabancıya sunmayı başardığından daha fazla neşeyle *Merhaba, benim adım Jacob* yazıyordu. Eve sertçe yutkundu, boğazı çaresizlik çölünden daha kuruydu. Şimdi konuşmak, buraya gelirken pro-

va ettiği sayısız şeyi söylemek için mükemmel bir zaman gibi görünüyordu ama kalbi bir yaz günündeki çikolata gibi eriyor, göğüs kafesinden aşığı damlayarak midesinde birikiyordu ve bu his dikkat dağıtıcıydı.

Jacob'ın yüzü gerildi ve ağırlığını hafifçe bir ayağından diğerine kaydırdı. Eli gözlüğüne uzandı, titredi ve indi. Tekrar kaldırdığı eli pürüzsüz saçını düzelitti ve düştü. Ağzını açtı, kapattı. Eve belli belirsiz, onu hâlâ bir daha görmek istemediğini ve dövme-
meli dev bir motorcu tarafından kaçırılmadığını anladığına göre kıza artık gitmesini söyleyeceğini sandı.

Jacob'a dair her şey çökmüştü.

Sonra dudağını ısırđı ve "Eve, ben de sana iek alacaktım," dedi.

Ağzı sineklerin gireceği kadar düştü ve şaşkınlıkla karışık sesini çıkardı. "Öyle mi? Ama." Sonra sözlerin farkına vardı ve kendini kontrolsüzce sırtırken buldu. "Bu çok komik. Ben de aceleyle yanına gelip dün çekilmez bir hıyar olduğunu söylemek istiyordum," -Jacob gözlerinin önünde solmuş gibiydi- "ama aynı zamanda benden kurtulmanın kolay olmayacağını da söyleyecektim. Çünkü seni seçtim ve bu seçime güveniyorum. Senin de buna güvenmen gerekiyor. Eğer..."

Eve derin bir nefes aldı, parmaklarıyla bacaklarında ritim tuttu. Keşke kulağında onu bu anın içinden geçirecek bir müzik olsaydı diye düşündü. Yanlış anlamadığını umuyordu.

"Eğer güvenemezsen," diye devam etti, "o zaman bu iş yürümeyecek. Çünkü ben yetişkin bir kadını ve etrafımdaki insanların kararlarım saygı duymasını istiyorum. Bunun yerine," diye ekledi, "beni itip kakıyorlar. Mesele şu ki Jacob, sana güveniyorum. Sana inanıyorum. Bunun işe yarayabileceğini düşünüyorum ve samimiyetle denemek istiyorum. Yani." Dudaklarını gergince birbirine bastırdı. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Şoktan donakalan Jacob bir süre sonra ona yavaş ama parlak bir ifadeyle gülümsedi. “Sanırım istediğin ve ihtiyacın olan her şeyi yaparım. Yeter ki senin kadar tatlı biriyle birlikte olmayı deneyebileyim. Sanırım...”

Sözleri ani korna sesleriyle bastırıldı. Tessa, Jacob’ın arabasını kaldırıma sürüyordu ve ışık sarıdan yeşile döndüğünde arkadaki arabalar kızmaya başladı.

Alex arka camdan, “Biraz sabredin!” diye bağırdı. “Arkadaşım bu kızı almaya çalışıyor -bütün mesele bu- ve onları burada bırakıp gidemeyiz çünkü ikisi... trafik canavarı, yani...”

Eve dönüp Jacob’a baktı. “Hımm...”

“Ona aldırma,” dedi Jacob kararlılıkla. “Çocukken kafa üstü düşmüş. Sık sık, sanırım.”

Eve güldü ama sesi... nemli gibiydi. Jacob ona acı dolu bir bakış atıp iki eliyle yüzünü kavrayana kadar Eve nedenini bilmiyordu. Kadını kendine çekti ve “Ağlama, Güneşim,” diye mırıldandı ve alnından öptü. Eve o kadar rahatlamıştı ki neredeyse bayılacaktı.

“Saçmaladığımı *biliyordum*,” dedi kadın hıçkırarak, “seni korkunç piç, bana siktir olup gitmemi söyledin...”

“Özür dilerim,” dedi adam. “Çok, *çok* üzgünüm Eve. Haklısın. Aramızdaki şeyin... farklı olduğunu düşünmüştüm ve anlamayan tek kişiydim. Her zaman en çok isteyen tarafın ben olduğumu düşündüm ve çıldırdım. Bunu yapmamalıydım. Bektan durumumla başa çıkacağım. Çünkü biz özel olabiliriz. Biz *özeliz* ve bunu engellemek istemiyorum.”

Eve’in yarı hıçkırıkları tehlikeli biçimde hüngür hüngür ağlamaya dönüşmek üzereydi. Adam çok içtendi, kadın onu çok seviyordu ve Jacob ne düşünürse düşünsün, *tüm* suç onun değildi. “Yanlış konuştum, biliyorum. Sadece seni rahatlatmaya ça-

lışıyordum,” diye geveledi Eve, “çünkü üzüleceğini biliyordum, tabii ki üzüldün. Ama sana olan duygularımdan çok işe dair düşüncelerimi önemseyeceğini düşündüm, bu yüzden oradan başladım...”

“Ve en kötüsünü düşünmek yerine konuşmana izin vermiydim çünkü hakkında en kötüsünü düşünmekten bıktım,” dedi Jacob. “Yemin ederim ki öyle. Bu düşünceler beynimi kemirmekten başka bir işe yaramadı ve daha da önemlisi, sen bunu hak etmiyorsun. İnanılmaz birisin ve sana güvenebileceğimi biliyorum Eve. Hızlı ve saçma oldu, doğru. Ama o sensin, biliyorum.”

Aman Tanrım. Eve buna hazırlıklı değildi. Ona baktığında kendisini sürükleyen mutlak sevgi fırtınasına, lapa lapa yağan kara ya da sağanağa da hazırlıklı değildi. Tanrım, onu özlemişti, şimdi buradaydı ve başa çıkamıyordu.

Jacob sonra da her şeyi bin kat daha kötü hale getirerek şöyle dedi: “Tek mazeretim seni seviyor olmam. Seni çok seviyorum ve korkmuştum, çünkü birini sevdiğinde her şey bin kat daha fazla acı verir. Ve kafamda bir sürü saçmalık vardı. En kötü zamanda ortaya çıkan ve dünyanın başıma yıkıldığını düşündüren saçmalıklar. Bazen birinin beni, benim onu istediğim kadar isteyebileceğine inanmakta zorlanıyorum. Senin gibi muhteşem birinin hayatıma girebileceğini hiç düşünmemiştim. Bunun beni daha iyi bir insan yapmasını istiyorum ve üzerinde çalışıyorum. Bu yönüm seni incitti ve şu hayatta en son isteyeceğim şey seni incitmek.” Kelimeler hızlı ve belli ki gergince söylenmişti. Jacob’ın keskin elmacık kemikleri yumuşak bir pembeye boyanmıştı.

Yine de devam etti.

“Sanırım duygularımı ve tüm bu saçmalıkları gözden geçirmem gerekecek,” dedi bariz bir hoşnutsuzlukla. “Seni tekrar in-

citmediğimden emin olmak için. Ve buna değecek, çünkü seni seviyorum. Bir şey söylemek yerine orada öylece durup sonsuza dek bana baksan bile.” İrkilerek gülümsedi, eli kadının yüzünü kavradı, vücudunun sıcaklığı onunkine yakındı. Jacob mükemmeldi. Ezici bir şekilde mükemmeldi ve Eve bunu ona söyleyecek kelimeleri bile bulamıyordu.

Ama deneyecekti.

Eve nihayet ağzını açtığı anda Jacob’ın umudu arttı. Ancak çıkardığı tek ses bir başka şaşkın hıçkırık oldu ve adam yavaşça ölmeye devam etti.

İyi tarafından bakarsak, kendisine dokunmasına izin veriyordu ve onun için Skybriar’a geri dönmekten bahsetmişti, ki bu iyiydi. Bu mükemmeldi. Olumsuz tarafı ise, adam yanlışlıkla aşk olayını itiraf etmişti ki bu biraz erken olabilirdi ve kız geri dönme konusunda fikrini değiştirebilir ve uzaklaştırma emri çıkarmayı düşünebilirdi.

Ne olursa olsun, duygularını saklamak geçen sefer pek işe yaramamıştı, o yüzden bu defa gerçeği söyleyecekti. “Kalbim bir tür kriz geçiriyor ve seni ağlarken görmek de bu duruma yardımcı olmuyor, ağlamayı nasıl durdurabiliriz?”

Eve bir şey demedi ama elleriyle gözlerini kurulayıp gülümsedi. Bu, Jacob’ın kalbini daha da sarstı.

Eve sonunda konuşmaya başladı, “Çok cesursun ve acayip güzelsin. Burada olduğun için çok mutluyum ve seni istemeyen herkes pisliğin teki, Jacob, çünkü sen dünyadaki en arzulananı adamsın.”

Jacob yavaşça gözlerini kırptırdı, nabızı kulaklarında gümbürdüyordu. Gözleri yanıyordu. Kahretsin. Tanrım. Sertçe yutkundu.

Sonra arka planda Corinne Bailey Rae’nin “Breathless” şarkısının açılış notaları parladı ve ikisi de dönüp Jacob’ın arabasına

baktı. Tessa sürücü koltuğundan başıyla selam verdikten sonra müzik setini işaret etti.

“Ne kadar mükemmel bir şarkı seçimi,” dedi Eve.

Jacob içten içe aynı fikirde olsa da, “Bu kadın tam bir baş belası,” diye mırıldandı.

Eve gülümsedi. “Huysuzken çok seksi oluyorsun.”

İşte böyle, son sınırları da dağılmıştı. “Eve,” diye güldü sesi titreyerek, başını öne eğdi ve yüz yüze geldiler. “Lütfen. Romantik olmaya çalışıyorum burada.”

“Bu *romantikti*,” diye karşı çıktı Eve. “Seni seviyorken seksapeline dikkat çekmek romantik sayılır.”

Bunu o kadar gelişigüzel söylemişti ki gülümseyen sözlerinin arasına serpiştirmişti. Bu sözlerin Jacob’ın beyninde kısa devre yaratacağını biliyor gibiydi.

“Sen... beni?..” diye sordu duraksayarak, zihni bu kavrama dikkatle yaklaşıyor, temkinli bir inceleme yapıyordu. Tereddütsüzce sözlerinin üzerine atlamak istese bile, eski alışkanlıklar kolay kolay kaybolmuyordu. “Seviyorsun yani. Sen...”

Elini uzatıp Jacob’ın saçlarına daldırdı ve adam saçının karıştırılmasını umursamadı bile. Gözleriyle buluşana kadar başını hafifçe kaldıran Eve mırıldandı, “Evet, Jacob. Seni seviyorum. Sana tüm planlarımdan bahsetmediğim için üzgünüm ama tatlım, zaman geçtikçe, kendime güvenmeye başladıkça ve değer verdiklerimi keşfettikçe bunlar daha da önemsiz hale geldi. Gerçek şu ki Castell Kır Evi artık benim tutkum, işimi seviyorum ve burada kalmak istiyorum. Ama aynı zamanda seni de seviyorum. Ve seni terk etmek istemedim. Hâlâ da istemiyorum.”

Jacob başının döndüğünü hissetti. “Ama beni *bırakabilirsin*. Eğer istersen. Eğer ihtiyacın varsa. Bu konudaki ciddiyetini bil-

mem gerek. Ama biliyorum. Bazen bunu unutabilirim ama biliyorum çünkü seni tanıyorum. Eve...”

“Hey!” Bir araba kornası onu sersemliğinden kurtardı. Tam olarak değil. Bu imkânsız olurdu. “Bir oda bulun!” diye bağırdı biri.

“Git kendini becer!” diye bağırdı Jacob boğulurcasına. Gezegendeki en harika insan söz konuşuyken bir adamın ve çeşitli, arızalı organlarının başarabilecekleri komikti.

Sonra Eve’in birlikte geldiği kızıl saçlı adam birkaç metre ötede tünediği motordan indi ve Alex ile Tessa’nın arkasında sıkışmış araba kuyruğuna ilerledi. Jacob garip adamın gülünç derecede dostça bir tonda, “Dinle dostum, acelen var ve trafik kâbus gibi biliyorum ama...” dediğini duydu.

Uzaklaşırken adamın sesi duyulmaz oldu. Jacob daha fazla bağırış çağırış ve korna duymayı bekledi ama hayretler içinde kaldı. Bunun yerine, Red bir yabancının arabasına yaslanmış, arabanın içindekilerle gülüşüyordu.

“Hımm,” dedi Jacob. “İşe yarar biri galiba, değil mi?”

“Yumuşuyorsun.”

“Sakıncası var mı?”

Eve ona o muhteşem, Günışığı gülümsemesini gösterdi.

“Kesinlikle hayır.”

“Güzel.” Çünkü o yanındayken, gitgide yumuşayacağı ke-sindi.

“Şimdi, o zaman- son açıklamaların ışığında- bana bir saniye verebilersen...”

Eve elini kaldırdı. “Ah, evet, neye ihtiyacın varsa.”

“Harika, teşekkürler.” Onu bıraktı ve dönüp yerden bir avuç papatya kopardı. Bütün bunların çok daha derli toplu ve profesyonelce olmasını isterdi ama iyiydi. Doğaçlama yapıyordu.

Akışına bırakıyordu. Hikâyede Eve varsa bu tür davranışlar daha da güzelleşiyordu ki Jacob da bu avantajı kullanıyordu.

Birkaç saniye sonra, yol kenarına bıraktığı seyrek buketini kuşanmış olarak geri döndü ve çiçekleri ona fırlattı.

“Ah.” Eve sanki beklediği son şey buymuş gibi gözlerini kırıştırdı. “Ah. Jacob.” Burnunu çekti ve gözlerini biraz daha kırıştırdı.

“Eve, bunu konuşmuştuk. Ağlamak yok.”

“Kapa çeneni ve al, seni koca bebek.”

“Ben de aynısını sana söyleyebilirim.” Adam çiçekleri ona salladı ve sonunda kadın çiçekleri aldı. Çiçek transferi halledilmişti, adam kızın boştaki elini yakaladı ve gözleriyle buluştu. “Güzel. Özetlemek gerekirse: Seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Şimdi eve gidiyoruz. İkimizin evine. Ve her şey yoluna girecek,” dedi kararlıca, bakışlarını onun üzerinde tutarak, “çünkü sana güveneceğim, sana inanacağım ve ihtiyacın olan her şeyi sana vereceğim.”

“Ben de kalacağım,” diye cevap verdi Eve sessizce. “Kalacağım, seni seveceğim ve bunu deneyeceğim. Bunun önemini bana sen öğrettin.”

Bu sözler Jacob’ın içinde bir orman gibi alev aldı ama ardından yıkımın tam tersini bıraktı. Çünkü Eve’in aşkı acı vermiyordu. Eğer şu anki hisleri bir şey ifade ediyorsa, iyileşmişti.

“Açık olmak gerekirse,” dedi huysuzca, bir an kendini toparladıktan sonra, “bu çiçekleri kabul ederek resmen çift olmayı ve bağlılığı kabul ettin falan filan...”

“Ah, çiçeklerin anlamı bu mu?” diye güldü.

“Kesinlikle.” Jacob tereddüt etti ve konuşmayı sürdürdü çünkü Eve onu seviyordu. “Herhangi bir şikâyetin var mı?”

“Hayır.”

Jacob sırttı.

Sonra Eve papatyaları bıraktı, onu belinden yakaladı ve öyle sert öptü ki neredeyse gözlüğünü kıracaktı. Tessa müziğin sesini iğrenç bir şekilde yükseltti. Birkaç araba daha öfkeyle korna çaldı ama Jacob bu gürültüyü tezahurat olarak yorumlamaktan hoşlanıyordu. Her iki durumda da bu kadını öpmeyi hiçbir şekilde bırakmayacaktı. Bir kolunu kadının yumuşak beline doladı, onu daha yakına çekti ve dudaklarının tanıdık tadına gömüldü.

Nefes almak için ayrıldıklarında hâlâ sırttıyordu.

Sonsöz

Bir Yıl Sonra

“**A**nneme saç filesi taktığına inanamıyorum.”

Eve öğleden sonra güneşinden korunmak için elini siper ettiği gözlerini kısarak Joy’a baktı. “Pek sayılmaz.” Ağ, Joy’un tertemiz saçının üzerinde, gıda güvenliğinden çok bereye benzeyen bir açıyla duruyordu.

“Bu konuda bir şeyler yapsan iyi olur,” dedi Danika kuru bir sesle, “Jacob onu fark edip sert sözler söylemesin.”

“Sanırım babam her şeyi kontrol altına aldı,” diye mırıldandı Chloe. Üç kız kardeş, babalarının Montrose ve Lucy teyzenin yanında ızgaranın başındaki yerinden kalkmasını izledi. Adam karısının arkasına geçti ve saç filesini espri yaparak yavaşça düzeltti.

Joy gözlerini devirdi ama itiraz etmedi. Bunun yerine kusursuz bir gülümsemeyle kuyruktaki bir sonraki Zencefilli Çörek Festivali müşterisine döndü ve sipariş almaya koyuldu. Tam üstünde CASTELL KIR EVİ İLE AKŞAM YEMEĞİ KAHVALTISI yazan bordo ve altın renkli bir afiş asılıydı.

Jacob’ın festivalde yer aldığı ikinci yıldır ve geçen yıl çok başarılı oldukları için bu kez daha büyük bir tezgâhları vardı.

Eve geçici bir yardımcı tutmayı düşünmüş ama annesi ve babası -şok edici bir şekilde- bunun yerine gönüllü olarak yardım etmişlerdi.

Jacob da -aynı derecede şaşırtıcı bir şekilde- bu yardımı kabul etmişti. Hem de *özel olarak uygun niteliklere ya da deneyime sahip olmamalarına* rağmen. Ve bir zamanlar onu bir seks tarikatı yönetmekle suçlamalarına rağmen falan.

“Neye gülüyorsun Evie’ciğim?” diye sordu Chloe.

Dani kuru bir sesle, “Muhtemelen Jacob’la ilgili bir şey,” dedi.

Eve kendini savunma zahmetine girmede. Saatlerce çırpılmış yumurta servis ettikten sonra yüzünde güneş ışığını hissetmek için başını geriye eğerek omuz egzersizi yapıp genel olarak anın tadını çıkarmakla meşguldü. Kız kardeşleri yanındaydı, anne babası gözetim altındaydı ve Jacob da yakınlarda bir yerde çilekli limonata servis ediyordu. Akşam yemeği kahvaltısı, bütün gün neredeyse hiç azalmayan bir kuyrukla muhteşem gidiyordu. Ve yarım saat önce yeni yürümeye başlayan bir çocuğun kakaolu pastadan bir ısırık almasını, sırtmasını ve sonra yüzünü -tüm yüzünü- pastanın içine sokmasını izlemişti. Bunu kesinlikle bir başarı olarak görüyordu.

Kısacası, Eve’in dünyasında her şey yolundaydı. Her şey kesinlikle mükemmeldi.

Yine de -Tessa’nın doğum günü hediyesi olan en sevdiği saatinin ısıltılı pembe yüzünü kontrol etmek için bir gözünü açtı- bu molanın beş dakika içinde bitmesi planlanıyordu. Jacob hangi cehenneme gitmişti?

“Şu üçünüze bakın hele,” diye cıvıldadı Gigi, Chanel No. 5 bulutu ve takma kirpikleriyle birdenbire ortaya çıkarak. “Anne babanız köle gibi çalışırken siz güneşleniyorsunuz. Tamamen onaylıyorum.” Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama

Shivani elinde devasa bir dondurma külahıyla belirdi ve dikkati ona çevrildi. "Bak Garnet, kafam kadar büyük. Fotoğrafını çek."

"Ah, çok iyi, aşkım." Gigi şeker pembesi Polaroid makinesini çıkardı ve fotoğraf çekti. Sol elindeki elmas güneş ışığının yansımasıyla göz alıyordu. "Bunu asla bitiremeyeceksin."

"İzle de gör," diyerek kıs kıs güldü Shivani.

Gigi homurdandı ve kolunu onun beline doladı.

Çift uzaklaşırken Chloe, "Şu dondurmalar *ben de* istiyorum," diye mırıldandı.

Red, sanki bir işaretmiş gibi iki eli dolu bir şekilde yanlarına geldi. "İyi ki sana bir tane almışım."

Eve onun aniden ortaya çıkışı karşısında gözlerini kırptırdı, ardından Gigi ve Shivs'e baktı. "Bana mı öyle geliyor yoksa tüm aile otuz saniye içinde geri mi döndü?"

"Büyüleyici," dedi Zaf de bir anda belirterek. "Peki ya ben?"

Chloe gözlerini devirdi. "Dürüst olmak gerekirse, seni bekliyordum. Böyle durumlarda Danika'nın atıştırmalıksız gitmesine asla izin vermezsin."

Zaf'ın ağzı küçük, ince bir gülümsemeyle büküldü. "Hım. Beni yakaladın." Elinde tıpkı Red gibi iki dev külah vardı ve birini Dani'ye verdi. "Gel tatlım. Hadi gidelim."

Eve kaşlarını çatı. "Pardon? *Nereye* gideceksiniz?"

Dani gizemli bir şekilde mor kaşlarını kaldırarak, "Uzağa," dedi. Yaz tatili olduğu için kaşlarını saçlarına uydurmayı denemişti. "Neşelen, Evie'cik. Eminim sen de eninde sonunda bir dondurma alacaksın."

Redford kalkmasına yardım ederken Chloe, "Ah, evet," diye onayladı. "Ama muhtemelen daha sonra..."

"Pekâlâ hayatım, hadi seni alalım," dedi Red ve onu sürükleyerek götürdü.

Şüpheli. Hem de çok şüpheliydi. “Hey,” diye başladı Eve.

“Sonra görüşürüz!” Dani omzunun üzerinden el sallarken o ve Zaf de onu takip etti.

“Hey,” diye tekrarladı Eve.

“Açılarını unutma, benim zeki küçük gofretim,” diye seslendi Gigi çimlerin üzerinden, kamerasını sallayarak.

“Pardon?”

Shivani, “Gülümse,” dedi ve sonra Gigi’yle hızla uzaklaştılar.

Eve birkaç dakika boyunca aniden terk edildiği masada oturdu, biraz sersemlemiş hissediyordu. Zencefilli Çörek Festivali devam ediyordu. Solunda, kordon altındaki yolda yavaşça ilerleyen okul çocukları tarafından tasarlanmış, hepsi yerel tarih temalı şamandırılar vardı. Sağında ise festivali oluşturan diğer tezgâhlar vardı: Dondurma stantları, çeşitli restoran tezgâhları ve tabii ki gerçek zencefilli çörek alanı.

Ve Eve’in arkasında...

Eve’in arkasında, görmeden hep *hissettiği* adam duruyordu. Karnında tanıdık bir elektrik hissederken onun temiz, limon ve okaliptüs kokusunu aldı.

“Jacob,” dedi usulca, başını geriye eğerek.

İki eli de bir çift dondurma külahıyla dolu adam ona gülümsedi. “Merhaba, Günışığım.”

“Bana da bir tane alacağını *biliyordum*,” diye gülümsedi.

“Ahududu dalgası.” Bir külahı kızın eline sıkıştırdı. “Afiyet olsun.”

“Seni bekliyordum. Gel yanıma otur,” diye emretti, “ve tüm bu görkemli kızılığı seyret.”

“Kardeşinin kızıl sevgilisini mi kastediyorsun?” diye sordu Jacob otururken.

Eve homurdandı. “Bu çok iyiydi.”

“Teşekkür ederim. Deniyorum.”

Neredeyse birbirlerinin üzerine oturdular, vücutları omuzdan kalçaya ve uyluğa kadar birbirine yapışmıştı. Jacob’ın kolu Eve’in artık tanıdık belindeki yerini bulmuş, diğer eli de dondurma külâhına sarılmıştı. Ama çoktan ahududulu dondurmaya hayvani bir coşkuyla yumulmuş Eve’in aksine, o yemi-yordu.

Sadece onu izliyordu.

Gözleri, gözlük çerçevelerinin ardındaki buzları eritiyordu. Alt dudağı dişlerinin baskısıyla gevşedi. “Eve,” dedi. “Sana sormam gereken bir şey var.”

Eve bir lokma dondurma yuttu ve Castell Kır Evi’nin tezgâhına baktı. Anne babası durmuş onları izliyordu, Gigi de elinde kamerasıyla arka planda geziniyordu.

“Ee,” dedi Eve. “Evlenme teklif etmeyeceksin, değil mi? Kafamda saç filesi var ve ayrıca heyecanlanıp dondurmamı sana fırlatabilirim.”

Jacob bir anlığına boş gözlerle ona baktı ve Eve utancının ilk heyecanını hissetti. *Tüh ya*. Muhtemelen insanlara evlenme teklif edip etmeyeceklerini sormamalıydı. Ama yine de bu Jacob’dı ve eğer geçen yıl ona bir şey öğrettiyse, Eve, Jacob’a ne isterse sorabilirdi. Aklına ne gelirse söyleyebilirdi. Canının istediği her şeyi yapabilirdi. Onu sevdiği sürece Jacob da onu sonsuza dek sevecekti ve onun şefkati her şeyden rahatlatıcıydı.

Bu yüzden Eve utancını bir kenara itti.

Jacob sonunda gözlerini kırpıştırarak hayata döndü ve şaşkın bir kahkaha attı. “Hayır,” dedi. “Hayır, evlenme teklif etmeyecektim. Ama sırf merakımdan soruyorum, eğer teklif etseydim ve sen saç filesi takmasaydın ve atacak dondurma da olmasaydı...” Yanakları al al oldu. “Evet der miydin, Evie?”

Baş döndürücü bir zevk, şampanya içmiş halde Jet Ski'ye binmiş gibi midelerini bulandırıyorlardı. "Ee," diye ciyakladı. "Aşırı hevesli görünme riskini göze alarak, sanırım evet."

"Güzel." Jacob'ın sesi son derece tatmin olmuş gibiydi. "Bir saniye bekle." Arka cebinden telefonunu çıkardı, notlar uygulamasını açtı ve yazmaya başladı. Eve onun omzunun üzerinden baktı ve kelimeleri gördü: DONDURMA YOK.

Sonra ona ters ters baktı ve uygulamayı kapattı. "Meraklı seni."

"Jacob, bir teklif planı mı yazıyorsun?"

"Meraklı," diye tekrarlardı ama sırtıyordu. "Şimdi, sen işleri aksatmadan da söylediğim gibi..."

"Jacob." Eve o kadar geniş gülümsüyordu ki yüzü acıyordu ve bu adamın suçuydu.

"Eve," diye karşılık verdi, bir kaşını sertçe kaldırarak. "Dinle."

"Tamam, tamam!" Yüz ifadesini düzeltti ve hafifçe öksürdü. "Evet, Bay Wayne? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bana zaten yardım ediyorsunuz Bayan Brown. Bu yüzden size bunu aldım." Telefonunu bir kenara bırakan Jacob tekrar cebini karıştırdı ve bir isim etiketi çıkardı. Bordo ve altın rengindeydi. Daha çok Eve'in taktığına benziyordu. Jacob onu Eve'in avcuna bıraktı ve kız onu yakından inceledi.

Evet, bu yaka kartı, küçük bir fark dışında Eve'in bütün yıl taktığının aynısıydı. Tanıdık MERHABA, BENİM ADIM EVE ifadesinin altında ufacık, minicik bir kelime yazıyordu:

MÜDÜR

Eve nutku tutulmuş halde Jacob'a baktı. "Bu..."

Jacob ona tatlı tatlı gülümsedi. "Zaten işi birlikte yapıyoruz. İşleri resmiyete dökelim dedim." Eski şüpheler -yeteneklerine,

kendisine, çok istediği şeyleri hak edip etmediğine dair duyduğu şüpheler- dirilmek için ellerinden geleni yapıyordu. Ama Eve bir yıllık pratiğin verdiği rahatlıkla onları mezarlarına geri gönderdi ve bu parlak anı gölgelemelerine engel oldu.

“Müdür olmamı istiyorsun,” dedi.

“Evet,” diye yanıtladı Jacob.

“Senin gibi,” dedi.

“*Benimle*,” diye yanıtladı Jacob. “Her zaman benimle.”

“Beni sevdiğin için mi?”

“Bu işte iyi olduğun için,” diye düzeltti sakın ve kararlıca, “sana ihtiyacım olduğu için. Fikirlerine, enerjine, ilgine, hepsine. Sen sadece Güneşim değil; güneşimsin. İşimi daha iyi hale getiriyorsun. Onu *bizim* yapıyorsun.”

Bu noktada Eve dondurmasını bıraktı ve Jacob’ı o kadar sert öptü ki neredeyse banktan düşeceklerdi.

“Muhteşem, hayatım!” diye bağırdı Gigi ve Eve uzaktan kameranın vızıltısını duydu.

TEŞEKKÜR

Brown kardeşler beni nasıl da bir yolculuğa çıkardı! Onları yazma cesaretini gösterdiğim için çok mutluyum.

Gönderdikleri her e-posta, etiketledikleri her Instagram paylaşımı ya da satın aldıkları her kitapla başımı döndüren eski ve yeni okurlarıma teşekkür ederim. Menajerim Courtney Miller-Callihan'a ve editörüm Nicole Fischer'a bunların gerçekleşmesini sağladıkları için teşekkür ederim. Imani Gary ve Jes Lyons'a bu seriyi dünyaya böylesine eğlenceli ve düşünceli bir şekilde sundukları için ve Laurie McGee'ye bu hikâyeyi parlattıkları için teşekkürler.

Umutsuzca ihtiyacım olduğunda bana gaz veren, sorduğumda tavsiye veya eleştiri sunan, çalışmaları ve harika düşünceleriyle bana ilham veren sevgili arkadaşlarıma teşekkür ederim. Divya, Laila, Maz, siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum. Dylan, Kennedy, Therese, KJ ve çok nazik ve destekleyici davranan sayısız okur, sizler bu işi daha da sihirli kılıyorsunuz.

Son olarak, anneme, Sam ve Tru'ya teşekkür ederim. Bu kitabı yazmak karantina sırasında benim "sanatsal sürecime" kişisel bir bakışla korkunç düzeyde yaklaşmak demekti. Pek hoş sayılmazdı. Neyse. Beni kazığa bağlayıp yakmadığınız, ayrıca, beni hayatta tutup gülümsettiğiniz için teşekkürler.

Bu kitap gücünü aileden aldı.

YAZAR HAKKINDA

USA Today ve *Wall Street Journal*'ın çoksatan yazarı TALLA HIBBERT, kitaplarla dolu bir yatak odasında yaşayan siyahi bir İngiliz yazar. Söylediklerine göre o odanın ötesinde de bir dünya varmış ama Talia, henüz bunu araştırmak için yeterince ilgi duymuyor. Seksi ve farklı romanlar yazıyor çünkü ötekileştirilmiş kimliklere sahip insanların dürüst ve olumlu bir şekilde temsil edilmeye ihtiyacı olduğuna inanıyor. İlgi alanları arasında güzellik, abur cubur ve gereksiz alaycılık yer alıyor.